

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Şaşırtıcı bir aile dramı ve soluk kesici bir gerilim hikâyesi.
Yılın kitabı olmaya aday."

Lee Child

Karin Slaughter

GENÇ KIZ CİNAYETLERİ

Çeviren: Aylin Yengin

"Şaşırtıcı bir aile dramı ve soluk kesici bir gerilim hikâyesi.
Yılın kitabı olmaya aday."

Lee Child

Karin Slaughter

GENÇ KIZ CİNAYETLERİ

Çeviren: Aylin Yengin

i.

Sen ortadan kaybolduğın zaman başına gelenleri bilmemizin, hiç bilmemekten daha beter olacağı hakkında annen beni uyarmıştı. Bu konuda sürekli tartışıyorduk, çünkü o dönem bizi bir arada tutan tek şey tartışmaktı.

“Ayrıntıları bilmek işimizi kolaylaştırmayacak,” diye uyar-mıştı beni. “Ayrıntılar seni paramparça eder.”

Bir bilim insanıyım ben. Gerçeklere ihtiyacım vardı. İstesem de istemesem de, zihnim sürekli yeni varsayımlar üretmeyi sür-dürüyordu: Kaçırıldı. Tecavüze uğradı. Kirletildi.

Asi genç.

Şerifin teorisi buydu işte ya da en azından, yanıt veremeyece-ği sorularımıza bulduğu mazeret. Aslında annenle ben, bu kadar inatçı ve davalarına bu denli sadık olmana için için seviniyor-duk. Sen gidince bu özelliklerin, delikanlıları akıllı ama hırslı, genç kızları ise sorunlu bireylere dönüştürdüğünü anladık.

“Kızlar sürekli evden kaçır.” Şerif omuz silkmişti; sen sıra-dan bir kızmışsın gibi, bir hafta sonra –bir ay ya da belki bir yıl sonra– aramıza geri dönecekmişsin, gönülsüzce özür dileyerek, bize bir oğlanın peşinden gittiğini ya da okyanusun karşı kıyı-sına seyahat eden bir arkadaşına eşlik ettiğini söyleyecekmişsin gibi.

On dokuz yaşındaydım. Yasal olarak bize ait değildin artık. Kendine aittin. Dünyaya aittin.

Yine de arama ekipleri oluşturduk. Sürekli hastaneleri, karakolları ve evsiz barınaklarını aradık. şehrin her köşesine el ilanları yapıştırdık. İnsanların kapılarını çaldık. Arkadaşlarıyla konuştuk. Kenar mahallelerdeki metruk inşaatlara ve yangında harabeye dönmüş binalara baktık. Birikimlerimizin yarısına el koyan özel bir dedektif tuttuk, neredeyse diğeri yarısını da bir medyuma verdik. Medyanın ilgisini çekmeye çalıştık, ancak çarpıcı haber çıkarabilecekleri müstehcen ayrıntılar bulamayınca hevesleri kaçtı.

Bildiklerimiz bunlardan ibaretti: Bir bardaymışsın. Genelde içtiğinden fazla içmemişsin. Arkadaşlarına kendini pek iyi hissetmediğini, eve yürüyerek döneceğini söylemişsin ve seni o andan sonra gören kimse olmamış.

Yıllar içinde pek çok sahte itirafı karşılaştık. Sadist tipler gizemli kayboluşunu aydınlatma çabasına girdi. Asla kanıtlanamayacak ayrıntılar, takip edilemeyecek ipuçları verdiler. Hiç olmazsa suçuşt yakalandıklarında drşt davrandılar. Medyumlar seni yeterince aramadığın konusunda sürekli beni suçladılar.

Oysa seni aramaktan asla vazgeçmedim.

Annenin neden vazgeçtiğini anlıyorum. Ya da en azından öyleymiş gibi göründüğünü. Hayatını yeniden kurması gerekiyordu; kendi için olmasa bile, ailesinin geri kalanı için. Kız kardeşin evdeydi hâlâ. Sessiz ve içine kapanıktı, ayrıca kendisini yapmaması gereken işlere bulaştıracak kızlarla takılıyordu. Yani müzik dinlemek için gizli gizli barlara gidip bir daha asla eve dönmek gibi.

Boşanma evraklarımızı imzaladığımız gün, annen bana bundan böyle tek umudunun cansız bedenini bulmak olduğunu söyledi. Buna dört elle sarılmış gibiydi, yani günün birinde seni ebedi istirahatgâhına uğurlama düşüncesine.

Seni Chicago, Santa Fe veya Portland'da, takıldığın bir sanat camiasının içinde bulabileceğimizi söyledim, çünkü sen hep özgürlüğüne düşkün biriydin.

Annen bunu söylemeye şaşırmamış görünüyordu. Umut sarkacının hâlâ aramızda gidip geldiğ bir zaman dilimindeydi, yani bazı günler üzüntüsünden yataklara düşüyor, bazı gnlerse

elinde, döndüğünde giymen için satın aldığı bir gömlek ya da kot pantolonla eve geliyordu.

Umudumu yitirdiğim günü çok net hatırlıyorum. Şehir merkezindeki veteriner muayenhanesinde çalışıyordum. Biri terk edilmiş bir köpek bırakmıştı. Hayvancağız acınacak haldeydi ve besbelli hırpalanmıştı. Sarı tüylü bir Labrador'du, ama postu pislikten solmuştu. Kıçı salkım saçak olmuştu. Tüyleri yer yer dökülmüş derisinde, fazlaca kaşımaktan, yalamaktan ya da terk edilmiş köpeklerin kendilerini avutmak için yapmaya çalıştıkları her ne ise onu yapmaktan oluşmuş açık yaralar vardı.

Ona güvende olduğunu göstermek için bir süre yanında durdum. Elimin üstünü yalamasına izin verdim. Kokuma alışmasına müsaade ettim. Biraz sakinleştikten sonra onu muayene etmeye başladım. Yaşlıca bir köpekti, ancak kısa süre öncesine kadar dişlerine gayet güzel bakılmıştı. Dizindeki yara izinden anlaşıldığı kadarıyla, pahalı ve özenli bir ameliyat geçirmişti. Hayvanın bu süreçte maruz kaldığı bariz istismar, henüz kas hafızasına işlememiş görünüyordu. Elimi yüzüne koyar koymaz, başının bütün ağırlığını avuç içime yaslıyordu.

Köpeğin kederli gözlerine baktım ve zihnime bir anda bu zavallı yaratığın hayatından izler akın etti. Gerçeği bilmeme imkân yoktu, ama yüreğim neler olup bittiğini anlamıştı: Sahipleri onu terk etmemişti. Ya yanlış yola sapmış ya da tasma-sından kurtulmuştu. Sahipleri bir dükkâna girmiş olmalıydılar, belki de tatile çıkmışlardı ve bir şekilde –kazara açık kalan bahçe kapısından, alçak bir çitten, hiçbir art niyeti olmayan bir bakıcı tarafından aralık bırakılan kapıdan– bu sevimli yaratık eve dönüş yolundan bihaber halde, kendini sokaklarda başıboş dolaşırken bulmuştu.

Sonra birkaç çocuk ya da gerçek bir canavar ya da ikisinin karışımı biri, onu yolda bulmuş, el üstünde tutulan bu köpeciyi avladıkları bir hayvana dönüştürmüştü.

Ben de tıpkı babam gibi hayatımı hayvanları tedavi etmeye adanmışım ve hayatında ilk kez, insanların hayvanlara yaptıkları korkunç şeylerle diğer insanlara yaptıkları daha da ürkünç şeyler arasında bağ kuruyordum.

Şurası zincirin etini zedelediği yerdı. Burada atılan tekmele-
rin ve yumrukların sebep olduğu ezikler vardı. Bu karşımdaki,
ona değeri vermeyen, sevmeyen, evine dönmesine bile izin ver-
meyen bir dünyada, avare avare dolaşan bir insanoglunun gö-
rüntüsüydü.

Annen haklıydı.

Bu ayrıntılar beni mahvetmişti.

1

Atlanta şehir merkezindeki restoran, köşedeki masada tek
başına oturan bir işadamı ve flört etme sanatında uzmanlaştığın-
dan emin gibi duran bir barmen dışında boştu. Akşam yemeğın-
den önce mekânın yoğunluğu yavaş yavaş artıyordu. Mutfaktan
tabak çanak sesleri yükseliyordu. Aşçıbaşı böğürdü. Garsonlar-
dan biri burnunu çekerek güldü. Barın üst tarafındaki televiz-
yondan alçak sesli, sabit ritimli kötü haberler yayılıyordu.

Claire Scott barda oturmuş ikinci maden suyunu yavaşça yu-
dumlarken etrafında bitmek tükenmek bilmeyen seslere aldınş
etmemeye çalıştı. Paul on dakika gecikmişti. Asla gecikmezdi.
Genelde on dakika erken gelirdi. Bu, Claire'in Paul'le sürekli dal-
ga geçtiğı, ama asla vazgeçmesini istemediğı bir özelliğıydi.

"Tazeleyeyim mi?"

"Lütfen." Claire barmene nazikçe gülümsedi. Bara oturduğu
andan itibaren kendisiyle sohbet etmeye çalışmıştı. Genç ve ya-
kışıklı olması, Claire açısından komplıman sayılabileceğı yerde,
ona kendini yaşlı hissettirmişti; eski kafalı olduğundan değil,
ama kırkına yaklaştığı bugünlerde yirmili yaşlarındaki insanlar-
dan giderek daha çok rahatsız olmasından. Aklına sürekli, "Ben
sizin yaşıңызdayken," diye başlayan cümleler getiriyorlardı.

"Bu üçüncü." Boşalan bardağıma soda dolduran barmenin se-
sinde hafiften alaycı bir ton belirdi. "Çok hızlısın bakıyorum."

"Öyle mi?"

Claire'e göz kırptı. "Seni eve bırakmam gerekirse haber verirsin."

Claire güldü, çünkü bunu yapmak, ona saçını düzgünce tarayıp okula dönmesini söylemekten daha kolaydı. Telefonundan saati kontrol etti bir kez daha. Paul yaklaşık on iki dakika kadar gecikmişti. Felaket senaryoları kurgulamaya başladı: Kaçırıldı, otobüs çarptı, uçaktan kopan bir parça üzerine düştü, delinin biri tarafından rehin alındı.

Restoranın giriş kapısı açıldı, ama gelen Paul değil, bir grup insandı. Hepsi de gündelik iş kıyafetleri giymişti, büyük olasılıkla yakınlardaki ofis binalarında çalışan ve kenar mahallelerdeki evlerine ya da ebeveynlerinin bodrum katındaki odalarına dönmekten vakitlice bir tek atmak isteyen tiplerdi.

"Bu olayı takip ediyor musun?" Barmen başıyla televizyonu işaret etti.

"Pek sayılmaz," dedi Claire, her ne kadar hikâyeyi dikkatle takip ediyor olsa da. Açtığı her kanalda karşısına o kayıp genç kızla ilgili bir haber çıkıyordu. On altı yaşında. Beyaz. Orta sınıftan. Çok güzel. Hiç kimse çirkin bir kadın ortadan kaybolduğunda bu denli şaşkınlığa uğramazdı nedense.

"Feci bir şey," dedi barmen. "O kadar da güzel ki."

Claire bir kez daha telefonuna baktı. Paul on üç dakika gecikmişti. Gecikecek başka gün bulamamış gibi. Neticede mimardı, beyin cerrahı değil. İki saniye durup onu arayamayacak ya da bir mesaj atamayacak kadar acil bir olay olamazdı ortada.

Claire alyansıyla oynamaya başladı, Paul onu bu konuda uyarıncaya dek bunun sinirsel bir alışkanlık olduğunun farkında bile değildi. O gün, Claire'e son derece önemli gelen bir konuda kavga etmişlerdi, oysa şimdi niye, hatta ne zaman kavga ettiklerini bile hatırlamıyordu. Geçen hafta mıydı, geçen ay mı? Paul'ü on sekiz yıldır tanıyordu ve neredeyse aynı süredir evliydi. Körü körüne savunarak tartışacakları pek bir şeyleri kalmamıştı.

"Daha sert bir şeyler önersem ilgini çeker mi?" Barmenin elinde bir votka şişesi vardı, ama niyetinin farklı olduğu açıktı.

Claire bir kez daha zoraki güldü. Bu tip erkekleri ezelden beri tanırdı. Uzun boylu, esmer, ışıldayan gözleri ve yağ gibi akan

dudaklarıyla oldukça yakışıklı tiplerdi. On iki yaşında olsa, şimdiye kadar barmenin adını matematik defterinin her köşesine yazmış olurdu. On altısında elini kazağının içine daldırmasına izin vermişti bile. Yirmisinde, elini istediği yere koymasına müsaade ederdi. Şimdiyse, otuz sekizinde, defolup gitmesini istiyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Şartlı tahliye memurum bütün geceyi evde geçirmediğim takdirde içki içmememi tavsiye etti."

Barmen ona gülümsedi, şakayı anlamadığını belli etmişti. "Yaramaz kız. Hoşuma gitti."

"Ayak bileğimdeki elektronik kelepçeyi görmelisin asıl." Claire göz kırptı. "Bu yıl hapishanelerde siyah çok moda."

Giriş kapısı açıldı. Paul Kocası ona doğru yürürken Claire'in içini bir rahatlama duygusu sardı.

"Geciktin," dedi.

Paul yanağına bir öpücük kondurdu. "Kusura bakma. Maze-retim yok. Aramam ya da mesaj atmam lazımdı."

"Evet, lazımdı."

Barmene döndü, "Glenfiddich; tek, buzsuz."

Claire, genç adamın daha önce belli etmediği bir profesyonellikle Paul'un viskisini servis etmesini izledi. Kadının alyansı ile oynaması, nazik terslemeleri ve teklifini derhal geri çevirmesi; koca bir hayır dercesine başka bir adamın yanağına öpücük kondurmasının yanında ufak tefek pürüzlermiş gibi görünüyordu artık.

"Buyurun." İçkiyi Paul'un önüne bıraktı ve hemen barın diğer ucuna geçti.

Claire alçak sesle konuştu. "Beni eve bırakmayı teklif etti."

Paul içeri girdiğinden beri ilk kez barmene baktı.

"Burnuna bir yumruk patlatayım mı?"

"Evet."

"Karşılığında o da beni yumruklarsa, beni hastaneye götürür müsün?"

"Evet."

Paul gülümsedi, ama sadece Claire de gülümsediği için. "Söyle bakalım, nasılmış zincirinden boşanmak?"

Claire kalın elektronik kelepçesinin çıkarıldığı yerde bir ezik ya da morluk görmeyi umarak çıplak ayak bileğine baktı. Toplum içinde etek giymeyeli altı ay olmuştu, yani mahkeme emriyle bir izleme cihazı takmaya mecbur edildiği süre boyunca. "Özgür hissediyorum."

Paul, Claire'in bardağındaki pipeti düzeltip peçeteye paralel durmasını sağladı. "Telefonunla ve arabadaki GPS cihazıyla sürekli takip ediliyorsun zaten."

"Telefonumu her bıraktığımda ya da arabamdan her çıktığımda hapse tıkulma tehlikem yok ama."

Claire'in oldukça iyi bir tespit diye düşünmesine karşın Paul söyleneni umursamadı. "Peki ya sokağa çıkma yasağı?"

"Kaldırıldı. Önümüzdeki sene boyunca beladan uzak kaldığım takdirde, sicilim temizlenecek ve hiçbir şey olmamış gibi görünecek."

"Sihir gibi."

"Daha çok pahalı bir avukat gibi."

Paul sırttı. "İstedğin o Cartier bilezikten daha ucuzdu."

"Küpeleri eklersen ayrı hesaba çıkar." Bu konuda dalga geçmemeleri gerekirdi, ama diğer türlü olayı fazla ciddiye almış olurlardı. "Garip," dedi Claire, "kelepçenin bileğimde olmadığını biliyorum, ama sanki hâlâ oradaymış gibi hissediyorum."

"Sinyal tespit teorisi." Pipeti bir kez daha düzeltti. "Algı sistemin, tenine değen cihazın etkisi altında. Çoğu zaman insanlar aynı hissi ceptelefonuyla yaşarlar. Titreşmediğinde bile titreştiğini sanırlar."

Bir inekle evli olmanın bedeli buydu.

Paul televizyona baktı. "Sence kızı bulacaklar mı?"

Claire cevap vermedi. Paul'ün elindeki kadehe baktı. Viski'nin tadını oldum olası sevmezdi, ama içmemesi gerektiği söylenildiğinden olsa gerek, zil zurna sarhoş olası vardı.

Bu öğleden sonra Claire, mahkemenin tayin ettiği psikiyatra, sırf bir şey söylemiş olmak için, kendisine ne yapması gerektiğinin dikte edilmesinden nefret ettiğini anlatmıştı. "Kim etmez ki?" diye sormuştu kırmızı yanaklı psikiyatr kadın, hafif kuşkucu

bir tavırla. Claire yanaklarına ateş bastığını hissetti, ancak bu konuda özellikle sorunlu olduğunu ve mahkemedenin sırf bu sebepten terapi görmesi gerektiğine karar verdiğini söylememesi gerektiğinin farkındaydı. Önemli bir ilerleme kaydettikleri konusunda bir tatmin yaşatmayacaktı kadına.

Üstelik Claire, bu gerçeğin farkına bileklerine kelepçe takıldığı anda varmıştı.

"Aptal," diye mırıldanmıştı kendi kendine, polis onu devriye arabasının arka koltuğuna oturturken.

"Bunu raporuma ekleyeceğim," dedi kadın çabucak.

O gün hepsi kadındı, kalın bellerine her türlü ölümcül silahın asılı olduğu enli deri kemerler takmış farklı ebatlarda ve şekillerde kadın polisler. Claire içlerinden en azından biri erkek olsaydı işleri çok daha yolunda giderdi gibi hissetmişti, ama ne yazık ki durum öyle değildi. Feminizm onu bu duruma sokmuştu işte: Leş gibi bir polis arabasının arka koltuğunda kilitle, üzerindeki tenis eteği basenlerine kadar çıkmış halde.

Hapishanede, kalın kaşlarının arasında bokböceğini andıran bir et beni bulunan şişman bir kadın, Claire'in alyansına, saatine ve lastik ayakkabılarının bağcıklarına el koymuştu. Et beninin üzerinde kıl yoktu, o yüzden Claire ona, neden et beninin kıllarını yolup da, kaşlarını almadığını sormak istemişti, ancak geç kalmıştı çünkü başka bir kadın, bu kez peygamberdevesi gibi ince uzun boylu biri, Claire'i yan odaya doğru götürmeye başlamıştı bile.

Parmak izinin alınması kesinlikle TV'dekine benzemiyordu. Claire parmaklarını mürekkep yerine pislik içinde bir cam levhaya bastırmak zorunda bırakılmıştı, bu şekilde kıvrımlar dijitalleştirilerek doğrudan bilgisayara aktarılabilirdi. Belli ki parmak izleri oldukça silikti. Birkaç kez denemesi gerekmişti.

"İyi ki banka falan soymamışım," dedi Claire, sonra da, "Ha ha," diye güldü işe biraz mizah katmak için.

"Düzgün bas," dedi ona peygamberdevesi, ağzına attığı sineğin kanatlarını kemirerek.

Claire'in sabıka fotoğrafı, çizgileri beşer santimlik aralıklarla çizilmiş bir cetvelin çevrelediği beyaz bir fonun önünde

çekilmişti. Üzerinde adı ile kayıt numarasının yazılı olduğu levhayı neden elinde tutması gerektiğini merak edip sormuştu.

"Foto-şablon," diye kestirip atmıştı peygamberdevesi, defalarca sorulmuş bu sorudan sıkıldığını açıkça belli ederek.

Claire'in o güne dek, çekilirken gülümsemesinin hatırlatıldığı tek fotoğraftı. Sonra genel ortalamaların aksi özellikte, burnu yabanördeğini andıran bir kadın polis, Claire'i hücrelerine götürmüş ve Claire şaşkın bakışlarla, tek tenis kıyafetlinin kendisi olmadığını fark etmişti.

"Sen niye içeridesin?" diye sormuştu ona diğer tenis kıyafetli kadın mahkûm. Güçlü ve sarhoş görünüyordu; büyük olasılıkla farklı bir tür topla oynarken tutuklanmıştı.

"Cinayet," demişti Claire, çünkü bu olayı fazla ciddiye almamaya karar vermişti bile.

"Hey!" Paul viskisini bitirmiş ve bardağını doldurması için barmene işaret ediyordu. "Derinlere dalmış ne düşünüyorsun öyle?"

Claire iç geçirdi. "İkinci içkiyi ısmarlıyorsan eğer, senin gününün büyük olasılıkla benimkinden beter geçtiğini düşünüyorum." Paul çok ender içerdi. Ortak yönlerinden biriydi. İkisi de kontrolü kaybetmekten hoşlanmazdı, tam da bu yüzden hapis-hane oldukça kötü bir deneyimdi, ha ha.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Claire.

"Artık öyle." Claire'in sırtını sıvazladı. "Ne dedi sana psikolog?"

Claire cevap vermek için barmenin köşeye çekilmesini bekledi. "Duygularımı pek açık etmediğimi söyledi."

"Bu hiç senlik bir şey değil."

Karşılıklı gülümsediler. Al sana tekrar tartışmaya bile değmeyecek bayat bir konu daha.

"Mercek altına alınmaktan hoşlanmıyorum," dedi Claire. Bunu söylerken, psikoloğunun omuzlarını abartılı bir şekilde silke- rek, "Kim hoşlanır ki?" dediğini hayal etti.

"Bugün ne düşünüyordum, biliyor musun?" Paul karısının elini tuttu. Avuç içi sertti. Bütün hafta sonu garajıyla uğraşmıştı. "Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

bir tavırla. Claire yanaklarına ateş bastığını hissetti, ancak bu konuda özellikle sorunlu olduğunu ve mahkemenin sırf bu sebepten terapi görmesi gerektiğine karar verdiğini söylememesi gerektiğinin farkındaydı. Önemli bir ilerleme kaydettikleri konusunda bir tatmin yaşatmayacaktı kadına.

Üstelik Claire, bu gerçeğin farkına bileklerine kelepçe takıldığı anda varmıştı.

"Aptal," diye mınıldanmıştı kendi kendine, polis onu devriye arabasının arka koltuğuna oturturken.

"Bunu raporuma ekleyeceğim," dedi kadın çabucak.

O gün hepsi kadındı, kalın bellerine her türlü ölümcül silahın asılı olduğu enli deri kemerler takmış farklı ebatlarda ve şekillerde kadın polisler. Claire işlerinden en azından biri erkek olsaydı işleri çok daha yolunda giderdi gibi hissetmişti, ama ne yazık ki durum öyle değildi. Feminizm onu bu duruma sokmuştu işte: Leş gibi bir polis arabasının arka koltuğunda kilitli, üzerindeki tenis eteği basenlerine kadar çıkmış halde.

Hapishanede, kalın kaşlarının arasında bokböceğini andıran bir et beni bulunan şişman bir kadın, Claire'in alyansına, saatine ve lastik ayakkabılarının bağcıklarına el koymuştu. Et berinin üzerinde kıl yoktu, o yüzden Claire ona, neden et berinin kıllarını yolup da, kaşlarını almadığını sormak istemişti, ancak geç kalmıştı çünkü başka bir kadın, bu kez peygamberdevesi gibi ince uzun boylu biri, Claire'i yan odaya doğru götürmeye başlamıştı bile.

Parmak izinin alınması kesinlikle TV'dekine benzemiyordu. Claire parmaklarını mürekkep yerine pislik içinde bir cam levhaya bastırmak zorunda bırakılmıştı, bu şekilde kıvrımlar dijitalleştirilerek doğrudan bilgisayara aktarılabilirdi. Belli ki parmak izleri oldukça silikti. Birkaç kez denemesi gerekmişti.

"İyi ki banka falan soymamışım," dedi Claire, sonra da, "Ha ha," diye güldü işe biraz mizah katmak için.

"Düzgün bas," dedi ona peygamberdevesi, ağzına attığı sineğin kanatlarını kemirerek.

Claire'in sabıka fotoğrafı, çizgileri beşer santimlik aralıklarla çizilmiş bir cetvelin çevrelediği beyaz bir fonun önünde

çekilmişti. Üzerinde adı ile kayıt numarasının yazılı olduğu levhayı neden elinde tutması gerektiğini merak edip sormuştu.

"Foto-şablon," diye kestirip atmıştı peygamberdevesi, defalarca sorulmuş bu sorudan sıkıldığını açıkça belli ederek.

Claire'in o güne dek, çekilirken gülümsemesinin hatırlatıldığı tek fotoğrafı. Sonra genel ortalamanın aksi özellikte, burnu yabanördeğini andıran bir kadın polis, Claire'i hücreğine götürmüş ve Claire şaşkın bakışlarla, tek tenis kıyafetlinin kendisi olmadığını fark etmişti.

"Sen niye içeridesin?" diye sormuştu ona diğer tenis kıyafetli kadın mahkûm. Güçlü ve sarhoş görünüyordu; büyük olasılıkla farklı bir tür topla oynarken tutuklanmıştı.

"Cinayet," demişti Claire, çünkü bu olayı fazla ciddiye almaya karar vermişti bile.

"Hey!" Paul viskisini bitirmiş ve bardağını doldurması için barmene işaret ediyordu. "Derinlere dalmış ne düşünüyorsun öyle?"

Claire iç geçirdi. "İkinci içkiyi ısmarlıyorsan eğer, senin gününün büyük olasılıkla benimkinden beter geçtiğini düşünüyorum." Paul çok ender içerdi. Ortak yönlerinden biriydi. İkisi de kontrolü kaybetmekten hoşlanmazdı, tam da bu yüzden hapis-hane oldukça kötü bir deneyimdi, ha ha.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Claire.

"Artık öyle." Claire'in sırtını sıvazladı. "Ne dedi sana psikolog?"

Claire cevap vermek için barmenin köşeye çekilmesini bekledi. "Duygularımı pek açık etmediğimi söyledi."

"Bu hiç senlik bir şey değil."

Karşılıklı gülümsediler. Al sana tekrar tartışmaya bile değmeyecek bayat bir konu daha.

"Mercek altına alınmaktan hoşlanmıyorum," dedi Claire. Bunu söylerken, psikoloğunun omuzlarını abartılı bir şekilde silke-rek, "Kim hoşlanır ki?" dediğini hayal etti.

"Bugün ne düşünüyordum, biliyor musun?" Paul karısının elini tuttu. Avuç içi sertti. Bütün hafta sonu garajıyla uğraşmıştı. "Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

"İnsanın bunu kocasından duyması komik geliyor."

"Ama gerçek bu." Karısının elini kendi dudaklarına götürdü. "Sensiz bir hayat nasıl olurdu, düşünemiyorum bile."

"Daha düzenli," dedi Claire, çünkü sürekli kıyıda köşede bırakıldığı ayakkabıları ve kirli çamaşır sepetine atılması gereken ama her nedense banyo musluğunun yanına bırakılan bütüm eşyaları toparlayan hep Paul'dü.

"Şu sıralar işler biraz sıkıntılı, biliyorum," dedi Paul. "Özellikle de şu olay." Başıyla, ortadan kaybolan on altı yaşındaki kızın fotoğraflarının gösterildiği televizyonu işaret etti.

Claire televizyona baktı. Kız gerçekten çok güzeldi. Atletik yapılı, ince hatlı, gür, dalgalı saçlı.

"Şunu bil ki, her zaman yanındayım. Her ne olursa olsun," dedi Paul.

Claire biri sanki boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Bazen kocasını fazla cepte görüyordu. Uzun evliliklerin konforu buydu işte. Ama kocasını sevdiğini biliyordu. Ona ihtiyacı vardı. Paul savrulmasına engel olan çapa gibiydi.

"Biliyorsun ki, hayatım boyunca sevdiğim tek kadın sensin," dedi.

Claire, onun üniversitedeki sevgilisine atıfta bulunarak, "Ava Guilford bunu duysa şok geçirirdi," dedi.

"Dalga geçme. Ciddiyim ben." Ona iyice yaklaştı, öyle ki alnı neredeyse karısının alnuna değecek gibiydi. "Hayatımın aşkısın, Claire Scott. Sen benim her şeyimsin."

"Sabıka kaydına rağmen mi?"

Paul onu öptü. Gerçek anlamda öptü. Claire, ağzındaki viski ile hafif mentolün tadını aldı ve Paul parmaklarını Claire'in bacak arasında gezdirdiğinde, içinde bir haz pınarının yükseldiğini hissetti.

Soluklanmak için durduklarında, Claire, "Eve gidelim," dedi.

Paul içkisini bir dikişte bitirdi. Barın üstüne bir deste para bıraktı. Restorandan çıktıklarında eli Claire'in sırtındaydı hâlâ. Anı esen soğuk rüzgâr Claire'in eteğini havalandırdı. Paul üşümesin diye karısının kolunu sıvazladı. O kadar yakınında yürüyordu ki, Claire kocasının nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

"Nereye park ettin?"

"Kath otloparka," dedi Claire.

"Ben caddenin üzerindeyim." Paul ona anahtarlarını uzattı.
"Benim arabayı al."

"Birlikte gidelim."

"Şuraya gidelim." Claire'i bir sokak arasına doğru çekip sırtını duvara dayadı.

Claire neler olup bittiğini soracakken Paul onu öpmeye başladı. Elini eteğinin altına kaydırды. Claire soluk soluğa kaldı, kocası aklını başından aldığı için değil, daha çok, ara sokak yeterince karanlık ve cadde yeterince boş olmadığı için. Takım elbiseli erkeklerin hızlı adımlarla yanlarından geçtiklerini görebiliyordu, bakışlarını onlara çevirerek ve karşılarındaki sahneyi son karesine kadar izleyerek. İnsanlar internete böyle düşüyorlardı işte.

"Paul." Bu işi misafir odasında yapmanın bile sapıkça olduğunu düşünen, süttten çıkmış ak kaşık kocasına neler olduğunu merak ederek elini Paul'ün göğsüne koydu. "İnsanlar bakıyor."

"Arkaya gidelim." Karısını elinden tutup sokağın gerilerine, daha kuytu taraflarına doğru ilerledi.

Claire kocasının peşinden giderken sigara izmaritlerinden bir teppeciğın üzerinden atladı. T şeklinde bir sokaktı ve birkaç restoran ile dükkânın mal teslimatının yapıldığı ara sokakla birleşiyordu. Bu da durumu iyice zorlaştırıyordu. Bir ellerinde sigaraları, diğerinde iPhone'ları ile kapının önüne molaya çıkmış aşçı yamaklarıyla göz göze gelebileceklerini düşündü. Etrafta seyircileri olmasa bile, bunu yapmamaları için onlarca neden vardı.

Ama Claire bir kez daha gördü ki, insanlar kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmazlar.

Paul onu köşeye çekti. Sırtı başka bir duvara yaslanmadan önce, Claire etrafı hızlıca kolaçan edip sokağın boş olduğundan emin oldu. Paul'ün ağzı dudaklarını örttü.

Elleriyle kıvrını avuçladı. O kadar istekli görünüyordu ki, sonunda Claire de heveslendi. Gözlerini kapadı ve her şeyi oluruna bıraktı. Öpüşmeleri alevlendi. Paul karısının iç

çamaşırını hızhca indirdi. Claire ona yardımcı oldu ve hem havanın soğuşundan, hem de tehlikenin farkında olduğundan ürperdi, ama artık o kadar hazırdı ki, hiçbir şey umurunda değildi.

"Claire..." diye fısıldadı kulağına. "Bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum."

"Bir daha söyle."

"Bunu istiyorum."

Hiçbir uyanda bulunmadan onu kendi etrafında döndürdü. Claire'in yanağı tuğla duvarı sıyırdı. Paul onu duvara muhladı. Claire onu kendinden uzaklaştırmak için iteledi. Paul inledi ve bunu tutkulu bir hareket olarak değerlendirdi, oysa Claire güçlükle nefes alabiliyordu.

"Paul—"

"Kıpırdama."

Claire kelimeleri anladı, ancak bunun kocasının ağzından çıkmadığı gerçeğini beyninin algılaması birkaç saniyesini aldı.

"Yüzünü dön."

Paul dönmeye yeltendi.

"Sen değil it herif."

O, Yani Claire'i kast etmişti. Claire hareket edemedi. Bacaklarını titriyordu. Güçlölkle ayakta durabiliyordu.

"Kahrolası yüzünü dön dedim sana."

Paul elleriyle, Claire'in kollarını nazikçe sardı. Genç kadın olduğu yerde yavaşça dönerken sendeledi.

Paul'un hemen arkasında bir adam duruyordu. Üzerindeki siyah renkli kapüşonlu montu, kalın ve dövmele boynuna kadar çekmişti. Âdemelmasının üzerinde kavislenen meşum bakışlı bir çingiraklıyılan dövmesinde yılanın ince uzun dişlerinin arasından şeytani gülümsemesi belli oluyordu.

"Eller havaya." Adam konuştuğça yılanın ağzı hareket ediyordu.

"Belamızı aramıyoruz." Paul ellerini kaldırmıştı. Bedeni büsbütün hareketsizdi. Claire kocasına baktı. Paul her şey yolunda dermişçesine başını bir kez salladı, oysa yolunda giden bir şey yoktu. "Cüzdanım arka cebimde."

Adam tek eliyle cüzdanı cebinden çekip çıkardı. Claire diğer elinde bir silah olabileceğini tahmin etti. Hatta onu zihninde canlandırdı: Paul'ün sırtına dayalı siyah ve parlak bir tabanca.

"Al." Paul alyansını, mezuniyet yüzüğünü, saatini çıkardı. Patek Philippe marka.

Claire bu saati ona beş sene önce hediye etmişti. Arkasına adının baş harfleri kazılıydı.

"Claire," Paul'ün sesi gergindi, "ona cüzdanını ver."

Claire gözlerini kocasına dikti. Şahdamarının boynunda hızla atbırını hissediyordu. Paul'ün sırtına bir silah dayalıydı. Soyuluyorlardı. Olan biten buydu işte. Gerçektir. Bütün bunlar oluyordu. Bakışlarını aşağı, eline doğru çevirdi, hareketleri ağırdı, çünkü şoktaydı, çok korkuyordu ve ne yapacağını bilemiyordu. Parmakları hâlâ Paul'ün araba anahtarlarının etrafında kenetliydi. Onları bir an olsun elinden bırakmamıştı. Elinde bu anahtarları tutarken kocasıyla nasıl sevişmeyi düşünmüştü?

"Claire," diye yineledi Paul, "cüzdanını çıkar."

Araba anahtarlarını çantasının içine bıraktı. İçinden cüzdanını çıkarıp adama uzattı.

Adam cüzdanı cebine tıkaştırdı ve hemen ardından yine elini uzattı. "Telefon."

Claire iPhone'unu çıkardı. Bütün telefon numaraları. Son birkaç senenin tatil fotoğrafları. St. Martin. Londra. Paris. Münih.

"Yüzüğü de." Adam ara sokağı gözleriyle taradı. Claire de aynı şeyi yaptı. Kimsecikler yoktu. Tali yollar bile boştu. Claire'in sırtı duvara yaslıydı hâlâ. Sokağın anayola çıkan köşesiyle arasında bir kulaç mesafe vardı. Caddede insanlar vardı. Bir sürü insan.

Adam, Claire'in aklından geçenleri okudu. "Aptallık etme. Ver yüzüğünü."

Claire alyansını çıkardı. Onu çaldırmasında sorun yoktu. Sigortalıydı. Hatta orijinal alyansı bile değildi. Paul stajını tamamlayıp uzmanlık sınavını geçtiğinde onu birlikte seçmişlerdi.

"Küpeler," diye buyurdu adam. "Hadisene kaltak, kıpırda."

Claire elini kulakmemesine götürdü. Elleri titremeye başladı. Bu sabah pırlanta küpelerini takıp takmadığını hatırlamıyordu,

eyse şimdi kendini takı kutusunun önünde dikilirken hayal ediyordu.

Hayatı gözlerinin önünden mi geçiyordu yoksa; bir *film şeridi* gibi?

"Çabuk." Adam acele etmesi için boş duran elini salladı.

Claire el yordamıyla tektaş küpelerinin arkalıklarını çıkarmaya çalıştı. İçini saran ürperti parmaklarını ağırlaştırıp sakartıyordu. Kendini Tiffany'de küpeleri seçerken gördü. Otuz ikinci yaş gününde. Satıcı kız onları yalnızca pahalı mücevherlerin satıldığı özel ve gizli odaya alırken Paul'ün yüzündeki, "Bunu yaptığımıza inanabiliyor musun?" ifadesi geldi aklına.

Claire küpeleri adamın avcuna bıraktı. Titriyordu. Kalbi bir trampet gibi hızla çarpıyordu.

"Hepsi bu." Paul kendi etrafında döndü. Sırtını Claire'e yaslamıştı. Onu örtüyordu. Koruyordu. Elleri havadaydı hâlâ. "Her şeyi aldın."

Claire, Paul'ün omzunun üzerinden adamı görebiliyordu. Elinde tabanca yoktu. Bir bıçak vardı. Uzun, keskin, testere dişli, avcıların vurdukları hayvanların bağırsaklarını çıkarmak için kullandıkları türden kanca uçlu bir bıçak.

"Başka bir şey kalmadı. Git artık," dedi Paul.

Adam gitmedi. Sanki otuz altı bin dolarlık küpelerinden daha değerli bir şey bulmuşçasına bakıyordu Claire'e. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. Ön dişlerinden bir tanesi altın kaplamaydı. Claire, çingiraklıylan dövmesinin de benzer bir dişi olduğunu fark etti.

Ve o anda bunun bir yalnızca bir soygun olmadığını anladı.

Paul da öyle. "Param var," dedi.

"Kes sesini." Adamın yumruğu Paul'ün göğsünü deşti. Claire darbenin şiddetini kendi göğsünde hissetti, kocasının kürek kemikleri, genç kadının köprücük kemiğine daldı. Suratı, Claire'in yüzüne çarptı. Kadın başının arkasını tuğla duvara vurdu.

Claire bir anlığına donakalmıştı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Ağzında kan tadı vardı. Gözlerini kırıştırdı. Bakışlarını aşağı çevirdi. Paul yerde kıvranıyordu.

"Paul-" Kocasına uzanmaya çalıştı, ancak kafa derisinden

korkunç bir acı yükseldi. Adam Claire'ı saçlarından kavramıştı. Genç kadını çekiştirmeye başladı. Claire tükzedi. Dızı kaldırımlı sıyırdı. Adam yürümeyi sürdürdü, koşaradım ilerliyordu. İstirabını azaltmak için Claire iki büküm eğildi. Topuklarından biri kırıldı. Dönüp arkasına bakmaya çalıştı. Paul kalp krizi geçirilmişçesine kolunu sıkıca kavramıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Claire, neden haykırmadığına kendisi de şaşırarak. "Hayır-hayır-hayır."

Adam onu ileri doğru sürükledi. Claire hınlııyla soluyordu. Akciğerleri toz toprakla dolmuştu. Adam onu yan yola doğru götürüyordu. Daha önceden fark etmediği siyah bir kamyonet yolun kenarında duruyordu. Claire tırnaklarını adamın bileğine geçirdi. Adam kafasını sertçe sarstı. Claire sendeledi. Adam kafasını bir kez daha sarstı. Acı dayanılmazdı, ancak korkusunun yanında önemsiz kalırdı. Avaz avaz bağırarak istiyordu. Bağırması gerekiyordu. Ama az sonra yaşayacaklarını düşünmekten boğazı düğümlenmişti. Adam onu bu kamyonete bindirip başka bir yere götürecekti. Gizli bir yere. Bir daha asla kaçıp kurtulamayacağı berbat bir yere.

"Hayır..." diye yalvardı. "Lütfen... hayır... hayır..."

Adam onu serbest bıraktı, ama Claire istedi diye değil. Bıçağını önünde tutarak kendi etrafında döndü. Paul ayağa kalkmıştı. Koşarak adama doğru geliyordu. Güçlölkle soluk almaya çalışırken gırtlğından boğuk bir ses yükseliyordu.

Her şey çok hızlı gelişti. Fazlasıyla hızlı. Kocasının mücadelesinin her salisesine tanık olamayacak kadar süratli akıyordu zaman.

Paul karşısındaki adamı koşu parkurunda alt edebilir ya da adam kurşunkalemını yontmaya dahi fırsat bulamadan Paul en zor denklemi çözebilirdi, ancak Paul Scott'a göre rakibi, kendisine üniversitede öğretnedikleri bir üstünlüğe sahipti: Kavgada bıçak kullanmasını biliyordu.

Etrafta sadece havada uçuşan bıçağın ışığı duyuluyordu. Claire daha fazla gürültü çıkmasını beklemişti: Bıçağın çentikli ucu Paul'ün etini deldiğinde, anı bir şaplak gibi mesela. Ya da testere gibi dişleri kaburgalarını kestiğı anda, bir öğütme sesi. Liflerle kıkırdak birbirinden ayrılırken, bir gıcırta.

Paul ellerini karına götürdü. Bıçağın sedefli sapı, parmaklarının arasından belli oluyordu. Geriye doğru sendeleyerek duvara yaslandı; ağzı aralık, gözleri fal taşı gibi açıktı. Üzerinde omuz kısmı kasan, lacivert Tom Ford takım elbisesi vardı. Claire diğer kişilerini açtırması gerektiğini aklının bir köşesine yazmıştı, ama artık çok geçti, ceket kan revan içinde kalmıştı.

Paul bakışlarını ellerine çevirdi. Bıçak, Paul'un kalbiyle göbeğine neredeyse eşit mesafede kabzasına kadar saplanmıştı. Açık mavi gömleği kan lekeleriyle doluydu. Şoktaymış gibi görünüyordu. Her ikisi de şoktaydı. Bugün erkenden akşam yemeği yiyip Claire'in ceza yargı sistemine yaptığı gezintiyi başarıyla tamamlamasını kutlamayı planlamışlardı, soğuk ve ıssız bir ara sokakta kanamadan ölmeyi değil.

Claire ayak sesleri duydu. Yılan Adam, cebinde şingirdayan yüzükler ve mücevheratla yanlarından koşarak uzaklaşıyordu.

"İmdat," dedi Claire, ancak çığlığı bir fısıltıdan ibaretti, o kadar alçak çıkmıştı ki, kendi sesini duymakta zorlandı. "İ-ımdat," diye kekeledi. Ama kim yardım edebilirdi ki? Yardım çağıran hep Paul olmuştu. Her şeyi halleden hep Paul'dü.

Şimdiye dek.

Paul sırtını yasladığı tuğla duvardan aşağı doğru kayarak sertçe yere yapıştı. Claire yanında diz çöktü. Ellerini hareket ettirmek istedi, ama kocasının neresine dokunacağını bilemedi. On sekiz yıldır sevdiği adam. On sekiz yıldır yatağını paylaştığı insan. Ateşini ölçmek için elini Paul'un alına koymuştu, hastayken yüzündeki teri silmişti, dudaklarını, yanaklarını, gözlerini öpmüştü, hatta bir keresinde öfke nöbeti sırasında onu tokatlamıştı bile, oysa şimdi neresine dokunacağını bilemiyordu.

"Claire."

Paul'un sesi. Onun sesini tanırdı. Claire kocasının yanına gitti. Kollarıyla, bacaklarıyla bedenine sarıldı. Onu göğsüne doğru yaklaştırdı. Dudaklarını kafasının yan tarafına yapıştırdı. Vücudunun soğumaya başladığını hissediyordu. "Paul, lütfen. İyileş. İyileşmen gerek."

"İyiyim," dedi Paul ve söyledikleri gerçek gibiydi, ta ki gerçekliğini yitirinceye kadar. Titreme bacaklarından başladı ve

giderek şiddetlenerek tüm vücuduna yayıldı. Dizleri birbirine vuruyordu. Gözkapakları titreşiyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

"Lütfen," diye fısıldadı Claire, yüzünü kocasının boynuna gömerek. Parfümünün kokusu burnuna doldu. Bu sabah tıraş olurken gözünden kaçırdığı azıcık sakallı alanı hissetti. Elinin değdiği her yerde teni o kadar ama o kadar soğuktu ki. "Lütfen bırakma beni, Paul. Lütfen."

"Bırakmam," diye söz verdi.

Ama sonra bıraktı.

2

Lydia Delgado spor salonunun olduğu katı dolduran yeni yetme ponpon kızlara dikkatle bakıp kızının içlerinden birisi olmadığına sessizce şükretti. Ponpon kızlara karşı bir garazi filan olduğundan değil. Kırk bir yaşındaydı. Ponpon kızlardan nefret etme yaşını çoktan geride bırakmıştı. Artık yalnızca annelerinden nefret ediyordu.

"Lydia Delgado!" Mindy Parker her zaman insanlara adı ve soyadıyla birlikte hitap eder, seslenişini bir zafer haykırışıyla sonlandırırdı: Bakın, ben herkesin ismini bilecek kadar akıllıyım, dermişçesine!

"Mindy Parker," dedi Lydia birkaç oktav düşük bir ses tonuyla. Elinde değildi. Aykırılığı severdi.

"Sezonun ilk karşılaşması! Bence kızlarımızın bu yıl şampiyonluk şansları yüksek."

"Kesinlikle," diye onayladı Lydia, herkes bir yıkım yaşanacağını bildiği halde.

"Her neyse." Mindy sol bacağına gerdi, kollarını başının üzerine kaldırıp ayak parmaklarına doğru iyice gerindi. "Dee'nin imzalı izin kâğıdına ihtiyacım var."

Lydia hangi izin kâğıdı olduğunu soracakken kendine engel oldu. "Yarına hazır ederim."

"Harika!" Mindy esneme sonrası doğrulurken, soluğunu abartılı biçimde boşaltarak adeta tısladı. Büzülmüş dudakları ve çıkık çenesiyle, Lydia'ya yılgın bir buldogu anımsatıyordu. "Biliyorsun, Dee'nin asla kendini dışlanmış hissetmesini istemeyiz. Burslu öğrencilerimizle o kadar gurur duyuyoruz ki."

"Teşekkürler, Mindy." Lydia sahte gülümsemesini takındı, yüzüne. "Çok parası olacağı yerde, Westerly'ye girebilmek için akıllı olmak zorunda kalması üzücü aslında."

Mindy de kendi sahte gülümsemesini takındı. "Pekâlâ, tamam, harika. Sabaha şu izin kâğıdını bekliyorum." Lydia'nın omzunu hafifçe sıkıp diğer annelerin durduğu yere yöneldi. Lydia onları aklına her getirdiğinde, Anneler, diye düşünüyor ve yelloz kelimesini kullanmamak için büyük bir çaba harcıyordu.

Lydia kızını bulmak için basketbol sahasını hızla taradı. Bir an onu göremeyince panikten kalbi duracakmış gibi oldu, ancak hemen sonra köşede duran Dee'yi fark etti. En yakın arkadaşı Bella Wilson ile konuşuyordu, elindeki basket topunu birbirlerine atıp tutuyorlardı.

Bu genç kız onun kızı mıydı gerçekten? Daha iki sariye önce Lydia kızının altırı bezliyordu, sonra başını kasacık bir süreliğine çevirmiş olmalıydı, çünkü arkasına dönüp baktığında Dee on yedi yaşına gelmişti. On aydan az zamanda da üniversiteye başlayacaktı. Ve Lydia'nın dehşet dolu bakışları arasında eşyalarını toparlamaya başlamıştı bile. Dee'nin odasındaki bavul o kadar tıka basaydı ki, fermuarı kaparmıyordu.

Lydia gözyaşlarına engel olmaya çalıştı, çünkü yetişkin bir kadının bavul yüzünden ağlaması normal değildi. Onun yerine Dee'nin kendisine vermediği izin kâğıdını düşündü. Takım olarak akşam yemeğine gideceklerdi ve Dee, annesinin bu masrafı karşılayamayacağından çekiniyordu. Kızı bir türlü yoksul olmadıklarını anlayamıyordu. Evet, bir süre önce Lydia'nın köpek kuförü işini yeniden canlandırmak için epeyce ter dökmüşlerdi, ama artık tam bir ortadirek aile sayılırlardı, bu da çoğu insandan daha iyi durumda olduklarını gösterirdi.

Ancak "Westerly zengini" değillerdi. Westerly Academy ebe-

veynlerinin çoğu, çocuklarını özel okula göndermek için zarfında otuz bin doları rahatça gözden çıkarabilirdi. Noel tatilinde 'Tahoe'da kayaya ya da özel uçaklarıyla Karayipler'e tatil gidebilirlerdi ve her ne kadar Lydia bu imkânların hiçbirini Dee'ye sunamasa da, kızına Chops'ta kahrolası bir bonfile ısmarlayabilecek durumdaydı.

Bu mesajı kızına daha ılımlı bir şekilde iletmenin yolunu bulacaktı elbet. Lydia çantasına uzanıp içinden bir paket patates cipsi çıkardı. Tuz ve yağ, anlık bir rahatlama hissi getirmişti beraberinde, tıpkı dilinizin altına attığınız iki-üç Xanax gibi. Lydia bu sabah eşofmanlarını üzerine geçirirken spora gitme niyetiyle evden çıkmıştı ve spor salonunun *yakınlarına* kadar da gitmişti, ama sadece otoparkın içinde bir Starbucks olduğu için. Şükran Günü kapıdaydı. Hava buz gibi soğuktu. Lydia alışılmadık şekilde işten izin almıştı. Güne balkabaklı, tarçınlı ve karamelli bir latte ile başlamayı hak etmişti. Ve kafeine ihtiyaç duyuyordu. Dee'nin karşılaşması öncesinde yapması gereken bir sürü ıvrır zıvır iş vardı. Bakkal, köpeğe yem al, Target,¹ eczane, banka, eve gidip bütün alışveriş malzemesini bırak, öğlene doğru evden çıkıp kuaföre uğra, çünkü artık Lydia yaşlanmıştı ve sadece saçını kestirmek için uğradığı kuaföre, grileşen saçlarına sarı dip boya yaptırmak için de düzenli olarak gitmek zorundaydı, aksi takdirde Cruella De Vil'in² ikinci kuzenine benzemeye başlıyordu. Bakım gerektiren diğer tüylerinden hiç bahsetmese daha iyiydi.

Lydia parmaklarını üstdudağına bastırdı. Patates cipsinin tuzu dudağını yakmıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, bıyığını daha o gün ağdayla aldırıldığını unutmuştu; üstelik manikürcü kız, yeni bir ürün kullanmış ve bu yeni ürün Lydia'nın üstdudağını felaket kaşındırmıştı, o yüzden birkaç tek tük kılın yerine şu an üstdudağında kırmızı renkte bir palabıyığı vardı.

Mindy Parker'ın bu dedikoduyu diğer "Anneler"e yetiştireceğini düşündü. "Lydia Delgado! Bıyık kurdeşeni olmuş!"

1 Amerika'da ucuz giyim ve mobilya satan mağazalar zinciri. (ç.n.)

2 101 *Dalmaçyalı* filminde Disney'in kötü kadın karakteri. (ç.n.)

Lydia koca bir avuç cipsi daha ağzına tıktırdı. Gönleğine dökülen kırntıları umursamadan hatır hutur çiğnemeye başladı. Karbonhidrat komasına girdiğini görebilecek "Anneler"i umursamadan. Bir zamanlar daha çok çaba harcardı. O zamanlar kırklarına gelmeden önceydi.

Meyve suyu diyetleri. Detokslar. Meyve susuz diyetler. Meyve rejimleri. Yumurta rejimi. Spor salonları. Fitness. Beş dakika. İlk kardiyo. Üç dakikalık kardiyo. South Beach Rejimi. Atkins Diyeti. Paleo Diyeti. Cazlı egzersiz. Lydia'nın dolabı bir dizi başarısızlık alışverişiyle doluydu: Zumba ayakkabıları, kondisyon bisikleti, yürüyüş ayakkabıları, dansözlük seti, müşterilerinden birinin bütün ısrarlarına rağmen asla gitmediği direk dansı dersi için alınmış bir tanga mayo.

Lydia kilolu olduğunun farkındaydı, ama şişman mıydı gerçekten? Yoksa sadece balıketli miydi? Emin olduğu tek şey, zayıf olmadığıydı. Ergenlik yıllarının sonu ile yirmilerinin başı arasındaki kısa bir dönem dışında, hayatı boyunca kilo sorunuyla boğuşup durmuştu.

Lydia'nın Anneler'den bu denli nefret etmesinin ardındaki gizli gerçek buydu işte: Onlara tahammül edemiyordu, çünkü asla onlar gibi olamayacağını biliyordu. Patates cipsini seviyordu. Ekmek yemeği seviyordu. Güzel bir pasta için canını verirdi; ya da üç. Özel bir eğitmenle antrenman yapmaya ya da art arda pilatese katılmaya vakti yoktu. İdare etmesi gereken bir işi vardı. Kızını babasız büyütüyordu. Arada sırada ilgi bekleyen bir erkek arkadaşı olurdu. Bir tek o da değil, bir de hayvanlarla çalışıyordu. Pasaklı bir dachshund'un kışındaki kolları tıraş ettikten sonra bakımlı görünmesi beklenemezdi.

Lydia'nın parmakları boş cips paketinin dibine değdi. Kendini çok mutsuz hissetti. Bu cipsleri yemek istememişti. Hatta ilk lokmadan sonra tadını bile almamıştı.

Hemen arkasında Anneler sevinç çığlıkları kopardılar. Kızlardan bir tanesi spor salonunun zemininde perendeler atıyordu. Hareketleri akıcı, kusursuzdu ve son derece etkileyiciydi, ta ki finalde genç kız kollarını havaya savurduğunda, Lydia onun ponpon kız değil de bir ponpon kızın annesi olduğunu fark edinceye dek.

Punpon Kızın Annesi.

"Penelope Ward!" diye bağırdı Mindy Parker. "Aferin kız!"

Lydia çantasının dibinde yiyecek başka bir şeyler ararken sıkıntudan inledi. Penelope dosdoğru yanına geliyordu. Lydia gömteğine dökülen kırıntılar eliyle temizledi ve konuşmaya başlamadan önce küfür olarak algılanmayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Neyseki Penelope yolda Koç Henley'ye takıldı.

Lydia derin bir oh çekti. Çantasının içinden telefonunu çıkardı. Okul bilgilendirme grubundan tam on altı tane e-posta gelmişti, çoğu da ilkokuldaki öğrencilere musallat olan bit sorunuyla ilgiliydi. Lydia mesajlara göz gezdirirken, yeni bir e-posta geldi, okulun müdüründen gelen acil bir özürdü, bit salgını kimin başlattığını bulmanın gerçekten imkânsız olduğunu anlatıyor ve ebeveynlerin hangi çocuğu suçlamaları gerektiğini sormaktan vazgeçmelerini rica ediyordu.

Lydia hepsini sildi. Randevu talebinde bulunan birkaç müşterisinin SMS'ine yanıt verdi. Dee'nin izninin yanlışlıkla istenmeyen e-postalara düşmediğinden emin olmak için dikkatlice baktı. Düşmemişti. Muhasebe işlerine yardım etmesi için işe aldığı kızı bir e-posta gönderdi ve ona mesai kartını doldurmasını bir kez daha hatırlattı. Aslında hatırlaması kolay bir şeymiş gibi görünüyordu, çünkü kızcağız maaşını ancak bu şekilde alabiliyordu, oysa aşırı baskıcı bir anne tarafından büyütülmüştü ve üzerine gülen yüz çizili "AYAKKABILARINI BAĞLA. SEVGİLER. ANNEN. NOT: SENİNLE GURUR DUYUYORUM" yazılı bir post-it olmadan ayakkabılarını bağlamayı bile hatırlamayacak cinstendi.

Bu sert bir eleştiriydi aslında. Lydia da post-it anneliğine pek uzak sayılmazdı. Lydia, Dee'ye kendi ayakları üzerinde durmasını öğretmek için debeleniyordu esasında. "ŞU ÇÖPÜ DIŞARI ÇIKARMASINI ÖĞREN, YOKSA SENİ ÖLDÜRÜRÜM. SEVGİLER. ANNEN." Ama keşke bu tür bir bağımsızlık eğitiminin farklı sorunları da beraberinde getirebileceği hakkında uyarılmış olsaydı: Üniversiteye gitmesine daha on ay olmasına rağmen kızının gardırobunda tika basa dolu bir bavul bulmak gibi mesela.

Lydia telefonunu çantasının içine bıraktı. Dee'nin topu Rebecca Thistlewaite'e geçirmesini izledi, şu soluk benizli İngiliz kız, başını potaya geçirsen bile basket atacak kabiliyette değildi. Lydia kızının cömertliğine gülümsedi. Dee'nin yaşındayken Lydia korkunç isyankâr bir kız müzik grubuna önderlik etmekle ve ailesini liseyi bırakacağına dair tehdit etmekle meşguldü. Dee münazara takımındaydı. YMCA'da¹ gönüllüydü. İyi huylu, gönlü bol ve zehir gibi bir zekâyı sahipti. Şaşılacak derecede detaycıydı, hatta bu özelliği tartışma sırasında rahatsız edici boyutlardaydı. Henüz çocuk yaştayken bile Dee duyduğu her şeyi papağan gibi tekrarlamak gibi ilginç bir beceriye sahipti; özellikle de Lydia'dan duyduklarını. Tam da bu yüzden adı, Lydia'nın doğum belgesine yazdırıldığı o güzel isim yerine Dee olmuştu.

"Dee-venin Nalı!" diye bağırırdı küçük tatlı kızı, oturduğu bebek sandalyesinde kollarını ve bacaklarını çılgınca oynatarak. "Dee-venin Nalı! Dee-venin Nalı!"

Geriye dönüp baktığında, Lydia kızına bunu komik bir şeymiş gibi öğretmenin hata olduğunu görüyordu.

"Lydia?" Penelope Ward, ona bir dakika beklemesini işaret ederek, parmağını yukarı kaldırıp seslendi. Lydia hemencecik kapıya doğru baktı. Anneler'in arkasından kıkırdadıklarını duyunca kapana kısıldığının farkına vardı.

Penelope, Westerly'nin ünlü simalarındandı. Kocasını avukatı, yani klasik bir "Westerly Babası" mesleğine sahipti, ama aynı zamanda da ABD Temsilciler Meclisi'ne aday olacağına açıklayan bir eyalet senatörüydü. Okuldaki bütün babalar içinde hiç kuşkusuz en yakışıklısı Branch Ward'dı, ama bunun esas nedeni, yaşının altmışın altında oluşu ve ayaklarını görmesine engel olacak bir göbeğinin bulunmamasıydı.

Penelope ideal politikacı eşiydi. Kocasının bütün tanıtımlarında, Branch'e bir köpek gibi sadık, cezbedici bakışlar atarken görülebilirdi. Çekiciydi, ama baştan çıkarıcı değildi. İnceydi ama hastalıklı derecede zayıf değildi. Başarılı bir hukuk şirketindeki ortaklığını sonlandırarak, Ari ırk görünümlü beş çocuk doğur-

1 Ruhban sınıfına bağlı olmayan küresel bir Hristiyan hareketi. (ç.n.)

mayı seçmişti. Abartılı şekilde Okul Aile Örgütü diye adlandırılan Okul Aile Birliği'nin Başkanıydı. Örgütü demir yumrukla yönetiyordu. Tüm bildirimleri son derece isabetli ve kutsalsızdı, o kadar öz ve yerindeydiler ki, aklı kısa Anneler bile anlamakta zorlanmıyordu. Konuşmalarını da maddelere indirgemekten hoşlanırdı. "Pekâlâ, hanımlar," derdi, ellerini çırparak -Anneler el çırpmaya bayılırdı- "İkramlar! Parti rozetleri! Balonlar! Masa düzeni! Çatal-bıçaklar!"

"Lydia, buradasın," diye seslendi Penelope, açık tribünlerden koşar adım Lydia'nın yanına inerken, dizleriyle dirsekleri kademeli pistonları andırıyordu. "Leziz!" Boş cips paketini işaret etti. "Keşke bunlardan yiyebilseydim!"

"Bahse girerim, sana yedirebilirim!"

"Ah, Lydia, bu kinayeli espri anlayışına bayılıyorum." Penelope vücudunu Lydia'ya doğru çevirdi ve İran kedisi kadar keskin bakışlarını üzerine diktı. "Nasıl beceriyorsun bilemiyorum. İşini yönetiyorsun. Evini idare ediyorsun. Harika bir kız yetiştirdin." Ellerini göğsüne koydu. "İdolümsün."

Lydia dişlerinin kamaştığını hissetti.

"Ve Dee öyle yetenekli bir genç kız ki," Penelope'nin sesi bir oktav düştü. "Şu kaybolan kızla aynı ortaokula gitmişti, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Lydia. Anna Kilpatrick, Dee'nin bir alt sınıfındaydı. Her ikisi de ayrı beden eğitimi dersini aldıkları halde, aynı sosyal çevrenin içinde değillerdi.

"Ne trajedi ama," dedi Penelope.

"Er geç bulacaklardır. Bir hafta oldu daha."

"Bir haftada neler olabilir düşünsene." Penelope zoraki omuz silkti. "Düşüncesi bile zor geliyor."

"Sen de düşünme öyleyse."

"Bu mükemmel bir tavsiye," dedi, rahatladığı küstahlaşan sesinden belliydi. "Söylesene, Rick nerede? Rick'e ihtiyacımız var burada. O bizim tek dozluk testosteronumuz."

"Otoparkta." Lydia, Rick'in nerede olduğundan bihaberdi. Bu sabah korkunç bir kavga etmişlerdi. Rick'in onu bir daha asla görmek istemediğinden emindi.

Yo, bu doğru değildi. Rick hiç olmazsa Dee için gelirdi. Her ne kadar Lydia yüzünden spor salonunun diğer tarafında oturmuş da.

"Ribaunt! Ribaunt!" diye haykırdı Penelope, kızlar hâlâ ısınyıyor olsalar da. "Tanrım, daha önce hiç dikkatimi çekmemişti, ama Dee aynı sana benziyor."

Lydia'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Aralarında ki benzerliği daha önce de fark edenler olmuştu. Dee, Lydia'nın açık tenini ve menekşe moru gözlerini almıştı. Yüz şekilleri aynıydı. Aynı şekilde gülümsüyorlardı. Her ikisi de doğal sarışındı ve bu da salondaki diğer tüm sarışınlara kıyasla bir üstünlük sayılırdı. Dee'nin kum saati biçimli vücudu, hayatının sonraki evrelerinde bütün gün pijamayla oturup cips paketlerine gömüldüğü takdirde neler olabileceğinin ipucunu verir nitelikteydi. O yaşta, Lydia da en az kızı kadar güzel ve incedi. Ne yazık ki onu yoldan çıkaran bol miktarda kokain olmuştu.

"Pekâlâ." Penelope ellerini kalçalarına vurarak yüzünü tekrar Lydia'ya döndü. "Bana yardımcı olabilir misin, diye soracaktım."

"Taa-bii." Sözcük Lydia'nın dudaklarından bütün endişesini ortaya serecek şekilde dökülmüştü. Penelope insanın kanını böyle emerdi işte. Senden bir şey yapmanı istemezdi; yardımına ihtiyacı olduğunu söylerdi.

"Gelecek ayki şu uluslararası festival ile ilgili."

"Uluslararası festival?" diye yineledi Lydia, sanki daha önce Kuzey Atlanta'nın en beyaz kadınlarıyla erkeklerinin Dolce&Gabbana kıyafetleri içinde oturup çocuklarının, dadıların pişirdiği piroşkileri ve İsveç köftelerini tadacakları hafta sonu bağış toplama etkinliğini duymamış gibi.

"Sana tüm e-postaları tekrar göndereyim," diye önerdi Penelope. "Her neyse, İspanyol mutfağından birkaç yemek getirebilir misin diye soracaktım. *Arros negre*.¹ *Tortilla de patates*.² *Cuchifritos*.³" Her sözcüğü, hiç kuşkusuz havuzunu temizleyen delikanlıdan öğrendiği mükemmel İspanyol aksanıyla telaffuz etmişti.

1 (İsp.) Ahtapot mürekkebiyle pişirilmiş siyah pilav. (ç.n.)

2 (İsp.) Patatesli dürüm. (ç.n.)

3 (İsp.) Bir tür kızartma. (ç.n.)

"Kocamla ben, geçen sene Catalunya'dayken *escalivada*¹ denemiştik. Olağanüstüydü."

Lydia bu cevabı vermek için tam dört yıl beklemişti. "İspanyol değilim."

"Gerçekten mi?" Penelope vazgeçmiyordu. "Tako, öyleyse. *Burritos*.² Belki biraz *arroz con pollo*³ ya da *barbaroa*?"

"Meksikalı da değilim,"

"Ah, pekâlâ, bu da demek oluyor ki, Rick kocan değilmiş. Ama soyadın Delgado olduğu için, Dee'nin babasırun..."

"Penelope, Dee İspanyol gibi mi duruyor?"

Penelope'nin kahkahası kristal avizeyi tuzla buz edebilirdi. "Bu da ne demek şimdi, 'İspanyol gibi' durmak? Çok komiksin, Lydia."

Lydia da gülüyordu, ama tamamen farklı sebepten.

"Tannım." Penelope gözündeki görünmez yaşları özenle sildi. "Peki, ama gerçek hikâye ne?"

"Ne hikâyesi?"

"Hadi ama! Dee'nin babası hakkında öyle ketumsun ki. Kendin hakkında da öyle. Seninle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz." Lydia'nun burnunun dibine kadar girmişti. "Dökül bakalım. Kimseye anlatmam."

Lydia hemen aklından bir kâr-zarar tablosu geçirdi: Dee'nin belirsiz genetik mirası yüzünden, ılımlı dahi olsa ırkçı bir söylemde bulunduklarında Anneler'in duydukları kaygıyla ezilmelerine karşılık Okul Aile Örgütü'nün bağış toplama etkinliğine katılmak zorunda kalmak.

Zor bir karardı. ılımlı ırkçılıkları efsaneydi.

"Hadi," Penelope zaafını sezip ısrar etti.

"Şey..." Lydia biraz gerçek eklediği, içinden birkaç yalanı çıkardığı, ara ara rötuşladığı ve tamamını bir kavanoza koyup karıştırdığı dolambaçlı hayat hikâyesini anlatmaya girişmeden derin bir nefes aldı.

1 (İsp.) Patlıcan, biber, domates, soğan ve zeytinyağı ile pişirilen bir yemek. (ç.n.)

2 (İsp.) Tortilla denen Meksika gözlemesi içine dürüm edilmiş et ve fasulyeden oluşan Meksika yemeği. (ç.n.)

3 (İsp.) Tavuklu pilav. (ç.n.)

4 (İsp.) Bir çeşit etli dürüm. (ç.n.)

"Aslen Athens, Georgia'lıyım." Her ne kadar Juan Volar, tartsı büyüğüm sizi yanıltmış olsa da. "Dee'nin babası Lloyd, Cuneey Dakota'lıydı." Ya da Güney Mississippi'li, ama Dakota kulağı daha hoş geliyor. "Üvey babası onu evlat edinmişti." Annesiyle evlenmesinin tek nedeni, onu aleyhine tanıklık etmemeye zorlamak. "Lloyd'un babası ölmüştü." Hapisteeyken. "Lloyd haberi büyük babasına vermek üzere Meksika'ya gidiyordu." Yirmi kilo kokain satın almak için. "Arabası bir kamyonun altında kaldı." Bir kamyon durağında, burnuna yarım kilo kokain çekmiş halde ölü bulundu. "Her şey çok hızlı olup bitti." Kendi kusmuğunda boğuldu. "Dee babasını hiç tanımadı." Kızına verebileceğim en iyi hediye büyüktü. "Son."

"Lydia." Penelope elini ağzına götürdü. "Hiç bilmiyordum."

Lydia hikâyesinin kulaktan kulağa duyulmasının ne kadar süreceğini merak etti. "Lydia Delgado! Trajik dul!"

"Peki ya Lloyd'un annesi?"

"Kanser." Pezevengi tarafından vuruldu. "Onun ailesinden geriye kimse kalmadı." Yani hapiste olmayan.

"Zavallılıklar." Penelope elini bu kez kalbine götürdü. "Dee asla bir şey anlatmadı."

"Bütün ayrıntıları bilir." Kâbus görmesine neden olacak detayları hariç.

Penelope basketbol sahasına doğru baktı. "Bu kadar korumacı olmama şaşmamalı. Babasından geriye kalan tek şey o."

"Doğrudur." Cinsel yolla bulaşan mantarı saymazsan. "Ben Dee'ye hamileyken öldü." O sırada rehabilitasyonla boğuşuyordum, çünkü kanımda uyuşturucuya rastlarsa kızımı elimden alacaklarını biliyordum. "Ona sahip olduğum için şanslıyım." Dee hayatımı kurtardı.

"Ah, tatlım." Penelope, Lydia'nın elini kavradı ve o anda Lydia bütün bu anlattıklarının boşa olduğunu fark etti. Hikâyesi elbette ki Penelope'yi duygulandırmıştı ya da en azından ilgisini çekmişti, ama yanına görev icabı gelmişti ve bu görevi ona devretmeye kararlıydı.

"Ama şöyle düşün, Dee'nin kültürel mirası bu, öyle değil mi? Yani üvey aileler bile aile sayılıyor. Bu okuldaki öğrencilerden

otuz biri ailesi tarafından evlat edinilmiş, ama yine de ailelerinin birer parçası haline gelmişler!”

Lydia bu söylenenleri algılamak için bir salıncık kadar durakladı. “Otuz bir mi? Yani tam otuz bir çocuk mu?”

“Aynen.” Penelope, Lydia’nın şaşkınlığını yüzünden okuyabilmmişti. “Harris’lerin ikizleri hazırlık sınıfına henüz başladılar. Kalıtım işte.” Sesini alçalttı. “Bit taşıyıcısı kalıtımı, yani dedikodulara göre.”

Lydia ağzını açtı ama aynı hızla kapadı.

“Her neyse.” Penelope yüzünde koca bir gülümsemeyle ayağa kalktı. “Yapacağın yemeklerin tarifini ilk önce benimle paylaş, olur mu? Dee’yi özel yetenek projelerine dahil etmeyi sevdiğini biliyorum. Öyle şanslısın ki. Düşünsene, anne-kız mutfakta birlikte yemek yapıyor. Ne eğlence ama!”

Lydia konuşmamayı tercih etti. Dee ile onun mutfakta birlikte yaptıkları tek şey, mayonez kavanozunun dibinin görüldüğünde artık çöpe atılması gerektiği konusunda tartışmaktı.

“Gönüllü olduğun için teşekkürler!” Penelope kollarını bir olimpiyat atleti edasıyla sallayarak açık tribünlere doğru koşmaya başladı.

Penelope’nin, Lloyd Delgado’nun trajik ölümünü diğer Anneler’e anlatması ne kadar sürecek, diye merak etti Lydia. Babası ona, dedikoduya kulak vermenin bedelinin, başkalarının da senin dedikodunu yapması olduğunu söylemişti. Keşke babası hâlâ sağ olsaydı da, ona Anneler’den söz edebilseydi. Kesin gülmekten yerlere yatarı.

Koç Henley düdüğünü öttürüp kızların ısınma hareketlerine son vermeleri gerektiğini hatırlattı. “Özel yetenek projeleri” sözcükleri Lydia’nın zihninde dönüp duruyordu. Anneler’in bir şeylerin ayırdına vardıklarının kanıtı buydu işte.

Patlak lastiğini değiştirmeyi öğrenmesi için kızına temel arabacı tamiri dersi aldırduğundan dolayı kendini asla kötü hissetmiyordu Lydia. Yaz boyunca Dee’yi savunma kursuna gönderdiğine de pişman değildi, her ne kadar kızı bu yüzden basketbol kampını kaçırmış olsa da. Ya da Dee’ye korktuğunda nasıl çığlık

atması gerektiğini öğrettiğine; çünkü Dee paniklediğinde hep donakalırdı, sessizleşirdi ve bu da size zarar verecek bir adam karşınızda durduğu sırada yapılabilecek en yanlış şeydi.

Lydia şu an, Anna Kilpatrick'ın annesinin, kızına nasıl lastik değiştinileceğini öğretmemiş olduğu için pişmanlık duyduğuna bahse girerdi. Kızın arabası bir alışveriş merkezinin otoparkında, ön lastiği koca bir çiviyle delinmiş halde bulunmuştu. Çiviye lastiğe saplayan kişiyle, kızı kaçıranın aynı insan olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi.

Koç Henley takımı harekete geçirmek için düdüğünü iki kez kısa kısa çaldırdı. Westerly Kadınları salına salına yürüyüp yarım daire oluşturdu. Anneler, sözüm ona karşılaşmaya heyecan katmak için ayaklarını açık tribünün kenarına huzla vurdular, ancak gözle görülmeyecek bir etki yaratabildiler. Karşı takım henüz ısınmaya bile başlamamıştı. En kısa oyuncularını bir seksen üç boyundaydı ve elleri servis tabağı büyüklüğündeydi.

Spor salonunun kapıları açıldı. Lydia, Rick'in kalabalığı gözleriyle taradığını gördü. Sonra Lydia'yı fark etti. Ardından da karşı tribündeki boş yerlere baktı. Lydia durumu değerlendirirken soluğunu tuttu. Rick ona doğru yürümeye başlayınca nefesini bırakabildi ancak. Tribün basamaklarını ağır adımlarla çıkıyordu. Her gün mesaide dirsek çürütenler tribünleri koşar adım tırmanamazdı.

Hafifçe sızlanarak Lydia'nın yanına geçip oturdu.

"Selam," dedi Lydia.

Rick boşalan cips paketini eline aldı, başını geriye atıp dibinde kalan kırıntıların ağzına akmasına izin verdi. Neredeyse tamamı, gömleğine dökülüp yakasından içeri girdi.

Lydia gülmeye başladı, çünkü gülen birinden nefret etmek zordu.

Rick ona temkinli bir bakış attı. Taktiklerini iyi biliyordu.

Rick Butler'ın "Westerly Babaları"yla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Öncelikle bilek gücüyle çalışıyordu. Hâlâ bazı yaşlı müşterilerine benzin pompalamayı sürdüren bir benzin istasyonunda tamirciydi. Kollarındaki ve göğsündeki kaslar, araba lastiklerini jantlara takıp çıkarmaktandı. Hayatındaki iki kadının saçlarını

kestirmesi gerektiğiyle ilgili sözlerine kulak vermediğinden en sesine doğru atkuyruğu uzanıyordu. İçinde bulunduğu ruh hâline göre bazen beyaz taşralı olurdu, bazen de hippî. Her iki hâlini de seviyor olması, Lydia Delgado açısından pek de şaşırtıcı değildi.

Boş cips paketini geri uzattı. Sakalında patates kırntıları vardı. "Hoş büyük."

Lydia parmaklarını kendi üst dudağına götürdü. "Kavgalı muyız hâlâ?"

"Sen huysuz musun hâlâ?"

"İçgüdülerim bana öyle olduğumu söylüyor," diye itiraf etti Lydia. "Ama birbirimize kızgın olmaktan nefret ediyorum. Dünyam altüst olmuş gibi hissediyorum."

Başlama zili çaldı. Karşılaşma başlar başlamaz ikisi de yüzlerini buruşturup bu işkencenin uzun sürmemesi için dua etti. Mucizevi bir şekilde, Westerly Kadınları başlama vuruşuna hak kazandılar. Ve daha da mucizevi bir biçimde, Dee topu sahanın içinde sürmeye başladı.

Rick bağırdı: "Hadî Delgado!"

Dee arkasındaki üç devasa kızın giderek büyüyen gölgesini görmüş olmalıydı. Pas verebileceği kimse yoktu. Topu körlemesine potaya doğru fırlattı ve potadan seken topun, salonun karşı tarafındaki tribünlere doğru düşüşünü izlemekle yetindi.

Lydia, Rick'in serçeparmağının, kendi serçeparmağına değdiğini hissetti.

"Bu kız nasıl bu kadar mükemmel oldu?" diye sordu Rick.

"Mısır gevreği sayesinde," Lydia güçlkle konuşabilmişti. Rick'in kızını ne kadar sevdiğini gördükçe kalbi mutlulukla doluyordu. Sırf bu sebepten, atkuyruğunu bile görmezden gelebilirdi. "Son dönemde şirretleştığım için çok üzgünüm." Dediğini düzeltti: "Yani son on yıldır."

"Ondan önce de şirrettin bence."

"Çok daha neşeliydim."

Rick tek kaşını kaldırdı. Bundan on üç yıl önce, On İki Adım toplantısında tanışmışlardı.

İkisi de pek neşeli tipler değillerdi.

"Daha inceydin," diye ekledi Lydia.

"Sanki tek sorun buymuş gibi." Rick gözünü oyunda ayırmadı. "Neler oluyor sana böyle, bebeğim? Son dönemde her ağzımı açtığımda kuduz köpek gibi böğürmeye başlıyorsun."

"Beraber yaşamadığımıza sevinmiyor musun?"

"Yine mi bu konuda kavgaya edeceğiz?"

Lydia az kalsın başlıyordu. "Zaten yan yana evlerde yaşıyoruz, birlikte oturmaya ne gerek var?" kelimeleri dilinin ucuna kadar gelmişti.

Çabası boşa gitmemiştir. "Gerçekten istediğinde çeneri tutmayı başarabildiğini görmek güzel." Dee üç sayılık bir atış denemesi yaptığında Rick ılık çaldı. Atışı isabetli değildi ama Rick'e doğru baktığında, Dee onun zafer işareti yaptığını gördü.

Birlikte yaşadıkları takdirde Dee'nin onun takdirini kesinlikle umursamayacağını söylemek istedi Lydia, ama bu düşüncesini bir dahaki kavgaları için saklamaya karar verdi.

Karşı takım topu kapınca Rick iç geçirdi. "Aman Tanrım, başladık."

Servis tabağı ellere sahip kız Dee'ye blok yapıyordu. Kollarını kaldırma gereği dahi duymamıştı.

Rick sırtını tribünlere dayadı tekrar. Botlarını önündeki koltuğa yaslamıştı. Çatlak kahverengi deri botlarının üzerinde yağ lekeleri göze çarpıyordu. Kotuna makine yağı damlamıştı. Üstüne hafif bir egzoz kokusu sinmişti. Şefkat dolu gözleri vardı. Kızını seviyordu. Hayvanları seviyordu. Sincapları bile. Danielle Steele'in şimdiye dek yazdığı bütün romanları okumuştı, çünkü rehabilitasyundayken bu kitaplara kafayı takmıştı. Lydia'nın çoğu giysisinin köpek tüyüyle kaplı olmasını ya da cinsel hayatıyla ilgili kadının tek pişmanlığının, üzerinde bir burka varken sevişmemek olduğunu umursamıyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Lydia.

"Şu çılgın zihninde neler olup bittiğini anlat bana."

"Anlatırım, ama sonrasında seni öldürmem gerekir."

Rick bu teklifi bir anlığına değerlendirdi. "Pekâlâ. Yüzümü haşat etme, yeter."

Lydia puan tahtasına göz aldı. 10-0. Gözlerini kırptı. 12-0. "Ben sadece..." Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. "Her şey üstüne geliyormuş gibi."

"Şarkı sözü gibi konuşuyorsun." Lydia'nın gözlerinin içine baktı. "Anna Kilpatrick."

Lydia dudağının kenarını ısırdı. Rick ona soru sormuyordu. Ona bir cevap veriyordu. Anna Kilpatrick'in ortadan kayboluşu ile ilgili çıkan bütün gazete kupürlerini sakladığının farkındaydı, tıpkı genç kızın anne babası haberlere çıktığı an Lydia'nın göz pınarlarında yaşlar titreştiğinin farkında olduğu gibi.

"Polisin yeni bir ipucuna ulaştığını duydum," dedi Rick.

"Şimdi tek umutları cesedi bulabilmek."

"Sağ olabilir."

"İyimserlik insanın yüreğini parçalayan bir cam kırıktır."

"Bu da başka bir şarkıdan alıntı mı?"

"Babamdan."

Rick ona gülümsedi. Göz kenarlarının kışması seviyordu Lydia. "Bebeğim, sana haberlerden uzak durmanı söyledim, ama galiba bilmen gereken bir şey var." Rick artık gülümsemiyordu. Lydia yüreğinin göğüs kafesinin içinde yalpaladığını hissetti.

"Öldü mü?" Lydia elini boğazına götürdü. "Anna'yı buldular mı?"

"Hayır, öyle bir şey olsa hemen söyledim. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordu, ama kalbi hâlâ deli gibi atıyordu.

"Bu sabahki cinayet kayıt raporunda gördüm." Rick belirgin şekilde temkinliydi ama yine de devam etti. "Üç gün önce meydana gelmiş bir olay. Paul Scott, mimar, Claire Scott ile evli. Şehir merkezindeymiş. Soyulmuşlar. Paul bıçağın yaralı tarafındaymış. Hastaneye bile yetiştirilemeden ölmüş. Cenazesi yarın."

Anneler'den yeni bir alkış ve tezahürat dalgası yükseldi. Dee her nasılsa yeniden topa sahip olmayı başarmıştı. Lydia kızının topu sektirerek hızla potaya doğru koşmasını izledi. Servis tabağı elli kız topu elinden kaptı. Dee vazgeçmedi. Kızın peşinden gitti. Korkusuzdu. Her yönden korkusuzdu. Neden olmayacaktı ki? Hiç kimse onu ezmeye çalışmamıştı. Hayat, onu acıtacak bir

tırsat ele geçirememişti. Asla bir yakınını kaybetmemişti. Birini yitirmiş olmanın acısını hiç yaşamamıştı.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu Rick.

Lydia'nın söyleyecek çok şeyi vardı, ancak Rick'in bu yarını görmesine izin vermeyecekti; bir dönem kokainle yatıştırılmaya, kokain fazla gelince de yemekle bastırmaya çalıştığı o kızgın ve gaddar yanını.

"Liddie?"

Lydia başını salladı. Gözyaşları yüzünde nehir oldu. "Umarım çok acı çekmiştir."

ii.

Bugün senin doğum günün, sensiz geçen dördüncü yaş günü. Her zamanki gibi aile fotoğraflarına bakmak ve hatıralar içinde kaybolmak için kendime biraz zaman ayırdım. Senede yalnızca bir kez kendime bu keyfi yaşıyorum, çünkü bu değerli anıları idareli kullanmaya çalışmak, sensiz geçen sayısız, sonsuz günü aşmama yardımcı olan tek şey.

En sevdiğim fotoğrafın, birinci doğum gününde çekilen. Her ne kadar genellikle mutlu bir bebek olsan da o gün annenle ben, senin olduğundan çok daha heyecanlıydık. Sana göre diğer günlerden farksız bir gündü. Birinci saniyede yumruklarını daldırdığın pasta dışında kayda değer bir şey yoktu. Konuk listesinde yalnızca ikimiz vardık. Annen, ileride hatırlamayacağın bir günü halka mal etmenin saçma olacağını söylemişti. Hemencecik kabul etmiştim çünkü bencilin tekiydim ve kızlarımı başkalarıyla paylaşmadığım zamanlarda benden mutlusu yoktu.

Anıların zihnimde alçalışıp yükselme süresini sınırlamıştım. İki saat. Daha fazla değil. Daha az da değil. Ardından fotoğrafları özenle kutuya geri koydum, kapağını kapattım ve gelecek seneye dek rafa kaldırdım.

Sonra alışkanlık gereği Şerif'in ofisine kadar yürürdüm. Uzun zamandır telefonlarıma cevap vermeyi kesmişti. Cam panelin arkasından gelişimi fark ettiğinde, gözlerindeki korku ve endişeyi görebiliyordum.

Ben ona meydan okuyan kişiyim. Ben onun başarısızlığını Ben, kızının evden kaçtığı gerçeğini kabullenemeyen ümitsiz bir baş belasıyım.

Sensiz geçen ilk doğum gününde, Şerif'in ofisine gidip gayet sakince dosyanla alakalı bütün belgeleri okumayı talep etmiştim. Kabul etmedi. Gazeteyi aramakla tehdit ettim onu. Hiç durmamamı söyledi. Girişteki ankesörlü telefona gittim. Bir jeton attım. Şerif yanıma gelip telefonu kapadı ve kendisiyle birlikte ekip odasına gelmemi söyledi.

Her sene bıkip usanmadan bu parodiyi tekrar ettik, ta ki bu yıl hiç tartışmadan pes edene kadar. Bir polis beni, dosyanla ilgili bütün belgelerinin birer kopyasının bulunduğu küçük sorgu odalarından birine götürdü. Bir bardak su getirmeyi önerdi, ancak ben ona sefertasımla termosumu işaret ederek bir şey istemediğimi söyledim.

Polis raporlarında net anlatılar olmaz. Senin dosyanın da bir giriş, gelişme ve sonucu yok. Tanık ifadelerinin özetleri var (çoğunun isimlerinin üstü kapatılmış), kullandıkları dil konusunda henüz uzmanlaşmam gereken dedektiflerin elde yazdığı notlar, yanlış olduğu ispatlanmış beyanlar ve yanlış olabileceği tahmin edilen diğerleri (yine üstleri kapatılmış), doğru olduğu kanıtlanan ifadeler (polis sorgusu sırasında herkes bir şekilde yalan söyler) ve birkaç önemsiz zanlının sorgulama notları (evet, onların da isimlerinin üstü tıpkı diğerleri gibi örtülü).

Birbirine iliştilmiş iki farklı harita var, bir tanesi şehir merkezinin, diğeri de okul kampüsünün haritası, son görüldüğün yerleri takip edebilmek için.

Fotoğraflar da var: yatakhane odan, nerede olduğu bilinmeyen en sevdiğin giysilerin, esrarengiz şekilde ortadan kaybolan tuvalet eşyaların, bir köşeye atılmış kitaplar, tamamlanmamış raporlar, kayıp bir bisiklet (ama sonradan bulundu).

Dosyanın ilk sayfasındaki belge, sensiz geçen ilk doğum gününde, sonra ikincisinde, üçüncüsünde ve şimdi de dördüncüsünde gördüğüm kağıdın ayrısı.

YENİ İPUÇLARI BULUNANA KADAR ASKIYA ALINMIŞ DAVA.

Annen kırmızı kalemi eline alıp yanlış yazılmış kelimeyi BULUNUNCAYA diye düzeltirdi, oysa ben daha ilk sayfaдан itibaren yanlışlıklarını görmekten doyumsuz bir zevk alıyorum.

4 Mart 1991, Pazartesi günü hava durumu böyleydi:

En yüksek sıcaklık 10 derece, en düşük 3 derecedi. Gökyüzü bulutsuzdu. Yağmur ihtimali yoktu. Çiylenme noktası 1 derecedi. Rüzgâr, kuzeybatıdan saatte 25 kilometre hızla esiyordu. On iki saat ve yirmi üç dakika boyunca belirgin güneşği görülebiliyordu.

O hafta haberlere manşet olan bazı konular şunlardı:

Pamela Smart'ın cinayet duruşmasına başlanmıştı.

Rodney King, Los Angeles Polis Teşkilatı ekipleri tarafından dövülmüştü.

United Havayolları'na ait bir yolcu uçağı Colorado Springs yakınlarında düşmüştü.

Başkan Bush, Irak savaşının sona erdiğini bildirmişti.

Sen ortadan kaybolmuşun.

Şerif'in bizi neden terk ettiğın konusundaki açıklamaları şöyleydi:

Kampüs dışında yaşamana izin vermediğimiz için bize kırgındın.

Konser için Atlanta'ya arabayla gitmene izin vermediğimiz için bize öfkeliydin.

Kız kardeşinle bir hasır şapkarın nereden alındığı konusunda kavgalıydın.

Büyükannen kilo aldığını ima ettiğinden bu yana onunla konuşmuyordun.

Şerif'in çocuğı yok. Bu tür duygu dalgalanmalarının, on dokuz yaşında genç bir kadın olmaktan kaynaklandığını anlamıyor. Bu anlaşmazlıklar, aile ekosistemimiz içerisinde o kadar hafif fırtınalara neden olmuştu ki, soruşturmanın başında hiçbirinden söz etmek aklınıza bile gelmemişti.

Ve bu da Şerif'e göre, bir şeyler gizlediğimiz anlamına geliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, polise pek yabancı sayılmazdın. Daha önce iki kez gözaltına alınmıştın. İlkinde, üniversitenin

güvenlik laboratuvarında, genetiği değiştirilmiş organizmalarıyla ilgili araştırmaları protesto ederken göz altına alınmıştın. İkinci esende, arkadaşın Sally'nin çalıştığı Wuxtry adlı plakcının arka tarafında esrar içerken yakalanmıştın.

Burada da Şerif'in kaçış teosini destekleyen sözde ipuçları:

Dış fırçanla saç fırçan ortalıkta yoktu (belki de onları yanlışlıkla, ortak duş alanında unutmuşsun).

Oda arkadaşının dolabından küçük bir deri omuz çantası eksilmişti (belki de bir arkadaşına bahar tatilinde kullanması için ödünç vermişti).

Kıyafetlerinden bazıları kayıptı (belki de izinsiz ödünç alınmışlardı).

En fenası da, masanın üzerinde tamamlanmamış bir aşk mektubu bırakmıştın. *Seni Paris'te öpmek istiyorum. Roma'da elini tutmak istiyorum. Yağmurun altında çıplak koşmak istiyorum. Ülkeyi baştanbaza kat eden bir trende sevmek istiyorum.*

Dedektif Nik'e göre bu, kaçmayı planladığının kanıtıydı.

Oysa kız kardeşine göre bu, Madonna'nın "Justify My Love" adlı şarkısına yazdığın bir değerlendirme yazısıydı.

Evet, bir oğlan vardı, ancak genç bir kıızı olan her baba, ortada bir oğlan olduğunu söyleyebilirdi. Saçları dağınıktı, kendi sigarasını sarıyordu ve duygularından fazla rahat söz ediyordu. Ona ilgi duyuyordun, bu da henüz çıkmaya başlamamış olduğunuzu gösteriyordu. Ortada, elden ele geçirilen notlar vardı. Gece geç vakit yapılan telefon konuşmalarının kayıtları. Duygusal, karışık kasetler. İkiniz de öyle gençtiniz ki. Geleceğinizi şekillendirebilecek ya da hiçbir sonuca ulaşmayacak bir şeyin başlangıcıydı.

Akıllardaki soruyu yanıtlamak gerekirse, sen kaçınıldığında oğlan ailesiyle birlikte kamptaydı. Sağlam bir taruğu vardı. Bir korucu, ailesiyle birlikte kamp yaptıklarını görmüştü. Korucu, kamp alanına uğrayıp civarda bir çakal olduğunu onlara haber vermişti. Ailesiyle birlikte kamp ateşinin etrafında oturmuş, oğlan pek meraklı olmasa da babasıyla futbol muhabbeti yapmışlardı.

Korucunun davaya katkısı bu olayla sınırlı değildi. Şerif'e olası bir açıklama getirmişti, sonradan Şerif'in kanıt olarak sunduğu bir açıklama.

Aynı hafta korucu, ormanda kamp yapan bir serseri grubuna rastlamıştı. Evsiz barksız tiplerdi ve bir süredir cyalet içinde geziyorlardı. Koyu renk giysileri vardı. Kamp ateşinde yemek pişiriyorlardı. Başları öne eğik ve ellerini arkalarına kenetlemiş halde şehir yollarını kat ediyorlardı. İşin içinde esrar vardı, çünkü bu tarz tiplerle esrar ayrılmaz bir ikiliydi.

Bazılarına göre bir tarikatlılar. Diğerlerine göre evsiz. Çoğu insan kaçak olduklarını söylemişti. Çoğunluğa göre baş belasıydılar. Arkadaşlarının söylediğine göre, sen canım kızım, anlayışlı bir tavırla, onların 'özgür ruhlar' olduğunu söylemişsin, bu yüzden de Şerif, elinde başka ipucu olmadığından, onlara katılmak için evden kaçtığını varsayıyordu.

Evsizler barınağında gönüllüydün ve yaşın tutmadığı halde alkol kullanıyordun, bir de esrar içmekten tutuklanmıştın; bu yüzden her şey ortadaydı.

Evden kaçtığın düşüncesi Şerif'in zihnine kazınıncaya dek, serseri grubu, tarikat ya da özgür ruhlar— isimleri her ne ise— yollarına devam etmişlerdi. Son olarak Kuzey Carolina'da görülmüşlerdi, ancak kafaları, aralarına kimlerin katıldığını bilemeyecek kadar güzeldi ve fazlasıyla dağılmışlardı.

"Kız hiç yabancı gelmiyor," diye yazmıştı ifadesinde, ekibin en eski üyelerinden bir tanesi. "Ama hepimizin bir burnu, iki gözü ve dişleri var, bu da herkesin bir şekilde tanıdık olduğu anlamına gelmez mi?"

Bu sebeplerden kaçırıldığını biliyoruz:

Annene çok kızgındın, ama yine de bir gün öncesinde eve gelip çamaşırlarını yıkarken onunla konuşmuştu.

Kız kardeşine çok kızgındın, ama yine de sarı atkını ödünç almasına izin vermiştin.

Büyükannenden nefret ediyordun, ama yine de gelecek haftaki doğum gününü kutlamak için ona yollanmak üzere bir kartpostal bırakmıştın.

Her ne kadar bir grup amaçsız avare serseriye katılmak için ormana kaçmış olma ihtimalini asla göz ardı etmemiş olsak da bunu bize haber vermeden yapmış olman kesinlikle imkânsız.

Kaçırıldığın gün şunları yapmış olduğunu biliyoruz:

4 Mart Pazartesi sabahı saat 07.30'da birkaç arkadaşınla birlikte evsizler bannağına gidip yiyecek ve battaniye dağıtımına katıldın. Saat 09.48'de Lipscomb Binası'nın girişinde görevli Carleen Loper, yatakhane'ye geri dönüşünü kayıtlara geçirdi. Oda arkadaşın Nancy Griggs, saat 10.15'te çömlek imalathanesine gitmek için odadan çıktı. Senin yorgun olduğunu ve tekrar yatırgını söyledi. İngilizce öğretmenin, öğle saatindeki atölyeye katıldığını hatırlıyor. Spenser konusundaki ödevinle ilgili sana bazı editoryal önerilerde bulunmuş. Aramızda hararetli bir tartışma geçtiğini hatırlıyor. (Sonradan ismi şüpheliler listesinden çıkarılmıştı, çünkü o akşam kampüsün diğer tarafında ders veriyordu).

Saat 13.00'e doğru, Tate Öğrenci Merkezi'ne gidip, ızgara peynirli bir tost yiyip Veronica Voorhees ile salata paylaşmışsın.

Bundan sonrası daha belirsizdi, ama Şerif yaptığı görüşmelere dayanarak yaptıklarının bir listesini çıkarmayı başarmıştı. Belli bir saatte *The Red&Black* ofisine uğrayıp Georgia Üniversitesi'nin yemek hizmetlerinin özelleştirilmesiyle ilgili öykünü bıraktın. Sonra öğrenci merkezine döndün ve Ezekiel Mann adında bir çocukla bir el bilardo oynadın. David Conford adında başka bir çocukla lobideki tüvit koltuklarda oturdun. Sana, REM müzik grubunun solisti Michael Stipe'in o akşam Manhattan Cafe'de olacağını söyledi. Etraftaki arkadaşların, Conford'un sana birlikte gitmeyi teklif ettiğini duyduklarını söylediler, ama o sana kesinlikle çıkma teklif etmediği konusunda ısrarcı.

"Sadece arkadaşlık," diye belirtti ifadesinde. Onu sorgulayan polis, oğlanın açıkça bir adım ileri gitme beklentisinde olduğunu belirtti. (Tanıklar hem Mann'ı hem de Conford'u o gece öğrenci merkezinde gördüklerini doğruladı).

Öğleden sonra saat 16.30 civarında Tate'ten ayrıldın. Bisikletini öğrenci merkezinin önüne bırakarak eve yürüdün, gayet normaldi çünkü hava serinlemeye başlıyordu ve Baxter Tepesi'nden aşağı bisikletle inerken soğuktan donmak istemiyordun. (İki hafta sonra bisikletin merkezin önündeki parmaklıklara zincirlenmiş halde bulundu.)

Girişteki kameraya göre saat 17.00'de yatakhane'ye geri döndün. Oda arkadaşın Nancy, Michael Stipe'in o akşam Manhattan'da

salıne alacağını anlattığın sıradaki heyecanını hatırlıyor. İkaruz birlikte toplanıp o gece geç saatlerde konsere uğramaya karar verirsiniz. Hiçbirinizin yaşı lutmuyordu, ama giriş kapısında görevli kişiyi, kasabadan John MacCallister'ı liseden tanıyordunuz. Nancy birkaç arkadaşını aradı. Saat 21.30'da buluşmaya karar verildi.

Psikoloji hocanız, bahar tatilinin hemen öncesine sınav koyduğundan, kuzeydeki kütüphaneye gidip ders çalıştınız. Saat 20.30'a doğru her ikinizi de, kampüsün ana girişindeki siyah demir kemerin çaprazında bulunan Taco Stand adlı lokantada görmüşler. Yiyeceklerinizi Lipscomb Binası'na götürmüşsünüz. Açık bırakılmış olan arka kapıdan giriş yaptığınız için gece vardiyasında görevli Beth Tindall adındaki kadın giriş kaydınızı almamış.

Yukarı çıkıp ikiniz de duş almış ve gece için üstünüzü değiştirmişsiniz. Sen deri mokasen, siyah pantolon, beyaz bir erkek gömleği ve sim-yaldız işlemeli bir ceket giymişsin. Kolunda gümmüş rengi bilezikler varmış, boynuna kız kardeşine ait madalyon kolyeyi takmışsın.

Sonradan Nancy, içine tuvalet malzemelerini koyduğün tel sepeti ortak duş alanından geri getirip getirmediğini hatırlamamıştı (yatakhane odanda bulunamamışlardı). Nancy ifadelerinden birinde, banyolarda unutulmuş eşyaların ya çalındığını ya da çöpe atıldığını belirtiyor.

Akşam 21.30'da arkadaşlarıyla Manhattan Cafe'de buluştun. John seni kapıdan içeri aldı, ancak Michael Süpe söylentisinin yalan olduğunu öğrendin. Birileri grubun Asya'da turnede olduğundan bahsetti. Bir başkası Kaliforniya'da olduğundan.

Bariz bir hayal kırıklığı yaşıyordu, ama hiç olmazsa içki içmek için kalınabileceği konusunda hemfikir oldunuz. Pazartesi akşamıydı. Senin dışında herkesin ertesi gün dersi vardı, bu da sonradan senin adına bir dezavantaj oluşturdu, çünkü Nancy çamaşırlarını yıkamak için eve gittiğini sanmıştı, bizse okulda olduğunu tahmin etmiştik.

İlk içkiler Manhattan'da tanesi bir dolara servis edilen "Pabst Blue Ribbon"dı. Gecenin bir saati, seni elinde 4.50 dolardan satılan, içinde votka, zencefilli gazoz ve limon suyu bulunan Moscow

Mule kokteyliyle gorenler olmuş. Nancy Griggs bunu sana bir erkeğin ismarlamış olabileceğini söylemişti çünkü kızlar, elatlarında içki ismarlayan biri olduğunda pahalı kokteyller içmeyi alışkanlık edinmişlerdi.

Müzik kutusunda sevdiğin şarkılardan biri çalıyormuş. Dans etmeye başlamışsın. Biri bunun C+C Music Factory'nin şarkısı olduğunu söyledi. Diğerleri Lisa Lisa adlı şarkı olduğunu. Ne olursa olsun, coşkun buluşuymuş. Kısa süre içinde kulübün ufak dans pisti dolup taşmış.

O gece, ortahıkta özellikle hoşlandığın bir çocuk yokmuş. Bütün arkadaşların, bir erkeği cezbetmeye çalışmak için değil, sadece dans etmeyi sevdiğin için dans ettiğini söyledi Şerif'e. (Yani Şerif'in hikâyesinin bir parçası haline getirmek için uğraştığı şekilde, kötü kalpli fethat bir kadın değildin.)

Saat tam 22.38'de Nancy'ye başının ağrıdığını ve yatakhane-ye geri döneceğini söyledin. Nancy o sırada saatine baktığı için zamanı kesin olarak biliyordu. Yatakhane-ye birlikte dönmeniz için sana on bire kadar kalmanı teklif etti. Ona bu kadar uzun süre bekleyemeyeceğini söyledin ve odaya girince sessiz olmasını istedin.

Şerif senin ne kadar alkol aldığını Nancy'ye sormuş olmalıydı, çünkü notlarında, Nancy'ye göre çok sarhoş görünmediğin, öte yandan sürekli esnediğin ve kafan karışıkmiş gibi durduğun yazıyor.

Nancy'nin imzalı ifadesinin son cümlesinde kısaca şöyle yazıyor: Saat 22.38'den sonra onu bir daha görmedim.

O andan sonra seni hiç kimse görmedi. En azından sana zarar vermeyi düşünmeyen hiç kimse.

Nancy'nin son cümlesi dosyanın son sayfasında yer alıyor. Bildiğimiz başka bir şey yok. Şerif'in deyimiyle başka bir ipucu bulunamadı.

Ancak Şerif'in bilmediği ve annenin bir türlü kabullenemediği bir şey var: O gece saatime baktığımı hatırlıyorum. Birkaç dakika sonrasıydı çünkü saat on bire geliyordu, büyük olasılıkla kaçırıldığın an.

Manhattan Cafe'nin aşağı yukarı beş sokak ötesinde bulunan, Broad Caddesi'ndeki Harry Bissett'in Izgara Lokantası'nda ye-

mek yiyorduk. Annen alt kattaki tuvalete inmişti. Clarson beraahı getirmeyi önerdi. Saatime baktım; o yüzden saatin kaç olduğunu biliyorum. Kız kardeşin, bir arkadaşıyla beraber evde ders çalışıyordu ve kendi başına yalağa gidebilecek kadar büyümüştü, o yüzden annenin en sevdiği tatlıyı sipariş etmeye karar verdim.

Merdivenleri tırmanırken onu izlediğimi hatırlıyorum. Gülümsemeden edemiyordum, çünkü o gece annenin bütün güzelliği üstündeydi. Saçlarını arkaya doğru toplamıştı. Üzerinde, kalça kıvrımlarını ortaya çıkaran beyaz pamuklu bir elbise vardı. Cildi parlıyordu. Gözleri hayat ışıltısı saçıyordu. O da bana gülümsediğinde, kalbimin içinde bir patlamanın meydana geldiğini hissettim. Onu o an sevdiğimden daha fazla sevmem imkânsızdı: eşim, arkadaşım, bana bu denli nazik, düşünceli ve harika çocuklar veren kadın.

Karşıma geçip oturdu. Ellerini avuçlarımla içine aldım.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

Bileklerinin iç tarafını öptüm ve ona, o an için gönlümden geçen mutlak gerçeği söyledim. "Çünkü her şey kusursuz da ondan."

Kendim hakkında şunu biliyorum:

Salağın tekiyim.

3

Kocasını henüz toprağa vermişti.

Claire, sanki kendi gerçek yaşamından bir kesit değil de bir hikâye anlatırmışçasına zihninde sürekli ayrı sözcükleri tekrar edip duruyordu.

Claire Scott kocasını henüz toprağa vermişti.

Dahası da vardı, çünkü Claire'in duygusuz hikâyeci bakışıyla anımsayabildiği çok sayıda duygusal bölümden oluşan uzun bir tören olmuştu.

Tabut, çinko-bakır-kalay alaşımıydı ve kapalı duran kapağının üzeri beyaz zambaklarla örtülüydü. Cenazesi mezarın içine doğru indirildiği

sıradaki etrafı keskin bir ıslak toprak kokusu sardı. Claire'in dizlerini bağı çözülürdü. Babasının sırtını okşadı. Annesi koluna girmesini söyledi. Claire başını salladı. Akıluna güçlü şeyler getirdi: Demir. Çelik. Paul Dönüş yolunda siyah limuzine tekrar bininceye kadar Claire kocasını bir dalı asla göremeyeceğini algılayamamıştı.

Eve gidiyordu; evlerine geri dönüyordu, paylaştıkları o eve. İnsanlar da onunla birlikte gelecekti; arabalarını ön taraftaki yola park edecek ve sokaklara döküleceklerdi. Şerefe kadeh kaldıracaklardı. Hikâyeler anlatacaklardı. Paul vasiyetinde, cenaze sonrasında onuruna bir davet düzenlenmesini istediğini belirtmişti, ancak Claire'in ruhsal durumu bunu kavrayabilmeye uygun değildi. Davet olsa ne olacak, Paul da mı katılacak, diye sordu kendi kendine. Davet olsa ne olacak, üzüntüm mü azalacak?

Claire ikinci fikrin akla daha yatkın olabileceğini düşündü. Huzuru kaçmıştı.

Çalkantılı sularda mahsur kalmıştı. İstirabına karşı yüzüyordu. Acısında boğuluyordu.

Sayırsız telefon, kart ve çiçek geldi, Paul'un adına bir sürü bağışta bulunan oldu. İnsanlık Adına Mimari. İnsanlık Adına Doğal Ortam. Amerikan Kanser Derneği, oysaki Paul kanserden ölmemişti.

Cinayet kurbanları için de bir hayır kurumu var mıydı? Bu, Claire'in mutlaka araştırması gereken bir konuydu. Çok mu geç kalmıştı? O kâbus gecenin üstünden dört gün geçmişti. Cenaze bitmişti. Senelerdir görmediği ya da konuşmadığı insanlar taziyelerini yapmışlardı bile. Ona, aslında hep aklımızın bir köşesindeydin, Paul iyi bir insandı, her zaman yanındayız, deyip durdular.

Claire bunları söylediklerinde başını sallamakla yetindi –karakolda, hastanede, cenaze evinde, mezarlık hizmetlerinde– oysa *nerede* olduğunun farkında bile değildi.

"Nasılsın?" diye sordular. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sahipsiz.

Claire'in duygularını en iyi anlatan tarum buydu. Doğru anladığından emin olmak için dün gece iPad'inden anlamına bakmıştı.

Ruhun bedenden ayrılması hali.

Mutlak fiziksel kaynaklardan birinin eksikliği.

Bir kez daha, ikinci tanım ona çok daha uygundu, çünkü Paul onun fiziksel kaynağıydı. Hayatına bir ağırlık katmış ve Claire'in doğal eğilimi, olaylar sanki bir başkasının başına gelmiş gibi sürekli her şeyin üzerinde dalgalanmak olduğu halde, Paul ayaklarını yere sağlam basmıştı.

Claire son dört gündür ağır bir sahipsizlik duygusu içindeydi, tam olarak Yılan Adam onlara yüzlerini dönmeleri söylediği andan beri. Sonra polis, ardından da cenaze levazımatçısının, ona cesedi son bir kez görmek isteyip istemediğini sorması, Claire'in "ceset" kelimesini duyunca renginin atması ve Paul'ü kollarının arasından aldıklarından bu yana geçen her saniyeyi, öldürülen kocasının cansız bedeninin görüntüsünü aklından silmeye çalışmakla geçirdiği için bir bebek gibi hüngür hüngür ağlaması.

Claire Scott kocasını yeniden görmek istiyordu.

Onun cesedini değil.

Camdan dışarı baktı. Yoğun Atlanta trafiğinde ağır ağır ilerliyorlardı. Cenaze alayı, iki trafik ışığı önce dağılmıştı. Bir tek içinde oldukları limuzin önden gidiyordu. Burası yas tutan insanlara yol vermek için saygılı bir şekilde kenara çekilen yabancıların yaşadığı bir ülke değildi. Motosikletleriyle önlerinden giden polis memurlarını görmezden geldiler. Arabalarının kenarına sıkıştırılmış sarı renkli CENAZE bayraklarını görmezden geldiler. Bir anlığına bile üzüntüsünü görebilmek için bütün dünyanın oturduğu arabanın arka koltuğuna gözünü diktiğini düşünen Claire dışındaki herkesi görmezden geldiler.

En son ne zaman bir limuzine bindiğini hatırlamaya çalıştı. Annesi ve babaannesiyle birlikte böyle bir arabanın içinde bulunmayalı uzun seneler geçmiş olmalıydı. En son limuzine binışı, Paul ile havaalanına gittiklerindeydi. Araba kiralama şirketi, normal bir sedan yerine onları limuzine terfi ettirmişti.

"Mezuniyet balosuna mı gidiyoruz?" diye sormuştu Paul.

Mimari bir konferansa katılmak için Münih'e seyahat ediyorlardı. Paul, Kempinski'de yer ayırtmıştı. Altı keyifli gün. Claire havuzda yüzmüş, masaj ve cilt bakımı yaptırmış, oda

servisine yemek ısmarlanmış, kocaları sağlık sebeplerinden dolayı Almanya'da bulunan Ortadoğulu zengin kadınlarla birlikte alışveriş yapmıştı. Paul ona akşam yemeklerinde ve Maximilianstrasse boyunca yaptıkları gece yürüyüşlerinde eşlik etmişti.

Zihnini fazla zorlasa, kapalı mağazaların sıralı olduğu karanlık caddeler boyunca yürürken kocasının elini tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirdi.

Bir daha asla elini tutamayacaktı. Bir daha asla yatağın içinde yuvarlanıp başını göğsüne yaslayamayacaktı. Bir daha asla, üzerinde Claire'in nefret ettiği o iğrenç kadife şortuyla kahvaltı masasına oturduğunu göremeyecekti. Bir daha asla cumartesi günlerini Paul futbol programı izler, o da kitap okurken kanepenin üzerine uzanarak geçiremeyecek ya da asla bir iş yemeğine, bir şarap tadımına ya da bir golf turnuvasına gidemeyecekti; gitse bile yanında onu güldürecek Paul olmadıktan sonra ne değeri vardı ki?

Claire hava almak için ağzını açtı. Kapalı limuzinde havasızlıktan boğulacakmış gibi hissediyordu. Camı indirdi ve soğuk havayı derin derin içine çekti.

"Az kaldı, birazdan varırız," dedi annesi. Claire'in karşısında oturuyordu. Elini, yan rafta duran şişelerin üzerine koymuştu çünkü birbirine çarpan şişelerin şangırtısı, o dillere destan kara tahtayı çizen turnak sesinden farksızdı.

Babaannesi Ginny, paltosunu ilikledi ama soğuktan şikâyet etmedi.

Claire camı kapadı. Terliyordu. Akciğerleri titriyor gibiydi. Gelecek birkaç saatten ilerisini düşünemiyordu. Evde yüz kişiden fazla misafir olacaktı. Paul'un şirketteki ortağı Adam Quinn, mezarlık dönüşü ev ziyaretini, Quinn+Scott'un kurumsal davet organizasyonuna çevirmişti. Bir Amerikan Kongre üyesi; pek çok endüstri devi sahipleri ve genç karıları; bir dizi yatırım fonu yönetmeni, bankacılar, restoran işletmecileri, emlak komisyoncuları, ayrıca Claire'in daha önce hiç tanışmadığı ve açıkçası asla da tanışmak istemeyeceği sayısız palavracı, az sonra evi didik didik etmeye başlayacaktı.

Onların evini.

Dunwoody'de oturuyorlardı, Atlanta'nın hemen dışındaki bir mahallede. Arsa hafif eğimliydi; arka bahçesinde, araba taşıdığından bir salıncak, tepede de küçük bir kır evi vardı ve daha inşaatın ilk gününde, buldozerler hepsini yerle bir etmişti. Bütün evin tasarımını baştan aşağı Paul yapmıştı. Her çivinin, her vidanın yerini biliyordu.

Her bir elektrik telinin nereden nereye gittiğini ve neyi kumanda ettiğini söyleyebilirdi.

Claire'in evin altyapısına tek katkısı, ona bir etiket baskı makinesi satın almak olmuştu, çünkü Paul her şeyi etiketlemeye bayılırdı. Mor Kalemli Harold' gibiydi. Modemin üzerinde MO-DEM, yönlendiricinin üzerinde YÖNLENDİRİCİ yazıyordu. Su tankının kapatma musluğunun üzerinde dev bir etiket vardı. Her aygıtın üzerinde, kurulduğu tarihin belirtildiği bir etiket yapıştırılmıştı. Her şey için PVC'lenmiş kontrol listesi bulunuyordu; bahçedeki muslukları kışa hazırlamayı anlatanından daha çok bir NASA kontrol panelini andıran görsel-işitsel sistemin onarımına kadar.

Evi idare etmek, yarı zamanlı bir iş sayılırdı. Her ocak ayında Paul jeneratörün, jeotermal ünitelerin, garaj kapılarının, bakır çatı oluklarının, kompozit çatının, sulama sisteminin, sulama sisteminin kaynak kuyusunun, dış mekân ışıklandırmasının, asansörün, spor malzemelerinin, havuz teçhizatının ve güvenlik sisteminin yıllık bakımları için randevu almak üzere Claire'e bir yüklenici listesi verirdi.

Ve bunlar yalnızca Claire'in ezberinde kalan işlerdi. Ocağa iki aydan az kalmıştı. Claire'in kimleri araması gerekiyordu? Son usta evden çıkar çıkmaz listeleri çöpe atardı. Paul onları bir yere dosyalamış olabilir miydi? Olsa da bulabilir miydi?

Elleri titremeye başladı. Gözlerine yaşlar doldu. Yapması gerektiğini bilmediği onca şeyi düşünmekten yoruldu.

"Claire?" dedi annesi.

Claire gözündeki yaşları sildi. Paniğini bir mantığa oturtmaya çalıştı. Ocak gelecek seneydi. Davetse şu an. Claire'e neyi nasıl yapacağını söyletmesine gerek kalmamalıydı. İkram servisi

1 Bir çizgi film kahramanı. (ç.n.)

yapacak olanlar bir saate kadar orada olacaktı. Şarap ve diğer içkiler sabahdan teslim edilmişti. Claire cenaze için üstünü değiştirdiği sırada, bahçıvanlar ellerinde yaprak üfleyicileriyle dışarı çıkmışlardı bile. Dün gece masa ve sandalyeler dizilirken bir yandan da havuz temizlenmişti. İki barmen ve altı garson vardı. Karidesli kuru bürülce çörekleri. Yağda kızartılmış kabak ve mısır. Kişniş baharatlı etli börek. Pancarlı risotto tartları. Dereotlu salatalıkla servis edilmiş limon soslu tavuk. Claire'in her daim şaka olsun diye sipariş ettiği, ama her daim ilk tüketilen hardallı soslu börek. Nasılsa herkes küçük hotdog'ları severdi.

Bu kadar çok yemeğin düşüncesi bile aç karnını guruldattı. Boş bakışlarla, limuzinin içindeki içki şişelerini süzdü. Annesinin, içki rafını hafifçe destekleyen eline baktı. Parmağındaki san safir taşlı yüzük, diş kliniğini kapatıp emekli olduktan iki gün sonra uykusunda kalp krizinden ölen dost canlısı ikinci kocasının armağanıydı. Helen Reid altmış iki yaşındaydı, ama Claire'in yaşına daha yakınmış gibi görünüyordu. Bu güzel cildine, kırk yıl boyunca kütüphanecilik yaptığı için güneş ışıklarına maruz kalmaması sayesinde sahip olduğunu söylerdi. Sürekli olarak abla kardeş zannedilmeleri, Claire'in gençlik yıllarının kabusu haline gelmişti.

"Bir şey içer misin?" diye sordu Helen.

Claire'in ağzı hayır dermişçesine büzüldü ama, "Evet," dedi. Helen viski şişesini aldı. "Ginny, sen?"

Claire'in babaannesi gülümsedi. "Hayır, teşekkürler canım."

Helen bardağı cömertçe doldurdu. Claire bardağa uzanırken i titredi. Bu sabah bir sakinleştirici yutmuştu, ama pek işe yaramamıştı, bu yüzden kanal tedavisinden artakalan birkaç ağrı kesiciyi de almıştı. Bu kadar hapın üzerine içki içmemesi gerekirdi, ancak Claire'in o hafta pek çok şeyi yapmaması gerekirdi.

İçkiyi kafasına dikti. Aklına, Paul'un dört gece önce barda viskisini bir dikişte bitirmesi geldi. Alkol midesine akıp boğazında bir yanma bıraktığında hafifçe öğürdü.

"Tanrım." Ginny, Claire'in sırtını sıvazladı. "İyi misin tatlım?"

Claire içkisini yutarken yüzünü buruşturdu. Yanağında şiddetli bir acı hissetti. O akşam dar sokakta, tuğla duvara sürttüğü

yerde yüzünün derisi soyulmuştu. Herkes bu yarının ırgın sırasında olduğunu varsaymıştı, öncesinde değil.

"Küçük bir kızken, sana öksürüğün için bir kesme şekerin üzerine viski damlatıp verirdim," dedi Ginny. "Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

Ginny ona, Claire'in alışkın olmadığı içtenlik dolu bir şefkatle gülümsedi. Geçen sene, yaşlı kadına sevimli bunama diye adlandırılan bir hastalık tanısı konmuştu, yani hayatının ilk seksen senesi boyunca onu şirret bir cadiya dönüştürmüş bütün algılanabilir hakaretleri ve nörotik takıntılarını unutuvermişti. Bu değişim herkesi tedirgin etmişti. Sürekli olarak, eski Ginny'nin Zümrüdüanka kuşu gibi bir anda uyanıp etrafı ateşe vermesini bekliyorlardı.

"Tenis arkadaşlarının cenazeye katılması nazikçeydi," dedi Helen.

"Öyleydi." Claire onları görünce resmen şok geçirmişti. Onları son gördüğünde, bir polis arabasının arka koltuğuna zorla oturtuluyordu.

"Ne kadar da şık giyinmişlerdi," dedi Ginny. "Harika arkadaşların var."

"Teşekkürler," dedi Claire, her ne kadar bu insanların Paul'ün cenazesine hâlâ arkadaş oldukları için mi yoksa böylesine cazip bir sosyal etkinliği kaçırmak istemediklerinden mi katıldıklarından emin olmasa da. Mezarlıktaki tavırlardan, gerçek nedenin hangisi olduğunu çıkarmak güçtü. Claire'i yanğından öpüp sarıldılar, ona ne kadar üzgün olduklarını söylediler, sonra Claire, cenazeye diğer katılanlarla kucaklaşıırken etrafta dolanıp durdular. Claire onları duyamıyordu, ama ne yaptıklarını biliyordu: İnsanların kıyafetlerini acımasızca çekiştiriyor, kimin kiminle yatığı ve eşini kiminle başığı, sonra da boşanmanın kaç patladığı hakkında dedikodu yapıyorlardı.

Claire, ruhunun bedeninden ayrıldığını hissetti ve bir hayalet misali üzerlerinde süzülürken, birbirlerine neler fısıldadıklarını duyar gibi oldu: "Paul'ün çok içtiğini duydum. O daracık sokakta ne yapıyorlardı ki? Şehrin o tarafına gidip de başına bir

sey gelmemesi mümkün mü?" Biri o her zaman yapılan bava-
esprisi patlatıyordu: "Siyah tenis kıyafeti giyen kadına ne demir?
Dunwoody'li dul."

Claire hayatı boyunca bu tarz kızlarla arkadaşlık etmişti. As-
lında liderleri olabilecek kadar güzeldi, ancak bu dışı kurtlan
hizaya getirebilecek pervasızlıkta bir sadakatte olmamıştı hiç.
O daha çok bütün esprilere gülen, alışveriş merkezine giderken
peşlerine takılan, arabanın arka koltuğunun ortasına oturup
şikâyet etmeyen ve erkek arkadaşlarıyla gizlice yattığını asla ve
asla –kesinlikle– onlara çaktırmayan mülayim kızdı.

"Saldırı suçundan hüküm giydiğinde hangi kızlaydın?" diye
sordu Ginny.

Claire zihnini boşaltmak için başını salladı. "Orada değildi.
Artı saldırı değildi, genel ahlaka aykırı davranıştı. Bu önemli bir
yasal ayırım."

Ginny hoşça gülümsedi. "Eminim bir kart gönderir. Herkes
Paul'ü severdi."

Claire annesiyle baktı.

Ginny, Paul'den nefret ederdi. Ve Paul ile evliyken Claire'den
daha da çok nefret etmişti. Ginny, Claire'in babası henüz küçük
bir çocukken genç yaşta dul kalmıştı ve cüzi bir sekreterlik ma-
aşıyla oğlunu zar zor yetiştirmişti. Yaşadığı güçlükleri bir şeref
madalyası gibi taşırdı. Claire'in marka kıyafetleri, mücevherleri,
büyük evleri, lüks arabaları ve pahalı tatilleri; Büyük Buhran, bir
dünya savaşı, kocasının ölümü, iki çocuğunun kaybı gibi sayısız
zorluk yaşamış bir kadın için kişisel bir hakaretti sanki.

Claire, kırmızı Louboutin ayakkabılarıyla babaannesini ziya-
ret ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Kırmızı ayakkabılar çocuklar ve fahişeler içindir," diye iğne-
lemişti Ginny.

Sonradan Claire kocasına bu konuşmayı aktardığında Paul,
"Bana ikisi de uyar desem çok mu abes kaçır?" diye dalga geçmişti.

Claire boş kadehini limuzinin kenarındaki rafa bıraktı. Cam-
dan dışarı baktı. Kendini zaman ve mekânın o kadar dışında his-
sediyordu ki, bir an için nerede olduklarını anlamadı. Sonradan
eve gelmek üzere olduklarını fark etti.

Yuvalarına.

Bu sözcük buraya uygun değildi artık. Paul'un *ev yuva* mı sayılırdı? O ilk gece, karakoldan eve döndüğünde, bir anda *ev* gözüne tek kişi için fazla büyük, fazla boş görünmüştü.

Paul hep daha fazlasını isterdi. Daha ikinci buluşmalarında çocuk istediğinden söz etmişti, üçüncü buluşmalarında ve sonrakileri sayısız buluşmalarında da. Claire'e anne babasından *söz* etmişti, ne kadar harika insanlar olduğundan ve öldüklerinde nasıl mahvoldüğünden. Scott'lar korkunç bir kar fırtınası sırasında geçirdikleri araba kazasında öldüklerinde, Paul on altı yaşındaydı. Henüz çocuk sayılırdı. Tek akrabası, Paul lisedeyken vefat eden dayısıydı.

Kocası ona kalabalık bir aile istediğini açıkça söylemişti. Yaşanabilecek kayıplar karşısında kendini garantiye almak için çok çocuk istiyordu ve Claire uzun süre hamile kalmayı denemiş, sonunda kısırlık konusunda uzman bir kadın doğum doktoruna görünmeyi kabul etmişti, doktor da ona spiral taktığı ve doğum kontrol hapi kullandığı için hamile kalamayacağını söylemişti.

Elbette Claire bu bilgiyi Paul ile paylaşmamıştı. Doktorun kendisine, "karın zarı soğukluğu" diye adlandırılan bir tanı koyduğunu söylemişti, ki yalan da sayılmazdı, rahminin dibine kadar sokulmuş bir borudan daha soğuk bir şey olabilir miydi?

"Vardık sayılır," dedi Helen. İleri doğru uzanarak Claire'in dizine dokundu. "Üstesinden geleceğiz tatlım."

Claire annesinin elini kavradı. Her ikisinin de gözleri yaşlıydı. Her ikisi de bu durumun farkına varıp başka tarafa baktı.

"Ziyaret edecek bir mezarın olması iyi," dedi Ginny yüzünde sevimli bir gülümsemeyle camdan dışarı bakarak. Aklının nelerde olduğunu tahmin etmek olanaksızdı. "Baban öldüğünde mezar taşının başında durup, '*Burası üzüntümü bırakacağım yer,*' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Elbette ki bu hemen olmadı, ama en azından gidecek bir yerim vardı ve her mezarlık ziyareti sonrasında tekrar arabama bindiğimde üzüntümün bir damla daha azaldığını hissediyordum."

Helen eteğindeki görünmez tiftikleri temizledi.

Claire babasıyla ilgili iyi anıları aklına getirmeye çalıştı. Helen onu arayıp babasının öldüğünü söylediğinde Claire üniversitedeydi. Hayatının son dönemlerinde babası çok üzgün ve çok ümitsiz bir adama dönüşmüştü. O yüzden intihar ettiğini duyan hiç kimse fazla şaşırmamıştı.

"Şu kaybolan kızın ismi neydi?" diye sordu Ginny.

"Anna Kilpatrick."

Limuzin evin önündeki araba yoluna doğru girerken geniş açılı bir dönüş yaptı. Helen ön camdan dışarı bakmak için oturduğu yerde hafifçe döndü. "Giriş kapısı hep açık mıydı?"

"Herhalde servis elemanları..." Claire cümlesini tamamlamadı. Yemek şirketinin kamyonetinin arkasına park etmiş üç devriye arabası vardı. "Aman Tanrım. Şimdi ne oldu?"

Bir kadın polis memuru limuzin şoförüne eliyle işaret ederek ana binanın aşağısındaki rampaya park etmesini söyledi.

Helen, Claire'e döndü. "Bir şey mi yaptın?"

"Ne?" Claire böyle bir soruya inanamamıştı, ama sonra aklına, aldığı sakinleştirici, ağrı kesiciler, viski ve ona o çokbilmiş ağzının günün birinde başını yakacağını söyleyen kalpsiz şartlı tahliye memuru geldi; Claire buna cevaben başının çoktan yandığını söyledi, aksi halde şartlı tahliye memuruna kimin ihtiyacı olurdu ki söylemişti.

Kocasının cenaze gününde ona uyuşturucu testi yapabilirler miydi gerçekten?

"Tanrı aşkına." Helen arabanın kapısına doğru kaydı. "Claire, yüzündeki şu ifadeyi sil hemen. Baştan ayağa suçlu görünüyorsun."

"Hiçbir şey yapmadım," dedi Claire, dokuzuncu sınıftan beri kullanmadığı ağılak bir ses tonuyla.

"Bırak ben halledeyim." Helen kapıyı iterek açtı. "Bir sorun mu var memure hanım?" Kütüphanecilere özgü alçak, hedef odaklı ve son derece sinirli ses tonuyla konuşuyordu.

Polis elini kaldırdı. "Geri çekilin hanımefendi."

"Burası özel bir mülk. Haklarımı biliyorum."

"Affedersiniz." Claire annesinin önünde beliriverdi. Yetkililerle sorun yaşamasına şaşırmamak gerekirdi. "İsmim Claire Scott. Burası benim evim."

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Helen ayağını yere vurdu. “Of, Tanrı aşkına. Buraya üç polis arabasıyla gelip kızımı tutuklamak için kocasını toprağa verdiği günü mü seçtiniz gerçekten?” Elini Claire’e doğru uzattı. “Suçluymuş gibi mi görünüyor?”

“Anne, her şey yolunda.” Claire annesine, teknik olarak gerçekten suçlu olduğunu hatırlatmadı. Şartlı tahliyesi dahilinde, polis istediği an istediği yere gelebilirdi. Claire çantasını açıp cüzdanını aradı. Ve o anda Yılan Adam’ın cüzdanını çaldığını anımsadı.

O altın dişli yılan dövmesi gözünün önünde canlandı tekrar. Yılan Adam’ın teni beyazdı ve karakoldaki dedektife ifade verirken bu ayrıntı Claire’i çok şaşırtmıştı. Varlıklı insanların yalnızca zenciler ya da İspanyol kökenli çeteler tarafından soyulduklarını varsaymak ırkçılık sayılır mıydı, yoksa Claire spinning dersi sırasında çok mu fazla rap müzik dinlemişti? Paul’ün sırtına bir bıçak dayanmışken, onun parlak siyah kabız bir tabanca olduğunu hayal etmek de aynı düşünce yapısının bir parçasıydı. Üstelik gerçekmiş gibi durmayan, ama yine de kocasını öldürmeyi başaran bir bıçak.

Altındaki zemin titremeye başladı. Claire titreşimlerin önce ayaklarına, ardından da bacaklarına yayıldığını hissetti.

“Claire?” dedi Helen.

Birkaç yıl önce Napa’ya gittiklerinde deprem olmuştu. Öyle şiddetliydi ki Claire yataktan düşmüştü, Paul da üzerine. Sadece ayakkabılarını alıp odadan kaçmış, kırık su borularıyla tuz buz olmuş camların üzerine basa basa koşmaya başlamışlardı.

“Kusurlu donatı güçlendirme sistemi,” demişti Paul, donu ve atletiyile kalabalık bir sokakta yıkıntıların ortasında dikilirken. “Daha yeni bir binada, kayma direncini artıran temel izolasyon mafsalları ya da titreşimlere dayanıklı pervaz demirleme sistemleri olurdu.”

Paul’ün mırıldandığı sismik bilgileri dinlemek, onu rahatlatan tek şeydi.

“Claire?”

Claire gözlerini kırptırarak açtı. Başını kaldırıp annesine baktı ve yüzlerinin neden kendisinininkine bu kadar yakın olduğunu merak etti.

“Bayıldın.”

“Hayır, bayılmadım,” diye karşı çıktı Claire, her ne kadar kanıtlar aksini ispat etse de. Garaj yolunda, boylu boyunca yerde uzanmıştı. Kadın polis memuru başında dikiliyordu. Claire boş yere kadını benzetebileceği bir hasere bulmaya çalıştı, oysa sadece yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

“Kıpırdamayın, han’fendi,” dedi polis. On dakikalık mesafede bir ambulans var.”

Claire, o akşam ara sokağa ellerinde sedyeyle koşturan sağlık personelinin görüntüsünü, Paul’ü bir dakikadan kısa süre muayene ettikten sonra ellerini umutsuzca sallayışlarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Biri gerçekten, “Öldü,” demiş miydi, yoksa onlar Claire’in sözleri miydi? Kelimeleri duymuştu. Kelimeleri hissetmişti. Kocasının bir insandan bir cesede dönüşmesini izlemişti.

“Doğrulmama yardım eder misin?” diye sordu Claire annesine.

“Han’fendi kalkmayın,” diye emretti polis.

Helen kızının doğrulmasına yardımcı oldu. “Polisin dediğini duydun mu?”

“Kalkmama yardım eden sensin.”

“Onu değil. Biri evinizi soymaya çalışmış.”

“Evi soymaya mı?” diye tekrar etti Claire, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Neden?”

“Sanırım bir şeyler çalmak istediler de ondan.” Helen görünürde sabırlıydı, ama Claire onun bu haberdan tedirgin olduğunu açıkça görebiliyordu. “Yemek şirketinin elemanları geldiklerinde hırsızlarla karşılaşmışlar.”

Hırsızlar. Kelime, annesinin ağzından bayat bir söz gibi çıkmıştı.

“Bir kavga çıkmış,” diye devam etti Helen. “Barmen ağır yaralanmış.”

“Tim mi?” diye sordu Claire, bu ayrıntıların gerçekten neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olacağını düşünerek.

Helen başını salladı. “Adını bilmiyorum.”

Claire başını kaldırıp eve doğru baktı. Kendini bir kez daha sahipsiz hissetmişti, Paul’ün yokluğunda gayesizce sürükleniyordu.

Sonra bir anda aklına Yılan Adam geldi ve yazdığı ana geri döndü.

"Birden fazla mı hırsız vardı?" diye sordu Claire polise.

"Üç kişilermiş, orta yapılı, yirmilerinde, sıyahı erkek," diye bilgi verdi kadın. "Hepsi de maske ve eldivenli."

Helen polis memurlarına fazla güven duymazdı. "Böylesi bir tarifile onları hemencecik bulacağınızdan eminim."

"Anne," diye araya girmeye çalıştı Claire, çünkü bu tavrının kimseye faydası yoktu.

"Metalik gri, dört kapılı, son model bir arabanın içindeymişler." Polis memuru, büyük ihtimalle içinden onu kullanmayı geçirdiğinden, kemerindeki copu sıkıca kavradı. "Araçla ilgili elimizde eyalet çapında bir DAL var."

"Genç hanım, benim için dal, ağacın uzantısıdır yalnızca." Helen yine kütüphaneci kimliğine bürünmüş, Claire'e yönelte-medığı bütün endişesini kusuyordu. "İngilizce konuşma zahmetinde bulunur musunuz lütfen?"

Ginny bilgi verdi: "DAL, Detaylı Arama Listesi. Öyle değil mi?" Polise hoşça gülmüşedi. "Oturma odamda renkli televizyonum var benim."

"Yolun ortasında bu şekilde oturamam," dedi Claire. Helen kızının kolunu kavrayıp ayağa kalkmasına yardım etti. Paul burada olsa ne yapardı? İdareci ele alırdı. Claire bunu yapamadı. Bacaklarının üzerinde güçlükle durabiliyordu zaten. "Hırsızlar bir şeyler götürmüş mü?"

"Zannetmiyoruz, han'fendi," dedi polis, "ancak sizin dedektiflerle birlikte etrafı gezip her şeyi kontrol etmeniz gerekiyor." Vestiyerin kapısının önünde toplaşmış bir grup erkeği işaret etti. Hepsinin üstüne *Kolombo* trençkotları vardı. Hatta bir tanesi dişlerinin arasına bir puro bile sıkıştırmıştı. "Bir envanter çıkarmanız için size doğrulama listesi verecekler. Sigorta şirketinize vermek için kapsamlı bir rapora ihtiyacınız olacak."

Claire kendini o kadar bunalmış hissetti ki, az kalsın gülme-ye başlayacaktı. Polis ona Smithsonian'ın kataloğunu sorsaydı daha iyiydi. "Birazdan konuklarım gelecek. Masaların kurulu olduğundan emin olmalıyım. Yemek şirketi..."

"Han fendi." diye sözünü kesti polis, "suç mahalli boşaltılı, cava kadar içeri kimseyi alamayız."

Kendisine sürekli kahrolası "han'fendi" diye seslenmeme için polisi uyaracakken, Claire kendine engel olmak için yumru. güyla ağzını örttü.

"Han'fendi?" dedi polis memuru.

Claire yumruğunu ağzından çekti. Yolun ucunda park etmiş bir araba duruyordu. Gri Mercedes. Farları açık. Sarı renkli CE. NAZE bayrağı penceresinden sarkıyordu. Hemen arkasında bir Mercedes daha yavaşlayarak durdu. Cenaze alayı nihayet onlara yetişmişti. Ne yapacaktı şimdi? Bir kez daha yere yığılmak en basit çözümümüş gibi duruyordu. Peki ya sonra? Ambulans. Hastane. Yatıştıncılar. Eninde sonunda eve geri gönderilecekti. Eninde sonunda, kendini aynı yerde bulacak, dedektiflerle, envanterle, sigorta şirketiyle ve tüm bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalacaktı. Hepsi Paul'ün suçuydu. Tüm bunlarla onun ilgilenmesi gerekirdi. Bu onun göreviydi.

Claire Scott, şu anda sorunları çözmek için yanında olmayan kocasının ölümüne son derece öfkeliydi.

"Carum?" dedi Helen.

"İyiyim." Güçlü bir inançla söylenen yalan sayesinde genellikle kişinin kendisinin bile kandırılabilceğini uzun süre önce fark etmişti Claire. Şimdi tek işi, bir yapılacaklar listesi çıkarmaktı. Paul olsa böyle yapardı. Ona göre bir listenin çözemeyeceği hiçbir şey yoktu. Ayrıntıları çözersen, sorunu çözmüş olursun. "Dedektiflere evi gezdireceğim. Daveti iptal etmemiz gerekecek." Sağduyulu bir şekilde, yanı başında duran limuzin şöförüne döndü: "Babaannemi bakımevine geri götürebilir misiniz lütfen?" Sonra polise dönüp, "Lütfen ambulansı iptal edin. Ben iyiyim," dedi. "Buraya gelmek üzere olan yüzden fazla insan var. Eğer eve akın etmelerini istemiyorsanız, onlara engel olması için sokağın başına birini dikmeniz gerekir."

"Anlaşıldı." Polis memuru onlardan kurtulduğuna sevinmiş görünüyordu. Neredeyse koşar adımlarla yolun başına doğru gitti.

Claire az önceki afra tافrasının yok olmaya başladığını hissetti. Annesine baktı: "Bunu yapabileceğinden emin değilim."

"Yapıyorsun bile." Helen elini Claire'in koluna doladı ve kızıyla birlikte trençkotlu adamların durduğu yere doğru yürüdü. "Bayıldığında başını acıttın mı?"

"Hayır." Claire elini başının arkasına götürdü. Geçen gece meydana gelen yaraları tazeydi hâlâ. Yeni bir şişlik büyük fark yaratmazdı. "Daha önce bayıldım mı hiç?"

"Bildiğim kadıyla hayır. Bir dahaki sefere çimenlerin üzerine bayılmayı dene. Kafatasın ikiye yarıldı zannettim."

Annesinin kolunu sıktı. "Burada kalmaya gerek yok."

"İyi olduğundan emin oluncaya kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Claire dudaklarını sıktı. Bir dönem annesi ona hiçbir konuda destek olamamıştı. "Dinle, polisle ilgili düşüncelerini biliyorum, ama sakinleşmen gerek."

"Hakkıhuyarlar," diye mırıldandı Helen, beceriksiz polis memurlarına taktığı lakabı tekrarlayarak. "Biliyor musun, düşündüm de ailemizin hapishaneye tıklılmayan tek ferdi benim."

"Nezarethane, anne. Hapishane mahkûm edildikten sonra."

"Şükürler olsun ki, kitap kulübümde yanlış kelimeyi kullanmadım."

"Mrs. Scott?" Trençkotlu adamlardan biri elinde rozetiyle onlara doğru yürüyordu. Sanki trençkot giyiyor olması yeterince klişe değilmişçesine, bir de purosunu tütürüyordu. "Ben Başkomiser Mayhew, Dunwoody Polis Teşkilatı'ndan."

"Başkomiser mi?" diye sordu Claire. Paul'un öldürülmesinin ardından konuştuğu kişi bir dedektifti yalnızca. Hırsızlık cinayetten daha mı önemliydi ya da cinayetler Atlanta'da o kadar alışıl gelmişti ki dedektiflere mi pas ediliyordu?

"Başuruz sağ olsun." Mayhew rozetini ceketinin cebine koydu. Kalın ve bakımsız bir bıyığı vardı. Burun deliklerinin içinden kullar fışkırıyordu. "Kongre Üyesi vakayla şahsi olarak ilgilenmemi istedi."

Claire, Kongre Üyesi'nin kim olduğunu biliyordu. Johnny Jackson, ta en başından beri Paul'un destekçisi olmuş, aslında daha deneyimli mimarlara verilmesi gereken devlet ihalelerini ona yönlendirmişti. Yaptığı bunca yatırımın karşılığını da zaman

içinde almıştı. Quinn+Scott devletle ilgili yeni bir iş bağladığında, Paul'ün şahsi kredi kartı ekstresine, asla seyahat etmediği yerlerin uçak biletleri ve asla konaklamadığı beş yıldızlı otellerin faturaları yansıtıverirdi.

Claire derin bir nefes alıp, "Affedersiniz Başkomiser," dedi. "Kafam biraz karıştı da. Sizden rica etsem bana bütün olan biteni baştan anlatabilir misiniz?"

"Tabii, bütün bu cenaze işlerinin arasında uğraşmak istediğiniz son konu budur herhalde. Dedğim gibi başınız sağ olsun." Mayhew da derin bir nefes aldı, onun çıkardığı ses çok daha rahatsız ediciydi. "Elimizde fazla bir şey yok, ama bazı boşlukları doldurmaya çalışıyoruz. Son dönemde bu şehirde, başına bu tür bir şey gelen ilk kişi siz değilsiniz. Gazetedeki ölüm ilanlarına ve cenaze merasiminin nerede olacağına bakan, genç çocuklardan oluşan bir çete olabileceğinden şüpheleniyoruz, ardından Google'ın haritasından evin konumuna bakıp soyulmaya değer olup olmadığını tespit ediyorlar."

"Aman Tanrım," dedi Helen, "gerçekten hadlerini aşıyorlar."

Mayhew da çok öfkeli görünüyordu. "Hırsızların, yemek şirketinin kamyonu gelmeden yalnızca birkaç dakikaları olduğunu düşünüyoruz. Servis elemanları yan kapının orada kırık cam parçalarını görmüşler." Mavi taş basamakların üzerine dağılmış duran cam kırıklarını işaret etti. "Barmen içeri girmiş, pek iyi bir fikir olmasa da. Epeyce dayak yemiş, ancak sizi soyup soğana çevirmelerini engellemiş."

Claire bir kez daha eve baktı. Paul mimarlık fakültesinden beri sürekli böyle bir evin farklı planlarını çiziyordu. Değişen tek şey, eve harcayabilecekleri paranın miktarıydı. İkisi de zengin ailelerden gelmiyordu. Claire'in babası üniversite profesörüydü. Paul'ün anne babasının bir çiftlikleri vardı. Paul paraya bayılıyordu, ona kendini güvende hissettiriyordu. Claire de paraya bayılıyordu çünkü bir şeyin bedelini ödediğin zaman, hiç kimse onu elinden alamazdı.

Paul'ün bedelini yeterince ödemiş miydi? Yeterince çalışmamış, yeterince sevmemiş, yeterince eşi olmamış mıydı? Onu bu yüzden mi kaybetmişti?

"Mrs. Scott?"

"Affedersiniz." Claire neden sürekli özür dilediğini bilmiyordu. Paul bu olayı daha fazla dert ederdi. Haneye terazuz onu çıldırtırdı. Camlarının kırılması! Hırsızların özel eşyalarını yatırtması! Çalışanlardan birine saldırılması! Claire de ona sonuna kadar destek olurdu, en az onun kadar öfkelenirdi, ama Paul yanında değilken bütün bunları zoraki yapıyordu.

"Barmen çocuk iyi mi peki?" diye sordu Helen. "İsmi Tim'di değil mi?"

"Evet, Tim." Mayhew ayrı anda hem başını sallayıp hem omuz silkti. "Yaralarının çoğu hafif. Birkaç dikiş atmak için hastaneye götürdüler."

Claire, içinde yavaşça yükselen nefreti hissetti. Tim yıllardır barmenleriydi. Otistik bir oğlu vardı ve boşandığı kansıyla barışmaya uğraşıyordu, şimdiyse evlerinde olan korkunç bir şey yüzünden hastanede acı içinde yatıyordu.

"Ama Claire'in evi dolaşp bir şeyler eksik mi diye bakması gerekiyor hâlâ, öyle mi?" diye sordu Helen.

"Er ya da geç, evet. Kötü bir zamanlama olduğunun farkındayım, ancak şu an Mrs. Scott'tan istediğimiz, bize güvenlik kameralarının kurulum sistemini göstermesi." Evin köşesindeki siyah küreyi işaret etti. "İçlerinden birinin giriş ya da çıkış sırasında kameraya yakalandığına eminiz."

"Sizi götürüyüm," dedi Claire yerinden kıpırdamadan. Hepsi gözlerini Claire'e dikmiş bekliyorlardı. Yapması gereken bir şey daha vardı. Aslında pek çok şey.

Liste. Beyni sanki bir elektrik düğmesi açılmış gibi tekrar harekete geçti.

Claire annesine döndü. "Yemek şirketine, bütün yiyecekleri barınağa bağışlamalarını söyler misin? Ve Tim'e de hastane masraflarını üstleneceğimizi haber ver. Ev sigortamız kapsamına dahil edilmiş olduğundan eminim." Evraklar neredeydi? Claire sigortacılarının kim olduğunu bilmiyordu.

"Mrs. Scott?" Başkomiser Mayhew'un yanında duran biri daha vardı. Boyu ondan birkaç santim daha uzundu ve gruptaki diğer adamlardan daha iyi giyimliydi. Trençkotu daha sıkı,

takımı daha iyi dikilmişti ve yüzü braşlıydı. Rahat tavırları Claire'i yatıştırmalıydı, ancak bu adamın son derece sıkıntı verici bir havası vardı: hepsi bu da değildi, bir gözü yumruk yemiş gibi morarmıştı.

Adam morarmış gözünün sebebini izah ederken kıkırdadı: "Karım ona karşı çıkılmasından pek hoşlanmaz."

"Aile içi şiddet çok da komik bir şey değil," dedi Helen. Claire'in yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. "Bana ihtiyacın olursa mutfaktayım."

Mor gözlü adam bir girişimde daha bulundu. "Affedersiniz Mrs. Scott. Adım Fred Nolan. Bizi güvenlik sisteminizin izleme merkezine götürürken biraz konuşabilir miyiz?"

O kadar yakınında duruyordu ki, Claire geri adım atma ihtiyacı hissetti. "Bu taraftan." Garaja doğru yürümeye başladı.

"Bir dakika." Nolan elini Claire'in koluna götürdü. Başparmağı, genç kadının bileğinin iç kısmundaki yumuşak ete baskı yapıyordu. "Güvenlik sisteminin kontrol paneli garajda mı duruyor?"

Claire hayatında hiç kimseye karşı bu kadar ani ve ilkel bir nefret duymamıştı. Bakışlarını Nolan'ın eline çevirip iliklerine kadar donmasını diledi.

Nolan mesajı almıştı. Claire'in kolunu bıraktı.

"Dediğim gibi bu taraftan."

Claire yürümeye devam ederken, içini saran ürpertiye engel olmaya çalıştı. Mayhew arkasından geliyordu. Nolan onu yakından izliyordu. Fazla yakından. Rahatsız edici, ürpertici bir tipti. Bir polisten çok bir gangsteri andırıyordu, ancak belli ki işinin piriydi. Claire hiçbir suç işlememişti –en azından son günlerde– ama yine de ona kendini suçlu hissettirmeyi başarmıştı.

"Genelde güvenlik sistemi evin orta yerinde durur," dedi Nolan.

"Çok ilginç," diye geveledi Claire. Şakaklarına doğru yayılan bir baş ağrısı hissediyordu. Belki de bu hırsızlık onun talih kuyuydu. Sonraki dört saati Paul'ün ağıtçılarını ağırlayarak geçireceğine, yarım saatini şu pislik herife ayırır ve sonra da hepsini evden atıp bir avuç sakinleştiriciyle yatağa yatabilirdi.

Paul'ün açıklamaya çalıştığı bazı karmaşık sebepler yüzün-

den bütün güvenlik panelleri, evden bağımsız ama ayrı tarzda inşa edilmiş iki katlı bir yapı olan garajdaydı. Paul'un üç katlı çalışma odasında küçük bir mutfak, iki geniş görme dolap ve tam teşekküllü bir banyo vardı. Claire günün birinde onu evden kovacak olursa, burasının herhangi bir otel odasından daha konforlu olduğu konusunda şakalaşmışlardı.

"Mrs. Scott, alarımın neden kurulu olmadığını sormamda bir sakınca var mı?" Soruyu Mayhew sormuştu. Elinde bir kalemle not defteri tutuyordu. Kambur duruyordu, biri ona bir Raymond Chandler romanından bir karakteri taklit etmesini söylemiş gibi.

"Yemek şirketi için alarımı hep açık bırakınm," dedi Claire. "Bahçe kapısı kapalıydı."

Mayhew'un bıyığı seğirdi. "Yemek şirketi çalışanlarında bahçe kapısının kodu mu var?"

"Ve de evin anahtarı."

"Başka birinde anahtar var mı?"

Bu soru Claire'e saçma gelmişti, belki de ensesinden ayrılmayan Fred Nolan'dı canını sıkan. "Ellerinde anahtar olsa hırsızlar kapının camını neden aşağı indirsin ki?"

Mayhew başını not defterinden kaldırdı. "Bu soru âdettendir. Eve girebilen herkesle tek tek konuşmamız gerekiyor."

Claire boğazının arka tarafında bir gıdıklanma hissetti. Üzerine bir yorgunluk çökmüştü yine. Bu tür şeylerden arlayan Paul'dü. "Gündelikçiler, tamircimiz, Paul'un asistanı, ortağı, annem. İsimlerince ve telefon numaralarına bakabilirim."

"Anneniz," dedi Nolan, "çok sıkı birine benziyor."

Claire, dört kapılı garajın kenarındaki panele kodu girdi. Ağır ahşap kapı sessizce yukarı doğru süzölmeye başladı. Claire, adamların lambri kaplama duvarlarla bir örnek inşa edilmiş depolama ünitelerine bakışlarını izledi. Yerler yanış pisti gibi siyah beyaz lastik yer karolarıyla döşeliydi. Her eşyaya ayrı bir bölüm ayrılmıştı; el aletleri, uzatma kabloları, tenis raketleri, golf sopaları, basket topları, güneş gözlükleri, ayakkabılar. Paul'un özel tasarım çalışma tezgâhu odanın bir duvarını kaplıyordu. İçeride bir şarj istasyonu, küçük bir buzdolabı, düz ekran bir televizyon ve sıcak yaz günleri için bir klima vardı.

Ve tabii Claire'in BMW'si, Paul'ün Porsche Carrera'sı ile Tesla S modeli.

"Vay canına." Nolan'ın tarzı hürmetkârdı. Claire, Paul'ün garajını gören erkeklerin, onu bir kadından bile daha cezbedici bulduklarına tanık olmuştu.

"Buradan." Claire başka bir panele dört basamaklı bir kod girip onlarla birlikte bodrum katına indi. Paul'ün garajı bu kadar sevmesine bayılıyordu. Burada saatlerce kalır, maketleri üzerinde çalışırdı. Claire onunla dalga geçer, bu maketleri işyerinde değil de evde yapmasının tek nedeninin, arkasından etrafı kendisinin toparlayabilmesi olduğunu söylerdi.

"Düzen budalasımıştı," dedi Nolan, Claire'in zihnini okumuşçasına.

"Şanslıydım," dedi Claire. Paul'ün ılımlı obsesif-kompulsif bozukluğu asla hayatlarına engel olmamış ya da ona kapı tokmağını on iki kez çevirmek gibi tuhaf şeyler yaptırmamıştı. Aslında takıntılarını, her kadının takdir edeceği şekilde dışa vururdu: tuvalet kapağını indirmek, bütün çamaşırları katlamak, her gece mutfak tertemiz bırakmak gibi.

Basamakların başına geldiklerinde, Claire aşağı kapının yanındaki panele dört basamaklı bir kod daha girdi.

"Hayatımda hiçbir garajın altında böyle bir bodrum görmemiştim," dedi Mayhew.

"Aklıma Kuzuların Sessizliği geldi," dedi Nolan.

Claire ışıkları yakınca küçük, beton duvarlı oda tüm çıplaklığıyla belirdi. Paul burayı fırtına sığınağı olarak inşa etmişti. Metal rafların üzerinde yiyecek ve erzak diziliydi. İçeride küçük bir televizyon, bir el radyosu, birkaç uyku tulumu ve bir sürü abur cubur vardı, çünkü kıyamet günü geldiğinde Claire kocasına bol bol çikolata ve cipse ihtiyacı olacağını söylemişti.

Claire paltosunu üzerinden çıkarmamış olduğuna sevindi: Bilgisayarlar yüzünden içerinin ısısı çok düşük tutuluyordu. Her şey bu odanın içinden idare ediliyordu, sadece güvenlik kameraları değil, tüm görsel-ışitsel sistemler, panjurların ve döşemelerin otomasyonları ve evin tıkır tıkır işlemesini sağlayan her ne varsa. İçeride ayrıca yanıp sönen ışıklarla donatılmış yan yana

dizili cihazlar ile her biri oynat desteklere monte edilmiş dört düz ekran monitörün yer aldığı küçük bir masa vardı.

"Yoksa kocanız gizliden gizliye Ulusal Güvenlik Ajansı'nda mı görevliydi?" diye sordu Nolan.

"Evel." Claire, adamların ruhsuz Orta Batı aksanıyla iyice ıstıraba dönüşen sorularından bıkmıştı. Bir an önce çekip gitmeleri için en iyi yöntem, onlara istediklerini vermektir.

Çekmecelerden birini açıp içinden güvenlik kameralarının nasıl çalıştığını adım adım gösteren PVC'yle kaplı bir liste çıkardı. Paul ona her adımını öğretmeyi denemiş, ancak Claire'in gözleri kararmış ve felç geçireceğinden korkmuştu.

Bilgisayarın klavyesinde birkaç tuşa basıp sisteme giriş kodunu kaydetti.

"Hatırlanacak bir sürü şifre varmış," dedi Nolan. Claire'in o kadar yakınındaydı ki genç kadın onun vücut sıcaklığını hissedebiliyordu.

Claire, Nolan'dan uzaklaştı. Mayhew'a talimatları uzattı. "Bundan sonrası size ait."

"Bütün evleriniz böyle mi?" diye sordu Nolan.

"Tek bir evimiz var."

"Tekmiş." Nolan güldü.

Claire'in sabrı taşmıştı. "Kocam öldü, şimdi de evimize hırsız girdi. Bütün bunların içinde komik bulduğunuz bir durum mu var?"

"Durun bakalım." Nolan, sanki Claire gözlerini oymaya çalışmışçasına ellerini kaldırdı. "Alınmak yok, hanımefendi."

Mayhew'un bıyığı yine seğirdi. "O kahrolası ağzını açmazsan kimse alınmaz."

Claire sırtını Nolan'a dönmeden ona pis bir bakış attı. Bir erkeğe haddini bildirmeyi iyi bilirdi. Nolan bir yere gitmedi, ama mesajı aldığını göstermek istermişçesine birkaç adım geriledi.

Mayhew, Paul'un hazırladığı talimatları uygularken Claire gözünü monitörlerden ayırmadı. Sistem, on altı farklı kamera-dan her ekrana dört farklı açıdan görüntüler yansıyacak şekilde ayarlanmıştı. Her giriş, her pencere öbeği, havuzun çevresi ile garaj yolunun farklı bölümleri buradan izlenebiliyordu. Claire,

yemek şirketi çalışanlarının kamyonetlerini diğer vâne çevirmekte olduklarını görebiliyordu. Helen'in gümüş renkli Ford'u garajın diğer tarafına park edilmişti. Vestiyer kapısının önünde dedektiflerden bir tanesiyle konuşuyordu. Ellerini kalçalarına yaslamıştı. Claire seslerini duymadıklarına sevindi.

Mayhew not defterinin sayfalarını karıştırdı. "Pekâlâ. Yemek şirketi çalışanlarının 911'i aradıkları saate dayanarak hırsızların ne zaman içeri girdikleri hakkında genel bir bilgimiz var." Birkaç tuşa basınca Helen'in görüntüsü kayboldu. Bu kez yemek şirketinin kamyoneti ani dönüşünü tamamlayıp giriş yolunun kenarında durdu. Mayhew aradığı kareyi buluncaya dek görüntüleri geriye sardı. Garaj yolunun başında üç adam duruyordu. Yüz hatlarının belirgin biçimde görülemeyeceği kadar uzaktaydılar, eve yönelmiş karanlık ve tehditkâr gölgeleri andırıyorlardı.

Claire ensesindeki rüyelerin diken diken olduğunu hissetti. Bu resmen olmuştu. Gerçekten de evlerinde böyle bir olay meydana gelmişti.

Ekrandaki kayıt saatine baktı. Hırsızlar park alanından eve doğru geçtikleri sırada, Claire mezarlığın içindeki mezhep farklı gözetmeyen küçük mabette durmuş neden o gece kocasıyla birlikte ölmediğini düşünüyordu.

"İşte," dedi Mayhew.

Az önceki gölgeler birer insana dönüştüğünde, Claire'in göğsüne derin bir acı saplandı. Onları görmek olayı gerçeğe, altından kalkması gereken bir şeye dönüştürdü. Tam da kendisine anlatılana benziyorlardı: Kar maskesi ve eldiven takmış üç zenci erkek arabalarıyla garaj yolundan eve doğru ilerliyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüşlerdi. Kafalarını koordineli biçimde sağa sola sallıyorlardı. İçlerinden bir tanesinin elinde levye vardı. Diğerleri bir silah tutuyordu.

"Bana gayet profesyonellermiş gibi geldi," dedi Nolan.

Mayhew onayladı. "Bu ilk rodeoları değil anlaşılan."

Claire adamların son derece güven içerisinde antrelerine doğru yürümelerini izledi. Paul bütün kapı ve pencereleri Belçika'dan sipariş etmişti. Kurşunlu vitray tek levye darbesiyle un ufak edildikten sonra hırsızlardan biri elini delikten içeri

daldirarak mandalı açmış, dört noktalı kilit sistemine sahip ağır ağırlık kapıları etkisiz kalmıştı.

Claire'in ağız kurumuştı. Gözlerine yaşları hücum ederek üzere olduğunu hissetti. Burası onun antresiydi. Onun kapısıydı, her gün sayısız kez girip çıktığı kapısı. Paul'un her akşam işten dönerken kullandığı kapıydı bu.

Yani sağken.

"Bana ihtiyacınız olursa yukarıdayım," dedi Claire.

Claire basamakları tırmandı. Gözündeki yaşları sildi. Ağız aralandı. Soluklanmaya zorladı kendini, kendini bırakmaya, midesini düğümleyen o sinir boğumuyla mücadele etmeye.

Paul'un basamakları. Paul'un çalışma tezgâhı. Paul'un arabaları.

Garajı kat etti. Arka taraftaki basamakları çıkmaya devam etti ve topukları elverdiğince hızlı tırmanmaya çalıştı. Nereye gittiğinin bile farkında değildi, ta ki kendini bir anda Paul'un çalışma odasının ortasında buluncaya kadar.

Burada Paul'un şekerleme yaptığı kanepeler vardı. Kitap okumak ya da televizyon seyretmek için oturduğu sandalyeler vardı. Üçüncü evlilik yıldönümü hediyesi olarak kocasına armağan ettiği tablo vardı. Çizim masası vardı. Hiçbir kablunun sarkmaması için özel olarak tasarladığı çalışma masası vardı. Sumeri gıcır gıcırdu. Giden evrak kutusunun içinde, Paul'un köşeli elyazısıyla yazılmış kâğıtlar düzgünce sıralanmıştı. Bilgisayarı vardı. Kalem seti vardı. Claire'in çok uzun zaman önce çekilmiş bir fotoğrafının durduğu çerçeve vardı. Paul onu, annesine ait bir Nikon fotoğraf makinesiyle çekmişti.

Claire fotoğrafı eline aldı. Bir futbol karşılaşmasındaydılar. Paul'un ceketi Claire'in omuzlarındaydı. Onu ne kadar ısıttığını, kendini ne kadar güvende hissettirdiğini düşünmüş gibi hatırlıyordu hâlâ. Kamera onu gülerken yakalamıştı, ağız açık, kafasını geriye doğru atmış halde. Kendinden geçecek, mest olacak kadar mutlu.

İkisi de Alabama'daki Auburn Üniversitesi'ne gitmişlerdi, Paul'un gitme nedeni, okulun ülkenin en iyi mimari müfredatlarından birine sahip olmasıydı, Claire'in gitme nedeniyse evinden

yeterince uzakta olmak istemesiydi. Ve sonuçta, kendi baba evinden yalnızca otuz kilometre ötede yaşayan bir erkek arkadaş bulması, "Ne kadar uzağa koşarsan koş, her zaman kendini başladığın noktada bulursun," özdeyişinin canlı kanıtıydı.

Paul, Claire'in üniversitede çıktığı diğer erkeklerle kıyasla yepyeni bir soluktu. Kendinden, ne yapmak istediğinden ve nereye doğru yol aldığından son derece emindi. Üniversite hayatını tam burslu olarak tamamlamış, lisansüstü programı da, anne babasından miras kalan parayla ödenmişti. Düşük bir hayat sigortası poliçesi, çiftliğin satışından elde edilen kazanç ve Scott'ların ölümüne neden TIR'ın sahibi taşımacılık şirketiyle yapılan uzlaşmanın toplamı, okul harcı ile geçim giderlerini rahatça karşılamıştı.

Buna rağmen Paul, tüm öğrencilik hayatı boyunca çalışmıştı. Bir çiftlikte büyümüştü, bu yüzden de güneşin doğuşuyla birlikte gündelik işlere girişmeye alışkındı. Dokuzuncu sınıftayken Alabama'nın güneydoğusundaki yatılı bir askeri okul için burs kazanmıştı. İki ev hayatı arasında bazı alışkanlıklar geliştirmişti. Boş duramıyordu. Üniversitede okurken bir süre okulun kitapçısı Tiger Rags'de çalışmıştı. Sonradan matematik laboratuvarında öğretim görevlisi olmuştu.

Claire sanat tarihi okumuştü. Matematikte asla başarılı değildi. Ya da en azından olmayı denememişti, zaten ikisi ayrı kapıya çıkıyordu. İlk kez Paul ile oturup ders çalıştığı günü dün gibi hatırlıyordu.

"Güzel olduğunu zaten herkes biliyor," demişti ona, "ama hiç kimse zeki olduğunun farkında değil."

Zeki.

Herkes akıllı olabilirdi. Ama zeki olmak herkesin harcı değildi.

Claire fotoğrafı yerine bıraktı. Paul'ün masasına oturdu. Kollarını, kocasının kollarının durduğu yere koydu. Gözlerini kapatıp kokusundan bir iz bulmayı denedi. Öyle derin bir soluk aldı ki akciğerleri acıdı, sonra da iç geçirdi. Neredeyse kırk yaşındaydı. Çocuğu yoktu. Kocası ölmüştü. En iyi arkadaşları şu an köşedeki barda, bir yandan margaritalarını yudumlarken bir yandan

da Claire'in cenazede ne kadar bitkin g r nt d   n  dedi ektedirler yapıyorlardı kuşkusuz.

Claire başını salladı. Ne kadar yalnız olduğunu du ut m k   n nde koca bir ömür vardı. Oysa şu an yapması gereken tek şey bugünü atlatmaktı. Ya da en azından  u birkaç saati

Telefonu eline alıp Adam Quinn'in numarasını çevirdi. Paul, Adam'ı Claire'den de önce tanıyordu. Auburn'deki ilk yılında yatakhane arkada ıydılar. Mimarlık diplomalarını birlikte almıyorlardı. Adam d   nlerinde sa dı tı. Daha da önemlisi Adam ile Paul, hizmet almak   n  yr  insanları kullanıyorlardı.

 lk  alı ta açtı. "Claire? Her şey yolunda mı?"

" yiyim," dedi Claire, ama şu an yapacak somut bir şeyi olduğu   n böyle hissediyordu. "Dinle, rahatsız ettiğim   n kusura bakma, ama sigortacıma ın kim olduğunu biliyor musun?"

" ey. Tabii. Evet." Adam biraz afallamı   ibiydi, herhalde kocasının cenaze gününde Claire'den duymayı beklediği en son şey buydu diye. " smi Pia Lorite." Soyadını heceledi. "Sana iletişim numarasını mesaj atabilirim."

"Cepte telefonum yok," dedi Claire. "Yılan Adam aldı. Yani  u..."

"E-posta atarım."

Claire e-postalarına da c   mi olmadığını söyleyecekken iPad'ini hatırladı. Eski bir modeldi. Paul onu sürekli bir dizüstü bilgisayarıyla takas etmekle tehdit ediyor, Claire ise gerek olmadığı söyleyip duruyordu, şimdiyse otuz k sur sene sonra gideceği bakımevine bile yanında onu g t recek ini düşünüyordu.

"Claire?" Adam'ın sesi bo uktu. Claire onun başka bir odaya geçtiğini tahmin etti. Kim bilir kaç telefon görüşmesi sırasında, Adam başka bir odaya geçmişti? Yarım düzine kadar belki.

Ne kadar anlamsız. Ne kadar saçma.

"Dinle," dedi, "bu olanlara gerçekten çok  zg n m."

"Teşekkürler." Yine a lamaklı oldu ve kendinden nefret etti, çünkü Adam, yanında a lamaklı görünmek isteyecek i en son insandı.

"Herhangi bir şeye ihtiya ın varsa, bil ki..." Sonra sustu. Claire bir t rmalama sesi duydu ve Adam'ın yüzünü kaçıyor

olabileceğini tahmin etti. Adam sürekli kirli sakalla gezenlerdi. tıraş olduktan hemen sonra bile. Claire kılı erkekleri kesme-likle çekici bulmazdı ama bu, Adam ile yatmasına engel değildi.

Bunun uzun zaman önce olduğunu düşünüp kendini teselli-
de edemezdi ki.

"Claire?"

"Buradayım."

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm, ama Paul'ün bilgisaya-
rında tamamlanmamış işlerle ilgili bir dosya olması lazım. Onu
bana gönderir misin? Bunu istemeye dilim varmıyor, ama pazar-
tesi sabahı erkenden çok önemli bir sunumumuz var ve Paul'ün
işlerini yedeklemek saatlerimizi alır."

"Sorun değil. Anlıyorum." Elini Paul'ün çalışma masasının
altına koyup klavyeyi çıkardı. "Onun e-posta adresinden yolla-
yacağım."

"Şifresi sende var mı?"

"Evet. Bana güvenirdi." Adam da kendisi de, aslında Claire'e
güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Ne kadar saçma ve gereksiz bir hata.

"Birkaç dakika içinde elinde olur," dedi Claire.

Telefonu kapadı. Adam Quinn ile geçirdiği saatleri düşündü.
Aslında kocasıyla geçirmesi gereken saatleri. Geriye almak için
her şeyini feda edebileceği saatleri.

Geri dönüşü yoktu. Sürekli ilerlemesi gerekiyordu.

Paul'ün iMac masaüstü bilgisayarının ekranında düz bir
mavilik, altında da menü kısmı vardı. Simge listesinin yanında
Paul'ün bütün uygulamaları üç klasör halinde sıralıydı: İş, Özel,
Ev. Ev klasörüne tıklayıp bir çırpıda Ocak ayının yapılacaklar lis-
tesini buldu. Ayrıca içinde, sadece sigortacılarının adının değil,
evdeki her şeyin tasvirinin, fotoğraflarının ve seri numaralarının
yer aldığı "Sigorta" adlı bir PDF dosyası da buldu. Claire 508
sayfanın tamamını yazıcıya gönderdi.

Sonra "İş" klasörüne tıkladı. Bu çok daha karmaşık ve kafa ka-
nştırıcıydı. İçinde "devam eden işler" dosyası yoktu, isim yerine
numara verilmiş bir dizi dosya sıralanmıştı sadece. Claire bunla-
rın proje numaraları olduğunu tahmin etti, ama emin olamadı.

Belgeleri kronolojik olarak sıralamak için tarih butonuna tıkladı. Şu son iki hafta içinde, toplam on beş güncel dosya üzerinde çalışılmıştı. En sonuncusu, Paul ölmeden önceki gece açılmıştı.

Claire dosyaya tıkladı. İçinde bir çizim ya da ış planı bulacağını sandı, oysa tek görebildiği ekranın altındaki menüde zıplayan bir iMovie simgesiydi.

"Ay," dedi, çünkü ilk başta ne gördüğünü tam anlayamamıştı. Ve sonra, Yılan Adam onlara kıpırdamamalarını söylediğinden beri ilk kez gülümsedi.

Paul bilgisayarında porno film izliyordu.

Üstelik alelaide porno da değil.

Sapık porno.

Deri büstiyerli genç bir kadın beton blok bir duvara zincirlenmişti. Boynunda çivili bir köpek tasmaı vardı. Kollarıyla bacakları ardına dek açılmış olduğundan, ağsız deri külotu hiçbir yerini örtmüyordu. Tiz ve dehşet verici çığlıkları, günümüz korku filmlerinden çok 70'lerin azgın tarzını andırıyordu.

Claire bir kabahat işlemişçesine, Paul'ün çalışma odasının kapısına doğru hızlı bir bakış attı. Sesini kısıtı ama filmi oynatmaya devam etti.

Kadın pis bir odadaydı, böyle bir sahnenin Paul'ün ilgisini çekmesi oldukça şaşırtıcıydı. Genç bir kadındı, ama çocuk yaşta değildi. Kumral saçları kısacık kesilmişti. Gözlerinin etrafına kalın sürme çekmişti. Parlak kırmızı ruju dudaklarını olduğundan kalınmış gibi gösteriyordu. Memeleri ufaktı ama muhteşem bacakları vardı. Paul, Claire'in bacaklarını çok beğenirdi, bileğinde elektronik kelepçe olduğunda bile.

İşin aslı, Paul'ün en sapkın olarak nitelendirebileceği davranışı elektronik kelepçeyi sevmesiydi, ta ki o akşam ara yolda bir anda anlaşılması imkânsız biçimde hoyratlaşınca dek.

Ve şimdi de bu; ekranda izledikleri pek sıradan şeyler değildi.

Bir anda, bir adamın kafası ekranı kapladı. Yüzünde, göz ve ağız kısmının fermuarları açılmış, deri bir kar maskesi vardı. Kameraya gülümsedi. Adamın, aralık metal fermuardan görünen kırmızı dudaklarında rahatsız edici bir şey vardı, ama Claire Paul'ün adama bakmamış olduğundan emindi.

Görüntü önce bulanıklaştı sonra kamera yeniden odaklandı. Cümlesemesi kayboldu. Ve sonra adam, kıza doğru yürümeye başladı. Claire, daracık deri şortundan adamın dinamik penisini fark etti. Elinde bir pala tutuyordu. Bıçağın kocaman ağzı tepelerindeki lambanın ışığında parlıyordu. Adam kızın bir metre uzağında durdu.

Pala havada bir kavis çizdi.

Claire nefesini tuttu.

Pala kızın boynun üstüne indi.

Claire bir kez daha nefesini tuttu.

Adam palayı sertçe çekti. Her tarafa kan fışkırdı; duvarlara, adamın üzerine, kameranın lensine.

Claire öne doğru eğildi, ekrana kenetlenmiş gibiydi.

Bu gerçek bir olay mıydı? Gerçekten olmuş muydu?

Kadının vücudu kıvranarak kasıldı, kolları ve bacakları zincirleri çekti, başı sarsıldı.

Göğsünden aşağı doğru boşalan kan, ayaklarının dibinde bir gölcük oluşturdu.

Adam onu becermeye başladı.

"Mrs. Scott?"

Claire yerinden öyle bir fırladı ki, altındaki sandalye duvara çarptı.

"Yukarıda mısınız?" Fred Nolan merdivenleri tırmanıyordu.

Claire klavyenin tuşlarına gelişigüzel basıp filmi durdurmanın bir yolunu aradı.

"Selam?" Nolan'ın adimleri yaklaşıyordu. "Mrs. Scott?"

Programı sonlandırmak için, bir parmağını Control tuşundan ayırmadan, diğer parmağıyla Q'ya aralıksızca basmaya başladı. Ekranda hata mesajları belirmeye başladı. Claire fareyi kavrayıp mesajları birer birer kapadı. Gökkuşağı renklerindeki küçük çark dönmeye başladı. "Kahretsin!" diye tısladı.

"Mrs. Scott?" Fred Nolan açık duran kapının önündeydi. "Bir sorun mu var?"

Claire başını çevirip bilgisayara baktı. Şükürler olsun. Ekran yeniden kararmıştı. Sesinin titrememesini diledi. "Ne oldu?"

"Deminki davranışım için üzgün olduğumu söylemek istedim."

Claire başını salladı çünkü sesine güvenmiyordu.

Nolan gözleriyle etrafı taradı. "İloş bir çalışma odası."

Claire gözlerini kırpmıyormasına çalıştı çünkü gözlerini her kapattığında kadını görüyordu. Adamı. Kanı.

"Neyse." Nolan ellerini ceplerine soktu, "Dedektif Rayman ile kocanızın vakası hakkında konuştuğumu söylemeye geldim."

Claire birkaç kez boğazını temizledikten sonra güçlükle, "Ne?" diyebildi.

"Atlanta Polisi'nden Dedektif Rayman, hatırladınız mı? Onunla kocanızın öldürüldüğü gece görüşmüştünüz."

Claire nefesini tutup sakinleşmeye çalıştı. "Evet."

"Bilmenizi isterim ki, tüm olası senaryolara baktık, ancak kocanızın başına gelenler ile bugün olanlar arasında hiçbir bağlantıya rastlayamadık."

Claire başını salladı. Dişlerini sıkıktan çenesine keskin bir acı saplanmıştı.

Nolan bakışlarını bir kez daha çalışma odasında gezdirdi. "Kocanız oldukça düzenli biriymiş."

Claire karşılık vermedi.

"Kontrol manyağı mıydı?"

Omuz silkti, her ne kadar Paul onu asla kontrol etmeye çalışmamış olsa da. Bir tek o akşam, ara sokakta başını tuğla duvara hızla yaslaması dışında.

Nolan kapıdaki dijital kilidi işaret etti. "Bu bayağı ciddi bir güvenlik önlemi."

Paul'un ona sık sık söylediği sözleri tekrarladı: "Alarmı kurmadıktan sonra hiçbir işe yaramaz."

Nolan o son derece rahatsız edici gülümsemesini takındı. Claire'in başına dikilmemişti, ama yapmayacağı iş değildi. "Nasıl da buraya bir ekip göndermemiz gerekecek."

Claire kalbinin duracağını hissetti. Bilgisayar. Dosyalar. Film. "Buna hiç gerek yok."

"Sonradan pişman olacağımıza, işi sağlama alalım."

Claire ona karşı gelmek için bir bahane düşünmeye çalıştı. "Güvenlik kameralarına insanların garajdan zorla girmeye çalıştıkları mı yansıdı?"

"Asla emin olamayız."

Annesinin cılız kütüphaneci ses tonuyla konuşmasını sürdürdü: "On altı kameradan oldukça kesin bir sonuç çıkarılabileceğini düşünmüştüm."

Nolan omuz silkti. Claire'e bir kez daha gülümsedi.

"Garajda park etmiş duran yarım milyon dolar değerindeki arabalar da cabası."

Nolan gülümsemesini bozmadı, Claire gereksiz yere konuştuğunu fark etti. Elleri terliyordu. Sandalyenin kolçaklarını kavradı.

"Etrafta görmemizi istemediğiniz bir şeyler mi var?"

Claire kendini bilgisayara bakmamaya zorladı. Onun yerine Nolan'ın dudaklarına baktı ve fermuarlı maskenin ardındaki o kırmızı ve ıslak dudakları düşünmemeye çalıştı.

"Aslında merak ediyorum, Mrs. Scott," dedi. "Kocanız ölmenden önce size bir şey söyledi mi?"

Claire ara sokağı hatırladı, tuğlaların sert dokunuşunu, taş sürtten yanağındaki tahrişi. Paul bu tür şeylerden mi hoşlanmaya başlamıştı yoksa? Bu yüzden mi bu film bilgisayarına kayıtlıydı?

"Mrs. Scott?" Nolan, Claire'in sessizliğini mahcubiyete yordu. "Merak etmeyin. Dedektif Rayman kocanızla sizin neden o ara sokakta olduğunuzu anlattı. Kimseyi yargılamıyorum. Sadece kocanızın ne dediğini merak ediyorum."

Claire boğazını temizledi yine. "Bana, ölmeyeceğine dair söz verdi."

"Başka bir şey?"

"Dedektif Rayman'a her şeyi anlattım zaten."

"Evet, ama bu birkaç gün önceydi. Bazen insanın hafızasının tazelenmesi için olaylara farklı açıdan bakması gerekebiliyor." Biraz daha zorladı. "Uyku buna iyi gelir. Şiddet suçuna maruz kalmış pek çok kurbanla çalıştım. İlk başta olayın etkisiyle adrenalin patlaması yaşarlar ve başlarına gelenleri benim gibi ajanlara anlatmak zorunda kalırlar, sonra evlerine dönerler, yalnız başlarına kalırlar ve adrenalin bittiği için çökerler, ivmelerini kaybederler, derin bir uykuya dalarlar, sonra bir anda akıllarına bir şey gelir ve kan ter içinde uyanıverirler."

Claire bir kez daha yutkundu. İlk yalnız geçişini mükemmelce tamamlan tarifi etmişti, oysa Claire'in terden sırlakların olmuştur tartışılmasının içinde uyandığında tek hissettiği Paul'un onu teselli etmek için yanında olmadığıydı.

Teselli.

Böylesine rezil ve aşağılık bir şey izleyen biri, onu on sekiz senedir teselli eden o nazik insan olabilir miydi?

"Pekâlâ," dedi Nolan, "bir şey hatırlayabildiniz mi? Yararlı bilgi olmak zorunda değil. Yaptığı saçma bir yorum, alışılmadık bir davranış. Saldırıdan önce ya da sonra. Aklınıza ne gelirse. Söylediği bir şeyden ziyade genel tavrı."

Claire elini bacağına götürdü. Paul'un o gece onu tırmaladığı yerlerde derisinin kalktığını hissetti. Asla böyle bir şey yapmamıştı. Acaba istemiş miydi? Bu dürtüsünü yıllardır bastırıyor olabilir miydi?

"Genel tutumu," diye araya girdi Nolan, "ağızdan çıkan bir söz?"

"Şoktaydı. İkimiz de şoktaydık." Claire ellerini sertçe ovuşturmak için onları masanın üzerine kenetledi. "Buna Kâinatın Efendileri Kompleksi deniyor." Paul gibi konuşuyordu ve zaten bu, birebir kocasının cümlesiydi. "İnsanlar statü ile paranın kendilerini her türlü trajediye karşı koruduğuna inanır."

"Doğru mu bu sizce?" diye sordu Nolan. "Çoğu insandan fazla trajedi yaşamışsınız gibi görünüyor."

"Oldukça zekice bir görüş." Claire anı yaşamaya zorladı kendini. "Dedektif misiniz gerçekten? Çünkü kapıda karşılaştığımızda bana ne unvanınızı söylediniz ne de kimliğinizi gösterdiniz."

"Haklısınız."

Bilgiyi paylaşmaya yeltenmeyince Claire ona, "Kimliğinizi görebilir miyim?" diye sordu.

Nolan son derece soğukkanlıydı. Claire'e doğru yürürken elini pardösüsünün cebine götürdü. İkiye katlanan cüzdanı kalitesizdi. İçinde dedektif rozeti yerine, plastik bir kılıfın içine yerleştirilmiş iki tane PVC kart vardı. Üst taraftaki kartta tüm yazılar altın harflerle yazılmıştı - Federal Araştırma Bürosu (FBI) sözcükleri, gözleri bağlı Adalet Kadını simgesi ve kei kartal. Alt taraftaki kart mavimsi yeşille yazılmıştı ve üzerinde Fred

Nolan'ın renkli bir vesikalik resmi ile isminin yanı sıra Atlanta'daki Batı Peachtree ofisinde görevli bir özel ajan olduğu bütün bir ilbardı.

FBI mi? FBI'in burada ne işi vardı?

Paul'ün bilgisayarındaki dosya geldi aklına. Yoksa FBI dosyasını indirdiğini mi tespit etmişti? Paul'ün kazara bulaşmış olduğu kirli bir iş yüzünden mi buradaydı Fred Nolan? Claire'in gördükleri gerçek olamazdı. Sapık fetişleri cezbetmek üzere tasarlanmış bir kurguydu yalnızca.

Kocasının gerek kazara rastladığı, gerekse on sekiz yıldır ondan gizlemeyi başardığı sapık bir fetiş.

"Tatmin oldunuz mu?" Nolan hâlâ cüzdanını gösteriyordu. Hâlâ gülümsüyordu. Hâlâ sıradan bir sohbetmiş gibi davranıyordu.

Claire bir kez daha kimliğe baktı. Fotoğrafta, Nolan'ın saçları şu anki kadar beyaz değildi. "FBI her hırsızlık vakasıyla rutin şekilde ilgilenir mi?"

"Hiçbir şeyin rutine bağlı işlemediğini bilecek kadar uzun süredir bu isteyim." Cüzdanını tek hareketle kapadı. "Evinizi soymaya çalışan çete, bölge sınırları dışına çıktı. Polis güçlerinin koordinasyonuna destek veriyoruz."

"Bu Georgia Eyaleti Araştırma Bürosu'nun işi değil mi?"

"Hukuki uygulamaların hiyerarşisi konusunda epeyce bilgi sahibisiniz."

Claire bütün sırlarını ifşa etmeden sussa iyi ederdi. "Sordugum hiçbir soruya cevap vermediğinizi fark ettim Ajan Nolan, bu yüzden ben de sizinkileri yanıtlamaya bir son versem iyi olacak."

Nolan kıkırdadı. "Hukuk sistemi konusunda deneyimli olduğunuzu unutmuşum."

"Artık gitseniz diyorum."

"Elbette." Kapıyı işaret etti. "Açık mı bırakayım, kapatayım mı?"

Yarut gelmeyince kapıyı arkasından çekti.

Claire banyoya koştu ve kusmaya başladı.

Lydia kızını uzak mesafedeki bir basket karşılaşmasına götürürken yola odaklanmaya çalıştı. Paul Scott'un ölüm haberinin onu derinden sarsması yirmi dört saatini almıştı. Ruhsal çöküntüsünün ardından gelen o mahmurluk hissi gerçek bir kâbustu. Gün boyunca kendini ağlamaklı ve bitkin hissetmişti. Her kalp atışıyla birlikte beyni zonkluyordu. Baş ağrısını defetmek için yuvarladığı kahveler onu iyice huzursuz etmişti. Bu sersemlik hissinden nefret ediyordu ve bu sabah, gözünü açar açmaz aklına gelen ilk şeyin bir doz kokainin onu kendine getireceği olmasından daha da nefret ediyordu.

O aşâğılık herif için on yedi buçuk senelik ayıklığından vazgeçecek değildi. Böylesine aptalca bir şey yapacağına kendini köprüden aşâğı atardı.

Ancak bu, sırf kullarına düşüncesi aklından geçtiği için bile kendinden nefret etmesine engel olmadı. Dün gece bir bebek gibi ağlamasına da engel olmadı gibi.

Bir saatten fazla, Rick'in kollarında hüüngür hüüngür ağlamıştı. Rick ona son derece nazik davranmış, saçlarını okşamış ve ona üzölmekte yerden göğö haklı olduğunu söylemişti. Ona içini dökmesini söylemek ya da bir terapi toplantısına sürökleme yerine, John Coltrane'in CD'sini koyup tavuk kızartmıştı. Tavuk lezzetliydi. Dostluğu daha da güzeldi. Coltrane'in hangi solosunun en başarılı olduğunu tartışmışlardı "Crescent" mi yoksa "Blue in Green" mi diye. Tartışmalarının orta yerinde Dee odasından çıkıp yanlarına gelmiş, Lydia'ya bir ergenin annesine verebileceği en güzel armağanı vermiş, onunla ayrı fikirde olduğunu söylemişti.

Cana yakınlığı kısa sürmüştü.

Dee şu an minivanının yolcu koltuğuna kurulmuş, Lydia'nın tabiriyle (araç içi) Telefon Pozisyonu'nu almıştı. Lastik ayakka-bılarını ön panele yaslamıştı. Koltuğa dayadığı dirsekleri ile kolları bir kangurunun ayaklarını andırır şekilde dümdüzdü. Bur-nunun dibinde iPhone'u duruyordu. Bir kaza geçirirler emniyet kemeri kuşkusuz başını uçururdu.

"Oha!" diye mesaj atardı herhalde Dee ambulansı beklerken. "Araba kazasında kafam falan koptu!"

Lydia, annesinin yıllarca kendisine dik durmasını, sırtını kanıbuluşturmamasını, kitabını yüzünden yeterince uzakta tutmasını, cildini nemlendirmesini, gece uyurken sutyen takmasını, karnını her daim içine çekmesini ve asla otostop yapmamasını öğütlediğini hatırladı ve annesinin iki dudağının arasından çıkan hiçbir öğüde kulak vermediği için kendini tokatlamak istedi.

Aynı çok geçti.

Ön cama yağmur serpiştirmeye başladı. Lydia silecekleri çalıştırdı. Camı süpüren sileceklerin lastikleri gıcırdadı. Rick ona geçen hafta, silecek lastiklerini değiştirmesi için tamirhaneye uğramasını, havanın bozacağını söylemişti ve Lydia buna gülmüştü çünkü hiç kimse hava durumunu önceden tahmin edemezdi.

Parçalanmış lastik rüzgâra kapılınca sileceğin metali camı çizdi.

Dee homurdandı. "Neden Rick'e değiştirtmedin şunları?"

"Çok meşgulmüş bu aralar."

Dee ona ters bir bakış attı.

Lydia radyonun sesini yükseltti, bir araba tamircisiyle birlikte olmadan önce arabasından gelen tuhaf sesleri bu şekilde yok ederdi. Daha rahat bir pozisyon bulmak için hafifçe kaykıldı. Emniyet kemeri sürekli göbeğine baskı yapıyordu. Kat kat olmuş yağları, ona teneke bisküvi kutusunu anımsattı. Bu sabah Rick ona nazikçe, bir toplantıya gitmek isteyip istemediğini sormuştu. Lydia bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiş, ama sonra soluğu çörekçi almıştı.

Paul Scott'un ölümünü henüz hazmetmeye vakit bulamadığını, bu yüzden de hissettiklerini paylaşmaya hazır olmadığını söylemişti kendi kendine. Ve sonra, yine kendi kendine en ama en başarılı yönlerinden birinin, inkâr konusundaki uzmanlığı olduğunu hatırlatmıştı. Günde 300 dolarlık kokain tüketimine neden olan bir alışkanlık, kendi kendini kandırma sanatı gerektirirdi. Ve her daim, yaptıklarının kendi hatasından kaynaklanmadığıyla ilgili basiretsiz bir inancı da vardı.

Bağımlının amentüsü: Daima bir başkasının hatasıdır.

Bir süreliğine Paul Scott, Lydia'nın hatası olmuştur. Onun malenk taşı. Mantrası.

"Eğer Paul şunu yapmamış olsaydı..." her özrün başındaydı.

Ve sonra Dee doğmuş, Lydia hayatına çeki düzen vermişti, ardından Rick ile tanışmış ve Paul Scott'u zihninin derinliklerine defetmişti, tıpkı Kötü Yıllar olarak hatırladığı dönemde meydana gelen diğer bütün berbat olaylar gibi. Tıpkı kendini defalarca eyalet hapisanesinde bulması gibi. Ya da yol üstü bir motelde iki iğrenç erkekle birden uyanması, esrar karşılığında seks yapmanın para karşılığında yapmaktan farklı olduğuna kendini inandırması gibi.

Bu sabah çörekçide az kalsın Rick'in telefonuna cevap veremeyecekti.

"Carun yeniden kullanmak mı istiyor?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti Lydia, çünkü midesine indirdiği kat kat çörekler arzusunu bastırmıştı. "Tek istediğim, Paul'ün cesedini mezarından çıkarıp onu tekrar tekrar öldürmek."

Lydia, Paul Scott'u son gördüğünde, uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya çalışmakla meşguldü ve resmen sürünüyordu. Paul'ün her hafta sonu toz bezleri ve bir diş fırçasıyla köşe bucak temizlediği aptal Toyota Miata'sındaydılar. Dışarı sınırlıydı, vakit gece yarısına geliyordu. Radyoda Hall and Oates çalıyordu. "Private Eyes" adlı şarkıları. Paul şarkıya eşlik ediyordu. Sesi felaketti, ama Lydia'nın duyduğu bütün sesler kulağına tırmalıyordu zaten. Paul, onun bu huzursuzluğunu hissetmiş gibiydi. Lydia'ya gülümsedi. Uzanıp radyonun sesini kıstı. Sonra da elini Lydia'nın dizine götürdü.

"Anne?"

Lydia kızına baktı. Sanki jetonu geç düşmüş gibi yaptı. "Affedersin. Sen Dee miydin? Suratına yapışık bir telefon olmadan tanıyamadım da..."

Dee gözlerini devirdi. "Karşılaşmayı izlemeye, bizim takım döküldüğü için gelmiyorsun değil mi, izin kâğıdı yüzünden bana hâlâ kızgın olduğundan falan değil?"

Kızının aklından böyle bir şeyin geçmesi bile Lydia'ya kendini kötü hissettirdi. "Tatlım, tek sorun berbat oynuyor olmanız. Sizi izlemek carımı acıtır."

"Pekâlâ, sen öyle dedikten sonra."

"Gerçekten. Dökülüyorsunuz."

"Aldım cevabımı," dedi Dee. "Ama madem birbirimize karşı acımasızca dürüstüz, sana söylemem gereken bir şey daha var."

Lydia bir kara haber daha kaldıracak güçte değildi. Gözleri, yola dikip düşünmeye başladı: *hamile, biyolojiden çaktı, kumar bocu, uyuşturucu, cinsel yolla bulaşan hastalık.*

"Doktor olmamaya karar verdim," dedi Dee.

Lydia yüreğinin sızladığını hissetti. Doktorların parası olurdu. İş güvenlikleri olurdu. Emeklilik fonları ve sağlık sigortaları olurdu. "Hemen karar vermek zorunda değilsin."

"Aslında biraz zorundayım, derslerimi ona göre seçmeliyim," Dee telefonunu cebine attı. Bu önemli bir konuydu. "Kafayı yemeni falan istemem ama..."

Lydia kafayı yemeye başlamıştı. *Çoban, çiftçi, artist, dansöz.*

"Veteriner olmak istediğime karar verdim."

Lydia gözyaşlarına boğuldu.

"Dee-verün Nalı!" diye geveledi Dee.

Lydia yan camdan dışarı baktı. Gün boyunca gözyaşlarına engel olmaya çalışmıştı, ama bu kez üzgün değildi. "Babam veterinerdi. Ben de veteriner olmak istemiştim, ama..." Gerisini getiremedi, çünkü esrar bulundurmaktan hüküm giymiş birinin hiçbir eyalette lisans alamayacağını kızına hatırlatmak üzere olduğunda böyle yapardın. "Seninle gurur duyuyorum, Dee. Harika bir veteriner olacaksın. Hayvanlarla aran çok iyi."

"Teşekkürler." Dee, Lydia'nın burnunu silmesini bekledi. "Ayrıca, üniversiteye gidince gerçek ismini kullanmaya başlamak istiyorum."

Lydia bunu bekliyordu, ama yine de üzüldü. Dee yeni bir başlangıç yapıyordu. Bu başlangıca yeni bir isim yakışırdu. "Liseye gidinceye kadar 'Pepper'¹ adını kullanmıştım," dedi kızına.

"Pepper mu?" Dee güldü. "Salt-N-Pepa müzik grubu gibi mi?"

"Keşke. Babam, bu ismin büyükannemden geldiğini söylemişti. Beni görür görmez, 'Bu çocuğun bir tarafına biber kaçmış,'

1 (İng.) *Pepper*: Biber. (ç.n.)

demiş. "Lydia bunun bir açıklama gerektirliğini düşünüyordum. Çok yaratılmaz bir çocukmuşum."

"Vay canına, çok değişmişsin."

Lydia kızını hafifçe çimdikledi. "Beni ilk Pepper diye çağır-maya başlayan Julia oldu."

"Ablan mı?" Dee boynunu bükte. Sesi kararsızdı.

"Sorun değil, ondan konuşabiliriz." Lydia dudaklarının ke-narını kıvrıp gülmüşemeye çalıştı, çünkü Julia'dan konuşmak hep zordu. "Bilmek istediğin bir şey var mı?"

Dee, belli ki Lydia'nın anlattığından fazlasını öğrenmek is-tiyordu, "Onu bir daha bulabileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Bilemiyorum canım. Aradan çok uzun zaman geçti." Lydia başını avcunun içine yasladı. "O zamanlar ne DNA falan vardı ne de yirmi dört saat canlı haberle internet. Çağrı cihazını da bu-lamamışlardı zaten."

"Çağrı cihazı ne?"

"SMS gibi aslında, ama sadece telefon numaranı bırakabili-yorsun."

"Saçma bir şeymiş."

"İşte." Elinde, dünyadaki tüm bilgilere erişimi olan ufacık bir bilgisayar tutan birine göre saçmaydı belki. "Ona çok benziyor-sun. Bunu biliyor muydun?"

"Julia çok güzeldi." Dee kuşkuluydu. "Yani gerçekten çok gü-zel."

"Sen de gerçekten çok güzelsin tatlım."

"Neyse." Dee sohbeti sonlandırmak için cebinden telefonunu çıkardı. Yavaşça kaykılarak (araç içi) Telefon Pozisyonu'nu aldı.

Lydia sileceklerin yağmuru cesurca süpürüşünü izledi. Yine ağlamaya başlamıştı, ama sabahtan beri direndiği onur kırıcı hıç-kınkılarla değil. Önce Paul Scott, şimdi de Julia. Bugün eski anı-ların depreştiği bir gün olacaktı belli ki. Ama zaten Julia sürekli aklının bir köşesindeydi.

Bundan yirmi dört yıl önce, Julia Carroll, Georgia Üniver-sitesi'nin birinci sınıfında okuyan on dokuz yaşında bir genç kızdı. Gazetecilik eğitimi alıyordu çünkü 1991'de gazetecilik

alanında kariyer yapmak mümkündü hâlâ. Julia bir grup arkadaşıyla bara gitmişti. Arkadaşlarından hiçbiri, ona diğerlerinin daha fazla ilgi gösteren bir erkek olduğunu hatırlamıyordu, ancak en azından bir tane olmalıydı, çünkü o geceden sonra hiç kimse Julia Carroll'u bir daha görmemişti.

Asla. Hatta cesedini bile bulamamışlardı.

İşte bu yüzden Lydia, patlayan araba lastiğini üç dakikada değiştirebilecek ve tehlikeli birinin onu asla ikinci bir mekâna götürmemesi gerektiğini bilen bir kız çocuğu yetiştirmişti: Çünkü Lydia, başlarına gelen en kötü şeyin mezuniyet balosuna davet edilmemek olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmiş kızların başlarına neler geldiğine birinci elden tanıklık etmişti.

"Anne, kavşağı kaçırdın."

Lydia frene asıldı. Dikiz aynalarını kontrol edip geri vitese taktı. Arkasındaki araç, kornasına asılarak şerit değiştirdi.

Dee'nün başparmakları telefonuna gömüldü. "En sonunda bir araba kazasında ölüp gideceksin, ben de öksüz kalacağım."

Bu tür abartıları konusunda Lydia kendini suçlayabilirdi ancak.

Okulun etrafından dolarup arabasını arka taraftaki otoparka çekti. Valhalla'yı andıran Westerly Okul İçeri Spor Kompleksi'ne kıyasla, Atlanta'nın merkezindeki Booker T. Washington Lisesi'nin arkasında yer alan 1920'lerden kalma kırmızı tuğla spor salonu, daha çok Triangle Gömlek Fabrikası'nı andırıyordu.

Lydia otoparkı gözleriyle taradı, arabasının kilitli kapılarını açmadan önce hep bunu yapardı.

"Dönüşte Bella beni eve bırakır." Dee arka koltuktan spor çantasını aldı. "Akşama görüşürüz."

"İçeri girmem gerek."

Dee bu düşünceden nefret etmişti. "Ama anne, demiştin ki..."

"Tuvalete gitmeliyim."

Dee arabadan indi. "Sürekli çişe gidiyorsun."

"Çok sağ ol." Otuz iki saat süren doğum ve kâbusu haline gelen menopoz arasında, idrar kesesinin inek memesi gibi dizlerine sarkmadığına sevinmeliydi Lydia.

1 25 Mart 1911'de New York'ta meydana gelen, çoğu Almanya, İtalya, İrlanda ve Doğu Avrupa'dan ABD'ye yeni göçmüş 123 kadın ve 23 erkek işçinin ölümüyle sonuçlanan yangında küll olan fabrika. (ç.n.)

Arka koltuktan çantasını almak için sırtını çevirdi. Dee'nin binaya girdiğinden emin olmak için arabada kaldı Lydia. Ve hemen ardından, şoför kapısının açılma sesini duydu. Gayriühtiyari yumruğunu havaya kaldırıp döndü, "Hayır!" diye bağırdı.

"Lydia!" Penelope Ward kollarını başının üstüne koymuştu. "Benim!"

Lydia onu yumruklamak için çok geç olup olmadığını düşündü.

"Tanrım, seni korkutmak istememiştim," dedi Penelope.

"İyiyim." Lydia yalan söylüyordu. Ödü kopmuştu. "Dee'yi bırakmaya gelmiştim. Şu an konuşacak vaktim yok. Bir cenazeye gidiyorum."

"Ay olamaz. Kimin?"

Lydia bu kadarını düşünmemişti. "Bir arkadaş. Eski bir öğretmen. Miss Clavel." Gereğinden fazla konuşuyordu. "Hepsi bu kadar işte. Başka bir şey yok."

"Pekâlâ, hemencecik bir şey söyleyeyim." Penelope açık duran kapının önünü tıkıyordu hâlâ. "Sana şu uluslararası festival-den söz etmiştim, hatırlıyor musun?"

Lydia geri vitese taktı. "İstediğin tarifi gönder, ben de..."

"Harika! Bugün saat üçe kadar tarif elinde olacak." Penelope kendi teslim tarihlerini belirlemek konusunda da iyiydi. "Bu arada, o müzik grubuyla iletişimde misin hâlâ?"

Lydia ayağını gaz pedalına götürdü.

"Athens'ta büyüdüğünü söylemiştin ya bana. Ben de UGA'da okudum."

Lydia tahmin etmeliydi, pastel renkli süveter takımlarından ve dudaklarını büzüşünden belliydi.

"Seni sahnede milyonlarca kez izledim. Grubunuzun ismi Liddie ve Kaşıklar'dı değil mi? Aman Tanrım, ne günlerdi. Bütün o hayaller nereye uçtu? Evlenip bir sürü çocuk doğurmakla sonuçlandılar, yanlış mı düşünüyorum?"

"Evet." Kodese atılan, dört kez boşanan ve cüzdanında, onuncu kürtağını bedavaya getirmesini sağlayacak Kadın Sağlığı Merkezi'nin üyelik kartını bulunduran kadınlardan söz ediyorsun herhalde. "Hepimiz yaşlı birer teyzeye dönüştük."

1 Georgia Üniversitesi. (ç.n.)

"Pekâlâ." Penelope kapıyı tutuyordu hâlâ, "onlara soracak-
sın değil mi? Dee annesini sahmede görünce tam anlamıyla şok
geçirmek."

"Kesinlikle, heyecandan bayılacaktır. Sana bununla ilgili bir
e-posta atarım, tamam mı?" Lydia buradan uzaklaşmalıydı, hat-
ta minivanının kapısını bile gözden çıkarabilirdi. Fren pedalın-
daki ayağını hafifçe kaldırdı. Penelope yanı başında yürümeye
başladı. "Gitmem lazım." Yoldan çekilmesi için eliyle işaret etti
Lydia. "Kapıyı kapatmam lazım." Gaz pedalına hafifçe bastı.

En sonunda Penelope geri çekildi ve arabarın altında kal-
maktan kurtuldu. "E-postanı sabırsızlıkla bekliyorum!"

Lydia gazı öyle bir kökledi ki, araç yalpaladı. İnanılmazdı,
bugün gerçekten de bütün boktan geçmişinin eşelenip dumanı
tüten tezek gibi önüne fırlatıldığı günlerden biriydi. Penelope
Ward ile müzik grubunu bir araya getirseydi keşke. Onu can-
lı canlı verirdi. Kelimenin tam anlamıyla. Kaşıklar en son aynı
odada toplandıklarında, içlerinden ikisi soluğu hastanede almış-
tı, hem de derin ısınk izleriyle.

O sefer Lydia'nın ilk tutuklanması mıydı? Babasının kefalet kar-
şılığı onu hapisten ilk kurtarışıydı, bundan emindi. Sam Carroll
hem çok utanmış hem de kalbi kırılmıştı. Tabii hayatının o döne-
minde kalbinde kırılacak büyüklükte çok az parça kalmıştı.
Julia beş yıldır kayıptı. Babası son beş senesini uykusuz gecelerle
geçirmişti. Beş yıldır ıstırap içindeydi. Beş yıldır zihni, büyük kı-
zına yapılmış olabilecek felaketlerle meşguldü.

"Babacığım," diye iş çekti Lydia. Nihayet kızının belini doğ-
rultuğunu görebilecek kadar uzun yaşamasını isterdi. Keşke
Dee'yi görebilseydi. Kendine özgü o yavan mizah gücünü se-
verdi. Kim bilir, Dee'yi tanısa, torununu kucağına alsa o zavallı,
kırılgan kalbi birkaç sene daha atmaya devam ederdi belki.

Lydia kırmızı ışıktaki durdu. Sağında bir McDonald's vardı.
Lydia'nın hâlâ tuvalete gitmesi gerekiyordu, ama içeri girecek olsa
merdivende ne var ne yok sipariş ederdi. Işık yeşile dönünceye kadar
gözünü lambadan ayırmadı. Sonra ayağını gaz pedalına dayadı.

On beş dakika kadar sonra aracını Magnolia Hills Anıt
Baziliği'nin önüne çekti. Penelope Ward'a cenazeye gittiğini

söylemişti, oysa bir doğum günü partisine gidermiş gibi hissediyordu kendini. Kendi doğum günü partisine, Artık Paul Scott konusunda endişelenmesine gerek olmayan yeni Lydia dördüncü gününü kutluyordu.

Yanında bir şapka getirseydi keşke.

Lydia aracından çıkar çıkmaz yağmur başladı. Bagajı açıp içinden bir şemsiye çıkardı. Elbisesinin eleği şimdiden yağmurdan ıslanmıştı. Bir bahçeyi andıran ve adı gibi manolyalarla kaplı tepelere sahip mezarlığı bakışlarıyla taradı. Çantasından bir kâğıt çıkardı. Lydia internete baylıyordu. Anneler'in evlerini Google haritadan aratmışlığı, saçma sapan tasarım kıyafetlere kaç para ödediklerine bakmışlığı vardı ve daha da önemlisi, bugünkü görevi onu Paul Scott'un mezar yerine götürecek planı bastırmaktı.

Yol umduğundan daha uzundu ve tabii ki yağmur, aracından uzaklaştıkça hızını artırmıştı. On dakika boyunca, hiçbir işe yaramadığına ikna olduğu planı takip ettikten sonra, Lydia kaybolduğunu anladı. Telefonunu çıkarıp aynı bilgiyi bir kez daha Google'a girdi. Sonra kendi konumunu haritada bulmaya çalıştı. Küçük mavi nokta kuzeye doğru ilerlemesini söylüyordu. Lydia kuzeye yöneldi. Birkaç adım attıktan sonra, mavi nokta bu kez güneye yönelmesi gerektiğini belirtti.

"Lanet olsun senin gibi programa," diye mırıldandı Lydia, ama sonra gözü iki sıra ötedeki mezar taşına takıldı.

SCOTT.

Paul, Athens'in hemen dışında büyümüştü ama babasının ailesi Atlantalydı. Lydia'nın anne babası, birkaç nesil Scott ile bir arada gömülüydü. Bir keresinde Lydia'ya, Scott'ların Amerikan İçsavaşı zamarunda her iki cephede de savaştıklarını söylemişti.

Yani bu ikiyüzlülüğünü hakkıyla elde etmişti.

Paul'un mezarının üstünde, sebze bahçelerinde kullanılan tahta çubuklara benzer bir isim levhası vardı. Tatlı Bezelye. Ktır Lahana. Sadist Hayvan.

Lydia mezar taşının sipariş edilmiş olabileceğini düşündü. En kaliteli mermerden büyük, gösterişli ve göt şeklinde bir taş, çünkü ölmüş olması onun götün teki olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Çayın gıcık Lydia, Rick ile birlikte televizyon seyrederken bir an daldı ve kendini Paul'un mezarı başında hayal etti. Yağmur yağacağını kestirememişti, bu yüzden hayalindeki görüntü de güneş masmavi gökyüzünde ışıldıyordu ve kuşlar omzuna konuyordu. Aynı şekilde, yeni kazılmış kırmızı renkli Georgia toprağının üzerinin yapay çimle kaplı olabileceğini de düşünmemişti. Sahte çim, mini golf sahasında ya da ucuz bir motelin balkonunda görebileceğiniz bir şeydi. Paul görse kesin nefret ederd, bu yüzden Lydia gülümsemesine engel olamadı.

"Pekâlâ," Lydia, çünkü buraya geliş amacı gülümsemek değildi. Derin bir soluk alıp içindeki havayı yavaşça dışarı bıraktı. Hızla atan kalbini yavaşlatmak için elini göğsüne bastırdı. Ve sonra konuşmaya başladı.

"Yanıldın," dedi, çünkü Paul hayatı boyunca her konuda haklı olduğunu düşünen ukala bir pislikti. "Şimdiye dek çoktan, bir hendeğin kenarında ölü bulunacağımı söylemiştin. Değersiz olduğumu söylemiştin. Önemsiz olduğum için kimsenin sözüme inanmayacağını söylemiştin."

Lydia karanlık gökyüzüne baktı. Şemsiyesine ısrarla yağmur damlaları düşüyordu.

"Ve onca yıl sana inandım çünkü yanlış bir şeyler yaptığımı düşündüm."

Düşündüm, diye tekrar etti sessizce, çünkü kimsenin onu kendini cezalandırdığı kadar acımasızca cezalandıramayacağını biliyordu.

"Yalan söylemedim. Kafamdan uydurmadım. Oysa bunu, ben istedim diye yaptığını düşünmeye zorladım kendimi. Sana yanlış sinyaller yolladığım için. Sırf ben istedim diye bana saldırdığını." Lydia gözyaşlarını sildi. Paul'un kendisine asılmasından kesinlikle hoşlanmamıştı. "Ama en sonunda yaptıklarının benim hatamdan kaynaklanmadığını anladım. Kanser, ruh hastası bir aşıklık olduğunu ve beni ailemden uzaklaştırmanın harika bir yolunu bulduğunu anladım." Elinin tersiyle burnunu sildi. "Ve biliyor musun? Cehennem dibine git Paul. Sen ve o salak Toyota Miata'n, o kahrolası üniversite diploman, anne babanın araba kazasından elde ettiğin kan bedeli... Zaten baksana kim yaşıyor şu an toprağın altında,

seni puslik. Ara sokaklardan birinde daimi gılı karan değilse kuru, peki ya şu an lanet mezarının başında mutluluk dansı yapıyor!”

Lydia bütün içindekileri bir anda kusunca nefessiz kalmıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. İçinde bir boşluk vardı, ama az önceki taşkınlığından kaynaklanmıyordu. Başka bir sebebi olmalıydı. Onca senedir Paul ile karşı karşıya gelmeyi hayal etmişti, onu yere dövürmeyi, yumruklamayı, tekmelemeyi ya da paslı bir bıçakla deşmeyi. Anlatmaya kelimeler yetmezdi. Mezarı başında sadece çılgınlık atmaktan başka bir yol olmalıydı. Sanki bir anda aklına parlak bir fikir gelecekmiş gibi etrafına baktı. Yağmur öyle şiddetli bastırıyordu ki havayı beyaz bir sis bulutu kaplamıştı. Yerler sınısıksılandı.

Lydia şemsiyesini fırlattı.

Zemin daha kuru olabilirdi.

İdrar kesesi dopdoluydu. Şu an hiçbir şey ona Paul’ün mezarına işemek kadar zevk veremezdi. Yeşil halıyı kenara itti. Elbisesini yukarı çekip iç çamaşırını indirmek için öne doğru hafifçe eğildi.

Sonra durdu, çünkü yalnız olmadığını fark etti.

Lydia ilk önce ayakkabıları gördü. Yaklaşık beş bin dolar değerinde bir çift siyah Louboutin. İncecik külotlu çorap, artık külotlu çorap giyen mi kalmıştı? Siyah elbise, büyük olasılıkla Armani ya da Gaultier, en azından altı bin kâğıt. Kadının incecik parmaklarında ne yüzük ne de narin bileğini süsleyen zevkli bir su yolu bilezik vardı. Omuzları genişti ve baston yutmuş gibi duruyordu, buradan da Lydia, Helen’in öğütlerinin en azından kızlarından birine yaradığı sonucuna vardı.

“Vay canına.” Claire ellerini göğüslerinin altında birleştirdi. “İlginç bir durum.”

“Kesinlikle öyle.” Lydia küçük kız kardeşini tam on sekiz senedir görmüyordu, ama yine de Claire’in Anneler’den birine dönüşebileceğini asla hayal etmemişti.

“Al şunu.” Claire 2.000 dolarlık Prada çantasından bir avuç kâğıt mendil çıkardı. Mendilleri Lydia’ya doğru fırlattı.

Kendine çeki düzen vermenin nazik bir yolu yoktu. Lydia’nın donu dizlerindeydi. “Arkayı döner misin?”

“Elbette. Ne kadar da düşüncesizim!” Claire arkasını döndü. Siyah elbisesi kusursuz bedenine göre dikilmişti. Kürek kemikleri

künk camı parçaları gibi fırlıyordu. Kolları ince ama şekilli değ-
neklendi. Her sabah özel spor eğitmeni ile koşuyor, her öğleden-
sonra tenis oynuyor, ardından da kocası işten eve dönmeyen, tek
boynuzlu bir attan sağılan gülsuyunda banyo yapıyor olmalıydı.
Ancak Paul Scott bir daha asla eve dönmeyecekti.

Lydia iç çamaşırını düzelterip doğruldu. Burnunu Claire'in
uzatıldığı mendile silip Paul'ün mezarına attı. Kum havuzundaki
bir kedi gibi suni çimi yerine itti.

"Görüştiğimiz iyi oldu." Lydia şemsiyesini kapıp gitmeye
yeltendi. "Bir daha asla tekrar etmeyelim."

Claire olduğu yerde döndü. "Sıvışmayı aklından bile geçirme."

"Sıvışmak mı?" Bu söz ateşini kızıştıran çıra gibiydi. "Senden
kaçmak için sıvıştığımı mı soruyorsun?"

"Resmen kocamın mezarına işemene son anda engel oldum."

Lydia italik sözcüklerle konuşamayacaktı artık. "Sıçmadığı-
ma dua et."

"Tanrım, ne kadar da kabasın."

"Sen de lanet olası bir kaltaksın." Lydia arkasına dönüp ara-
cına yöneldi.

"Böyle çekip gidemezsin."

Lydia mezar taşlarının arasından hızla yürümeye başladı, Cla-
ire'in topuklarının ıslak çimenlere gömüleceğini biliyordu nasılsa.

"Geri dön çabuk." Claire ona yetişiyordu. Ayakkabılarını çı-
karmıştı. "Lydia, kahretsin, dursana."

"Ne var?" Lydia öyle hızlı döndü ki, şemsiyesi Claire'in ba-
şına çarptı. "Benden ne istiyorsun, Claire? Sen seçimini yaptın.
Annem de, sen de. Artık o öldü diye seni affetmemi bekleyemez-
sin benden. Hiçbir şey değişmedi."

"Beni affetmek mi?" Claire o kadar öfkeliydi ki sesi titriyordu.
"Affedilmesi gereken ben miyim sence?"

"Sana kocanın bana tecavüz etmeye kalkıştığını anlattım,
sense bana polis çağırmadan önce evinden defolmanı söyledin."

"Annem de sana inanmadı ki."

"Annem de sana inanmadı ki," diye dalga geçti Lydia. "Annem
sekizinci sınıfta hâlâ bakire olduğunu zannediyordu."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Daha iki saniyedir tanıdığın adamı, öz ahlana tercih ediyorum."

"Bu olay, sen cüzdanımdaki bütün parayı çaldıktan sonra mı oldu, sonra mı? Ya da şiltemin altındakini? Ya da mücevher kutumdakini? Ya da arabamı 'ödünç' aldığın yalanından sonra mı? Yoksa babamın stetoskopunu rehin dükkânına bırakmadığını söyleyip üzerinde kazılı ismi tanıyan rehincinin annemi aramasının ardından mı?" Claire gözlerine dolan yağmur damlalarını sil-di. "Kredi kartımı çalıp beni on üç bin dolar borca sokmadan önce olduğunu biliyorum. Amsterdam nasıldı Lydia? Ot satan kafelerin keyfini çıkarabildin mi bari?"

"Çıkardım aslında." Lydia KLM'nin birinci sınıf uçuşunda seyahat ederken, hostesin kendisine hediye ettiği porselenden küçük kanal evini saklıyordu hâlâ. "Elinde kalan son ablana sırtını döndüğünü bilmek sana keyif verdi mi peki?"

Claire'in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. Gözlerinden ateş fışkıracak gibiydi.

"Aman Tanrım, böyle yapınca tıpkı anneme benziyorsun."

"Kapa çeneni."

"Çok olgunca." Lydia kendi konuşmasının da çocukça olduğunu farkındaydı. "Bu çok aptalca. On sekiz sene önceki tartışmanın aynısını tekrarlıyoruz, ama bu kez yağmur altında."

Claire bakışlarını yere çevirdi. İlk kez kendinden çok emin değilmiş gibiydi. "Bana sürekli, her konuda yalan söyledin."

"Bunun hakkında yalan söyleyebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"O gün Paul eve bıraktığında, esrardan kafan güzeldi."

"Paul sana öyle mi söyledi? Çünkü beni kodesten almıştı. Genelde kodesteyken kafan güzel olmaz. Bunun uygunsuz olduğunu herkes bilir."

"Ben de hapse girdim Lydia. Orada kafayı bulmak isteyen bir yolunu da bulur."

Lydia kahkaha attı. Sütten çıkmış ak kaşık, küçük kız kardeşinin girdiği yer hapis sayılırsa eğer, Lydia da Ay'a gitmişti.

"Senden hoşlanmuyordu bile," dedi Claire.

Lydia kardeşinin yüzünü inceledi. Bu eski nakarattı, ancak bu kez daha az inançla söylenmişti sanki. "Ondan şüpheleniyorsun."

"Hayır, şüphelenmiyorum." Claire ıslak saçlarını yüzünden geriye itti. "Duymak istediğini duyuyorsun. Her zaman yaptığa gibi."

Claire yalan söylüyordu. Lydia bundan adı gibi emindi. Orada durmuş yağmurun altında sınıslıkam oluyor ve yalan söylüyordu. "Paul sana zarar mı verdi? Mesele bu mu? Hayattayken kimselere söyleyemiyordun, oysa şimdi..."

"Bana asla zarar vermedi. Çok iyi bir ești. İyi bir insandı. Bana çok iyi baktı. Beni güvende hissettirdi. Beni sevdi."

Lydia cevap vermedi. Onun yerine sessizliğin hâkim olmasına izin verdi. Kız kardeşinin dediklerine inanmıyordu hâlâ. Claire'in her daim içi dışına yansırđ; şimdi de küçük bir çocukken de. Onu gerçekten rahatsız eden bir şeyler vardı ve bunun Paul ile ilgisi olduğu apaık ortadaydı. Kaşlarını tuhaf şekilde çatmıştı, tıpkı Helen'in üzgün olduğu zaman yaptığı gibi.

Neredeyse yirmi senedir konuşmuyorlardı; yine de Lydia, Claire ile karşı karşıya gelmenin sürekli bir inatlaşmaya neden olduğunun farkındaydı. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "şu Anna Kilpatrick olayını takip ediyor musun?"

Claire cevabı aşıkarmışçasına burnunu çekti. "Tabii ki ediyorum. Annem de öyle."

"Annem mi?" Lydia oldukça şaşır mıştı. "Sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama sözünü ettiğini biliyorum." Claire derin bir soluk alıp aynı hızla verdi. Gökyüzüne baktı. Yağmur durmuştu. "O kalpsiz biri değil Lydia. Olaylara farklı şekilde yaklaşıyor." Cümlelerin geri kalanını tamamlamadı. *Babamın da olaylara farklı bir yaklaşımı olduğu gibi.*

Lydia şemsiyesini kapatmaya uğraştı. Beyaz bir şemsiyeydi ve üzerinde, başlık halkasının etrafında sıçrayan farklı köpek cinsleri çiziliydi. Henüz UGA'daki işine sahipken ve veterinerlik öğrencilerine ders verebilecek haldeyken, babasının da buna benzer bir şemsiyesi vardı.

"şu an annemin yaşındayım," dedi Claire.

Lydia kız kardeşine baktı.

"Otuz sekiz. Julia kaybolduğunda, annemin olduğu yaş. Ve Julia da şimdi..."

"Kırk üç olacaktı." Her yıl Lydia, takvime Julia'nın doğum gününü işaretlerdi. Ve Helen'inkini ve Claire'inkini. Ve Julia'nın kaybolduğu günü.

Claire titrek bir iç daha geçirdi. Lydia aynı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu. Paul onca yıl önce Claire'i elinden almakla kalmamıştı. Biriyle göz göze geldiğinizde, karşınızdakinin sizden geçeni tam olarak anladığınızı hissettiğiniz andaki iletişimi de elinden almıştı.

"Çocuğun var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Lydia. "Senin?"

"Paul istedi, ama ben şeyden çok korkuyordum..."

Neden korktuğunu söylemesine gerek yoktu. Eğer Lydia yirmilerindeyken aile planlaması konusunda bir şeyler yapmayı becerebilseydi, asla Dee'ye sahip olamazdı. Çocuklarını kaybetmenin anne babasını ne denli ayrı düşürdüğünü –sadece ayrı düşürmekle kalmayıp onları nasıl mahvettiğini– görmek, eğitici olmak açısından yeterliydi.

"Büyükanne Ginny bunamaya başladı," dedi Claire. Nasıl kötü olacağını unuttu."

"Babamın cenazesinde bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Claire başını salladı.

"Şişmanlamışsın yine. Demek oluyor ki, uyuşturucu kullanmıyorsun."

Claire, Lydia'yı tepeden tırnağa süzdü, ama aklındaki soruyu sormadı.

"On yedi buçuk senedir kullanmıyorum."

"Aferin sana." Sesi bir tuhaftı. Ağlıyordu. Üzerindeki tasanın kıyafete rağmen kız kardeşinin berbat görüldüğünü fark etti Lydia. Elbisesi buruş buruştu. Yanağında bir kesik izi vardı. Kulağının altı fena morarmıştı. Burnu kıpkırmızıydı. Yağmurdan sıçana dönmüştü. Soğuktan titriyordu.

"Claire..."

"Gitmem gerek." Claire arabasına doğru yürümeye başladı.

"Kendine iyi bak Pepper."

Lydia'run, neden gittiğini düşünmeye fırsatı olmadan, Claire gözden kayboldu.

iii.

Şerif bugün beni tutukladı. Soruşturmasına engel oluyordum. Savunmamın –olmayan bir şeye nasıl engel olabileceğimi sordum ona– pek bir etkisi olmadı.

Bundan yıllarca önce, yerel bir barınağına para toplamaya destek için ilçe fuarlarından birinde tutuklanmış taklidi yapmaya gönüllü olmuştum. Sen ve küçük kardeşin top oynarken (Pepper öğretmenine küstahça bir cevap verdiği için cezalıydı) biz bütün kötü adamlar, etrafımız bir halatla çevrili halde eşlerimizin bizi kefaletle serbest bırakmasını bekliyorduk.

Bu kez de tıpkı fuardaki gibi kefaletimi annen ödedi.

“Sam,” dedi, “böyle devam edemezsin.”

Annen sıkıntılı olduğunda, yeni alyansını parmağında çevirip duruyor ve bunu yaparken onu her izlediğimde yüzüğünü çıkarıp atmaya çalıştığını hissediyorum.

Sana anneni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? O benim hayatımda tanıdığım en olağanüstü kadın. Babaannen onun bir servet avcısı olduğunu düşünmüştü, oysa tanıştığımızda cebimde tek kuruş bile yoktu. Söylediği ve yaptığı her şey hoşuma gidiyordu. Okuduğu kitapları seviyordum. Kafasını çalıştırma tarzını seviyordum. Bana baktığında, benim bile farkında olmadığım şeyleri görmesini seviyordum.

O olmasaydı vazgeçerdim; senden değil, senden asla vazgeçmem, ama kendimden. Sanırım artık bunu seninle paylaşabilirim,

Ben çok iyi bir öğrenci değildim. Başarılı olacak kadar akıllı değildim. Derslere gerektiğince odaklanamıyordum. Taramaları veremiyordum. Ödevlerimi teslim etmiyordum. Not ortalamam yüzünden okuldan uzaklaştırılıyordum. Babaannemin bundan hiçbir zaman haberi olmadı, ama o dönemde, ortadan kaybolduğunda seni suçladıkları o şeyi yapmayı düşünüyordum. Varımı yoğunluğu satıp otostop çekerek Kaliforniya'ya gitmeyi ve okulu bırakan diğer hippilerle takılmayı.

Anneni tanıyınca her şey bir anda değişti. Ömrüm boyunca hayalini bile kurmadığım şeyleri arzulamamı sağladı: sürekli bir iş, güvenli bir araba, bir ev kredisi, bir aile. Sen uzun süre önce, seyahat tutkunu benden aldığını fark etmiştin zaten. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmen gereken insanla tanıştığında şöyle bir şey olduğunu bilmeni isterim: İçindeki o tedirginlik eriyip gidiyor.

Beni en çok üzense bu duyguyu asla deneyimleyemeyecek olman.

Annenin seni asla unutmadığını bilmeni istiyorum. Her sabah uyandığında aklına ilk sen düşüyorsun. Doğum günlerini kendine özgü bir şekilde not alıyor. Her sene, kayboluşunun yıldönümü olan Mart'ın 4'ünde, o gece Manhattan Cafe'ye giderken geçtiğin yoldan yürüyor. Eski odanda, gece lambasını açık tutuyor. Boulevard'daki evi kesinlikle satmak istemiyor, çünkü her ne kadar söylendiğinde karşı çıksa da, günün birinde kaldırımda belirip eve dönüş yolunu bulacağına dair ufak da olsa bir umudu var.

"Eskisi gibi hissetmek istiyorum," dedi bir kez bana. "Öyleymiş gibi davranırsam bakarsın olur."

Annen şimdiye dek tanıdığım en güçlü, en akıllı kadınlardan biri, ancak seni kaybetmek onu iki parçaya böldü. Evlenmiş olduğum o canlı, enerjik, esprili, aykırı kadın sessizliğe gömüldü. Kuşkusuz, yasını fazlasıyla uzun süre tuttuğunu ve benim hâlâ içinde debelendiğim o acıma ile kendinden nefret duygularından oluşan kara deliğe düşmemeye çalıştığını söylerdi sana. İçine düşmüş olsa da, orada kısa süre kaldı. Her nasılsa eski berliğinden bir parçaya tutunup tekrar yüzeye çıkmayı başardı.

Diğer yarısının; o acınası, utalanmış, parçalanmış yarısının onu her an takip ettiğini ve azıcık sendeleyecek olsa benliğini ele geçirmeye hazır olduğunu söylüyor bana.

Bir tek irade gücü sayesinde sendelememeyi beceriyor.

Annen başka bir adamla evleneceğini söylediğinde, "Bir daha asla göremeyeceğim kızım uğruna, diğer iki kızımı kurban edemem," demişti bana.

O adamı sevdiğini söylemedi. Onu heyecanlandırıldığını ya da ona ihtiyacı olduğunu da söylemedi. Onun verebileceği şeylere ihtiyacı olduğunu söyledi; istikrar, dostluk, geceleri hüznle boğulmadan içilen bir kadeh şarap.

Yerimi aldığı için diğer adama içerlemiyorum. Ondan nefret etmiyorum çünkü kardeşlerinin ondan nefret etmelerini istemiyorum. Boşanan bir ebeveynin, yeni evliliği çocukları için yumuşak bir geçiş sürecine dönüştürmesi son derece kolaydır. Ağzını kapalı tutar ve her şeyin yoluna gireceğine inanmalarını sağlarsın.

Ve ben gerçekten buna inanıyorum, en azından ailenin genleri için.

Annen her zaman iyi bir insan sarrafıydı. Bu seçtiği adam, kız kardeşlerine nazik davranıyor. Pepper'ın gürültülü, kafa karıştırıcı konserlerine gidiyor ve Claire'e özen gösteriyor. Okul aile birliği toplantılarına katılmasında, Şükran Günü balkabağı oymasında ya da Noel'de ağaç süslemesinde gözüüm yok. Kız kardeşini ayda bir kez Auburn'de ziyaret ediyorlar (Biliyorum canım, ama UGA'ya gitmeyi tercih etmediler, orası seni fazlaca hatırlatıyordu). Ben geçmişime gömülü kalmışken, anneni hayata devam ettiği için suçlayamam. Onu dul bir kadına dönüştürdüm. Benimle kalmasını söylemek demek, mezarımda benimle yan yana yatmasını istemekten farksızdı.

Sarıruş Şerif'in kefaletimi ödemek için anneni çağırmasının nedeni, kendi halime bırakıldığım takdirde, beni cezalandırma ya mecbur olana ya da serbest bırakana dek, hücrede kalacağımı bilmesindendi. Bir konuya parmak basmaya çalışıyordum. Konu eğer benim inatçı bir huyar olduğumsa, sonuna kadar desteklediğini söyledi annen.

Bu atışmanın, beni hâlâ sevdiği anlamına geldiğini seni her kesten iyi anlarsın.

Ama bunun son olduğunu da açıkça belirtti. Bundan böyle başa kürek çekmelerimi, çılgın teftişlerimi ya da olmadık yerlerde garip yabancılarla buluşarak, seni o dönemi tanıyan, ancak şimdilerde evli, iş gücü sahibi ve çocuk yapmayı planlayan genç kadınları sorguya çekmelerimi duymak bile istemiyormuş.

Onu bu yüzden suçlayabilir miyim? Yel değirmenleriyle macalelerinde beni yarı yolda bıraktığı için onu ayıplayabilir miyim?

Tutuklanma sebebim şu:

Taco Stand'da çalışan bir adam var. Şimdilerde oranın müdürü olmuş, ama sen kaybolduğun dönem masaları siliyormuş. Şerif'in adamları olay günü suç mahallinde olmadığını teyit etmişlerdi, ama Kerry Lascala diye bir arkadaşın, bu adama bir partide rastlamış ve 4 Mart 1991 gecesi seni sokakta yürürken gördüğünü söylerken duymuş.

Hangi baba olsa bu adamı bulmaya çalışırdı. Hangi baba olsa onu sokakta takip eder ve ona, kendisinden daha güçlü ve öfkeli biri tarafından takip edilmenin nasıl bir his olduğunu anlatır, onu kuytu bir yerlere götürme gibi bir planı olduğunu söylerdi.

Taciz gibi geliyor olabilir, oysaki suç araştırma.

Annen, takocu adamın avukat tutabileceğine dikkat çekti. Bu hakkıhuyarlar bir daha geldiklerinde, ellerinde bir tutuklama emri olabileceğini söyledi.

Hakkıhuyarlar.

Annenin çok kullandığı bir kelimeydi bu. Bu lakabı, soruşturmanın üçüncü haftasında Şerif Carl Huckabee'ye takmış ve üçüncü ayında da üniformalı herkese yakıştırmıştı. Şerif'i o günkü karnavaldan hatırlıyor olabilirsin. Sakar bir tip, Barney Fife¹ tarzı, düzgün bir çizgi halinde tıraş ettiği kalın bir bıyığı ve hiç durmadan taradığı için tarak izinden yol yol olmuş favorileri var.

Hakkıhuyar şuna inanıyor: Senin kaybolduğun gece takocu adam büyükannesiyile birlikte bakımevindeymiş.

1 "The Andy Griffith Show" adlı TV dizinde, 1960-65 arası aktör Don Knotts tarafından canlandırılan şerif yardımcısı karakteri. (ç.n.)

Bakımevinin resepsiyonunda imza kağıdı yokmuş. Kayıt det-
teri ve kamera da. O gece saat on bir civarı yaşlı kadının sonda-
sını kontrole gelen hemşire ile büyükannesi dışında başka şahıt
de yokmuş.

Sen en son saat 22.38'de görüldün.

Hemşireye göre Takocu adam sen kaçırıldığın sırada, büyü-
kannesinin yatağının yam başındaki sandalyede uyuyormuş.

Öte yandan, Kerry Lascala onu başka türlü konuşurken duy-
muş.

Annen bu tür bir düşünce tarzına deli saçması der, belki de
hakkıdır. Kız kardeşlerine bulduğum ipuçlarından hiç söz etmi-
yorum artık. Takocu adam, bir ilkokul öğrencisine teşhircilik
yapmaktan tutuklanan çöpçü, röntgenci bahçıvan, yeğenine sar-
kıntılık ederken yakalanan süpermarketi gece müdürü, bunların
hiçbirini bilmiyorlar. Ziyaretime geldiklerinde görmesinler diye
ipucu koleksiyonumu yatak odasına kaldırdım.

Her ne kadar beni fazla ziyaret etmeseler de... Ama onları
suçlayamam. Artık birer genç kadın oldular. Kendi hayatlarını
kuruyorlar. Claire aşağı yukarı senin kaybolduğun yaşta. Pep-
per daha büyük, ama daha akıllı olduğunu söyleyemem. Büyük
hatalar yaptığıı görüyor (uyuşturucu, umursamaz ve evli erkek
arkadaşlar, içini saran ve koca bir şehri kül edebilecek büyüklük-
teki öfkesi), ancak onu durdurmaya yetkim olmadığıı hissed-
iyorum.

Annene göre yapabileceğimiz tek şey, Pepper dibe vurduğun-
da yanında olmak. Belki de hakkıdır. Ve belki de, Claire'in haya-
tına giren şu yeni adam hakkında endişelenmekte de hakkıdır.
Fazla üstüne gidiyor. Onu fazla şımartıyor. Claire'i uyarmak bize
düşer mi? Yoksa kendi başına farkına varır mı? (Ya da adam mı
farkına varır? Büyükanne Ginny'nin gözü üzerinde.)

Sadece kız kardeşlerinin hayatlarından söz ettiğimizde, an-
nenle kendimizi ayrılmaz bir bütün gibi hissetmemiz ne garip.
İkimiz de kendi hayatlarımızdan söz edemeyecek kadar ya-
ralıyız. Fazla uzun süre birlikte olduğumuzda, yüreklerimiz-
deki açık yaralar iltihaplanmaya başlıyor. Biliyorum ki annen
bana baktığında inşa ettiğim bebek evlerini, yaptığımız futbol

karşılaşmalarını, seni binlerce kez kollarıma alıp *buraymış* ak be-
bek gibi çevirişini görüyör.

Aynı şekilde ben de ona baktığımda, hamileliği sırasında ya-
şan göbeğini, seni beşiğinde sallarken yüzünde beliren o tatlı za-
lümsemeyi, ateşin yükseldiğinde ve bademcik ameliyatı olman
gerektiğinde gözlerinde okunan paniği ve tartışırken ona laf ye-
tiştirdiğini anladığı sıradaki dargın ifadesini görüyörüm.

Annenin artık bir başka adama ait olduğunu, çocuklarını için
dengeli bir yaşam kurduğunu, hayatına devam etmeyi başardığı-
nı biliyörüm, ancak onu öptüğüm zaman hiç karşı koymuyor.
Ona sarıldığım zaman, karşılık veriyor. Seviştığımız zaman adı-
mı fısıldıyor.

İşte o an, kaybettiklerimizden ziyade birlikte geçirdiğimiz
bütün o güzel anıları hatırlamayı başarıyörüz.

5

Claire, Lydia ile mezarlıkta karşılaşmalarından sonra hâlâ sı-
nırlıydı. Elinde kırk bir tenis raketiyle, garajın ortasında tir
tir titreyerek oturuyordu. Favori silahıydı. Birkaç dakika içinde
kırdığı dördüncü raketti. Garajında grafit tenis raketinin sert
kenarlarından biriyle tanışmamış tek bir dolap, malzeme ya da
araba kalmamıştı. Bosworth marka, 96 ölçü, Claire'in vuruşuna
uygun olarak tasarlanmış. Tanesi dört yüz dolar.

Bileğini ovaladı, buz koyması gerekecekti. Elinde morluklar
oluşmaya başlamıştı bile. Avaz avaz bağışmaktan boğazı ağrı-
yordu. Paul'ün Porsche'sinin aşağı sallanan yan aynasından
kendi görüntüsüne baktı. Islak saçları kafasına yapışmıştı. Üze-
rinde dün öğleden sonra cenazede giydiği elbise vardı hâlâ. Suya
dayanıklı maskarası bu kadar ıslanmaya dayanamamıştı haliyle.
Rujundan eser kalmamıştı. Yüzü kireç gibiydi.

En son ne zaman bu kadar kötü göründüğünü hatırlayamadı.
Hapse düştüğü gün bile Claire kendi bu şekilde kaybetmemişti.

Gözlerini kapadı ve koca garajın sessizliğini içine çekti. BMW'nin motoru soğumaya başlamıştı. Tıkırtılarını duyabiliyordu. Tıkırtılar arası kalbi altı kez atıyordu. Elini göğsüne götürdü ve insan kalbi hızdan pallar mı, diye düşündü.

Geçen gece, Claire uykusundan karabasanlarla uyanmıştı, ancak kendini beton bir duvara zincirlenmiş halde, maskeli adamı da üzerine gelirken göreceği yerde Claire'in beyni çok daha kötü bir hatırayı su yüzüne çıkarmıştı: Paul ile aralarındaki en duygusal anlardan oluşan bir kesiti.

St. Martin Adası'nda bileğini burktuğu ve Paul'ün bütün adayı dolaşip ona bir doktor bulmaya çalıştığı günü. Claire'i kucaklayarak üst kata götürmek istediği ama bel ağrısı yüzünden sahanlıkta sevişmeye başladıkları günü. Diz ameliyatından uyanır uyanmaz, bacağındaki alçısının üzerine çizilmiş gülen yüzü gördüğü anı.

Evliliklerinin üzerinden neredeyse yirmi sene geçmesine rağmen, hâlâ kahve fincanının üzerine, isimleri yazılı kalpli notlar bırakan adam, bilgisayarına o filmi indirenle aynı insan olabilir miydi gerçekten?

Claire başını indirip kırık rakete baktı. Bir dünya para vermişlerdi ve gerçek şu ki, altmış dolarlık Wilson raketi tercih ederdi.

Paul ile Claire, henüz öğrenciyken bir işin içinden çıkamadıklarında listeler hazırlardı. Paul bir cetvel alıp kâğıdın orta yerine bir çizgi çizerdi. Bir tarafına, bir şeyi neden yapmaları, almaları, denemeleri gerektiğini sıralarlardı, diğer tarafına da yapmama-ları için geçerli sebepleri.

Claire ellerinden destek alarak doğruldu. Raketi Porsche'nin kaportasına indirdi. Paul çalışma tezgâhının üzerinde her zaman kâğıt kalem bulundururdu. Boş bir sayfanın ortasına bir çizgi çekti. Paul bunu görse resmen ter basardı. Çizdiği çizgi bariz sola çekiyordu. Kalemın ucu sayfadan taşmış, kâğıdın kenarını kıvrırmıştı.

Claire kalemi tezgâhın kenarına hafifçe vurdu. İki boş sütuna baktı. Artı da yoktu, eksi de. Bu liste sorular ve cevaplar içindi.

İlk soru şuydu: Bu filmi gerçekten Paul mu indirmişti? Claire indirdiğini varsaymak zorundaydı. Yanlışlıkla virüslü ve casus yazılımlı dosyalar indirmek Claire'in işiydi. Paul kazara bir şey

indirmeyecek kadar dikkatliydi. Ve eğer filmi kazara indirmiş olsa, onu "İş" klasörüne kaydetmek yerine doğrudan siletti. Ve bundan Claire'e kesinlikle söz ederdi çünkü aralarında böyle bir ilişki vardı.

Ya da en azından Claire, böyle bir ilişkileri olduğunu sanıyordu.

Claire sütunlardan birine "Kazara?" diye yazdı, diğerine de "Hayır".

Claire yeniden kalemi tezgâha vurmaya başladı. Acaba Paul, bunu sado-mazo bir film diye indirmiş ve sonunu izleyene kadar, aslında daha fazlasını içerdiğini fark etmemiş olabilir miydi?

Başını salladı. Paul'ün öyle katı ahlak kuralları vardı ki, gece yatağa girerken bile tişörtünü şortunun içine sıkıştırırdı. Eğer geçen hafta biri ona kocasının sado-mazo konulara ilgi gösterdiğini söylese, Claire önce boğulmaya bir kahkaha atacak gibi olur, ardından da Paul'ün pasif bir eşcinsel olduğunu düşünürdü. Cinsel yaşantılarında pasif davrandığından değil. Yatakta hareketsizce yatan taraf Claire'di aslında. Ama cinsel fanteziler zıt kutupların yansımasıydı. Paul sürekli her şeyi kontrol altına aldığından onun fantezisi, birinin dizginleri eline almasına izin vermek olabilirdi. Claire bazı geceler bir yabancı tarafından bağlanıp tecavüz edildiğinin hayalini kurardı elbet, ama gün ışığında, bu tür şeyler gözüne korkunç görünürdü.

Üstüne üstelik bundan birkaç yıl önce Paul'a *Gri'nin Elli Tonu*'ndan bazı bölümleri okuduğunda, ikisi de buluş çağındaki gençler gibi kıkırdamıştı.

"Bu kitaptaki en büyük fantezi," demişti Paul, "kitabın sonunda adamın bu kız için değişmesi."

Claire, erkek davranışları konusunda uzman olduğunu asla düşünmemişti, ancak Paul'ün bir mantığı vardı, üstelik sadece erkekler konusunda değil. İnsanların temel özellikleri, karakterleri değişmezdi. Değerleri aşağı yukarı hep aynı kalırdı. Davranış biçimleri. Dünyaya bakış açıları, siyasi inançları. Lise buluşmalarına katılan herkes bu gerçeği teyit edebilirdi.

Yani, bu düşünceden yola çıkarak, kedilerinin uyutulması gerektiğini öğrendiğinde ağlamaya başlayan, korku filmleri

izlemekten nefret eden, evlerine baltalı bir katil girecek olan Claire'in kendi başının çaresine bakması gerektiği konusunda dalga geçen bir erkeğin, böylesine korkunç ve tarifsiz görüntüler içeren bir filmi izleyebilmesi olanaksızdı.

Claire not kâğıdına baktı. "Başka dosyalar?" diye yazmıştı. Çünkü bu düşünce, zihninin karanlık köşelerinde pusuya yatmış bekliyordu. Dosya adı bir dizi rakamdan oluşuyordu ve "İş" klasöründe rastladığı belgelerin tamamı benzer şekilde adlandırılmıştı. Yoksa Paul bu iğrenç filmlerden birkaç tane mi indirmişti? Akşamları geç saate kadar ofiste çalıştığını söylediğinde, zamanını böyle mi geçiriyordu?

Claire de her konuda Pollyanna sayılmazdı. Erkeklerin porno filmler izlediğini bilirdi. Hatta kendisi de kablo TV'de yayınlanan erotik filmleri severek izlerdi. Mesele şu ki, cinsel hayatları oldukça sıradandı. Farklı pozisyonlar ya da temalı varyasyonlar denemişlerdi, ancak on sekiz seneden sonra, hangisinin işe yaradığını öğrenmişler ve eski standartlardan şaşmamışlardı. Bu yüzden de Claire, şirketin geçen yılki yılbaşı partisinde Adam Quinn'in teklifini nihayet kabul etmişti.

Claire kocasını seviyordu, ama canı bazen değişiklik istiyordu.

Paul da mı öyleydi? Claire kocasının başka beklentiler içinde olabileceğini düşünmemişti hiç. Karısına öylesine âşık görünüyordu ki. Arabada giderlerken, elini tutmaya çalışan hep Paul olurdu. Yemek davetlerinde özellikle karısının yanına oturan, sinemada kolunu ona dolayan, bir partiye gidince salona girişini izleyen hep Paul'du. Yatakta bile, karısı tatmin oluncaya dek asla tatmin olmazdı. Claire'den kendisine çok sık oral seks yapmasını istemez ve bu konuda asla adilik etmezdi. Bir zamanlar Claire'in henüz arkadaşları varken, Paul'ün sadakatiyle dalga geçip kıskançlık ederlerdi.

Hepsi gösteriş miydi? Mutlu gibi görünen uzun evlilik yılları boyunca, Paul sürekli farklı bir arayış içinde miydi? Ve aradığı şeyi, bu iğrenç filmin içeriğinde mi bulmuştu?

Claire bir soru daha yazdı kâğıda: "Gerçek mi?"

Film, amatör bir yapımın gibi görünüyordu, ama o hava özellikle yaratılmış olabilirdi. Artık bilgisayarda inanılmaz şeyler

yapılabiliyordu. Michael Jackson hâlâ sahnede dans ediyormuş gibi gösterildikten sonra, bir kadını öldürülmüş gibi göstermek çocuk oyuncuğıydı.

Kalemi yine masaya vurmaya başladı. Claire kalemin parmaklarının arasında zıplamasını izledi. Tezgâhın üstü bambudandı. Kah-tolası şey, fazlasıyla dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Lydia'nın kitabından bir sayfa koparıp üstüne işemek geçti içinden.

Lydia.

Aman Tanrım, onca yıl sonra ablasına rastlamak tam bir tokat gibi inmişti. Annesine bu karşılaşmadan söz etmeyecekti, ne de olsa Helen'in şu son günlerde, Paul'un öldürölmesi ve hırsızlık yüzünden carı epey sıkılmıştı. Alay gibi tesadüfler Claire'in peşini bırakmamıştı, ailesiyle ipleri koparmasının üzerinden henüz bir yıl bile geçmeden Lydia nihayet uyuşturucu bağımlılığından kurtulmayı başarmıştı. Julia'yı arama sürecinde, kefaletnamecilere, avukatlara ve Lydia'nın rehabilitasyon kliniklerine sürekli para yedirmekten iflasın eşığıne gelen Sam Carroll çareyi intiharda aramıştı.

Aslında sırf bu sebepten bile, Claire ablasıyla ilişkilerine son vermeliydi, ama sonra Lydia, Paul'un kendisine tecavüze kalkıştığını söylemiş ve bu da bardağı taşıran son damla olmuştu.

Paul sana zarar mı verdi? diye sormuştu ona Lydia, Paul'un mezarının başında. *Mesele bu mu?*

Claire "bu"nun ne olduğunu biliyordu. Bu şüpheliydi. Bilgisayarında bulduğu şey yüzünden kocasından şüphe ediyordu. Claire'in zihni, Paul'un şiddet içerikli filmler izlemesinden yola çıkarak, şiddet uygulayabileceği gerçeğine kayıyordu, aslında saçma bir ilişkilendirmeydi çünkü milyonlarca genç şiddet konulu bilgisayar oyunları oynuyor ama içlerinden sadece birkaç tanesi seri cinayetler işliyordu.

Artı, Paul ona bir keresinde tesadüf diye bir şey olmadığını söylemişti. "Büyük Sayılar Kanunu'na göre, yeterli sayıda örnek sunulduğu takdirde, her tür acayip olayla karşılaşmak mümkündür."

Claire listesindeki üç maddeye baktı:

Kazara?

Başka dosyalar?

Gerçek mi?

Şimdilik, bu acayip sorulardan sadece birinin cevabını vete biliyordu.

Claire kendine engel olmaya kalkışmadan bir üst kata çıktı. Paul'un çalışma odasının kapısındaki şifreyi ekrana girdi. Ajan Nolan, hatırlamak zorunda oldukları onca şifreyle ilgili bir yorum yapmıştı, oysa Paul karısının işini kolaylaştırmak için hepsini doğum günlerinin farklı varyasyonlarına sabitlemişti.

Paul'un çalışma odası, bir önceki gün görüldüğünden farklıydı. Claire masaya geçti. Eli klavyeye uzanınca bir an kararsız kaldı. Bu gerçek bir ölüm kalım meselesiydi. Daha fazla dosya olup olmadığını öğrenmek istiyor muydu gerçekten? Paul ölmüştü. Öğrenmenin ne yararı olacaktı?

Tuşlara bastı. Yararı, gerçeği öğrenecek olmasıydı.

Claire'in eli fareyi kavrayıp ardından da "İş" klasörüne tıkladığında bir an olsun titremedi.

Gökkuşağı çarkı dönüme başladı, ancak ekranda dosyaların listesi yerine beyaz bir kutucuk belirdi.

GLADYATÖR'E BAĞLAN?

Altında EVET ve HAYIR seçenekleri vardı. Claire, önceki gün bu uyarıyla neden karşılaşmadığını merak etti. Dün Ajan Nolan merdivenleri sessizce çıkarken, ekranda beliren bir sürü mesajı yok etmek için KAPAT'a basmıştı. Belli ki, kapattıklarından biri bu ne idiği belirsiz Gladyatör'le olan bağlantıydı.

Claire dirseklerini masaya dayayıp önündeki sözcüklere odaklandı. Bu, durması için bir işaret miydi? Paul ona tüm kalbiyle güvenmişti. Biraz fazlaca güvenmişti aslında, özellikle de gönül işlerinde; ne de olsa Adam Quinn ilk değildi. Bütün kartları açık oynuyordu madem, sonuncusu da değildi; barmenleri Tim'in karısından ayrılmasının bir nedeni vardı elbet.

Dün yaşadığı o ezici vicdan azabını hatırlamaya çalıştı, tüm pişmanlığı, kocasının bilgisayarında bulduğu o korkunç manzarlara alaşağı olmuştu.

"Gladyatör," dedi Claire. Bu sözcüğün neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamadı.

Fareyi üzerine getirip EVET düğmesine tıkladı.

Ekran değişti. Yeni bir mesaj belirdi: PAROLA

"Kahretsin." Daha ne kadar zorlaşabilirdi? Bir yandan ekran-
daki görüntüye bakarken, bir yandan parmağıyla fareyi hafifçe
tıklattı.

Bütün sistem şifreleri, önemli tarihlerle bazı hatırlatıcı kısalt-
maların bileşimiydi. ŞAPBB111176 yazdı, yani "Şu An Paul'un
Bilgisayarına Bakıyorsunuz" cümlesinin baş harfleri ile doğum
tarihini.

Ortasında bir ünlem bulunan siyah üçgen, hatalı şifre girdiği-
ni işaret ediyordu.

Claire, kendi doğum gününü, evlilik yıldönümlerini, bilgisay-
ar laboratuvarında ilk karşılaştıkları tarihi, ilk kez çıktıkları ve
aynı zamanda da ilk kez birlikte oldukları günü -çünkü Claire
bir kez karar verdi mi, kendini asla ağırdan satmazdı- kullana-
rak birkaç varyasyon daha denedi.

Hiçbiri işe yaramadı.

Bir şeyleri gözden kaçırabileceğini düşünerek bakışlarını
Paul'un ofisinde gezdirdi.

"Paul'un Kitap Okuduğu Sandalyeye Bakıyorsunuz"un ilk
harflerini denedi. "Paul'un Şekerleme Yaptığı Kanepeye Bakı-
yorsunuz." Olmadı. "Paul'un Çavuşu Tokatladığı Bilgisayara
Bakıyorsunuz."

Oturduğu sandalyeye yığıldı. Paul'un çalışma masasının tam
karşısında, Claire'in ona üçüncü evlilik yıldönümlerinde arma-
ğan ettiği tablo asılıydı. Claire bu resmi, Paul'un çocukluğunun
geçtiği evde çekilen bir fotoğraftan yola çıkarak, kendi eliyle çiz-
mişti. Fotoğrafı, Paul'un annesi arka bahçelerinde çekmişti. Pik-
nik masasının üzeri doğum günü süsleriyle doluydu. Claire yüz
çizmeyi pek beceremiyordu, bu yüzden masada oturan küçük
leke Paul'un çocukluk halini simgeliyordu.

Paul ona, Scott'ların arazisini satın alan çiftçinin etraftaki bü-
tün binaları yıktığını söylemişti. Claire adamı bunun için suçla-
yamazdı. Evin derme çatma bir görüntüsü vardı, ahşap kapla-
ması soldan sağa yerine, yukarıdan aşağı döşenmişti. Arka taraf-
taki ahır *Amityville Dehşeti* filminden fırlamış gibiydi. Karanlık

gölgesi piknik masasının ve eski püskü evin üzerini öyle bir ör-
müştü ki, Claire resmi çizerken renkleri kafasından uydurmak
zorunda kalmıştı. Paul ona, renkleri birebir tutturduğunu söyle-
se de, Claire su kuyusunun üzerindeki küçük evin siyah yerine
yeşil olması gerektiğinden emindi.

Claire baş harflerini doğru sıralamayla yazabilmek için, cüm-
leleri yüksek sesle tekrar ederek, bilgisayara birkaç tahmin daha
girdi. "Claire'in Tablosuna Bakıyorsunuz." "Paul'ün Büyüdüğü
Evin Resmine Bakıyorsunuz." "Yeşil Renkte Olması Gereken
Eski Bir Kuyuya Bakıyorsunuz."

Claire klavyeyi hızla masanın altındaki yuvasına itti. Tahmi-
ninden daha kızgındı. Ve kızgın olduğunu fark etmek, Gladyatör
sözcüğünü nerede gördüğünü hatırlamasını sağladı.

"Salak," diye fısıldadı. Paul'ün çalışma tezgâhının kenarında,
üzerinde GLADYATÖR yazan kocaman bir metal levha vardı,
tezgâhı sipariş üzerine imal eden şirketin logosuydu. "Paul'ün
Çalışma Tezgâhına Bakıyorsunuz."

Claire, Paul'ün doğum tarihini de ekleyip giriş tuşuna bastı.

Sistem devreye girdi. "İş" klasörü ekranda belirdi.

Claire'in eli farenin üzerinde kıpırdamadan durdu.

Helen uzun süre önce ona, gerçeği bilmenin her zaman iyi bir
şey olmadığını söylemişti. Bunu Julia hakkında söylemişti, çün-
kü annesinin o dönem tek yapabildiği buydu. Bazen haftalarca,
bazen de aylarca yataktan çıkmaz, anlaşılması imkânsız şekilde
ortadan kaybolan büyük kızının yasını tutardı. Bir süreliğine an-
nelik görevini Lydia üstlenmişti; sonra Lydia da çekip gittiğinde,
Büyükanne Ginny yanlarına taşınmış ve onları adam etmek için
ortalığı savaş alanına çevirmişti.

Helen, Julia'nın şu an nerede olduğunu bilmek ister miydi?
Eğer Claire annesine, içinde o güne kadar Julia'nın neler yaşa-
dığını anlatan bir mektup uzatsa, Helen zarfı açıp okur muydu?

Claire kesin açardı.

"İş" klasöründeki ikinci dosyaya tıkladı, tarih sıralamasına
göre Paul bu dosyayı da ilkini izlediği gece izlemişti. İlk filmdeki
kadın, aynı şekilde aynı beton duvara zincirlenmişti. Claire oda-
yı kıyı köşe inceledi. Eski bir bodrum katına baktığından emindi.

Burasının, Paul'ün hayalindeki duvarları yeniden tasarlanarak yenilenmiş bodrum katıyla ilgisi yoktu. Kadının arkasındaki beton duvar nemli ve soğuk görünüyordu. Beton zemine lekeli bir şilte atılmıştı. Çöpler, hazır yiyecek satan lokantaların artıklarıydı. Tavan kirişlerinden eski kablolar, galvanizli borular sarkıyordu.

Claire sesi açtı, ama kısıktı oynattı. Ekrandaki kadın yavaşça inliyordu. Adam kareye girdi. Claire onu önceki filminden tanıyordu. Aynı maske. Aynı daracık deri şort. Sertleşmemişti henüz. Elinde pala yerine, bu kez elektrikli bir hayvan gütmeye hazır oluncaya kadar bekledi, sonra filmi durdurdu.

Tekrar sandalyeye geçip oturdu. Adam donmuştu. Kolunu uzatmıştı. Kadın uzak durmaya çalışıyordu. Onu nelerin beklediğini biliyordu.

Claire filmi kapattı. Tekrar dosyalara gidip üstten üçüncü filme tıkladı. Aynı kadın. Aynı sahne. Aynı adam. Claire adamın çıplak sırtını inceledi. Adamın sol kürek kemiğinin altında kümelennmiş bir dizi et benisi olmadığını teyit edinceye dek, nereye baktığını kendine bile itiraf edemedi, ama kısacası bu Paul değildi.

Duyduğu rahatlama hissi öyle yoğundu ki, gözlerini kapatıp birkaç dakika boyunca yalnızca nefes almakla yetindi.

Claire gözlerini açtı. Film kapattı. Dosya isimleri art arda sıralanmıştı, bu yüzden de Claire, aynı kadının ölümcül darbe öncesi değişik işkence sahnelerinde yer aldığı on tane film daha olabileceği sonucuna vardı. Tarihlerine bakılacak olursa Paul ölmeden önceki gece hepsini izlemişti. Her biri aşağı yukarı beş dakika uzunluktaydı, bu da Paul'ün bir saatini bu iğrenç görüntüleri izleyerek geçirdiği anlamına geliyordu.

"Mümkün değil," diye mırıldandı Claire. Paul onunla sevişirken on dakika bile dayanamazdı. Yoksa bu filmleri cinsel zevkini tatmından başka bir amaçla mı izliyordu?

Claire sıradaki dosyalara geçti. Bu seride sadece beş tane vardı. Paul ilkin on gün önce izlemişti, sonrakini dokuz gün önce ve ölmeden önceki güne kadar sırayla her gece bir tane. Claire, kocasının en son izlediği dosyaya tıkladı. Başka bir kız vardı. Bu

daha da gençti. Uzun, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu. Claire ekrana iyice yaklaştı. Kız bileklerinin bağlı olduğu zincirleri çektiyordu. Başını yana doğru çevirdi. Saçları kenara savruldu. Gözleri korku dolu bir ifadeyle büyüdü.

Claire filmi durdurdu. O adamı bir daha görmek istemiyordu

Listesine eklemesi gereken bir soru daha vardı. *Bu yasal mı?*

Elbette ki her şey, bu çekimlerin gerçek olup olmadığına bağlıydı. Eğer polis, insanları sahte kanlı sahneler izledikleri için tutuklasaydı, Amerika'daki her sinema zan altında kalırdı.

Peki, ama ya Paul'un filmleri *gerçekse?*

FBI ajanları, her hırsızlık vakasında sebepsiz yere boy göstermezdi. Julia ilk kaybolduğunda, Helen ile Sam FBI'ı olaya dahil etmek için ortalığı birbirine katmışlardı, ancak yasalar gereği, federal ajanların olaya müdahil olabilmeleri için bir devlet dairesinin Federal Yardım'a başvurması gerektiği anlatılmıştı onlara. Şerif, Julia'nın isyankâr bir buhran sonucu evden kaçtığına inandığı için böyle bir talepte bulunulmamıştı.

Claire arama motorunu açıp FBI'ın ana sayfasına gitti. Sıkça sorulan sorular bölümüne baktı. Şimdiye dek araştırmış oldukları değişik suçlarla ilgili bütün soruları hızlıca taradı ve en sonunda aradığını buldu.

Bilgisayar kaynaklı suçlar: "Ulusal güvenlik alanında, FBI ülkenin bilgisayarlı bankacılık ve finans sistemlerini etkileyen suç konularını araştırır. Suç eylemi örnekleri arasında bilgisayar aracılığıyla sahtekârlık veya müstehcen ileti için interneti kullanma sayılabilir."

Claire'in, bu filmlerin müstehcen olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu. Belki de dün gelen Ajan Fred Nolan konusunda haklıydı. FBI Paul'un bilgisayarına indirilen dosyaların izini sürmüştü. Claire'in izlediği *60 Dakika* öykülerinden birinde, bir hükümet muhbiri, bilgisayarını internete bağlamanın, doğrudan NSA'nın¹ sistemine girmekle eşdeğer olduğunu söylemişti. Büyük olasılıkla Paul'un bu filmleri izlediğinden haberdardılar.

1 Ulusal Güvenlik Ajansı. (ç.n.)

Bu da onları Claire'in de izlediğini bıldıkları anlamına geliyordu.

"Tanrım!" Bilgisayarı kablolu internete bağlıydı. Bilgisayarın arkasındaki bağlantı kablolarını sertçe kavradı. Onları öyle hızlı çekti ki monitör kendi etrafında dönmeye başladı. İnce kablolar plastik prizden sıyrılıp internet bağlantısının kopmasına neden oldu. Claire öyle rahatlamıştı ki, bayılacağını hissetti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, nabzını boynunda hissedebiliyordu.

Şartlı tahliye memuru, en ufak bir ihlalde onu hapse göndereceğini açıkça belirtmişti. Bu filmi izlemek yasadışı mıydı? Claire farkına bile varmadan yasalara karşı mı gelmişti?

Yoksa olayı ahlaka abartıyor muydu?

Monitörü kendine doğru çevirdi. Bütün sayfalar, internete bağlı olmadığını belirtiyordu. Filmler hâlâ ekranda donmuş haldeydi. Ekranda bir hata mesajı daha belirdi.

DİKKAT! "GLADYATÖR" DİSKİ DÜZGÜN BİÇİMDE ÇIKARILMADI. BAZI DOSYALAR SİLİNEBİLİR.

Claire prizden çıkarttığı bütün kabloları baktı. Bilgisayar konusunda çok da cahil sayılmazdı. Filmlerin büyük dosyalar olduğunu ve hafızada geniş yer kapladıklarını biliyordu. Bilgisayarın arkasındaki şimşek simgesinin Thunderbolt bağlantısı için olduğunu ve USB'den iki kat daha hızlı veri aktardığını biliyordu.

Ayrıca kocasını da biliyordu.

Claire dizlerinin üstüne çöktü. Paul masasını, kabloların görülmeyeceği şekilde tasarlamıştı. Bilgisayardan masa lambasına kadar elektrikle çalışan her şey, masanın içine gizlenmiş bir yedek güç ünitesine bağlıydı. Claire büyük siyah kutunun güç ünitesi olduğunu biliyordu, çünkü Paul üzerine YEDEK GÜÇ ÜNİTESİ yazan bir etiket yapıştırmıştı.

Çekmeceleri açıp içlerine ve arkalarına baktı. Masanın içinde harici bir bellek yok gibiydi. Güç ünitesinin kablolu, masanın sağ ön bacağının içine gizlenmişti. Priz bacağın dibinden çıkıp yerdeki fişe bağlanıyordu.

Üzerine GLADYATÖR etiketi yapıştırılmış bir şey yoktu.

Claire masayı itti. Tamamı geri gideceğine yana eğildi, tıpkı kucunu sağa sola sallayan heyecanlı bir köpek gibi.

Masanın diğer bacağına monte edilmiş bir kablo daha vardı. İnce ve beyazdı, tıpkı az önce bilgisayarın arkasından çekip çıkardığı Thunderbolt kablosu gibi. Bunun bir ucu hâlâ masanın üzerine de duruyordu. Diğer ucuysa ahşap dösemeye açılmış bir deliğin içinde kayboluyordu.

Claire garaja indi. Paul'un Gladyatör çalışma tezgâhı bütün duvarı kaplıyordu. Her iki tarafında, altları tekerlekli, küçük çekmeceli dolaplar vardı. Claire bütün dolapları öne çekti. Çekmecelerin arkasından sarkan boş kablo yoktu. Tezgâhın altına baktı. Claire binlerce kez bu garaja girip çıkmıştı, ancak şimdiye dek tezgâhın arkasındaki baklava desenli kaplamaların duvardakiyle birebir aynı olmadığını fark etmemişti. Elini kaplamaya bastırınca metal plaka esnedi.

Claire doğruldu. Tenis raketi sayesinde, Paul'un üç boyutlu yazıcısı ve CAD lazer kesicisi paramparça olmuş, bambu tezgâhın üzerine dağılmıştı. Koluyla parçaları yere itirdi. Işıkları söndürdü. Çalışma tezgâhının üzerine eğildi, tezgâhla duvar arasındaki daracık aralıktan aşağı baktı. İncelemeye en solundan başladı. Tam ortası olduğunu bildiği noktada, tezgâhın arkasında yanıp sönen yeşil ışığı fark etti.

Tekrar ışıkları açtı. Tekerlekli dolaplardan bir tanesinin içinde bir cep feneri buldu. Tezgâh hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı, üstelik yere vidalanmıştı. Tekrar tezgâhın üzerine uzandı ve yanıp sönen yeşil ışığın büyük bir harici bellekten kaynaklandığını gördü.

Bunların hiçbirini rastlantı değildi. Claire'in aklına herhangi bir mazeret gelmiyordu. Bu düzenek sekiz yıl önce, evin inşaatıyla birlikte tasarlanmıştı. Paul bu filmleri izlemekle kalmamıştı. Onları biriktirmişti. Ve onları kimse bulamasın diye büyük uğraş vermişti.

Claire'in gözleri doldu. Bu filmler gerçek miydi? Yoksa elinde, işkence görmüş, öldürülmüş onlarca kadınla ilgili karut mu vardı?

Dün, Fred Nolan ona Paul'un ölmeden önceki davranışlarını sormuştu. Bu olay meydana geldiğinden beri ilk kez, Claire o an kendisinin nasıl davrandığını düşünmeye başladı. Paul onu ara

sokağa doğru sürüklediğinde resmen afallamıştı. Ona ne yapmak istediğini anladığında ise heyecanlanmıştı. Ona hayrat da zararınca da çok etkilenmişti, çünkü bu davranışı hem seksi hem de hiç beklenmedikti.

Peki ya sonra?

Claire soyulduklarını anladığı an dehşete kapılmıştı. Öncesinde hiç korkmuş muydu? Paul onu kendi etrafında çevirip sertçe duvara yapıştırdığında, azıcık da olsa ürkmemiş miydi? Yoksa Paul'ün, bacaklarını ayırıp bileklerini duvara mihlayışı, ona tuhaf bir şekilde filmlerdeki kızları anımsattığı için mi yaşadıklarını yeniden zihninde canlandırmaya çalışıyordu?

Zavallı kızcağızlar. Eğer bu filmler gerçekse, Claire kızların ailelerini bulup başlarına gelenleri öğrenmeleri için ellerinden geleni yapmalıydı. Ya da başlarına gelebilecek olanları, çünkü ikinci filmdeki kızın, zayıf da olsa hayatta olma şansı vardı hâlâ.

Claire hızlı hareket etti, çünkü bu konuda düşünmeye ara verdiği takdirde yanlış bir şeyler yapacağını biliyordu.

Paul bilgisayarlarındaki her şeyi yedeklerdi. Garajda yirmi terabaytlık ekstra bir sabit disk vardı. Claire ağır kutuyu raftan alıp ofise kadar güçlkle taşıdı. Bilgisayardaki talimatları takip ederek kurulumunu tamamladı, ardından Gladyatör'ün kablo-sunu taktı. İçindeki bütün dosyaları seçip yeni diske sürükledi.

GLADYATÖR'Ü LACIE 5BIG'E KOPYALAMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Claire EVET'e bastı.

Bilgisayar, kaydedilecek dosyaların ne kadar sürede transfer edileceğini hesaplarken gökkuşağı çarkı dönmeye başladı. Elli dört dakika. Claire Paul'ün masasına oturup, ekrandaki ilerleme çubuğunu izlemeye koyuldu.

Bir kez daha gözü doğum günü resmine takıldı. Paul'ün çocukluğunu hayal etti. Bazı fotoğraflarını görmüştü. Şirin ve dişlek gülümsemesini hatırlıyordu; altı-yedi yaşlanındayken kepçe kulaklarının başından adeta fırlayışını; ergenlikle birlikte yüz hatlarının yerli yerine oturmasını... Havalı ya da gösterişli değildi ama yakışıklıydı, özellikle de Claire lens takması ve şık kıyafetler satın alması konusunda onu ikna edince. Ve sempattikti.

Çekiciydi. Ve öyle akıllıydı ki, Claire onun bütün sorularının cevabını bildiğinden emindi.

Keşke şu an burada olsaydı da aklındaki soruları cevaplasaydı.

Claire'in gözleri bulanıklaştı. Yine ağlıyordu. Bütün dosyaların başlarıyla kopyalandığına dair mesaj ekranda belirene kadar ağlamaya devam etti.

Yere devrilmiş bir dolap BMW'sinin önünü kapatıyordu. Paul'ün Tesla'sına bindi çünkü hava kararmaya başlamıştı ve Porsche'nin farlarını da paramparça etmişti. Claire arabayı, Dunwoody karakolunun önündeki otoparka çekinceye kadar ne yaptığı konusunda kendini sorgulamamıştı. Sabit disk, emniyet kemeriyle sıkıca bağlanmış halde yan koltukta duruyordu. Beyaz alüminyum kutu en az on kilo ağırlığındaydı. Yolcu hava yastığını devreden çıkarmıştı, aksi halde sensörler ön koltukta küçük bir çocuğun oturduğunu varsayardı.

Claire, 1950'lerin kırtasiye dükkânlarını arumsatan polis karakoluna baktı. Sabit diski teslim etmesi gereken kişi kuşkusuz Fred Nolan'dı, ancak dün Nolan, Claire'e çok uyuzluk etmişti ve Mayhew ona açık açık çenesini kapamasını söylemişti, o yüzden diski Başkomiser Mayhew'a verecekti.

İşi ciddiye alacağı konusunda ona güveniyor muydu? Fred Nolan'ın aksine, Başkomiser Mayhew'dan, polisiye dizilerden ırklanmış bir oyuncuyu andırıyor olması dışında net bir elektrik alamamıştı. Bıyığı kafasını iyice karıştırmıştı, çünkü Carl Huckabee'nin, namı diğer Haklıhuyar'ın da üst dudağının dogal çizgisinin devamı gibi uzatacağına düz bir çizgi halinde tıraş ettiği cibiliyetsiz görünümlü bir bıyığı vardı. Claire o adamı ilk gördüğünde henüz on üç yaşındaydı. Dudağının üzerindeki tuhaf süpürge gibi kullara bakarken, bıyığının sahte olup olmadığını düşündüğünü hâlâ düşünmüş gibi hatırlıyordu.

Oysa şu anki durumda bunun en ufak bir önemi yoktu, ne de olsa yüz kulları cibiliyetsizliğin evrensel belirtisi değildi.

Yan koltuktaki sabit diske baktı.

Kırmızı hap mı? Mavi hap mı?

Burada esas sorun Mayhew değildi. Claire'di. Paul'ün itibarıydı. Bundan sonra gizlisi saklısı kalmayacaktı. Her şey ortaya

çıkacaktı. İnsanlar kocasının ne işler çevirdiğini öğrenerek, Belki de önceden biliyorlardı.

Ve belki de filmler gerçektir, bu da ikinci kızın hâlâ sağ olduğunu anlamına gelirdi.

Claire kendini arabadan çıkmaya zorladı. Sabit disk az öncekinden de ağır gibiydi. Hava hızla kararıyordu. Uzaklarda gök gürliyordu. Claire otoparkta ilerlerken sokak ışıkları otomatik olarak yandı. Cenazede giydiği elbise kurumuş, ama keçe gibi sertleşmişti. Dişlerini gıcırdatmaktan çenesi ağrıyordu. Dunwoody Karakolu'na son geldiğinde, üzerinde tenis kıyafeti vardı ve arka kapıdan polis nezaretinde içeri sokulmuştu.

Bu kez kendini, ziyaretçi bölümünü çalışma ofislerinden ayıran kurşungeçirmez camlı daracık bir lobide buldu. Resepsiyondaki irikıyım polis, Claire içeri girdiğinde kafasını bile kaldırmadı.

Sabit diski boş sandalyelerden birine bıraktı. Camın önünde dikildi.

İrikıyım polis memuru bakışlarını gönülsüzce bilgisayarından Claire'e doğru çevirdi. "Kimi görmeye gelmişsiniz?"

"Başkomiser Mayhew'u."

İsmi'nin aralık etkisiyle adam yüzünü buruşturdu. "Kendisi meşgul han'fendi."

Claire bunu beklemiyordu. "Bunu kendisine bırakmam gerek." Sabit diski işaret ederken, bir bomba gibi görünüp görünmediğini düşündü. Bomba kadar tehlikeli olduğu bir gerçektir. "Belki de ona açıklayıcı bir not yazsam..."

"Lee, bana bırak." Başkomiser Mayhew camın arkasında duruyordu. Yan kapıdan içeri girmesi için Claire'e işaret etti. Önce cızırtılı bir ses geldi, ardından kapı açıldı. Sadece Mayhew'u görmeyi beklerken, Mayhew ve Adam Quinn'i karşısında buldu.

"Claire," dedi Adam, gergin bir sesle. "O e-postayı almadım."

"Affedersin." Claire neden söz ettiğinden habersizdi. "Hangi e-postayı?"

"Paul'ün dizüstü bilgisayarındaki tamamlanmamış işler dosyasını."

Paul'ün dizüstü bilgisayarını. MacBook'unda neler vardı kim bilir. "Ben, şey..."

"Onu bana ulaştır." Adam hızla yanından geçip kapıdan çıktı. Claire arkasından uzun süre bakakaldı. Adam'ın nedensizdenli kızgın göründüğünü anlayamadı.

"Beyimiz karakolda olmaktan hoşlanmıyor," dedi Claire Mayhew.

Claire aklına gelen ilk yanıtı vermemek için kendini tuttu. Kim hoşlanır ki?

"Evinizin anahtarının bulunduğu herkesle konuşuyorsunuz," dedi Mayhew.

Claire, onun da listede olduğunu unutmuştu. Adam'la karısı Sheila bey sokak ötelerinde yaşıyordu. Claire ile Paul seyahatleri için eve gelirken kulak olurlardı.

"Sizin için ne yapabilirim Mrs. Scott?" diye sordu dedi Mayhew.

"Görmenizi istediğim bir şey var." Sabit disk kaldırılmaya yetmiyordu.

"Bana bırakın." Kutunun bu kadar ağır olacağını tahmin etmemişti belli ki. Az kalsın düşürüyordu. "Vay canına. Neden bu?"

"Sabit disk." Claire paniklelemeye başladığını hissetti. "Kocamandı. Demek istediğim, kocamın..."

"Yazıhaneme geçelim."

Claire, iki tarafında kapalı kapıların sıralandığı uzun koridor boyunca Mayhew'u takip ederken kendini toparlamaya çalıştı. Tutukluların ifadelerinin alındığı açık alanı tanıdı. Sonra başka bir uzun koridora girdiler ve nihayet açık çalışma alanına vardılar. Burada bölmelerle ayrılmış ofisler yoktu, sadece üzerlerinde bilgisayarlar gömülmüş memurların çalıştığı beş masa vardı. Masaların dibinde iki tane tekerlekli beyaz tahta duruyordu. İkisi de fotoğraflar ve anlaşılmasız karalama notlarla doluydu.

Mayhew yazıhanesinin kapısında durdu. "Önden buyurun."

Claire oturdu. Mayhew sabit disk masasına koyup yerine geçti.

Claire adama baktı. Daha doğrusu, gözlerine bakmak zorunda kalmamak için bakışlarını bıyıklarına dikti. Bu gerçekten oluyordu. Claire bunu yapıyordu.

"Bir şey içre misiniz? Su? Kola?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler." Claire daha fazla uzatmak istemedi. "Bu diskte, işkence gören ve öldürülen kadınların filmleri var."

Mayhew bir an için durdu. Yavaşça sandalyesine kuruldu. Dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayadı ve ellerini göbeğinin üzerinde kenetledi. "Pekâlâ."

"Onları kocamın bilgisayarında buldum. Yani oradan kopyaladım. Sabit disk de..." Soluklanmak için durdu. Paul'un bu filmleri gizlemek için hangi yollara başvurduğunu, Mayhew'un bilmesine gerek yoktu. Orada olduklarını bilmesi yeterliydi. Claire sabit disk işaret etti. "Bunun içinde kocamın izlediği işkence görüp öldürülen iki farklı kadının filmleri var."

Sözcükler havada asılı kaldı. Claire kulağa ne kadar berbat geldiklerinin farkındaydı.

"Üzgünüm," dedi. "Onlara tesadüfen rastladım. Ben hâlâ..." Hâlâ ne olduğunu bilmüyordu. Sarsılmış mı? Yaslı mı? Kızgın mı? Korkmuş mu? Yalnız mı?

"Bir saniye." Mayhew ahizeyi kaldırıp bir dahili numara çevirdi. "Harvey, sana ihtiyacım var."

Claire ağzını bir kez daha açmadan, başka bir adam odaya girdi. Mayhew'un daha tıknazıydı ve aynı tarzda pos bıyığı vardı. "Dedektif Harvey Falke, bu da Mrs. Claire Scott," dedi Mayhew.

Harvey, Claire'i başıyla selamladı.

"Bunu bağlayabilir misin lütfen?" dedi Mayhew.

Harvey önce sabit diskin arka tarafına, sonra da Mayhew'un bilgisayarının arkasına baktı. Çalışma masasının çekmecelerinden birini açtı. İçinde dolaşmış kablolar vardı: İhtiyacı olanı buldu.

"Su istemediğinizden emin misiniz? Ya da kahve?" diye sordu Mayhew, Claire'e.

Claire başını salladı. Mayhew'un onu ciddiye almadığından korkuyordu. Bir yandan da fazla ciddiye aldığından. Dananın kuyruğu kopmuştu artık. Geri dönüşü yoktu.

Harvey bağlantıyı kısa sürede halletti. Mayhew'un üzerinden eğilerek klavyenin birkaç tuşuna bastı.

Claire bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Çerçevesiz fotoğraflar, karelerinde Mayhew, resmi görevlilerle el sıkışıyordu. Polisler için düzenlenmiş bir golf turnuvası. Çeşitli maratonlarda çekilmiş pozlar. Masasındaki isimliğe baktı. Ön adı Jacob'dı. Başka ismi Jacob Mayhew.

"Oldu işte," dedi Harvey.

"Teşekkürler." Harvey odadan çıkar çıkmaz Mayhew klavyeyi kendi önüne çekti. Fareyi düzeltip dosyalardan birine tıkladı. "Bakalım burada neler varmış?"

Claire neler olduğunu biliyordu. Mayhew birkaç dosyayı açıp filmleri izlerken, başka tarafa bakmayı tercih etti. Bilgisayarın sesi kapalıydı. Tek duyabildiği Mayhew'un düzenli soluk alıp veriyşiydi. Başkomiserlik rütbesinin, insanoglunun yapabilecekleri karşısında şaşkınlığa uğramayarak alındığını düşündü.

Aradan epeyce bir süre geçti. En sonunda Mayhew fareyi elinden bıraktı. Tekrar sandalyesine kuruldu. Bıyığını çekti. "Keşke size, bu tür şeyleri daha önce hiç görmediğimi söyleyebilseydim. Çok daha kötülerini hem de."

"İnanamıyorum ki..." Claire neye inanmadığını dile getiremiyordu.

"Dinleyin han'fendi, sarsıcı olduğunu biliyorum. Bu tür şeyleri ilk izlediğimde haftalarca uyuyamamıştım, sahte olduklarını bile bile üstelik."

Claire kalbinin hızlandığını hissetti. "Bu sahte mi?"

"Herhâlde yani." Pis pis sınıttı. "Bunlara ölümcül porno diyorlar. Gerçek değil."

"Emin misiniz?"

Claire'in de görebilmesi için ekranı çevirdi. Filmlerden bir tanesini dondurmıştu. Parmağıyla işaret ederek, "Şuradaki gölgeyi görüyor musunuz? Fişğin bağlantısı o. Fişek nedir biliyor musunuz?"

Claire başını salladı.

"Hollywood'a özgü bir şey, sahte kanla dolu plastik bir dinamit fitili gibi. Kıyafetlerin altına ya da oyuncuların arkasına saklarlar. Kötü adam gelir ve kadını sözüm ona vurur ya da bu filmde olduğu gibi palayla saldırır, tam o sırada kameranın

arkasındakilerden biri bir düğmeye basar ve fişek patlar, etraf kan gölüne döner." Parmağını genç kızın yan tarafındaki zif genin üzerinde gezdirdi. "Buradaki şu koyu çizgi fişğe bağlı kablounun gölgesi. Artık uzaktan kumandaları var, o yüzden bu bence düşük bütçeli bir film, ancak..."

"Anlamıyorum."

"Sahte işte. İyi bir sahte bile değil."

"Ama o kız..."

"Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Anna Kilpatrick'e benziyor."

Claire bunu hiç düşünmemişti, oysa Mayhew söyledikten sonra aralarındaki benzerlik ürkütücüydü.

"Bakın," dedi Mayhew, "geçmişinizden haberdarım. Ablanızdan."

Claire bir anda bütün vücudunu saran sıcaklığı hissetti.

"Bu şekilde ortadan kaybolan bir ablam olsaydı, kuşkusuz ben de bu tür ilişkilendirmeler yapardım."

"Ama benim demek istediğim..." Claire kendine engel oldu. Sakin görünmeliydi. "Bunun ablamla hiçbir ilgisi yok."

"Filmdeki kıza bakıp kesin şöyle düşünüyorsunuz, kumral, kahverengi gözlü, genç, güzel. Bu Anna Kilpatrick olmalı."

Claire bakışlarını ekrandaki donmuş görüntüye çevirdi. Bunu nasıl daha önce fark edememişti? Mayhew kızın adını her söylediğinde benzerlik daha da barizleşiyordu.

"Mrs. Scott, size karşı dürüst olacağım, çünkü sizin için üzülüyorum." Masanın üzerindeki eline yumuşakça vurdu. "Sizin için gerçekten üzülüyorum."

Claire devam etmesi için başını salladı.

"Bu söylediklerim aramızda kalmalı, tamam mı? Hiç kimseye anlatamazsınız."

Bir kez daha başını salladı.

"Şu Kilpatrick denilen kız..." Başını yavaşça bir taraftan diğerine doğru salladı. "Arabasında kana rastlamışlar. Büyük miktarda kana. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hayatta kalabilmeniz için bedeninizin içinde durması gerekecek kadar kana."

"Öldü mü yani?" Claire göğsünde büyük bir ağırlık hissediyordu. Bu kızın bir şekilde, bir yerlerde hâlâ hayatta olmasını ümit etmesini fark etti.

"Mrs. Scott, başınız sağ olsun, çok üzgünüm. Ve kocanızın, yönünü görmek zorunda kaldığımız için de üzgünüm. Erkekler, çok adiller, değil mi? Bilenek konuşuyorun." Gülümsemeye çalıştı. "Erkekler her türlü pisliği izleyebilirler, ama bu, o tür işlerle ilgilendikleri ya da bunu yapmak istedikleri anlamına gelmez. İnternet bunlarla dolu. Ve çocuk olmadıktan sonra yasal. Ve iğrenç bir şey. Ama internet de bu amaca hizmet etmiyor mu zaten?"

"Ama..." Claire bir şeyler söylemeye çalıştı. Düşündükçe kızın Anna Kilpatrick'e daha da çok benzediğine ikna oluyordu. "Yani bu tuhaf bir rastlantı değil mi sizce?"

"Kesinlikle değil," dedi Mayhew. "Büyük Sayılar Kanunu diye bir şey var. Yeteri kadar örnek sunulduğu takdirde, her türlü acayip olayla karşılaşmak mümkün."

Claire'in gözleri sonuna dek açıldı, dudakları aralandı, çok geçirir gibiydi.

"Bir sorun mu var?"

Claire yüz ifadesini normale yakın bir hale getirmeye uğraştı. Mayhew, Paul'un iddiasından alıntı yapıyor olabilir miydi, Paul ile tanışıyorlar mıydı yoksa?

"Mrs. Scott?"

"Üzgünüm." Claire sesini sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece... söyleyiş tarzınız. Hiç bu açıdan düşünmemiştim, ama dediklerinizi duyduktan sonra bir anlam ifade etmeye başladı." Devam etmeden önce boğazını temizlemek zorundaydı. "Şu Büyük Sayılar Kanunu ile ilgili söylemi nereden duyduunuz?"

Mayhew yine gülümsedi. "Bilmem. Talih kurabiyesinden çıkmıştır herhalde."

Claire toparlanmayı denedi. Vücudunun her hücresi ona bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. Mayhew yalan mı söylüyordu? Yoksa onu daha tehlikeli bir tuzaktan mı korumaya çalışıyordu?

"Ajan Nolan'ın dün niye evime geldiğini açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Mayhew hafifçe pıfladı. "Bir kez daha dırıştırmamı görürsen... Hiçbir fikrim yok. Şu FBI'cılar, olay mahallerimize üşüşen sinekler gibidirler. Elimizde iyi bir malzeme olduğumu görmez hemen müdahale ederler ki, bütün övgüyü kendileri alabilsinler."

"Vakaları elinizden öylece alabiliyorlar mı? Kimseyden talimat beklemeden?"

"Aynen. Olaya dalıp vakayı elimizden alıyorlar." Sabit diskin kablosunu çıkardı. "Bunu buraya getirdiğiniz için teşekkürler. Elbette ki adamlarıma inceleteceğim, ama size daha önce de söylediğim gibi, bu tür şeyleri ilk izleyişim değil."

Claire, Mayhew'un onu başından attığını hissetti. Ayağa kalktı. "Teşekkürler."

Mayhew da ayaklandı. "Kendiniz için yapabileceğiniz en iyi şey, tüm bunları unutmak, tamam mı? Kocanız iyi biriydi. Sağlam bir evliliğiniz vardı. Neredeyse yirmi yıldır evliydiniz ve birbirinizi hâlâ seviyordunuz. Bunlar önemli şeyler."

Claire başını salladı. Yine midesi bulanmaya başlamıştı.

Mayhew elini sabit diskin üzerine koydu. "Bunu doğrudan bilgisayarından almışsınız gibi görünüyor."

"Efendim?"

"Disk diyorum. Doğrudan bilgisayarına bağlıydı, öyle değil mi?"

Claire duraksamadı. "Evet."

"Güzel." Mayhew elini Claire'in sırtına götürüp onu kapıya doğru itekledi. "Bunun kopyalarının etrafta dolaşmasını istemeyiz. Yani yedekleme ünitesinde filan? Ya da başka bir bilgisayarda."

"Kontrol ettim. Sadece sabit diske kayıtlıydı."

"Peki ya dizüstü bilgisayarı? Quinn, Paul'un dizüstü bilgisayarı hakkında bir şeyler söylememiş miydi?"

"Onu da kontrol ettim." Claire o kahrolası şeyin nerede olduğundan bile habersizdi. "Başka bir şey yok."

"Pekâlâ." Onu son koridora doğru yönlendirdiği sırada Mayhew'un parmakları Claire'in belini hafifçe sardı. "Başka bir şeyler bulursanız bana haber verirsiniz. Beni aramanız yeterli, olduğunuz yere gelir, doğruca sizden alırım."

Claire başını salladı. "Yardımlarınız için teşekkürler."

"Zevkle." Mayhew küçük lobiden geçip cam kapıyı açık tuttu.

Claire merdivenleri inerken tirabzana tutundu. Otoparkta koşarken, sokak ışıkları yağmurun altında hafifçe parıltıdadı. Yıllar boyunca, Mayhew'un bakışlarını arkasında hissetti. Tesla'nın yanına gelinceye dek arkasına bakmadı.

Karakolun kapısında yeller esiyordu. Mayhew gitmişti.

Boş yere mi endişeleniyordu? Claire artık hiçbir şeyden emir olamıyordu. Arabanın kapılarını açtı. Tam içeri girecekken ön cama sıkıştırılmış notu fark etti.

Adam Quinn'in elyazısını tanıdı.

O dosyalara gerçekten ihtiyacın var. Lütfen zor kullanmamı istemebenden. AQ

6

Lydia, başını Rick'in kucığına yaslamış kanepede uzanıyordu. İki köpek hemen önünde yerde yatıyordu, yarı başına bir kedi kıvrılmıştı ve duyduğu tıkırtı ya tekerleğinin içinde maraton koşan hamster'dan ya da Dee'nin odasındaki, kafesinin kenarını gagalayan muhabbet kuşundan geliyordu. İki yüz litrelik akvaryumlarının içindeki balıklar keyifle ve sessizce yüziyordu.

Rick dalgınca parmaklarını Lydia'nın saçlarında gezdiriyordu. Akşam on haberlerini izliyorlardı, çünkü ikisi de on bire dek uyanık kalamayacak kadar acınacak haleydi. Polis, Anna Kilpatrick'in bozulmuş aracının etrafında görülen bir adamın robot resmini yayımlamıştı. Gülünç derecede belirsiz bir çizimdi. Adam uzun ya da orta boyluydu. Gözleri yeşil ya da maviydi. Saçları kahve ya da siyahtı. Dövme ya da belirleyici bir işaret yoktu. Muhtemelen öz annesi bile onu tanıyamazdı.

Haber, Kongre Üyesi Johnny Jackson ile yapılan bir söyleşiyle bölündü. Kilpatrick ailesi onun bölgesindendi, bu yüzden yasal olarak bu bireysel trajedinin her damlasını siyasi kariyerini iler-

letmek adına kullanmak zorundaydı. Birkaç tanıya kollar yaydı ve düzenden söz etti, ancak haberci Jackson'ı sıkıştırıp genç kızın durumu hakkında tahminde bulunmaya zorladığında, adanmışlımadık bir sessizliğe büründü. Ucuz polisye roman okunmuş; her insan bilirdi ki, kaçırılan bir genç kızın hayatta kalma olasılığı saatler geçtikçe azalırdı.

Lydia, Kilpatrick ailesinin fotoğraflarını görmemek için gözlerini kapadı. Bezgin ifadeleri canını acıtacak kadar tanıdıktı. Küçük kızlarının eve dönmeyeceği düşüncesini kabullenmeye başladıklarını yüzlerinden okuyabiliyordu. Çok yakında, aradan bir yıl geçecekti, sonra bir yıl daha ve ardından aile sessizce, kızlarının kayboluşunun onuncu yılını anacaktı, sonra yirminci yılını ve daha fazlasını. Çocuklar dünyaya gelecekti. Torunlar. Evlilik yeminleri edilecek ve bozulacaktı. Ve her bir olayın arkasında, on altı yaşında ortadan kaybolan küçük kızlarının gölgesi belirecekti.

Çok ender de olsa Lydia'nın bilgisayarına Julia'nın isminin geçtiği bir haberle ilgili uyarı mesajı gelirdi. Genellikle bu haber, Athens bölgesinde bir ceset bulunduğu için yayınlanır ve muhabir, konuya ilişkin kapanmamış davaları arşivlerden bulmuş olurdu. Elbette ki şimdiye dek bulunan hiçbir ceset Julia Carroll olarak teşhis edilmemişti. Ya da Abigail Ellis. Ya da Samantha Findlay. Ya da o günden bu yana kaybolan onlarca kadından herhangi biri. Arama motorlarında "kayıp kız + Georgia Üniversitesi" olarak girilmiş korkunç bir tıklanma sayısı vardı. Aramaya "tecavüz" kelimesini de kattığınız takdirde sonuç milyonlara ulaşıyordu.

Claire de bu tür aramalar yapmış mıydı acaba? Bir ceset bulunduğuyla ilgili uyarı mesajı geldiğinde onun da midesi buluyor muydu?

Lydia internette kız kardeşi ile ilgili hiçbir arama yapmamıştı. Claire'in olası Facebook sayfasını ya da Instagram hesabını görmeye hiç meraklı değildi. Claire ile ilgili her şeyin, Paul ile ilgisi vardı. Bu çağrışım, bilgisayar ekranında görüntülenmek istemeyeceği kadar acı veriyordu ona. Ve açıkçası, Claire'i kaybetmenin ıstırabı, Julia'yı kaybetmekten daha kahrediciydi.

Ablasının başına gelenler gerçek bir trajediydi. Claire ile aralarında oluşan uçurum ise bir tercih.

Claire'in tercihi.

Ve de Helen'in. Lydia annesiyle en son konuştuğunda, Helen ona, "Kız kardeşinle aranda bir seçim yapmamı isteme benden," demişti.

Ve Lydia da ona, "Sanırım sen seçimini yaptın bile," diye cevap vermişti.

Her ne kadar Lydia o günden sonra annesiyle konuşmamış olsa da onu izlemeyi sürdürmüştü. Athens-Clarke ilçesi vergi kayıtlarına en son baktığında, Helen'in hâlâ, kampüsün batı yakasında, Boulevard'daki eski evlerinde yaşadığını görmüştü. *Banner-Herald* gazetesi, Helen kırk senelik kütüphanecilik mesleğinden emekli olduğunda, onun hakkında güzel bir öykü yayınlamıştı. Meslektaşları dil bilgilerinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylemişlerdi. Helen'in ikinci kocasının ölüm ilanında Helen'in üç kızı olduğu belirtilmişti. Lydia bunun hoş bir jest olduğunu düşünmüştü, ta ki ilanı bir başkasının kaleme aldığını fark edinceye dek. Dee'nin adı bile geçmemişti çünkü varlığından habersizdiler. Lydia bu hatayı düzeltme yoluna gitmemişti bile. Kızı Dee'nin, annesine metelik vermeyen insanlarla tanışmasının uyandıracak aşağılanma hissine katlanamazdı.

Lydia, ailesinin onu hiç internette araştırıp araştırmadığını merak ederdi. Helen'in Google kullandığından şüpheliydi. Dewey Ondalık Sınıflama Sistemi'ne sıkıca bağlı bir hayat sürmüştü hep. Lydia'nın bildiği kadarıyla, Helen'in o kadar çok farklı yüzü vardı ki. Dans yarışmaları ve *Sweet Valley High* pijama partileri düzenleyen genç ve eğlenceli anne. *Go Ask Alice!* adlı kitabı okul kütüphanesinden çıkarmaya karar veren yönetim kurulu-nu aşağılayan sert, disiplinli kütüphaneci. En büyük kızı ortadan kaybolduğunda gündüz vakti kendini alkole boğup sızan, yıkılmış, mahvolmuş kadın.

Ve bir de seçimini yaptığı halde onu, "Kız kardeşinle aranda bir seçim yapmamı isteme benden," diye uyaran Helen vardı.

1 Genç yaşta uyuşturucu balağına düşmüş bir genç kızın tüyler ürperten hikâyesi (ç.n.)

Lydia, Paul hakkında kendisine inanmadıkları için onları suçlayabilir miydi? Claire'in bugün mezarlıkta tıyâhçılıkla uğraşmasıyla doğruydur. Lydia onların paralarını çalmıştı. Yalan söylemişti. Onları kazıklamıştı. Duygularıyla oynamıştı. Bir başka çocuklarını kaybetme korkularını istismar etmiş ve uyuşturucu parası için onları resmen tehdit etmişti. Ama sorun da burada. Lydia bir bağımlıydı. Bütün bu suçları kafayı bulmak için işlemişti. Bu da akıllara, Helen ile Claire'in asla sormaya yeltenmedikleri bir soruyu getiriyordu: Paul hakkında yalan söylemek Lydia'ya ne kazandırabilirdi?

Hikâyeyi anlatmasına bile izin vermediler. Oysa ikisine de ayrı ayrı, olanları anlatmaya çalışmıştı, Paul ile Miata'sında giderlerken yaşadıklarını, radyoda çalan şarkıyı, Paul'ün dizine nasıl dokunduğunu, ertesi gün olanları, ama her ikisi de ona aynı cevabı vermişti: Duymak istemiyorum.

"Uyanma vakti." Reklamlar başlar başlamaz Rick televizyonun sesini kısıtı. Okuma gözlüklerini takıp Lydia'ya sordu: "Amerikan fıstığının diğer adı?"

Lydia kediye rahatsız etmemek için yavaşça sırt üstü döndü. "Yerfıstığı."

"Doğru." 'Trivial Pursuit' kartlarını karıştırdı. Westerly Ebeveyn/Öğretmen Bilgi Yarışması'na hazırlanıyorlardı. Lydia iki sene üniversiteye devam edebilmişti. Rick ise üç. Westerly'nin seçkin doktorlarını ve avukatlarını yenmekten hunharca bir keyif alıyorlardı.

"Maria Maggi adıyla bir Arjantin mezarlığında gömülü kişi?" diye sordu Rick.

"Eva Perón. Biraz zorlaştı soruları."

Rick kartları tekrar karıştırdı. "Dünyanın en yüksek dağı nerededir?"

Lydia cevaba yoğunlaşmak için elleriyle gözlerini kapadı. "En yüksek dedin, en yüksek rakımlı değil, o yüzden Everest olamaz." Düşünürken çıkardığı seslerden köpekler uyandı. Kedi karnına tırmanıp osurmaya başladı. Kulağına, mutfaktaki saatin tıkırtıları geldi.

1 Farklı kategoride soru kartlarından oluşan bir tür genel kültür oyunu. (ç.n.)

En sonunda, "Ükulele desem?" dedi Rick.

Parmaklarının arasından şöyle bir baktı. "Hawaii?"

"Mauna Kea."

"Cevabı biliyor muydun?"

"Evet diyeceğim, çünkü doğrusunu bilmene imkân yok."

Lydia uzanıp Rick'i tokatlarmış gibi yaptı.

Rick elini ısırdı. "Kız kardeşini anlat bana."

Lydia, Rick'e o öğleden sonra Claire'ı mezarlıkta şaşkınla uğrattığından söz etmişti bile, ancak hikâyeye Paul'un mezarına çömelme kısmını dahil etmemişti. "Claire tam tahmin ettiğin gibiydi."

"Aynı Anneler gibi olmuş deyip de kestirip atamazsın."

"Nedenmiş o?" Sözler, Lydia'nın umduğundan daha hışımlı dökülmüştü ağzından. Kedi gerginliğini hissetti ve kanepenin kolçağına geçti. "Hâlâ incecik ve çok güzel. Belli ki sürekli spor yapıyor. Üzerindeki kıyafet ilk arabamdan pahalı görünüyordu. Bahse girerim, marikürçüsünün numarası hızlı arama listesindedir."

Rick başını eğip Lydia'ya baktı. "Kız kardeşin bundan ibaret mi yanı? Spor salonuna üyelik ve tasarımcı kıyafetleri?"

"Tabii ki değil." Lydia'nın saçları dikleşti, neticede Claire hâlâ kız kardeşiydi. "Karmaşık bir tip. Ona bakanlar, ilk bakışta ne kadar güzel olduğunu görüyor oysa altında yatan o zeki ve sempatik kadını fark edemiyorlar, artı..." Sesi giderek azaldı.

Claire hâlâ zeki ve sempatik miydi? Julia ortadan kaybolduktan ve Helen hayattan el etek çektikten sonra, annelik vazifesini Lydia üstlenmişti. Claire'in okula gidişinden, öğle yemeği için yanında para ve temiz kıyafetleri olmasından o sorumluydu. Claire'in güvенеbileceği tek insandı. Paul onları ayırmaya dek en yakın arkadaşları.

"Sessiz biridir," dedi Rick'e. "Kavgadan nefret eder. Tartışmadan kaçmak için dünyanın öbür ucuna bile gidebilir."

"Evlatlık gibi sanki?"

Lydia, Rick'in koluna vurdu. "İnan bana çok sinsiydi. Seninle aynı fikirdeymiş gibi görünür, sonra bir anda kaçıp gider ve aklına eseni yapardı." Lydia bir yorum daha bekledi, ama Rick bu

kez kendini tuttu. Lydia devam etti: "Aramız bozulmadı, Claire, bu dünyada onu gerçekten tek anlayan benmişim gibi gelirdi."

"Ama şimdi?"

Lydia, Claire'in ona mezarlıkta tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledin. Ve haklı da. Paul'la birlikte olan Claire'i hiç tanımıyorum."

"O kadar mı değişti sence?"

"Kim bilir?" dedi Lydia. "Julia kaybolduğunda on üç yaşındaydı. Her birimiz kendi yöntemlerimizle başa çıkmaya çalıştık. Benim ne yaptığımı ve annemle babama olanları biliyorsun. Claire'in tepkisi kendini görünmez kalmaktı. Herkesle hemfikir olmaya başladı, en azından öyle göründü. Asla sorun çıkarmadı. Başarılı bir öğrenciydi. Ponpon kızlar takımının başkan yardımcısıydı. Bütün havalı kızlarla takılırdı."

"Bana göre pek de görünmez değilmiş."

"Öyleyse yanlış ifade ettim." Lydia daha iyi bir şekilde anlatmayı denedi. "Kendini hep geri planda tutardı. Başkan yardımcısıydı, başkan değil. İstesci oyun kurucusuyla çıkabilirdi, ama o kardeşiyle çıkmayı tercih etti. Sınıf birincisi olabilirdi, ama özellikle ortalama olabilmek için boş sınav kâğıdı verir ya da ödevini zamanında teslim etmezdi. Doğru cevabın Mauna Kea olduğunu bilir ama dikkat çekmemek için Everest derdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Lydia, cevabını bilmediği için değil, kardeşinin bu yaptıklarına mantıklı bir açıklama getiremediği için. Hiç kimse ikincilik için bu kadar uğraşmak istemezdi. Amerikanvari bir davranış değildi. "Sanırım tek istediği huzurdu. "Ergenlik o kadar zor ki. Julia ile ben çocukken iki harika ebeveynimiz vardı. Claire'inse sadece başında bela."

"Peki ya Paul'da ne buldu?" diye sordu Rick. "O da oldukça marjinal biriymiş. Ölüm ilanına bakılırsa bayağı da başarılı bir adammış."

Lydia, Paul'ün ölüm ilanındaki fotoğrafını görmüştü. Her nasılsa Claire, o Şam şebegini adam etmeyi başarmıştı. "Claire ile tanıştığında böyle değildi. Kavanoz gözlüklü, iğrenç bir son sınıf öğrencisiydi. Sandaletlerinin içine siyah çorap giyerdi.

Güldüğünde domuz gibi hırlardı. Çok çok akıllıydı, daha dır, bilecek kadar akıllı, ama on üzerinden ancak beş verirdin, Claire yıldızlı oldu."

Lydia, Paul Scott ile tanıştıkları günü hatırladı. Tek aklınca geçen, Claire'in daha iyisine tayık olduğuydu. Oysaki Claire tiz bir şeyin daha iyisini başarmak istememişti.

"Her zaman yakışıklı ve gözde tiplerle flört eder, ama rahat, köpek edebileceği inek öğrencilerle çıkardı. Sarurım onlarla kurt. dini güvende hissediyordu," dedi Lydia.

"Kendini güvende hissetmenin nesi kötü?"

"Paul'un onu güvende hissetmesini sağlama şekli, herke si hayatından çıkarmaktı. Onun kurtarıcısı gibi davranıyordu. Claire'in sanki tek ihtiyaç duyduğu kişi kendisiymiş gibi düşün mesini sağladı. Claire arkadaşlarıyla görüşmeyi kesti. Beni eskis kadar sık aramamaya başladı. Anne babamı ziyaret etmeyi kesti. Paul onu yalnızlaştırdı."

"Klasik bir tacizci gibi."

"Bildiğim kadarıyla ona asla el kaldırmadı, hatta sesini bile yükseltmedi. Onu sadece sakladı."

"Kafesteki kuş misali?"

"Bir çeşit," dedi Lydia, çünkü daha fazlası vardı. "Ona kafayı takmıştı. Claire dersteyken sınıfın kapısından onu izlerdi. Arabasına notlar bırakırdı. Eve döndüğünde paspasın üzerinde bir gül bulurdu."

"Romantik değil mi sence?"

"Her gün yaparsan değil."

Rick'in buna verecek cevabı yoktu.

"İnsan içinde olduklarında, sürekli Claire'e dokunurdu. Saçı nu okşar, elini tutar, yanağını öperdi. Hiç de tatlı değildi. Aksine ürperticiydi."

"Pekâlâ," Rick ciddi sesine büründü, "belki de Claire ilgiye açtı. Demek istediğim, evlendiler ve yirmi sene kadar evli kaldılar."

"Daha çok bir teslimiyet haliydi."

"Kime?.."

"Yanlıı erkeğe."

"Yani?.."

"Claire'in asla tutkuyla bağlanmayacağı, uykularını kaçırmayacak ya da onu boynuzlamayacak birine. Claire kendini asla tamamen teslim etmeyeceği için Paul güvendiği."

"Bilemiyorum aşkım. Yirmi yıl, hoşlanmadığın birine katlanmak için çok uzun bir süre."

Lydia, Claire'in mezarlıkta ne kadar mahvolmuş görüldüğünü düşündü. Gerçek anlamda yastaydı. Ama zaten Claire, insanların ondan davranmasını bekledikleri gibi davranmakta ustaydı; ikiyüzlü olduğu için değil, kendini korumak için.

"Bir zamanlar ben de incecik ve güzelken, Paul gibi tipler etrafımda pervane olurdu. Onlarla dalga geçerdim. Alay ederdim. Onları kullanırdım; onlar da kullanıma izin verirdi, çünkü benimle takılınca, etrafa ezik olmadıklarını gösterirdi."

"Vay canına bebecim. Çok acımasızmışsın."

"Gerçek bu. Bu kadar duygusuz olduğum için üzgünüm, ama kızlar önlerinde paspas olan erkekleri sevmez. Özellikle de güzel kızlar, çünkü işin heyecarı kalmaz. Erkekler onlara sürekli asılır. Sokakta yürürken, kahve ısmarlarken ya da köşede dikilirken, illa ki salağın teki çıkıp onlara ne kadar çekici göründüklerini söyler. Ve kızlar da gülümser, çünkü böyleli defolup gitmesini söylemekten daha kolaydır. Ve daha güvenli, çünkü bir erkek kadını reddederse, kadın evine gidip birkaç gün ağlar. Ama bir kadın erkeği reddederse, adam ona tecavüz edebilir ya da öldürebilir."

"Umarım bu harika tavsiyeleri Dee'ye de vermiyorsundur."

"Yakında kendi kendine öğrenir zaten." Lydia müzik grubuna önderlik ettiği yılları dün gibi hatırlıyordu. Erkekler, ona hizmet etmek için adeta birbiriyle yarışlardı. Asla kapıları kendisi açmak zorunda kalmazdı. Asla içki ya da uyuşturucuya para harcamazdı. Bir şey istediğini söyler söylemez, daha cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan önünde bulurdu.

"Güzelsen dünya resmen durur," dedi Rick'e. "Bu yüzden kadınlar o boktan yüz kremlerine milyonlar harcar. Hayatları boyunca ilgi odağı olurlar. Sadece çekici oldukları için herkes etraflarında olmak ister. Esprileri daha komiktir. Hayatları daha

ıy ıdır. Ve sonra aniden, gözaltılarında torbalar belirir ya da az , kilo alırlar ve artık kimse onları takmaz. Varlıkları sona ermiştir .

“Benec abartılı bir genelleme yapıyorsun.”

“Lisedeyken dolaba kilitlenen bir çocuk görmedin mi hiç? İda da yemek tepsisi elinden düşürülen?”

Rick sessiz kaldı, büyük olasılıkla zavalılı bir çocuğa kabada-yılık yapmışlığı vardı.

“O çocuğun okulun en popüler kızıyla çıktığını düşün. Paul, Claire ile çıkmaya başladığında durum aynen buydu. Paul’un bu işten ne kadar kazançlı çıktığı ortadaydı, peki ama Claire’in eline geçen neydi?”

Rick, Lydia’nın dediklerini düşünürken sesi kısalmış televiz-yona baktı. “Sanırım ne demek istediğini anladım, ama insanlar salt güzellikten başka şeylere de sahiptir.”

“Yine de bir insanı sadece görüntüsünden hoşlandığın için tanımak istersin.”

Lydia’ya bakıp gülümsedi. “Ben gördüklerimden memnunum.”

Lydia, sırtüstü yatarken çenesinde kaç kıvrım oluştuğunu ve televizyonun ışığında beyaz saçlarının görünüp görünmediğini merak etti. “Ne görüyor olabilirsin ki?”

“Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadını.” Rick elini Lydia’nın karnına götürdü. “Şu sürekli şikâyet ettiğin göbeğin var ya, burada Dee hayatının ilk dokuz ayını geçirdi.” Elini göğsüne bastırdı. “Bu, hayatımda tanıdığım en nazik, en içten kalp.” Boyun çizgisini parmaklarının ucuyla işaret etti. “Ve burası da dünyanın en güzel sesinin çıktığı yer.” Elini dudak-larına götürdüğünde dokunuşu yumuşacıktı. “Bunlar hayatım-da öptüğüm en yumuşak dudaklar.” Gözkapaklarına dokundu. “Bu gözler yaptığım bütün saçmalıkları delip geçiyor.” Saçlarını geriye doğru taradı. “Bu kafa, beni her an şaşırtan, aydınlatan ve güldüren düşüncelerle dolu.”

Lydia, Rick’in elini göğüslerine götürdü. “Peki ya bunlar?”

“Zevk saatleri.”

“Saçmalamama fırsat bırakmadan öp beni.”

Rick eğilip onu dudaklarından öptü. Lydia eliyle Rick’in en-sesini kavradı. Dee, arkadaşı Bella’ya yatıya gitmişti. Ertesi gün

pazardı. Geç saate kadar uyuyabilirlerdi. Hatta akıntı bir posta bile atılabilirlerdi.

Lydia'nın diğer odada duran telefonuna bir mesaj geldi.

Dee dışarıdayken Lydia'nın telefonunu duymazdan gelmeyeceğini biliyordu.

"Sen bensiz başla. Birazdan yanındayım," dedi Rick'e.

Lydia köpekleri ve yerde duran çamaşırları kenara itip mutfğa yöneldi. Çantası sandalyenin üzerindeydi. İçinden telefonu buluncaya kadar birkaç saniye çantasını karıştırdı. Yeni bir mesaj vardı.

"Dee iyi mi?" Rick kapının önünde duruyordu.

"Büyük olasılıkla matematik kitabını unutmuştur yine."

Lydia işaretparmağını ekrana değdirip tuş kilidini açtı. Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti. Mesajda Dunwoody'de bilmediği bir adres yazılmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Rick.

Lydia telefona bakıp mesajın yanlışlıkla gönderilmiş olabileceğini düşündü. Küçük ölçekli bir işletme sahibiydi. Erken paydos etme lüksü yoktu. Bu yüzden işyerindeki telesekreter mesajında ceptelefonunun numarasını da veriyordu. İş numarası ise minibüsünün kenarında, Julia kaybolduktan sonra babasının bannaktan kurtardığı köpeği hatırlatan devasa bir labradorun resminin yanında yazılıydı.

"Liddie?" dedi Rick. "Kimmiş?"

"Mesaj Claire'den," dedi Lydia, söylediklerini varlığının ta derinliklerinde hissederek. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

7

Claire kendi ofisinde oturdu, çünkü Paul'ünkinde durmaya tahammülü kalmamıştı. Yumurta kabuğu rengine boyadığı Chippendale tarzında antik bir yazı masası vardı. Duvarları açık griydi. Yerdeki halı sarı gül desenleriyle bezeliydi. İçleri tıka

bası süngerle dokunulmuş bir koltukla pul, açık mor bir duvar, melik kumaşla kaplıydı. Tavandan basit bir avize sarkıyordu, ama Claire berrak kristalleri, güneş doğru açıdan vurduğunda, duvara eflatun bir prizma gibi yansıyan mor renkli kuvars tanelarla değiştirmişti.

Paul onun çalışma odasına hiç gelmezdi. Pastel renkli bir duvar, yaya dokunursa eğer penisinin düşeceğinden korkarak kapıda, böylece dikilirdi sadece.

Adam Quinn'in arabasına bırakmış olduğu nota baktı.

O dosyalara gerçekten ihtiyacım var. Lütfen zor kullanmamı istemeyenden. AQ

Claire sözcüklere o kadar uzun süre bakmıştı ki, onları gözü kapalıyken bile görebiliyordu.

Zor kullanmak.

Bu bariz bir tehditti, ancak işin ilginç yanı Adam'ın onu tehdit edecek hiçbir gerekçesi yoktu. Zor kullanmak tam olarak ne demekti? Onu hırpalamak için üzerine kiralık katilleri mi salacaktı? Bir tür cinsel ima mı vardı içinde? Adam'la cilveleşmeleri bazen sertte kaçardı, ama bunun nederi yaşadıkları ilişkinin yasadışı olmasındandı. Onların kaçamaklarında romantik otel odaları yoktu, yalnızca yılbaşı partilerinde duvara yaslı kısıcık sevişmeler vardı, bir diğerinde golf turnuvası sırasında işi pişirmişlerdi, bir keresinde de Quinn+Scott ofisinin içindeki tuvalette. İşin doğrusu, gizli kapaklı telefon görüşmeleriyle saklı mesajlar, olayın aslından daha iç gıcıklayıcıydı.

Yine de Claire, Adam'ın hangi dosyalardan söz ettiğini merak etti; iş dosyaları mı, pornolar mı? Çünkü Adam'la Paul her şeylerini paylaşmışlardı, üniversitedeki yatakhane odalarından sigorta şirketlerine kadar. Claire de o paylaşılanlar listesine ait olduğunu varsayıyordu, ama Paul'ün bunu kestirip kestirmediği meçhuldü.

Peki ama Claire'in kestirdiği tam olarak neydi?

Filmlere bir kez daha bakmıştı; bu kez hepsine birden. Claire, Paul'ün ofisinde oturmak zorunda kalmamak için dizüstü bilgisayarını garajdan bağlayıvermişti. Filmlerin birinci serisinin ortalarına doğru, şiddetten beyninin adeta uyuşmaya

başladığını hissetmişti. Paul olsa bu durumu "alışına" diye açıklardı ama Paul'un cehenneme kadar yolu vardı, aptal açmazlarının da.

Bu yeni kazandığı bakış açısıyla Claire, her film serisinin ayrı doğrusal öykü üzerine kurulu olduğunu görebiliyordu. Başta zincire bağlı kızlar büsbütün giyiniktiler. Ardından gelen sahnelerde maskeli adam, kuşkusuz zorla giydirilen deri büstiyerleri ve ağırsız külotları ortaya çıkartmak için üzerlerindeki kıyafetleri yavaşça kesmeye ya da parçalamaya başlıyordu. Kadınların yüzleri sonuna kadar gizleniyordu. Başlarında, güçlkle nefes alıp verirken, umutsuzca solumalarını belli eden ince kumaştan siyah kükuletalar vardı. Hikâye ilerledikçe, şiddet de hızını artırıyordu. Dayak, kamçılama vardı, ardından kesme ve kızgın demirle dağlama ve hayvanları dürtme çubuğu.

Sonlara doğru kızların maskeleri çıkınlıyordu. İlk kadının yüzü, iki filmde de doğranmadan hemen önce görünüyordu. Anna Kilpatrick'e benzeyen kızın surati, Paul'un gizli sabit sürcüsündeki en son filme kadar örtülüydü.

Claire kızın yüz hatlarını yakından incelemişti. Karşısındaki nin Anna Kilpatrick olup olmadığından emin olmasına olanak yoktu. Hatta Claire, Kilpatrick ailesinin Facebook'taki fotoğraf albümlerinden bir resmi indirmişti. Resimle filmdeki görüntüyü yan yana koymuş, ama yine de emin olamamıştı.

Sonra oynat düğmesine basıp son filmi başından sonuna kadar kesintisiz izlemişti. Başta sesi açık bırakmış, ancak çıgıllara tahammül edememişti. Adam, üzerinde yine o sınır bozucu kauçuk maskeyle içeri giriyordu. Elinde bir pala vardı, ama onu kı öldürmekte kullanmıyordu. İrzina geçmek için kullanıyordu.

Claire az kalsın tekrar kusacaktı. Cıgerlerini temiz havayla doldurmak için evin önünde bir tur atması gerekiyordu.

Gerçek mi?

Başkomiser Mayhew, kızın yanı başından sahte karın fıskırmasını sağlayan bir kablo sistemi geçtiğini öne sürmüştü. Claire, Paul'un çekmecelerinden birinde bir büyütec bulmuştu. Kızın yanı başında tek görebildiğı, cam kırıkları gibi duran yüzölümü et parçalarıydı. Yerde hiçbir kablo yoktu, çünkü kameranın

bilgisayarlar sistemi idare eden biri varsa eğer, kabloların bir yere sokulması unitesine bağlı olması gerekirdi.

Claire internette fişekler konusunda ufak bir araştırma yaptı. Ancak görebildiği kadarıyla hepsi uzaktan kumanda değildi. Hatta ölümcül pornolarla ilgili de bir genel araştırma yapmış, ancak listelenen sitelerden herhangi birine tıklamadan ölü kopmuştu. Açıklamaları fazlaca rahatsız ediciydi. Kaza kesme, yamyamlık, ölümlerle seks, "ölüye tecavüz" gibi şeyler. Wikipedia'ya bakmayı denemiş, ama kayıtlara geçen videoların fazla çığırca ya da amatörce olduklarını fark etmişti. Her şeyin üzerinde yapılandırılmamıştı ve önceden belirlenmiş bir yapıya sahip değildi.

Yani tüm bunlar, Mayhew'un filmlerin sahte olduğuyla ilgili varsayımını doğruluyor muydu? Yoksa Paul, tıpkı en iyi golf çubuğu ya da özel sipariş ofis sandalyesi için en iyi deriyi bulan kişi gibi en iyi ölümcül pornoları da mı bulmuştu?

Claire daha fazla dayanamadı. Garajdan çıktı. Eve döndü. İlaç saklayıcısını attı ağızına. Soğuk su cildini uyuşturuncaya dek bekledi. Adam mutfak mushuğunun altında tuttu.

Nasıl beynini de uyuşturabilseydi. Sakinleştiricilere rağmen zihnini sürekli komplo teorileri üretmeye devam ediyordu. Bu film istediği dosyalar, bu iğrenç filmler miydi? Bıyıklı Başkoşun Mayhew ile işbirliği içinde miydiler? Bu yüzden mi Adam kaybolmuştu? Bu yüzden mi Mayhew görüşmelerinin sonunda öyle gıcık davranmıştı, Claire'e bunların sahte olduklarını ve en önemlisi de bu yüzden mi başka kopyası olup olmadığını sormuştu?

Eğer bu filmler sahteyse, kız Anna Kilpatrick değil de sadece bir oyuncuysa, Adam sadece evin anahtarı onda bulunduğu için bu kadar karakola çağırılmışsa, Mayhew Büyük Sayılar Kanunu'nun 137. maddesi kanalıyla izlediği bir belgeselden biliyorsa ve Claire'e evliliklerinin her anında onu mutlu etmeye çalışmış bir adamın itibarını iki paralık etmeye çalışan paranoyak bir ev kadınının başına başka bir şey değilse?

Claire masasının üzerinde duran reçeteli turuncu ilaç şişesine baktı. Percocet. Kapağı açılmıştı, çünkü içinden bir tane almıştı.

Etiketle Paul'in adı yazıyordu. Kullanma tablosu ya da etiket 13. AĞRI İÇİN GEREKLİKÇİ AFIN. Claire ağrıları bir elini bir parmağının ucuyla şişeyi masanın üzerine desinli. İki elini de masanın üzerine yayıldı. Bir tane daha Percocet'i dâhilat üzerine yerleştirip bir yudum şarapla midesine yuvarladı.

İntihar genetik bir olaydı. Bunu, Hemingway konulu derslerden birinde, bir ayağı çukurdaymış gibi görünen yaşlı bir profesörden öğrenmişti. Ernest bir av tüfeği kullanmıştı. Keza babası da. Bir kız, bir de erkek kardeş vardı, bir torun ve belki Claire'in anımsamadığı başkaları da, ancak hepsinin kendilerini öldüklerini biliyordu.

Claire masanın üzerine saçılmış duran Percocet haplarına baktı. Onlarla şekerlemeymişler gibi oynamaya başladı.

Babası, hayvanlara ötenazi uygulanan bir ilaçla, Nembutal iğnesiyle hayatına son vermişti. Solunum sisteminin durmasına bağlı ölüm. İğneyi kendine zerk etmeden, bir avuç uyku ilacını bir kadeh votka ile yutmuştu. Julia'nın kayboluşunun altıncı yılından iki hafta önceydi. Önceki ay hafif bir felç geçirmişti. İntihar notunu, bir not defterinden koparttığı buruşuk bir kâğıdın üzerine titrek bir elyazısıyla yazmıştı.

Bütün güzel kızlarıma. Sizi yüreğimin her hücresiyle seviyorum. Babacığınız

Claire babasının kasvetli bekâr evinde geçirdikleri uzun hafta sonunu hatırladı. Gün boyunca Sam, şimdiki boşanmış babaların çocuklarıyla yaptıkları şeylerin tamamını yapmıştı: Claire'e parasının yetmediği kıyafetler satın almış, annesinin izlemesine izin vermediği bir filme götürmüş ve her türlü abur cuburu yemesine izin vermişti, öyle ki onun için özel olarak tasarlanan pembe çarşaflı pembe odaya geri döndüğünde Claire resmen komalık hale gelmişti.

Claire o dönem on dördünde ya da on beşinde olmalıydı. Evdeki odasının duvarları turkuvaza boyalıydı, yatağına da rengârenk bir kırkyama örtü seriliydi ve odada, sallanan sandalyesinin üzerine oturduğu, dedesinden kalan pelüş hayvandan başka hiçbir oyuncak yoktu.

Gece yarısına doğru, yediği hamburgerler ve dondurmalar Claire'in midesinde amansızca dönüp durmaya başladı. Kendini

can havhyle tuvalete atıldında, babasını küvetin içinde otur-
ken buldu. Banyo yapmıyordu. Üzerinde pijamaları vardı. Ya-
zın küvetindeki yastığa gömmüştü. Kendinden geçmişçe. Ya-
şyla çok ağlıyordu ki, Claire ışığı açınca kızı güçlkle fark etti.

"Çok üzgünüm canıkom." Sesi o kadar yumuşaktı ki, Cla-
re dediklerini anlamak için yere diz çökmek zorunda kaldı. Kü-
vetin yanına çömelirken, Claire ilginç bir şekilde, günün birinde
kendi çocuğu olunca, onu yıkamanın buna benzer bir şey ola-
bileceğini düşündü.

"Ne oldu babacığım?" diye sordu.

Sam başını salladı. Claire bakmamaya çalıştı. Günlerde,
Julia'nın doğum günüydü. Bütün sabahını Şerif'in ofisinde, ka-
yıp kızının dosyasını inceleyerek, eski yatakhane odasının, evde-
ki yatak odasının, kaybolduktan haftalar sonra hâlâ öğrenci me-
kezinin önünde zincirli duran bisikletinin fotoğraflarına bakarak
geçirmişti. "Bazı şeyleri gördün mü unutamıyorsun."

Anne babasının tüm tartışmalarında, Helen, Sam'e, hayatına
devam etmesi gerektiğiyle ilgili bir mesaj verirdi. Soğuk mizaçlı
annesiyse kalbi kırık babası arasında kalan Claire'e, yaşantısının
ilerleyen yıllarında, kendisine mahkemece tayin edilen psikolo-
ğu tarafından, duygularını gerektiği gibi ifade edememe teşhisi-
nin konulması pek de şaşırtıcı değildi.

Babası bir duygu seline kapılmıştı. Yanında durup göğsün-
den yayılan acıdan azıcık da olsa nasibini almamak imkânsızdı.
Ona bakan hiç kimse, karşısında bütün bir insan göremezdi.
Gözleri sürekli yaşlıydı. Aklından geçen kara düşüncelerden du-
dakları titrerdi. Gördüğü karabasanlar yüzünden, nihayet yaşa-
dığı apartmandan da atılmıştı.

Sonlara doğru, Claire onunla yaşamaya başladığında –daha
doğrusu, annesi onunla kalması için zorladığında– Claire yata-
ğına uzanıp elini yatak odalarının arasındaki ince duvara yaslar
ve babasının çığlıkları havada uçuşurken titreşimleri hissederdi.
Nihayet Sam kendi çığlıklarından uyanırdı. Claire, onun odası-
nın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü duyardı. Duvarın ar-
dından ona iyi olup olmadığını sorar, babası da her defasında iyi
olduğunu söylerdi. İkisi de bunun yalan olduğunu bilirdi, tıpkı

ikisinin de Claire'in babasına bakmak için odasına gitme gereği olmadığını bildiği gibi.

Claire kalpsiz olduğundan değil, önerileri onlarca kez yatağına gidip bakmıştı. Yüreği ağzında, babasının odasına koşmuş ve onu çarşafılarına dolanmış, yatağının içinde kıvrılarak halden bulmuştu. Sam sürekli mahcuptu. Claire babası için ne kadar çaba yaramaz olduğunun, kendisi yerine burada Helen'in olması gerektiğinin hep farkındaydı, ancak Helen'in onu terk etmesinin sebebi de buydu zaten.

"Bunları duydukça anneni daha az sevesim geliyor," demişti Paul, en nihayet Claire ona Julia'dan sonraki hayatını anlattığında.

Paul.

Claire'in bir numaralı kahramanı olmuştu daima. Hep onun tarafını tutmuştu. Hatta onu hapisten kefaletle çıkarttığı ve yaşananlar bariz Claire'in suçu olmasına rağmen Paul ona, "Hiç endişelenme. Bir avukat tutarız," demişti.

Bundan on sekiz sene önce Lydia ona, Paul Scott'un esas sorununun Claire'i normal ve kusurlara sahip bir insan gibi görmemesi olduğunu söylemişti. Hatalarını görmezden geliyordu. Attığı yanlış adımları düzeltiyordu. Ona asla karşı çıkmıyordu, onu korkutmaya, kızdırmaya ya da erkeklerin dangalaklıklarını katlanılmaya değer kılan tüm o ateşli duyguların hiçbirini uyandırmıyordu.

"Neden tüm bunları, sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?" diye sormuştu ablasına Claire, çünkü son derece yalnızdı ve bir ablası kaybolan, diğer ablası uyuşturucu bağımlısı olan, babası intihar eden, kendi iyiliği için fazla güzel sayılan kız olmaktan bıkip usanmıştı.

Yeni bir kimlik arayışındaydı; kendi seçtiği kişi olmak istiyordu. Mrs. Paul Scott olmak istiyordu. Onu koruyacak birini istiyordu. Ona değer verilmesini istiyordu. Akıllı olmak istiyordu. Onu her an heyecandan havalara uçurabilecek bir ilişki istemediği kesindi. İlk gençlik yıllarında böylelerini fazlasıyla yaşamıştı. İstemez, kalsındı.

Artı, sanki Lydia'nın daha iyi bir seçeneği varmış da konuşuyordu. Güvensizlik içinde kıvranıyordu. Hayatının her dönemini

popüler olmak için uğraşarak geçirmişti. Ona asılan hayali çocuklar yüzünden hıççı olmuştu. Erkek arkadaşlarından biri, bütün eğlenceli kızların kokain aldıklarını söylediği için kokain başlamıştı. Claire, ablasının kendini etraftaki en tuhaf tiplere, yakışıklı hıyarların kollarına atmak için normal ve nazik erkekleri geri çevirdiğine defalarca şahit olmuştu. Karşısındaki onu o kadar görmezden gelirse, Lydia onu o kadar elde etmek isterdi.

Bu yüzden de küsüşmelerinden bir ay kadar sonra ablasının Lloyd Delgado adında bir adamla evlenmesi Claire'i hiç şaşırtmamıştı. Çok yakışıklı ama serseri görünümlü biriydi. Aynı zamanda da suç dosyası oldukça kabarık Güney Floridalı bir kokainmandı. Evlendikten dört ay sonra Lloyd aşırı dozdan ölmüş, ve mahkeme de henüz doğmamış bebeklerini korumak üzere Lydia'ya bir vasi tayin etmişti.

Bu olaydan sekiz ay sonra Julia Cady Delgado doğmuştu. Yaklaşık bir sene kadar kreş hizmeti sunan bir sığınma evinde yaşamışlardı. Sonra Lydia kendine bir veteriner kliniğinde, arka taraftaki kafesleri temizleme işi bulmuştu. Ardından terfi ederek hayvanları tıraş etmeye başlamış ve bu sayede de ücretini haftalık olarak ödediği bir otel odasına geçebilmişlerdi. Dee özel okula gidebilsin diye Lydia öğlen ve bazen de akşam yemeklerinden feragat etmişti.

İki sene sonra Lydia çalıştığı bölümün müdürü olmuştu. Yaklaşık bir sene sonra da kendine güvenli bir araba satın alabilecek ve tek oda kiralayabilecek duruma gelmişti. Bundan üç yıl sonra da kendisi köpek bakım salonu işine girmişti. İlk başlarda stop lambaları yerine kırmızı koli bandı bulunan hurda bir Dodge minibusle müşterilerinin evlerine gidiyordu. Sonra kendine daha düzgün bir minibüs satın aldı ve onu gezici bir köpek berberine dönüştürdü. Bundan sekiz yıl önce de kendi salonunu açtı. İki çalışanı vardı. Ufak bir krediyle kendine küçük bir çiftlik evi satın aldı. Ondan daha genç gibi duran ve Sam Shepard'ın daha az çekici bir halini andıran Rick Butler adlı kapı komşusuyla çıkmaya başladı. Çok sayıda kedisi ve köpeği vardı. Kızı, gizli bir hayırseverin bursuyla Westerly Academy'de okuyordu.

Aslında pek de gizli sayılmazdı artık, çünkü Claire'in Paul'ün ofisinde bulduğu evraklara göre kocası, Julia "Dee" Delgado'nun

Westerly Academy'ye devam etmeyi için gereken yıllık onuz bin dolarlık okul ücretini, paravan bir şirket aracılığıyla ödemişlerdi.

Claire, Dee'nin burs talep yazısına, yapıldıkları belgelerle gönderilmiş otuz farklı öğrenci bilgisinin bulunduğu dosyaların içinde rastlamıştı. Şike yapıldığı apaçık ortadaydı, ancak Dee'nin kâğıdı diğerlerinden açık ara daha ikna ediciydi. Tezinde, Georgia eyaletinin hüküm giymiş uyuşturucu bağımlılarına banyo nasıl dar ettiğini izah ediyordu. Kimsenin onlara yiyecek ve barınak vermek istemediğini anlatıyordu. Oy veremiyorlardı. İşe alınırken ayrımcılığa tabi tutuluyorlardı. Hiçbirine burs imkânı verilmiyordu. Çoğunlukla aile destek hizmetinden yoksundular. Hapis yattıklarına, cezalarını ödediklerine, şartlı tahliyelerini tamamladıklarına ve vergilerini ödediklerine göre, tıpkı bizler gibi tüm vatandaşlık haklarına sahip olmaları gerekmez miydi?

Oldukça inandırıcı bir savdı, Claire'in önünde duran fotoğrafları görmezden gelerek dahi.

Ve Paul'ün yıllar boyunca Lydia'yı takip ettirmek için tuttuğu özel dedektifler sayesinde, Claire'in aralarından seçim yapabileceği bir sürü fotoğraf vardı önünde.

Bir kolunda Dee'yi, diğerinde market paketlerini taşıyan bitkin görünüşlü bir Lydia. Veterinerlik ofisinin önünde otobüs bekleyen bitap düşmüş bir Lydia. Üç şeritli bir yolda, bir dizi köpeği yürüten ve yüz ifadesi bir arlığına da olsa gevşemiş görünen Lydia. Stop lambaları kırmızı koli bantlı hurda Dodge'una binerken. İçi seyyar bir köpek berberine dönüştürülmüş Ford minibüsünü sürerken. Yeni salonunun önünde gururla dururken. Belli ki fotoğraf açılış günü çekilmişti. Lydia, elindeki dev makasla dükkânın önündeki sarı kurdeleyi keserken kızıyla hippik kılıklı erkek arkadaşı onu gururla izliyordu.

Dee Delgado. Claire fotoğrafları düzene koydu. Lydia'nın kızı, Julia'ya o kadar çok benziyordu ki Claire'in nefesi tutuldu.

Fotoğrafları gördüğünde Paul da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Julia'yla hiç tanışmamışlardı, ama Claire'in aile fotoğraflarıyla dolu üç koca albümü vardı. Fotoğrafları yan yana koyup bir karşılaştırma yapıp yapmamayı düşündü. Hemen ardından

da albümlerin kapağını senelerdir açmadığını geçirdi aklında. Şimdi açarsa eğer, içlerinde Paul'ün onlara da bakmış olabileceğine dair bir delil bulacağından endişelendi.

Bakmanuş olmasına imkân yoktu. Belli ki Paul, Lydia'ya kafayı takmıştı. Son on yedi buçuk senedir her eylül ayında, Lydia'yı takip etmesi için özel bir dedektif tutmuştu. Her defasında değişik bir şirketle çalışmış, ama her biri ona benzer detaylı raporlar sunmuş. Lydia'nın hayatını en ufak ayrıntısına kadar irdelemişlerdi. Kredi istihbaratı. Sabıka kayıtları. Vergi iadeleri. Mahkum ilanları. Şartlı tahliye raporları. Her ne kadar işin yasal tarafı on beş yıl önce tamamlanmış olsa da, mahkeme nüshaları hatta hayvanlarının isimlerini gösteren bir liste bile vardı.

Claire, kocasının bunu yaptığından tamamen habersizdi. Lydia'nın da bundan bihaber olabileceğini tahmin etti, çünkü ablasının Paul'dan tek kuruş almaktansa ölmeyi tercih edeceğine emindi.

İşin komik yanı, yıllar içerisinde Paul, Claire'e, Lydia'yla iletişime geçmesini önermişti. Kendi ailesinden yaşayan birileri olsa onlarla konuşabilmek için neler vermeyeceği konusunda yaygara koparmıştı. Helen'in artık genç olmadığını ve eski defterleri kapatmanın Claire'e iyi gelebileceğini anlatmıştı. Hatta bir defasında, onu aramayı bile teklif etmişti. Ama Claire hayır demiş, çünkü hakkında yalan söyleyen kız kardeşini asla affetmeyeceğini ona göstermek istemişti.

"Aramıza üçüncü bir kişinin girmesine asla izin vermeyeceğim," diye söz vermişti Claire, haksız yere suçlanan kocasına karşı hissettiği haklı öfkeden sesi titreyerek.

Acaba Paul kendi çıkarları için Claire'e karşı Lydia'yı mı kullanmıştı, tıpkı bilgisayar şifreleri ve banka hesaplarıyla onu kendi çıkarları için yönlendirdiği gibi? Claire'in her şeye kolayca erişimi vardı, o yüzden hiçbir şeye bakmak zorunda hissetmemişti kendini. Paul bütün günahlarını görüş alanı içinde tutarak çok ama çok kurnazca davranmıştı.

Şu anda tek sorun, daha kaç günahını ortaya çıkaracağını bilmemesiydi. Claire, Paul'ün çalışma odasından taşıdığı iki ağır dosya kutusuna göz attı. Beyaz, mat plastikten kutulardı. Dış taraflarına etiketler yapıştırılmıştı. KİŞİSEL-1 ve KİŞİSEL-2.

Claire'in ikinci kutuyu açması gelmedi. İlk, bir yığınca hazırlanabileceğinden fazlasını içeriyordu. İçindeki dosyalar renklerine göre sınıflandırılmıştı. Kenarlarındaki sekimelerde dizgiyerce kadın isimleri yazılmıştı. Claire, Lydia'nın ismini görür görmez, bariz sebeplerden dikkat kesilmiş, sonra da onlarca farklı kadın ismi taşıyan onlarca dosyayı içeren kutuyu kapatmayı tercih etmişti, çünkü Paul'ün kişisel pisliklerine gereğinden fazla bulaştığını düşünmüştü. Kendini daha fazla zorlamayacaktı.

Onun yerine devrik ilaç kutusunun yanı başındaki kapaklı ceptelefonunu açtı. Claire kontrollü diye bilinen, kullan-at tarzı bir cep telefonu almıştı kendine. En azından televizyonda izlediği Law&Order dizisinde öyle söyleniyordu.

Lydia'nın ceptelefonu Paul'ün raporlarındaydı. Claire kontrollü telefonundan ona bir mesaj atmıştı. İçerik yoktu, sadece Dunwoody adresi vardı. Claire işi şansa bırakmak istemişti. Aca-ba Lydia adresi gördüğünde görevden alınmış eski Nijerya başkarının yardım için karşısındakinin hesap numarasını sorduğu mesaj gibi istenmeyen mesajlardan biri sanıp silecek miydi? Yoksa Claire'den geldiğinin farkına varıp görmezden mi gelecekti?

Claire görmezden gelinmeyi hak ediyordu. Ablası ona, bu adamın kendisine tecavüze yeltendiğini söylemiş, Claire ise karşılığında adama inanmayı tercih etmişti.

Oysa Lydia, ona hemen yanıt vermişti: *Yola çıktım, geliyorum.*

Hırsızlıktan bu yana Claire güvenlik kapısını açık bırakmaya başlamıştı. Gizliden gizliye, hırsızların geri dönüp onu öldürmesini umuyordu. Ya da öldürmemesini, çünkü bu Helen'e gaddarlık olurdu. Belki de sadece öldüresiye döverler ve Claire kımaya girer, bir sene sonra da bütün domino taşlarının devrilmesi bitince uyanırdı.

İlk domino taşı şuydu: Tecavüz pornoları izleyen birinin gerçek hayatta tecavüz meraklısı olmayacağını söylemek kolaydı; peki ama, ya bu kişi geçmişinde bir kez dahi olsa bu işi yapmaya yeltenmekle suçlanmışsa?

İkinci domino: Ya bu uzun zaman öncesine ait tecavüz suçlaması doğruysa?

Üçüncü domino: İstatistiki anlamda, tecavüzcüler tek bir tecavüzle yetinmezlerdi. Bu işten paçayı kurtarırlarsa tecavüzlerini

sındırılmıyordu. Paçayı kurtarmasalar da aynı suçtu yeniden o da mecranları o kadar yüksekti ki, her hapishaneye bir döner tıpa koysalar yarıydı.

Claire bu istatistiği nereden mi biliyordu? Çünkü bundan birkaç yıl önce bir tecavüz yardım hattında gönüllü çalışmıştı. Herhâlde biri ona bu hikâyeyi bir partide anlatmış olsaydı kızıyla gülerdi.

Bu da onu dördüncü dominoya götürüyordu: KİŞİSEL-1 ve KİŞİSEL-2 etiketli Pandora'nın kutularında aslında ne vardı? Akli başında her insan, kadın isimli diğer dosyaların da Lydia'nun dosyasındaki bilgilerin aynalarını içerdiğini tahmin edebilirdi: izleme raporları, fotoğraflar, Paul'ün hedef aldığı kadınların bütün geliş gidişlerinin ayrıntılı listeleri.

Beşinci domino: Eğer Paul, Lydia'ya gerçekten tecavüze kalktıysa, diğer kadınlara ne yapmış olabilirdi?

Neyse ki, ondan çocuk sahibi olmamıştı. Bunun düşüncesi bile başını döndürmeye yetti. Aslında, bütün oda etrafında dönüyordu. Şarapla haplar birbirine pek uymuyordu. Claire o alışıldık boğucu mide bulantısını hissediyordu yine.

Gözlerini kapadı. Aklından bir liste yaptı, çünkü kafasındaki leri yazmak fazla tehlikeli gelmişti.

Jacob Mayhew: Filmlerin gerçekliği konusunda yalan mı söylüyordu? O kurnaz dedektif, takındığı gizemli tavırlarıyla bir kadının narin duygularıyla oynamamak için ona yalan söyleyebilecek biri miydi?

Adam Quinn: Aslında hangi dosyaların peşindeydi? Onunla sevişirken bile gerçek kimliğini gizlemekte Paul kadar başarılı mıydı?

Fred Nolan: Bu tüyler ürpertici dangalak cenaze günü neden evlerine gelmişti? Filmler yüzünden mi yoksa Claire'i bekleyen daha kötü bir sürpriz mi vardı?

Paul Scott: Tecavüzcü? Sadist? Koca? Dost? Sevgili? Yalancı? Claire onunla ömrünün yarısı boyunca evli kalmıştı, oysa kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Gözlerini açtı. Bakışlarını masaya saçılmış haplara çevirdi ve bir tane daha almayı düşündü. Kafasının güzelleşmesinin ne tür bir çekiciliği bulunduğunu anlamadı o an. Amacın, beyni uyuştur-

mak olduğunu düşünmüştü, oysa her şeyi fazlasıyla yediğini düşünüyordu. Beynini susturamıyordu. İçi titriyordu. Dilü ağzına fazla büyük geliyordu. Belki yanlış bir şey yapıyordu. Belki de iki saat önce aldığı iki sakinleştirici, diğer ilacın etkisini ortadan alıyordu. Belki daha fazla Percocet'e ihtiyacı vardı. Claire, ila d'ını çekmece- den çıkardı. Kuşkusuz YouTube'da, yardımsever bir uyuşturucu bağımlısı tarafından kaydedilmiş eğitici bir video bulabilirdi.

Kontrollü telefonu titreşti. Claire, Lydia'nın mesajını okudu. *Geldim.*

Avuç içleriyle masadan destek alarak güçlkle ayağa kalktı. Ya da en azından kalkmaya çalıştı. Kol kasları tepkisizdi. Claire bacaklarını doğrulmaya zorladı, ama odanın tamamı bir çeyrek kadar döndüğünde yere düşecek gibi oldu.

Kapının zili çaldı. Claire, Lydia'nın bütün fotoğraflarıyla ona ait raporları çekmeceye tıktı. Şarabından bir yudum aldı, sonra kadehi yanına almaya karar verdi.

Yürümek ayrı bir dertti. Mutfaktaki ve oturma odasındaki açık alanlar önünde engel oluştuyordu, ama ana holdeki karşılıklı duvarlara çarptıkça da kendini tilt makinesinin içindeki top gibi hissediyordu. En sonunda topuklularından kurtulmaya karar verdi, zaten evin içinde asla ayakkabıyla gezmazlerdi. Bütün halılar beyazdı. Yerler ağartılmış meşe döşeliydi. Duvarlar beyaza boyalıydı. Duvardaki tablolar bile pastel tonlardaydı. Yaşadığı yer bir ev değildi. Bir sanatoryumdu.

Giriş kapılarının kulplarına ulaşamayacakmış gibi hissetti. Buzlu camın ardından Lydia'nın hatlarını kabaca görebiliyordu. Claire kapı kulpunu kavramaya çalışırken şarabı yere döküldü. Dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissetti, oysa bu olup bitenlerin hiçbirisi komik değildi.

Lydia cam kapıyı tıklattı.

"Geldim işte." Claire nihayet kapıyı açabilmişti.

"Aman Tanrım." Lydia, Claire'in gözlerine bakmak için eğildi. "Gözbebeklerin bozuk para kadar."

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum," dedi Claire, bozuk paranın boyu gözbebeğinin tamamından büyüktü sonuçta. Değil miydi yoksa?

Lydia buyur edilmeden içeri daldı. Çantasını kapının arkasına bıraktı. Ayakkabılarını bir köşeye fırlattı. Utolü bakışlarıyla baktı. "Neresi burası?"

"Bilmeyorum," dedi Claire, çünkü artık burayı evi gibi hissetmiyordu. "Paul'la bir ilişki yaşadın mı?"

Lydia şaşkınlıktan afalladı.

"Söyle bana," dedi Claire, çünkü Paul'ün raporlarında, Lydia'nın bir çocuğu olduğunu ve Paul'ün, kızın eğitim materyallerini karşıladığını öğrenmişti. Aşk bebeğiyle sonuçlanan bir ilişki, Paul'ün neden ablasının hayatına girmeye çalıştığıyla ilgili korkunç açıklamalara daha makul bir bakış açısı getirebilirdi.

Lydia'nın ağzı hâlâ bir kanış açıktı.

"Yaşadın mı?"

"Kesinlikle hayır." Lydia endişeli görünüyordu. "Ne ilaç alдың sen?"

"Nembutal ve Ambien ile votka."

"Hiç komik değil." Lydia şarap kadehini elinden aldı. Bomboş antrede kadehi koyacak bir yer aradı ve en sonunda yere bırakmaya karar verdi. "Bana neden bunu soruyorsun?"

Claire yanıtı kendine sakladı.

"Seni aldatıyor muydu?"

Claire olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. Birine tecavüz etmek aldatma sayılır mıydı? Çünkü açıkça söylemek gerekirse, bütün dominoların düştükleri yön buydu. Eğer Paul gerçekten Lydia'ya tecavüze kalkıyorsa, muhtemelen bir başkasıyla da aynı işe yeltenmiş ve başarılı olmuştu. Ve eğer bu işten bir kez paçayı kurtarırsa, büyük olasılıkla yeniden denemişti.

Sonra da özel bir dedektif tutmuş ve üzerlerinde baskı kurabilmek için garajdaki gizli sığınmağından hayatlarını adım adım izlemişti.

Peki bu aldatmak mıydı? Claire kriz merkezinde aldığı eğitimden, tecavüzün güçle ilgili olduğunu biliyordu. Paul her şeyi kontrol etmeyi seviyordu. Kadınlara tecavüz etmek, kilerdeki bütün konservelerin yazılarını dışa gelecek şekilde çevirmekle ya da bulaşık makinesini askeri nizamda doldurmakla eşdeğer miydi yoksa?

“Claire?” Lydia parmaklarını sertçe gıcaklattı. “Bana bak.”

Claire ablasına bakmak için elinden geleni yaptı. Lydia’ın içlerinde en güzelleri olduğunu düşünmüştü hep. Yüzü tortu bullaşmıştı, ama yıllara Claire’in tahmininden daha iyi meşgul okumuştur. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı. Cüzi ve başarılı bir kıızı vardı. Eroin bağımlılığından kurtulan ve evinin önünde eski kamyonetini tamir ederken bir yandan radyodaki sohbet programlarını dinleyen bir erkek arkadaşı vardı.

Paul’un tüm bunları bilmesine ne gerek vardı? Aslında Lydia hakkında herhangi bir şey bilmesine ne gerek vardı? Bu işi sizin adınıza yapacak birini de tutsanız takipçilik sayılır mıydı? İnsanları bilgileri dışında izlemek tecavüzün farklı bir türü değil miydi?

“Claire, ne aldın sen?” diye sordu Lydia. Sesi yumuşamıştı. Claire’in kolunu okşadı. “Canikom, ne aldığını söyle bana.”

“Valium.” Claire bir anda ağlamak istedi. Birinin ona en son ne zaman canikom dediğini hatırlamıyordu. “Birkaç da Perco-cet.”

“Kaç tane?”

Claire başını salladı, çünkü önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. “Bay Sandviç diye bir kedimiz vardı.”

Doğal olarak Lydia’nın kafası allak bullak olmuştu. “Tamam.”

“Ona Jambon derdik, sandviçin içindeki jambon gibi. Sürekli aramıza girerdi. Kanepede. Yatakta. Sadece ikimiz birden onu okşadığımızda mırlardı.”

Lydia karşısındaki deliyi anlamaya çalışırcasına başını yana eğdi.

“Kediler insanları tanır.” Claire, ablasının bu dediklerini andığından emindi. Hayvanlarla dolu bir evde büyümüşlerdi. Hiçbiri peşlerine sâhipsiz bir hayvan takmadan parkta yürüyemezdi. “Paul kötü biri olsaydı, Jambon bunu derhal anlardı.” Claire zayıf bir savunma sunduğunun farkındaydı, ama kendine engel olamamıştı. “Öyle değil midir, kötü insanlar hayvanlardan nefret etmez mi?”

Lydia şaşkınlıkla başını salladı. “Ne dememi istediğini bilmiyorum, Claire. Hitler köpeklerle bayılırdı.”

"Schacht'e ad Hitlerımı." Claire, Paul'dan alıntı yapmadığını anlamıyordu. "Bir tartışmayı kazanmak için birini Hitler'le kıyaslama durumu."

"Tartışıyor muyuz?"

"Paul'le aranızda neler geçtiğini anlat bana."

Lydia derin bir iç geçirdi yine. "Neden?"

"Çünkü daha önce anlattıklarını hiç dinlemedim."

"Daha önce anlatmama izin vermedin. Dinlemeyi reddettin."

"Şimdi dinliyorum."

Lydia antreye göz gezdirip Claire'in onu içeri buyur etmediğine dikkat çekmeye çalıştı. Ablasının anlamadığı, Claire'in bu soğuk ve ruhsuz evi, Lydia'nın gözleriyle görmeye tahammül edememesiydi.

"Lütfen," diye yalvardı Claire. "Lütfen Pepper. Anlat bana."

Lydia sanki bu anlatacaklarının hiçbir önemi kalmamış gibi, ellerini sertçe geriye doğru savurdu. Ama yine de, "Onun arabasındaydık," dedi. "Miata'da. Elini dizime koydu. İttirdim."

Claire soluğunu tuttuğunu fark etti. "Hepsi bu mu?"

"Gerçekten hepsi bu kadar mıydı sanıyorsun?" Lydia'nın sesi öfkeliydi. Claire bunun en doğal hakkı olduğunu düşündü. "Arabayı sürmeye devam etti ve ben de *Pekâlâ*, diye düşündüm, kız kardeşimin ezik erkek arkadaşının elini dizime koyduğunu görmezden geleceğiz. Ama sonra hiç bilmediğim bir yola saptı ve bir anda kendimizi ormanda bulduk." Lydia'nın sesi yumuşamıştı yine. Claire'in gözlerine değil, omzunun üzerinden geriye bakıyordu. "Sağa çekti. Kontağı kapadı. Ona neler olduğunu sorduğum an suratımın ortasına bir yumruk indirdi."

Claire yumruklarını sıktığını fark etti. Paul hayatında kimseye el kaldırmamıştı. O gece arka sokakta, Yılan Adam'a direnirken bile yumruk atamamıştı.

"Sersemlemiştim," dedi Lydia. Üstüne abanmaya başladı. Karşı koymaya çalıştı. Bir yumruk daha attı, ama bu kez başını çevirdi. "Seyircisini ikna etmeye çalışan bir oyuncu gibi başını hafifçe çevirdi. "Kapı koluna uzanmaya çalıştım. Açmayı nasıl becerebildiğimi bilmiyorum. Arabadan aşağı düştüm. Üzerime kapanmıştı. Dizimi savurdum." Sustu ve o an Claire,

ablasının kişisel savunma kursuna gittiğini anlatıyordu. Ezbetleri onlara, saldırgan bir erkeği, kasığına tekme atarak etkisiz hale getiremeyeceklerini, çünkü hedefi bulmanın zor olduğunu ve bu hareketin saldırganı daha da öfkeliendirmekten başka işe yaramayacağını tekrar tekrar anlatmıştı.

Lydia devam etti: "Koşmaya başladım. Henüz on metre uzaklaşabilmiştim ki beni yakaladı. Yüz üstü kapaklandım. Ve üzerime çıktı." Lydia gözlerini yere çevirdi. Claire ablasının bunu daha savunmasız görünmek için mi yaptığını merak etti. "Nefes alamıyordum. Beni eziyordu. Kaburgalarımın her an kırılacakmış gibi büküldüğünü hissediyordum." Elini kaburgalarına götürdü. "Sürekli olarak bana, 'Bunu istediğini söyle,' diye tekrarlıyordu."

Claire kalbinin duracağını hissetti.

"Bu konuşma tarzı hâlâ kâbuslarıma girer; sözüm ona seksiymiş gibi fısıldaması. Halbuki tüyler ürperticiydi." Lydia irkildi. "Arada sırada yüzüstü uyuyakaldığımda, sesi hâlâ kulağımda yankılanır ve..."

Claire soluk alabilmek için ağzını açtı. Paul o akşam onu tuğla duvara sertçe yasladığında, o da kendi kaburgalarının büküldüğünü hissetmişti. Claire'in kulağına, *Bunu istediğini söyle*, diye fısıldamıştı. O an bunun gülünç olduğunu düşünmüştü. Paul daha önce asla bu şekilde konuşmamış, ancak Claire ona istediği yanıtı verinceye dek onu bırakmamıştı.

"Sonra ne yaptın?" diye sordu Lydia'ya.

Lydia hafifçe omuz silkti. "Seçeneğim yoktu. Ona duymak istediğini söyledim. Pantolonumu parçalarcasına indirdi. Etimi delen tırnaklarının izi bacağımda durur hâlâ."

Claire elini bacağına, Paul'ün kendi derisini sıyrıldığı yere götürdü. "Ya sonra?"

"Kemerini açmaya başladı. ıslık sesi duydum, oldukça yüksek bir ıslıktı. Ses iki delikanlıdan geliyordu. Ormanda yürüyüşe çıkmışlardı, bizim sevgili olduğumuzu düşünmüş olmalıydılar. Can havliyle bağırmaya başladım. Paul havaya sıçradı. Hızla arabaya doğru koştu. Çocuklardan bir tanesi peşinden giderken, diğeri bana yardım etmeye çalıştı. Polise haber vermek istediler, ama ben karşı çıktım."

“Neden?”

“Belki bir milyonuncu kez, hapisten kefaletle çıkarılmıştır. Paul ise iki işte birden çalışan başarılı bir üniversite mezunuydu. Sen kime inanırdın?”

Claire’in kime inandığını biliyordu zaten. “O iki çocuk...”

“Güney Alabama ormanında takılmaya gelmiş eşcinsel gençlerdi. Polisler daha ağızlarını açar açmaz durumu anladılar.” Aslında ne kadar saçma olduğunu göstermek istemişçesine başını salladı. “O anda kendimi düşünmedim. Tek istediğim Paul’u senden uzak tutmaktır.”

Claire elini alnuna götürdü. Ateşi var gibiydi. Hâlâ antrede duruyorlardı. Lydia’ya eve buyur etmeliydi. Onu çalışma odasına davet etmeli ve orada birlikte oturmalıydılar. “Bir içki almırsın?”

“Sana bağımlılıktan kurtulduğumu söylemiştim.”

Claire bunu biliyordu. Paul’ün özel dedektifleri Lydia’nın katıldığı toplantılara girip dediklerinin her kelimesini kaydetmişti. “Benim bir içkiye ihtiyacım var.” Claire yerde duran şarap kadehini eline aldı. İçindekini tek dikişte yuttu. Gözlerini kapatıp bekledi. Kesinlikle rahatlatmamıştı.

“Uyuşturucu ya da alkolle bir sorunun var mı?” diye sordu Lydia.

Claire bardağı güçlkle yere bırakabildi. “Evet. Sorunum ikisinden de fazla hoşlanmıyor olmam.”

Lydia cevap vermek için ağzını açacakken, garaj yolundan yaklaşan araç, evin içini aydınlattı. “Kim gelmiş olabilir?”

Claire kapıdaki güvenlik kamerasını açtı. Küçük ekrandan siyah bir resmi aracın kapının girişine park edişini izlediler.

“Hakkahıyar’ın ne işi var burada?” Lydia paniklemişti. “Claire?”

Claire kendi paniğiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Onu asıl endişelendiren bunun *hangi* hakkahıyar olduğuydu? Mayhew, Claire’in videoları kopyalamadığından emin olmak için mi gelmişti? Yoksa gelen, o yakışsız yorumları ve ürpertici bakışlarıyla insanı çıldırtan sorular soran, ancak en baştan beri bu evde ne aradığına dair herhangi bir açıklama yapmayan Nolan mıy-

di? Yoksa Claire'in şartlı tahliye memuru mu geldi? Her an habersizce kapısını çalıp alkol ve uyuşturucu testi yapabileceği konusunda onu uyarmıştı.

"Şartlı tahliyedeyim," dedi Lydia'ya. "İdrarında uyuşturucu bulmamaları gerekiyor." Claire'in çılgın düşünceleri, jirdişti sakınleştiriciye takıldı. Paul'un dosyalarında dikkatini çeken bir ayrıntı geldi aklına. Lydia uyuşturucu kullandığı dönemde, hapis cezasına çarptırılmamak için uyuşturucudan yediği bir cezada ona yöneltilen suçu kabul etmişti. Claire ablasını girişten koridora doğru itmeye çalıştı "Yürüsene Pepper! Hapis cezasına çarptırılmış hükümlülerle görüşmemem gerekiyor. Beni tekrar hapse tıkabilirler."

Lydia yerinden kıpırdamadı. Kapana kısılmış gibiydi. San-ki zihninden akan yüzlerce sorudan bir tanesini seçmeye çalışmışçasına dudaklarını sessizce kıpırdatıyordu. En sonunda, "Işıkları kıs," dedi.

Claire başka ne yapacağını bilemedi. Ortam ışığını loşlaştıran elektrik düğmesini yavaşça çevirdi. Giriş katındaki bütün ışıklar kısıldı. Bu şekilde, bir umut büyümüş gözbebeklerini gizleyebilecekti. İkisi de yüzlerini yan yana koyup gözlerini ekrana kenetlemişlerdi. Lydia'nın paniklemiş soluğu, Claire'inkiyle örtüşüyordu. Arabadan bir adam indi. Uzun boylu, iriyanı biriydi. Kumral saçlarını yana doğru düzgünce taramıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı Claire, çünkü beyni şu anda Fred Nolan'la başa çıkacak kadar berrak değildi. "FBI geldi."

"Ne?" Lydia'nın sesi korkudan tizleşmişti.

"Fred Nolan." İsmi bile Claire'in tüylerini diken diken etmeye yetmişti. "Merkez ofisten pisliğin teki bir özel ajan."

"Ne?" Lydia dehşete kapılmış görünüyordu. "Federal bir suç mu işledin?"

"Bilmiyorum. Belki." Bunu tartışacak zamanları yoktu. Claire ekranı, giriş kapısını gösterecek şekilde ayarladı. Ekranda Nolan'ın kafası belirdi, merdivenleri tırmanıyordu.

"Dinle beni." Lydia alçak sesle konuşmaya çalıştı. "Yasal olarak hiçbir sorusunu cevaplamak zorunda değilsin. Seni tutuklamadığı takdirde onunla gitmek zorunda değilsin ve eğer tutuklarsa

ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin. Anlıyor musun beni Claire? Sığınma sığınma esprilerini ve gülünç şakalarını kendine sakla. Net olası çeneni kapalı tut."

"Peki." Muhtemelen bedenini saran adrenalin dalgası sayesinde daha rahat düşünebildiğini fark etti Claire.

Her ikisi de giriş kapısına bakıp beklediler.

Buzlu camın ardında, Nolan'ın iri gölgesi belli belirsiz görünüyordu. Zile uzanıp çaldı.

İkisi de yerlerinden sıçradılar.

Lydia, Claire'e sessiz kalmasını hatırlattı. Nolan'ı bekletiyordu ve bu iyi bir fikir olabilirdi. En azından bu arada Claire nefesini kontrol altına alabilirdi.

Nolan zile bir kez daha bastı.

Lydia ayağını kaldırıp yürüme sesi çıkarttı. Kapıyı birazcık aralayıp başını aralıktan uzattı. Claire ablasını ekranda görebiliyordu. Nolan'a bakarken başını kaldırması gerekiyordu, çünkü boyu çok uzundu.

"İyi akşamlar han'fendi." Nolan hayali şapkasının ucuna dokunur gibi yaptı. "Evin hanımıyla görüşmeye gelmiştim."

Lydia'nın sesi hâlâ tiz ve titrek çıkıyordu. "Uyuyor."

"Arkanızda saklanıyor olmasın?" Nolan elini kapıya öyle sertçe dayadı ki, Lydia'nın kapıyı açmaktan başka tek çaresi yere düşmekti. Nolan, Claire'e gülümsedi. Gözünün etrafındaki morluk sarıya dönmüştü. "Buzlu cam komik bir malzeme, hiçbir şey gizleyemiyor."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Lydia.

"Şaşırtmacalı bir soru." Lydia kapatamamış diye Nolan elini kapıdan çekmiyordu. Karanlık gökyüzüne baktı. Ön verandanın üzeri örtülü değildi. Paul bunun evin dış cephesini mahvedeceğini söylemişti.

"Yağmur dinmiş görünüyor," dedi Nolan.

Claire'le Lydia yanıt vermedi.

"Ben yağmuru severim." Nolan evin içine girdi. Antreye göz gezdirdi. "Koltukta yayılıp kitap okumak için harika bir zamandır. Ya da film izlemek için. Film izlemeyi sever misiniz?"

Claire yutkunmaya çalıştı. Neden filmlerden konuşuyordu ki? Mayhew'la mı görüşmüştü? Bilgisayarlarda takip cihazı mı

cardı? Claire, kablolu bağlantı için Paul'un dizindeki bilgileri kullanmıştı. Nolan bütün girişlerini takip mi etmişti?

"Mrs. Scott?"

Claire kısaçık bir soluk alabilmeyi başardı. Nolan'a, beyraya onu tutuklamaya mı geldiğini sormamak için kendini tuttu.

"Şuradaki kamyonet sizin mi?"

Lydia gerildi. Nolan şimdi de onunla konuşuyordu.

Elini uzattı. Fazla uğraşması gerekmedi. Lydia'nın o kadar yakınında duruyordu ki, dirseğini hafifçe kırması yetmişti. "Sanırım tanıştırılmadık. Ajan Fred Nolan, FBI."

Lydia kendisine uzatılan eli sıkmadı.

"Şartlı tahliye memurunuzu buraya getirebilirdim." Yine Claire'e bakıyordu. "Federal bir ajana bilerek ve isteyerek yalan söylemenin ya da onu yanlış yönlendirmenin beş yıl hapisle cezalandırılabilceği gerçeği bir yana, şartlı tahliye memurunuzun sorularını teknik olarak yok sayamazsınız. Sessiz kalma hakkına sahip değilsiniz." Öne doğru eğilip Claire'in gözlerine baktı. "Uyuşturucu kullanmarız yasak."

"İsmim Mindy Parker," dedi Lydia. Kamyoneti garajından ödünç aldım. Claire'in arkadaşayım.

Nolan, Lydia'yı baştan aşağı dikkatlice süzdü, çünkü Claire'in arkadaşı olabilecek birine benzemiyordu. Pantolonu kottan çok streç tayt andırıyordu. Siyah tişörtünün kenarında çamaşır suyu lekesi vardı ve gri ceketinin köşelerini sanki bir köpek çiğnemiş gibiydi. Claire'in arkadaşlarından birinin hizmetçisiymiş gibi bile durmuyordu.

"Mindy Parker." Nolan abartılı hareketlerle cebinden spiralli bir not defteriyle bir kalem çıkardı. İçine Lydia'nın sahte adını yazdı. "Güven ama doğrula. Reagan öyle dememiş miydi?"

"Neden buradasınız?" diye sordu Lydia. "Saat neredeyse gece yarısına geliyor. Claire'in kocası yeni öldü. Rahat bırakılmak istiyor."

"Üzerinizde hâlâ cenaze törenindeki elbise var." Nolan'ın bakışları Claire'in bederinde gezindi. "İçinde harika görünmediğinizden değil."

Claire tepkisel olarak gülümsedi, çünkü her kompliman aldığında bunu yapardı.

"Kocanızın iş ortağının sizinle temasa geçip geçmediğini araştırarak etmiştim Mrs. Scott."

Claire'in ağız tutkal yemişçesine kurudu.

"Mrs. Scott? Mr. Quinn sizinle temasa geçti mi?"

Claire cevap vermeye zorladı kendini. "Cenazedeydi."

"Evet, gördüm. Düşünecek olursanız, ince bir davranış." Claire'in konuşmasını taklit etmek için sesini tizleştirdi. "'Ne, düşüncecek olursanız, Ajan Nolan?' Yo, lütfen, bana Fred deyin Ben de size Claire diyebilir miyim? 'Elbette, Fred.'"

Claire olabildiğince sert görünmeye çalıştı.

"Kocanızın şirketin parasını zimmetine geçirdiğini biliyordunuz sanırım?"

Claire ağzının şaşkınlıkla aralandığını hissetti. Dediklerinin anlatırını tam olarak kestirebilmek için Nolan'ın cümlesini aklından tekrar etmesi gerekti. O şekilde bile, adamın söylediklerine inanamıyordu. Paul para konusunda bezdirici derecede dürüsttü. Bir keresinde taşra marketindeki tezgâhtar ona biraz fazla para üstü verdi diye yarım saatlik yolu geri dönmüşlerdi.

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Nolan'a.

"Öyle mi?"

Claire onun küstah suratını yumruklamak istiyordu. Bu bir tür tuzaktı. Nolan, Adam ve Mayhew'la işbirliği içindeydi ya da tek başına çalışıyordu ve bütün bunların o korkunç filmlerle bir alakası vardı. "Her ne oyun oynuyorsanız işe yaramıyor."

"Bana inanmıyorsanız Adam Quinn'e sorun." Nolan, sanki Claire telefona koşacakmış gibi bekledi. "Federalleri arayan oydu. Şirketin muhasebecilerinden bir tanesi, Domuzcuk Holding adlı bir paravan şirket adına yapılmış üç milyon dolarlık bir havaleye rastladı."

Claire çığlık atmamak için çenesini sımsıkı kilitledi. Domuzcuk, Bay Sandviç'in bir diğer lakabıydı.

"Çok para, öyle değil mi?" dedi Nolan, Lydia'ya. "Üç milyon? Senin benim gibiler bu kadara emekliye ayrılır."

Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Bacakları titremeye başladı. Sinir krizi geçirmeden önce Nolan'ı buradan defetmesi gerekiyordu. "Gitmenizi istiyorum."

"Ben de karımın komşuyla kışkırtılmamasını istiyordum." Bana ki şakalaşıyorlarmış gibi kıkırdadı Nolan. "Biliyor musun Claire, işin komik yanı bu para kocanın dişinin kovuşunu bile dolduramaz." Lydia'ya döndü: "Paul'un kâğıt üzerindeki değeri yirmi sekiz milyon. Ya da o kadardı diyelim. Hayat sigortası poliçesi ne kadarlıktı?" Bu soruyu Claire'e sormuştu, ama Claire cevap vermemişti, çünkü hiçbir fikri yoktu. "Bir yirmi milyon daha," diye belirtti Nolan. "Yani diyeceğim odur ki, neredeyse elli milyonluk bir dulsun artık." Bilgiyi hazmetmesi için sustu, oysa Claire hiçbir şeyden anlam çıkaramayacak durumdaydı.

"Adam Quinn'in davayı mahkemeye düşmeden halledip kocanı federal hapishanede çürütmemesi gayet nazik bir davranış," dedi Nolan. Claire'e sinisi bir bakış attı. "Kocanın arkasını kollamak için kendine ait bir yöntemi var sanırım."

Bu imalı hakaret Claire'i afallatmıştı. "Siz ne demeye..."

"Kapa çeneni, Claire." Lydia kardeşinin önüne dikildi. "Artık gitmen gerekiyor," dedi Nolan'a.

Nolan kocaman gülümsedi. "Öyle mi?"

"Buraya onu tutuklamaya mı geldin?"

"Sizce?"

"Birincisi, gözümün önünden kaybol."

Nolan temkinli bir şekilde geri adım attı. "İki numarayı duymak için sabırsızlanıyorum."

"İkincisi de şu, pislik herif: Onu sorguya çekmek istiyorsan, avukatını ara da sana bir randevu ayarlasın."

Nolan alaycı gülümsemesini takındı. "Biliyor musun Mindy Parker, sana baktıkça Claire'e ne kadar benzediğini fark ediyorum. Sanki siz ikiniz, kardeş falan bile olabilirdiniz yani."

Lydia sakinliğini korudu. "Siktir git buradan."

Nolan teslim olurmuşçasına kollarını havaya kaldırdı, ama teslim olmadı. "Bana çok garip geliyor. Böyle yüklü bir servete sahip bir adam, neden kendi şirketinden üç milyon çalar ki?"

Claire'in göğsüne keskin bir acı saplandı. Nefes alamadı. Yer ayaklarının altından kayıyordu yine. Arkasındaki duvardan destek almaya çalıştı. Dün bayıldığında da birebir aynı şeyleri hissetmişti.

"Ayrıca hanımı da sırtı baş başa bırakayım da gecenin geçmesini bekleyim kevin'i çıkarım," dedi Nolan. Verandaya çıkıp gökten bakarak "Claire bir gece olduğu kesin."

Lydia kapıyı hızla çarptı. Sonra da sıkıca kilitledi. Ağzını, ayağını hızla kapadı. Gözleri korkudan irileşmişti. Güven, ailesiyle beraber Fred Nolan'ın taş basamaklardan aşağı inip arabalarıyla arabasına doğru ilerlemesini izlediler.

Claire başını çevirdi. Onu daha fazla izlemek istemiyordu, ama sesini duymaya devam ediyordu. Otomatik kilidin açılma sesini, arkasından kapıyı hızla çarptığını. Motorunun gümbürtüsünü. Arabasının burnunu diğer yöne çevirip garaj yolunu kat ettiği sırada hidrolik direksiyon kutusundan yükselen mekanik iniltiyi.

Lydia ellerini ağzından çekti. Claire kadar hızlı nefes alıp vermiyordu. "Bu lanet olası olay nedir, Claire?" Ağzı şoktan bir kaçık açık halde Claire'e baktı. "Bu lanet olası olay nedir?"

Claire tüm bu lanetleri iki günde tüketmişti. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Lydia bağırarcasına konuşuyordu. Sesi, cilalı zeminde yankılanıp metal ve camlı döner merdivenlerden yukarı yansıyordu. "Lanet olsun, bilmiyorum da ne demek, Claire?" Antrede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Bu olanlara inanmıyorum. Bu olanların hiçbirine inanmıyorum."

Claire de inanmıyordu. Filmler. Mayhew. Nolan. Paul'ün biriktirdiği dosyalar; Claire'in bildiği, kendini okumaya zorlamadıkları. Adam Quinn ile olup bitenler. Şimdi de Paul'ün hırsızlık yaptığını öğrenmişti. Üç milyon dolar mı? Nolan, Paul'ün servetinin bunun kat kat üzerinde olduğunu söylemişti. Sadece bankadakilerden söz etmişti. Paul borsaya güvenmezdi. Evin borcu ödenmişti. Arabaların da öyle. Paul'ün bir şeyler çalmasını gerektirecek bir şey yoktu.

Kendi kendine güldü, çünkü elinden başka bir şey gelmiyordu. "Paul'ün bir tecavüzçü olduğuna inanıyorum da, hırsız olduğuna neden inanmıyorum acaba?"

Bu soru Lydia'yı afallatmıştı. "Bana inanıyorsun."

"Sana senelerce önce inanmam gerekirdi." Claire sırtını yaslandığı duvardan ayırdı. Lydia'yı bu pisliğe sürüklediği için vicdan azabı duyuyordu. Ablasını tehlikeye atmaya hakkı yoktu,

aydıllıkla da olup bitenlerden sonra. "Sen bu çantayı biriktirdiğin için üzgünüm. Çantayı yırtılır."

Lydia cevap vermek yerine bakışlarını yere çevirdi. Çantası, kahverengi deriden askalı bir çuvalı andırıyordu. Paul'da, Lydia'nın bu çantayı satın aldığı sırada çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığını düşündü. Fotoğrafların bazılarının tele lensle çekildiği aşikârdı, ancak diğerleri markette sürekli kullandığı indirim kuponlarının üzerindeki yazıların okunabileceği kadar yakından çekilmişti.

Lydia, Paul'ün kendisini takip ettirdiğini asla fark edemezdi. Claire, ablası için en azından bu kadarını yapabiliirdi. Lydia'nın, okul harcını Paul'ün gizlice karşıladığı on yedi yaşında bir kızı vardı. Bir erkek arkadaşı vardı. Tamamlanmamış bir ev kredisi vardı. Sorumlu olduğu ve iki eleman çalıştırdığı bir işi vardı. Paul'ün yaşamının her anında onu gözetlediğini bilmek Lydia'yı mahvederdi.

"Gerçekten gitmen gerek Pepper," dedi Claire. "Senden buraya gelmeni hiç istememeliydim."

Lydia çantasını kaptı. Askısını omzuna yerleştirdi. Elini kapağıya dayadı, ama açmadı. "En son ne zaman duş almıştın sen?"

Claire başını salladı. Paul'ün cenazesinden beri yıkanmamıştı.

"Peki ya yemek? Bir şeyler yedin mi bari?"

Claire yine başını salladı. "Sadece..." Nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bundan birkaç ay önce birlikte bir yemek kursuna katılmışlardı ve Paul hiç de fena bir aşçı değildi, ancak şu an kocasını mutfakta hayal ettiği her an, aklına sadece filmdeki o palalı adam geliyordu.

"Claire?" Belli ki Lydia ona bir soru daha sormuştu. Çantasını yere bırakmıştı yine. Ayakkabıları bıraktığı yerde duruyordu. "Git bir duş al. Ben de bir şeyler pişireyim."

"Gitmen gerek," dedi Claire. "Bu şeyden... bu... ne olduğunu bile bilmediğim bu durumdan uzak durman lazım Liddie, ne olduğunu bilmiyorum ama kötü bir şey işte. Tahmin ettiğinden çok daha kötü."

"Farkındayım."

Claire tek emin olduğu şeyi söyledi: "Affını hak etmiyorum."

"Seni affetmiş değilim, ama kardeşimsin hâlâ."

Lydia, Rick'e bir saat içinde eve geleceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Gitmeden Claire'in yıkandığından ve karnunun doyduğundan emin olmak istiyordu, sonra da ona göz kulak olması için Helen'i arayınca dek kız kardeşinin başında dikilecekti. Lydia yirmi dört sene önce annesinin yerini layıkıyla doldurmuştu ve bunu tekrarlamaya niyeti yoktu.

Özellikle de işe FBI karışmışken.

Fred Nolan'ın düşüncesi bile sinirlerini germeye yetiyordu. Belli ki adam, Paul hakkında Claire'in bilmediği şeyler biliyordu. Ya da Claire de biliyordu, ama harika bir oyunculuk sergiliyordu. Bu durumda Claire'in ona, Paul'ün kendisine saldırdığına inandığını söylemesi de yalan mıydı? Eğer değilse, ne değişmişti de ikna olmuştu? Eğer yalansa, onu harekete geçiren neydi?

Tahmin etmeye imkân yoktu. Claire'in çocukken ortaya koyduğu bütün sinsilik, erişkinliğin mükemmeliyetiyle bilenmişti, öyle ki Claire son huzla üzerine doğru gelen bir trenin önünde durup her şeyin yolunda gideceği konusunda ısrarlarını sürdürebilirdi.

İşin aslı, Lydia erişkin Claire'le konuştukça, alelade bir Anne olacak olgunluğa sahip olmadığını fark ediyordu. *Onların* annesi olacak olgunluğa erişmişti.

Lydia boş bakışlarla mutfakı inceledi. Claire'e bir şeyler pişirmek, işin kolay tarafı diye düşünmüştü, ancak tıpkı evin geri kalanı gibi, mutfak da kullanışlı olamayacak kadar kusursuzdu. Bütün mutfak malzemeleri, son derece ucuzmuş gibi duran, ancak milyonlarca dolara mal oldukları her hallerinden belli parlak beyaz laminat dolap kapaklarının ardına gizlenmişti. Set üstü ocak bile cilalı kuvars mutfak tezgâhıyla bütünleşmiş gibiydi. Burası kısmen bir mutfak, kısmen bir sergi alanı, kısmen de *Jetgiller*'in evini andırıyordu. Bir insanın severek ve isteyerek burada yaşamayı seçebileceğini hayal edemiyordu.

Claire'in kine de pek yaşamak denmezli zaten Buzdolabı, açılmamış şarap şişeleriyle doluydu. İçindeki tek yiyecek zeytin kulllanma tarihi iki güne dolan yarım karton yumurtaydı. Dolapların birinde taze bir somun ekmek buldu Lydia. Bir de üzerinde KAHVE MAKİNESİ yazdığı için ne olduğunu çıkarabildiği bir kahve makinesine rastlamıştı, etiketin devamında yazan sayıların, makinenin kullanılmaya başlandığı tarihi işaret ettiğini varsaydı.

Kahve makinesinin arkasındaki PVC'li kullanma talimatı Paul'un işiydi. Lydia, kız kardeşinin bu kadar sıkıcı ve saçma bir işle uğraşmayacağını biliyordu. Makineyi hayata geçirinceye kadar birkaç düğmesine bastı. Musluğunun altına bir kahve fincanı yerleştirip dolmasını izledi.

"Çözmüşsün," dedi Claire. Üzerinde açık mavi bir gömlekle rengi solmuş bir kot pantolon vardı. Saçını kuruması için geriye doğru taramıştı. Lydia, karşısında ilk kez kız kardeşine benzeyen bir kadın görüyordu.

Lydia kahve fincanını Claire'e uzattı. "İç şunu. Ayılsın."

Claire mutfak tezgâhının önüne oturdu. Üzerinden dumanlar tüten kahvesini üfleyerek soğutmaya çalıştı. Tezgâhın önündeki bar tabureleri beyaz deriyle parlak kromdandı. Sırtlıkları alçaktı. Mutfğa açılan oturma odasındaki kanepeler ve sandalyelerle uyum içindeydiler. Arka bahçenin kapısı boydan boya camdı ve yalın manzaranın tam göbeğinde, devasa bir beyaz mermer levhanın içine oyulmuş gibi duran havuz vardı.

Bu evin hiçbir yeri davetkâr değildi. Paul'un soğuk ve çıkarıcı dokunuşu her köşeden yansır gibiydi. Girişteki zemini kaplayan beton yüzey Pamuk Prenses'in bir sahnesinden fırlamışçasına siyah bir ayna gibi cilalanmıştı. Spiral merdivenler bir robotun kaç deliğini andırıyordu. Sonu gelmeyen beyaz duvarların arasında Lydia kendini deli gömleği giydirilmiş gibi hissediyordu. Buradan ne kadar çabuk çıksa o kadar iyiydi.

Lydia, set üstü ocağın altındaki çekmecedeki tava buldu. Dibine biraz sıvı yağ döküp içine iki dilim ekmek yerleştirdi.

"Bana yumurtalı ekmek mi yapıyorsun?" diye sordu Claire.

Lydia gülümsemesine engel olmaya çalıştı, çünkü Claire sanki on üç yaşına geri dönmüş gibi konuşuyordu. Yumurtalı

Claire, en az Lydia'nın hissettiği kadar uğrunuğ görünüyordu. Julia ortadan ilk kaybolduğunda, insanlar onlara burada ne işi olduğunu, o kadar geç saatte neden dışarıda gezip tordüğünü ve tam anlamıyla ne kadar alkol tükettiğini sorup durmuşlardı, çünkü kaçırılmış, büyük olasılıkla tecavüze uğramış ve de öldürülmüş olmasının tek suçlusu besbelli kendisiydi.

"Sen ne dedin?" diye sordu Lydia.

"Başta bir şey söylemedim. Çok kızgındım. Ama kızgın olduğumun farkında değildim, anladın mı?"

Lydia başını salladı çünkü kendisi kızdığında bunun hep farkında olurdu.

"Allison'un dediklerini içimden tekrarlayıp durdum ve öfkem giderek arttı. Sözlerinin ağırlığını göğsümde hissedebiliyordum, tıpkı kaynamak üzere olan çaydanlık gibi." Claire ellerini birbirine kenetledi. "Sonra top filerin üzerinden sahamıza doğru geldi. Onun tarafına gelmişti, ama yine de topa yöneldim. Kolumu iyice gerip havaya kaldırdım -ters vuruşum hâlâ mükemmeldir- ve raketimin havayı yarışını izledim, sonra son saniyede hafifçe yönünü değiştirip raketin köşesini sertçe dizine indirdim."

"Vay anasını."

"Allison yüz üstü yere çakıldı. Burnuyla iki dişi kırıldı. Her yer kan revan içinde kalmıştı. Kan kaybından öleceğini sandım. Dizini ekleminden çıkartmışım, meğer çok acı veren bir şeymiş. Yerine koydurmak için iki ameliyat geçirmesi gerekti. Claire pişman olmuş gibi görünse de sesi belli etmiyordu. "Bunun bir hata olduğunu söyleyebilirdim. Kortun ortasında öylece dikilirken, aklımdan bin bir türlü özrün geçtiğini hatırlıyorum. Allison ortalığı velveleye vermiş yerde kıvrılırken, ben de bunun ne talihsiz bir kaza olduğunu, ne kadar aptal olduğumu, nereye gittiğime dikkat etmediğimi, bütün bunların benim hatam olduğunu falan filan söylemek için ağzım açtım, ancak özür dileyeceğim yerde ona şöyle dedim: 'Tamamen senin suçun, hiç tenis oynamasaymışsın.'"

Lydia, olayın soğuk mutfakın duvarlarındaki yankılanışının şokunu hissetti.

"Diğer kadınların bana bakışları..." Claire hâlâ inanamıyormuşçasına başını salladı. "İnsanlar bana asla bu şekilde bakmamışlardı. Bir iğrenme dalgası yayılır gibiydi. Benden tiksindiklerini hücrelerime kadar hissedebiliyordum. Ve bunu hiç kimseye, hatta Paul'a bile söylememiştim, ama kötülük yapmama bana kendimi o kadar iyi hissettirmişti ki." Sesinden anlaşıldığı kadıyla, bundan kesinlikle emindi. "Beni bilirsin Liddie. Asla bu şekilde kontrolümü kaybetmem. Genellikle her şeyi içimde tutarım, çünkü söylemenin bir işe yaramadığını bilirim, oysa o gün olup biten bir şey beni resmen..." Ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı. "Tutuklanıncaya dek çığırımıdan çıkmış gibiydim."

Lydia yumurtalı ekmeği unutmuştu. Tavayı ocaktan aldı. "Seni kefaletle salıverdiklerine inanamıyorum."

"Para vererek kurtulduk." Claire, o çok zenginlere özgü umursamazlıkla omuz silkti. "Avukatımız aylarca deli gibi uğraştı ve tonlarca para yedi, ama en sonunda Hendrickson'lar sayacıya, şartlı tahliyeyle ikinci derece cezayı kabul ettiklerini söylediler. Altı ay boyunca ayak bileğime bir kelepçe takmak zorunda kaldım. Mahkeme tarafından atanmış terapistimle altı seans daha görüşmem var. Şartlı tahliyem bir yıl daha devam edecek."

Lydia ne diyeceğini bilemedi. Claire asla kavgacı bir tip olmamıştı. Kardeşinin bileğini bükerek boyun eğdiren, kabalık edip başını belaya sokan hep Lydia olmuştu.

"Kadere bak ki, kelepçemi tam da Paul'ün öldürüldüğü gece çıkartmışlardı." Yumurtalı ekmeğin tabağını aldı. "Yoksa kaderin cilvesi değil de tesadüf mü? Annem olsa bilirdi."

Lydia tek bir anlam ifade eden tesadüfe odaklandı. "Ne zaman tutuklanmıştın?" Claire'in hafif gülümsemesi, bağlantının farkında olduğunun kanıtıydı. "Martin ilk haftası."

Julia 4 Mart 1991 günü kaybolmuştu.

"Bu yüzden şartlı tahliyedeyim işte." Claire ekmeği iki eliyle kavrayıp kenarından ısırdı. Tutuklanma hikâyesini sanki bakkaldan alışveriş ederken başına komik bir şey gelmişçesine anlatmıştı, ancak Lydia kız kardeşinin gözündeki yaşları fark etmişti. Bitkin görünüyor. Dahası korkmuş gibiydi. Claire'in öylesine

sayınmasız bir yanı vardı ki. Sanki otuz yıl önce, anne babaları
nın evindeki mutfak masasında oturmuş gibiydiler.

"Julia'nın nasıl dans ettiğini hatırlar mısın?" diye vardı Claire.

Lydia anıların ne kadar kolayca aklına geldiğine şaşıtı. Julia
dans etmeye bayılırdı. İki nota duyacak olsa kendini bir anda rit-
me kaptırırdı. "Keşke bir de müzik konusunda o kadar zekasız
olmasaydı."

"Çok da kötü değildi."

"Öyle mi, ya Menudo?"

Claire, müzik grubundaki oğlana âşık olduğu günleri unut-
muş gibi şaşkınlıkla güldü. "Ne kadar da neşeliydi. Ne çok şey
severdi."

"Neşeli," diye tekrarladı Lydia, sözcüğün hafifliğinden haz-
zederek.

Julia ilk ortadan kaybolduğunda, herkes böylesine kötü bir
olayın bu kadar iyi bir kızın başına gelmesinin ne büyük bir fela-
ket olduğunu söylüyordu. Sonra Şerif, Julia'nın belki de kaçtığı
teorisini ortaya attı -bir hippy grubuna katıldığı ya da bir erkek
arkadaşıyla kaçtığı- ve insanların anlayışlı yaklaşımı suçlayıcı
tarza döndü. Julia Carroll bir anda hayvan barınağında gönüllü
çalışan, evsizlere çorba dağıtan kız olmaktan çıkmıştı. O artık bir
protesto sırasında hapse tıkulmuş sıkı bir siyasi eylemciydi. Okul
gazetesinin tüm çalışanlarını uzaklaştıran saldırgan bir muha-
birdi. Üniversitenin daha fazla kadını işe almasını talep eden ra-
dikal feministti. Sarhoştı. Esrarkeşti. Fahşeydi.

Sanki Julia'nın ailesinin elinden alınması yetmezmiş gibi.
Onurla ilgili bütün güzel şeylerin de alınması gerekiyordu.

"Julia'nın kaybolduğu gece nerede olduğumla ilgili yalan
söyledim," dedi Lydia, Claire'e. "Alley'de sızıp kalmıştım."

Claire şaşırmıştı. Alley, Athens'taki yaşı tutmayan particie-
rin uğrak mekânı Georgia Bar'ı Roadhouse'a bağlayan köhne
bir geçit yoluydu. Lydia, Şerif'e, Julia'nın kaybolduğu gece ken-
disinin müzik grubuyla birlikte Leigh Dean'ın garajında prova
yaptıklarını söylemişti, oysaki ablasının hemen bitişiğindeymiş
meğer.

Claire ne kadar yakın olduklarına dikkat çekcekti. "Ben de Bonnie Flynn'le ders çalıştığımızı söylemiştim, oysa u vişiyorduk," dedi.

Lydia kahkaha attı. İnsanı afallatıcı yorumlar yapmak kende, sunda Claire'in ne denli başarılı olduğunu unutmuştu. "Ve?"

"Abisini tercih ederim." Claire başparmağı ve işaretparmağıyla küçük bir parça yumurtalı ekmeğe aldı, ama yemedi. "E öğleden sonra seni yolda giderken gördüm. McDonald's'in önüne park etmiştim. Sen de trafik ışıklarında duruyordun."

Lydia ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Mezarlığa giderken, McDonald's'in önündeki kırmızı ışıkta beklediğini, anımsadı. Birileri tarafından gözetlendiğinin farkında değildi. "Ben seni görmedim."

"Biliyorum. Yaklaşık yirmi dakika boyunca seni izledim. Bunu ne amaçla yaptığımı bilmiyorum. Mezarlığa gitmen beni şaşırtmadı. Bekliyordum aslında; senaryoya uygun bir son. Paul bizi ayırmıştı. Neden bizi bir araya getirmesindi ki?" Tabak önünden itti. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Ve etmemelisin de, çünkü ben seni hiç affetmeyecektim."

Lydia, affediciliğin doğasında olduğundan pek emin değildi. "Onca zaman sonra bana inanmana neden olan ne?"

Claire yanıt vermedi. Tabakında kalan yumurtalı ekmeğe dikmişti gözlerini. "Onu sevdim. Bana inanmakta zorlandığımı biliyorum, ama onu cidden, gerçekten, delice, çılgınca, can acıtıcı biçimde sevdim."

Lydia sessiz kaldı.

"Kendime o kadar kızıyorum ki, çünkü onca zaman her şey gözümün önündeydi, oysa ben sorgulamayı aklımdan bile geçirmedim."

Lydia konuşmanın bambaşka bir yön aldığını fark etti. Bir süredir zihninin köşesinde, nadasa yatırdığı soruyu sordu. "Eğer Paul'ün iş ortağı meseleyi dava açmadan hallettiyse neden FBI seni rahatsız ediyor hâlâ? Kamu davası da açılmamış. Olay bitmiş."

Claire'in çenesi kıpırdandı. Dişlerini gıcırdatıyordu.

"Bana cevap verecek misin?"

hakkında benzer sözler söylemişti. Ama yine de öğrenmesini istiyordu. "Anna Kilpatrick'e benzeyen kıızı görmek istiyorum," diye belirtti Lydia.

Claire tartışmaya başladı, ama ikinci bir görüşe ihtiyacı vardı. "Filmi oynatamazsın. Sadece yüzüne bakabilirsin."

Lydia istedikten sonra o kahrolası filmi oynatırdı. "Nerede?"

Claire istemeye istemeye yerinden kalktı. Lydia'yı vestiyere götürüp yan kapıyı açtı. Pencerenin olması gereken yerde bir tahta parçası duruyordu.

"Cenaze günü evde bir hırsızlık olayı oldu," diye açıkladı Claire. "Hiçbir şey çalmadılar. Yemek şirketi çalışanları onlara engel oldu."

"Bu filmleri mi arıyorlarmış?"

Claire şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Polis, cenaze töreni sırasında evleri soymak için gazete-deki ölüm ilanlarını kovalayan bir çeteden söz etti."

Lydia haberlerde benzer bir şeyler duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu, ama yine de garip bir tesadüftü.

Lydia'nın evinin iki katı büyüklüğündeki garaja giden geniş araba yolunu kat ettiler. Cumbalı pencerelerden bir tanesi açıktı. Lydia'nın gözüne ilk işlen, köşedeki küçük çekmeceli dolap oldu. Ardından da kırılmış bir dizi golf sopası. El aletleri. Maki-ne aksamları. Boya kutuları. Tenis raketleri. Garaj tam anlamıyla yağmalmıştı.

"Bu benim kendi başarıım," dedi Claire, fazla bir açıklamaya gerek duymadan. "Hırsızlar garaja girmedi."

"Burayı sen mi bu hale getirdin?"

"Aynen," dedi Claire, sanki başka birini çekiştiriyorlarmış gibi.

Lydia başığı yere dikkate etmeye çalıştı, çünkü ayakkabılarını evde bırakmıştı. Elini BMW X5'e yaslayıp yere devrilmiş dola-bın üzerinden atladi. Diğer tarafta balyozla parçalanmış gibi görünen kömür karası nefis bir Porsche duruyordu. Gümüş rengi Tesla'nın kaportasında ezikler vardı. Lydia, bu hasarlı halleriyle bile arabalardan herhangi birinin ev kredisinin kalarını rahatlıkla karşılayacağından emindi.

Claire doğrudan konuya girdi. "Yukarı çıkan bir tavana eklenmiş bağlantı kablosu vardı. Paul, doğrudan bilgisayarına bağlanmaya çalıştı. Ama yere bir delik açmış."

Lydia başını kaldırıp tavana baktı. Alçı panel kırılarak açılmıştı.

"Yukarıda kalamadım artık," dedi Claire. "Paul'ün MacBook dizüstü bilgisayarı Tesla'nın ön bagajındaydı. Onu alıp buraya yerleştirdim, sona da kabloyu duvarın içinden çıkartıp bilgisayara bağladım." Yine nefessiz kalmıştı, tıpkı küçükken okuldaki heyecanlı bir olayı Lydia'ya anlatmaya çalışırken yaptığı gibi. "Başka film var mı diye dizüstü bilgisayarını taradım. Başka bir şeye rastlamadım, ama kim bilir? Paul'ün bilgisayarla arası çok iyiydi. Artı benden hiçbir zaman bir şeyler gizlemeye çalışmadı, çünkü meraklı olmadığımı biliyordu. Ona güveniyordum," dedi Lydia'ya.

Lydia, bakışlarını çalışma tezgâhının üzerinde duran gümüş MacBook Pro'ya çevirirken garajdaki hasarı dikkatle inceledi. Claire'in alçı paneli parçalamak için çekiç kullandığını fark etti, çünkü çekiç duvara saplı halde duruyordu hâlâ. Duvardan ince bir ipi andıran beyaz bir kablo sarkıyordu. Claire onu bilgisayara bağlamıştı.

"Şunun arkasına baksana." Claire tezgâhın gerisini işaret etti. "Harici belleğin ışığını görebiliyorsun."

Kız kardeşinin ne demek istediğini anlaması için Lydia'nun parmak ucuna yükselmesi gerekti. Boynunu tuma gibi uzattı. Yarup sönen bir ışık vardı. Harici bellek duvara gömülüydü. Duvardaki oyuk, etrafındaki süslemeyle birlikte profesyonelce tasarlanmıştı. Lydia ona uzun süre bakacak olsa kafasında çizimini bile canlandırabilirdi.

"Burada olduğundan haberim yoktu. Bütün bu..." Claire garajı kastetti. "Bütün bu yapı, sırlarını saklamak için inşa edilmiş meğer." Durup Lydia'yı inceledi. "İzlemek istediğinden emin misin?"

Lydia ilk kez, filmlerle ilgili gerçekten korkuya kapılmıştı. Claire'in ona evde anlattıkları korkunçtu, ancak Lydia bir şekilde kendini, o kadar da kötü olamayacaklarına inandırmıştı. Rick ile

İkce korku filmleri izlemeye bayılmışlardı. Lydia bu kliblerin hiç birer olamayacaklarını varsaymıştı. Şu an ise Paul'un duzuna gıyla karşı karşıya kalınca Claire'e hak vermeye başladı. Filmler Lydia'nın tahmin ettiğinden kat kat kötü olmalıydı.

Yine de, "Evet," dedi.

Claire dizüstü bilgisayarı açtı. Ekranı Lydia'nın göremeyeceği bir yöne doğru çevirdi. Aradığını buluncaya dek, parmağın dokunmatik farenin üzerinde gezdirip sonra da üzerine tıkladı, "Yüzü en iyi bu sahnede görülüyor."

Lydia kararsız kaldı, ama sonra ekrandaki kızın yüzüne baktı. Duvara zincirlenmişti. Bedeni paramparça edilmişti. Ona yapıları daha iyi bir şekilde tarif etmeye imkân yoktu. Cildi lime limeydi. Bedenindeki yanıklar açık yaralara dönüşmüştü. Eti dağlanmıştı. Göbeğinin ortalarına doğru, kaburgalarının hemen altında, derisi yakılarak koca bir X işareti yapılmıştı.

Lydia ağzında korkunun tadını hissetti. Yanık et kokusunu resmen duyabiliyordu.

"Bu kadar yeter." Claire bilgisayarın kapağını kapatmaya çalıştı.

Lydia ona engel oldu. Bedeninin her bölümü, ekrandaki korkunç olaylara tepki veriyordu. Midesi bulanıyordu. Ter içindeydi. Gözleri bile yanıyordu. Bu gördüğü hiçbir korku filmine benzemiyordu. İşkencenin izleri seyirciyi korkutmayı amaçlamıyordu. Cinsel dürtülerini azdırmayı hedefliyordu.

"Liddie?"

"İyiyim ben." Sesi boğuk çıkıyordu. Hatta bir an elini ağzına götürmüştü. Lydia şiddet manzaralarından o kadar etkilenmişti ki, kızın yüzüne bakmadığını fark etti. İlk bakışta Anna Kilpatrick'e korkunç derecede benziyordu. Lydia biraz daha yakına geldi. Eğildi ve neredeyse burnunu ekrana yapıştıracak kadar yaklaştı. Bilgisayarın yanında bir büyütec duruyordu. Daha yakın plan bir bakış için büyüteci eline aldı.

"Ben de emin olamadım," dedi Lydia en sonunda. "Aslında evet, Anna'yı andırıyor, ona çok benziyor, ama o yaştaki kızların hepsi birbirine benzer." Lydia, kardeşine Dee'nin bütün arkadaşlarının birbirinin aynı olduğunu söylemedi. Onun yerine büyüteci elinden bıraktı. "Polis ne dedi?"

"Anna olmadığını söyledi. Aslında bu soruyu ona sormamalıydım bile, çünkü karakola gidene kadar bu benzediğini farkınla bile değildim. Ancak aklıma girdi bir kere ve bir türlü kafamdan atamıyorum."

"Bu soruyu sormamıştım da ne demek?"

"Kızın Anna Kilpatrick'e benzediği hiç aklıma gelmemişti. Oysa Başkomiser Mayhew'a filmi gösterir göstermez bana ilk söylediği, 'Bu Anna Kilpatrick değil,' oldu."

"Kilpatrick vakasına bakan herifin ismi de Jacob Mayhew. Hakkıhyar bıyığı var. Bu akşam haberlerde gördüm onu."

"O işte, Başkomiser Jacob Mayhew."

"Anna Kilpatrick'in haberleri her kanalda yayınlanıyor. Böyle bir vakadan sorumlu biri, neden bütün işini bırakıp basit bir hırsızlık olayıyla ilgilensin ki?"

Claire dudağını ısırды. "Belki de ona bu filmi, Kilpatrick vakasıyla ilgilendiğini bildiğim için gösterdiğimi zannetmiştir." Bakışlarını Lydia'nın gözlerine dikti. "Bana Anna'nın öldüğünü söyledi."

Lydia tahmin ediyordu aslında, ama teyit edildiğini duymak zor gelmişti. Kayboluşunun üzerinden bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen, Lydia, Julia'nın bile hayatta olabileceğine dair ufak bir ümit kıntısı barındırıyordu içinde. "Cesedini bulmuşlar mı?"

"Arabasında kan izine rastlamışlar. Mayhew bu kadar kan kaybeden birinin hayatta olamayacağını söyledi."

"Ama haberlerde çıkmadı." Lydia denize düşmüş yılanı sanıyordu. "Ailesi hâlâ eve sağ salım dönmesi için dualar ediyor."

"Annemle babam kaç sene boyunca aynı şeyi yaptı?"

İkisi de sessizdi, kuşkusuz. Julia'yla ilgili düşüncelere gömülmüşlerdi. Şerif Huckabee'nin anne babasına, kendi isteğiyle kaçmadıysa eğer Julia'nın ölmüş olacağını söylediğini dün gibi hatırlıyordu Lydia. Helen ona tokadı yapıştırmıştı. Sam, araştırmayı askaya almaları gibi bir kayıtsızlık durumu halinde, şubesi-ne dava açmakla tehdit etmişti Şerif'i.

Lydia boğazının düğümlendiğini hissetti. Temizlemeye uğraştı. Claire'in ona anlattığından fazlası olduğunu hissediyordu.

Hem Lydia'yi korumaya çalışıyordu, hem de kendini. "Tıbbi kayıtlardan başlayıp bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya istiyorum."

"Emin misin?"

Lydia bekledi.

Claire sırtını tezgâha yasladı. "Sanırım her şey cenazeden önce nüşümüzle başladı."

Claire dökülmeye başladı, Paul'ün bilgisayarındaki filmleri bulmasından Nolan'ın haddini aşan sorularına ve her şeyi polise teslim etmeye karar verişine kadar. Lydia, Mayhew'un filmleri, bir kopyasının olup olmadığını sorduğundaki fazlasıyla lakış tavrını duyunca, Claire'den anlattıklarını tekrar etmesini istedi. Ve sonra sıra, Adam Quinn'in Claire'in arabasına bıraktığı nota gelince Lydia sessizliğini daha fazla koruyamadı.

"Hangi dosyalardan söz ediyor?"

"Emin değilim. İş dosyaları mı? Paul'ün gizli dosyaları mı? Paul'ün çaldığı paralarla ilgili bir şey mi?" Claire başını salladı. "Hâlâ anlayabilmiş değilim. Aslında Nolan haklı olabilir. İnsan ihtiyacı olmayan bir şeyi neden çalar ki?"

Lydia cevap vermemeyi yeğledi. Evde kendisini bekleyen harika bir kız arkadaşı varken insan başkasına tecavüze neden kalkışır?

Onun yerine, "Paul'ün bilgisayarındaki 'Tamamlanmamış İşler' dosyasına baktın mı?" diye sordu.

Claire'in ifadesiz yüzü sorusunu cevapladı. "Daha fazla film bulmaktan korktum." MacBook'a doğru eğilip dosyalara bakmaya koyuldu. "Tamamlanmamış İşler" dosyası arında belirdi. Birlikte dosya isimlerini taramaya başladılar.

"Bu uzantılar, mimari bir yazılıma ait şeyler," dedi Claire. Tarihlerinden de görülüyor ki, Paul öldürüldüğü gün bu dosyaların üzerinde çalışıyordu."

"Uzantı dediğin şey ne?"

"Dosya adındaki noktadan sonra gelen harfler. Dosyanın hangi formatta kaydedildiğini işaret ediyorlar. Mesela .JPEG fotoğraflar için kullanılır, .PDF de yazdırılabilir belgeler için." Dosyaları açmak için tek tek üzerlerine tıkladı. Bir merdiven

keşifleri, birkaç pencere ve cephenin çizimleri vardı. "Kavramsal kökiler. Hepsi işle ilgili."

Lydia seçenekleri değerlendirdi. "Bu dosyaların hepsini keşif alayıp Adam Quinn'e yolla. Eğer seni rahat bırakırsa, bu işle bir ilgisi olmadığını anlarsın."

Claire bu kadar basit bir sonuca şaşırılmıştı. Tesla'nın kapısını açtı ve gösterge panosuna doğru fırlatmış olduğu anahtarları kapıya attı. "Auburn Üniversitesi'nin futbol takımına girdiği sene Paul'a bu anahtarlığı hediye etmiştim. İçinde bir USB bellek var."

Paul'la yaşadıkları hayattan söz ederken, Claire sesinin ne kadar alçak çıkışının farkında mıydı acaba? Sanki Claire iki farklı kişi gibiydi; kocasını seven, ona inanan bir eş ve onun bir canavar olduğunu bilen kadın.

"Adam'ı tek başına gidip görmemi istemiyorum," dedi Lydia. "Dosyaları posta kutusuna bırakacağını söyleyen bir mesaj at."

"Bu iyi bir fikir." Claire anahtarlığın sıkıştırmış metal halkasını, tırnağının kenarıyla ayırmakla meşguldü. "Evde kontrollü bir telefonum var."

Lydia neden kontrollü bir telefonu olduğunu sormadı. Onun yerine, bilgisayarın başına geçip bütün mimari dosyaların üzerlerine tıklayıp kapadı. Gözü, filmin dondurulmuş karesine takıldı. Kızcağızın gözleri korkudan kocamandı. Dudakları sanki az sonra çılgın atacakmışçasına aralıktı. Bir yanı filmi oynatmaya can atıyordu, sırf ne kadar kötüye gidebileceğini görmek için.

Lydia filmi kapadı.

Gladyatör programı arama satırında belirdi. Lydia, tıpkı Claire'in belirttiği gibi rakamlardan oluşan dosya isimlerini incelemeye koyuldu. "Aralarında bir dizin olmalı."

"Ben bulamadım. Kahretsin." Claire'in metal halkaya sıkışan tırnağı kırılmıştı.

"Burada milyonlarca el aleti yok mu?"

Claire bir tornavida buluncaya kadar alet kutusunun altını üstüne getirdi. Yere bağdaş kurup metal bir törpüyle anahtarlığı açmayı başardı.

Lydia dosya isimlerine yeniden göz gezdirdi. Bu sayıları açıklayan bir kod olmalıydı. Bir çözüm önereceği yerde, "Ajan Nolan

nlm izlemekle ilgili bir şeye parmak bastı. Eğer Paul'un filmi izlemeye
m kastettiyse, onlardan nasıl haberi olmuş olabilir?"

Claire başını kaldırdı. "Belki o da bu tür şeyler izlemekle
hoşlanıyordur?"

"Öyle bir tipi var," dedi Lydia, sadece tahminde bulunarak
"Bir hırsızlık vakası için neden buraya gelmiş olabilir?"

"Esas soru bu zaten. Burada istenmediği ortada. Mayhew onun
tahammül bile edemiyor. Öyleyse Nolan neyin peşinde olabilir?"

"Eğer Mayhew'un bu işte bir parmağı..."

"O zaman bana neden başkısı yapsın?" Claire çileden çıkıyor
gibi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Paul'un bu filmleri neden izle-
diğini. Onları başka kimlerin izlediğini. Mayhew'un neler bildi-
ğini. Nolan'ın neler bildiğini. Ya da bilmediğini. Sürekli yerimde
saydığımı hissediyorum."

Lydia da aynı şeyi hissediyordu ve daha yalnızca birkaç saat-
tır bu işin içindeydi.

"Nolan bana asılıyor, değil mi?" dedi Claire. "Bu gece bana
bakışı, beni süzüşü onu gösteriyor. Sen de fark ettin mi?"

"Evet."

"Tuhaf biri, öyle değil mi?"

Tuhaftan öteydi, ama yine de, "Sanırım," demekle yetindi
Lydia.

"İşte." Claire diğerlerinden başarıyla ayırdığı anahtar deme-
tiyle ayağa kalktı. Plastik madalyonun üzerinde turuncu ve mavi
harflerle Auburn Üniversitesi'nin logosu vardı. Claire anahtarlı-
ğı eline alıp USB belleği bilgisayara taktı. Sürücüyü bulup açtı.
Lydia USB belleğin, içindeki yazılım klasörü dışında boş oldu-
ğunu gördü.

"Şükürler olsun," dedi derin bir soluk vererek.

"Dalga geçme." Claire "Tamamlanmamış İşler" belgesini USB'ye
kopyaladı. "Umarım bunlar Adam'ın söz ettiği dosyalardır," dedi.
"Eğer değilse, bu duruma katlanabileceğimi sanmıyorum."

Lydia, kız kardeşinin Paul hakkında konuşurkenki tavrının,
Adam hakkında konuşurkenkiyle birebir aynı olduğunu fark
etti. Ve sonra, kapının önünde dikildikleri sırada Nolan'ın ima
ettiklerini hatırladı. "Adam Quinn'le yatıyordunuz."

Claire sözde masumane bir tavırla omuz adlı "Araların ortasında" adadığı terapistim olsa, bir boşluğu doldurmaya çalıştığıma zihne eli."

"Vajinana taktığın isim bu mu?"

Claire kıkırdadı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Lydia, her ne kadar tarih ona, bunun kesinlikle inanılır olduğunu kanıtlamış olsa da.

Rick, kız kardeşinden söz etmesini istediğinde Lydia, Claire'ın cinselliğini özgürce yaşadığı konusuna değinmemişti. Claire bu konuda kesinlikle dikkatsiz değildi. Aksine hayatındaki herkesi özenle sınıflandırmak konusunda uzman sayılırdı. Şehirli arkadaşlarıyla üniversiteli dostlarını asla bir araya getirmezdi. Ponpon kız takım arkadaşlarını asla araba yarış ekibiyle tanıştırmaz ve hiç kimse tenis takımında olduğunu bilmezdi. Etrafındaki hiç kimse onun önüne gelenle düşüp kalktığını tahmin edemezdi. Özellikle de o dönem her kiminle çıkıyorsa.

"Bitti." Claire USB belleği çıkarttı. "Pekâlâ. Hiç olmazsa bir işi hallettik."

Adam Quinn artık Lydia'nın umurunda bile değildi. Zihninin bir köşesi, Paul'ün kodlama sistemindeki bulmacayı çözmekle uğraşıyordu ve en sonunda altındaki mantığı anladı. "Filmlerin isimleri. Kodlanmış tarihlerden oluşuyor." Claire'e döndü. "Yani bir dosyanın adı "1-2-3-4-5 ise, kodlaması 1-5-2-4-3 şeklinde oluyor. İlk rakamı alıyorsun, yanına son rakamı getiriyorsun, sonra ikinci rakamı ve yanına sondan ikinciye ve geriye kalan rakamlar bitinceye kadar bu şekilde devam ediyorsun."

Claire başını sallamaya başlamıştı bile. "Yani, 1 Kasım, 2015, 11-01-2015 şeklinde yazılıyor ve kodu da 1-5-1-1-0-0-1-2."

"Aynen."

Ekranı işaret etti. "Listedeki en son dosya, Anna Kilpatrick'e benzeyen kızın olduğu ilk film."

Lydia kodunu tarihe dönüştürdü. "Kaybolduğu günden bir gün sonra çekilmiş."

Claire tezgâha bütün ağırlığıyla yaslandı. "Şu son iki gündür sürekli aynı şeyi yaşıyorum. Tam kendimi bu filmlerin uydurma olduklarına inandırmak üzereyken, bir şey ortaya çıkıyor ve gerçek olabileceklerini düşünmeye başlıyorum."

Lydia şeytanın avukatı rolüne bürünmeliydi. "Paul'u korumaya talan çalışmıyorum, ama gerçek olsalar da ne fark eder. İnternette, insanların vurulduğu, kellelerinin uçurulduğu, bacaklıra uğradıkları ya da bunun gibi her türlü pisiği bulmaya münkün. Bunları izlemek iğrenç. Ve eğer Paul, bu kızın Anne Kilpatrick olduğunu anlamışsa polise bildirmesi gerekirdi, ancak susup izlemek de yasadışı bir iş sayılmaz."

Lydia'nın sözlerindeki gerçeklik payı Claire'i sarsmış gibiye. Çenesini boynuna gömdü, tıpkı Dee'nin bir şeyden konuşmak istemediğinde yaptığı gibi.

"Claire?"

Claire başını salladı. "Eğer yasadışı değilse, Nolan neden sürekli buraya geliyor? Ve neden Mayhew başka kopya olup olmadığını sorduğunda o kadar garip davrandı?"

"Belki de Nolan yalnızca Paul'ün yasalara karşı gelmesine tahammül edemeyen hergelenin tekidir?" Lydia'nın Başkomiser Mayhew konusunda biraz daha kafa yorması gerekiyordu. "Mayhew seni korumaya çalışıyordur belki de. Etrafındaki erkekler genelde bunu yaparlar. Her daim yapmışlardır. Ama varsayalım bu filmler gerçek. Ne olacak yanı?" Bu sözcükleri ikinci kez tekrarlamak, Lydia'ya ne kadar acı konuştuğunun farkına varmasını sağladı, neticede bu kadınlar aileleri olan birer insandı. Olayın üzerine gitmeliydi. "En kötü durum senaryosu: Mayhew, kocanın ahlaki çöküntü içinde olduğunu düşünmeni engellemeye çalışıyordu."

"Paul zaten ahlaki çöküntü içindeydi." Claire söylediklerinden son derece eminmiş gibi konuşuyordu. Başka belgeler de buldum. Kâğıt dosyalar."

Lydia, içini giderek artan bir panik dalgasının sardığını hissetti.

"Paul onları yukandaki ofisinde tutuyormuş. İki koca kutu dolusu dosya ve Tanrı bilir daha neler. Etiketlerden birinin üzerindeki ismi tanıdım." Claire gözlerini yana kaydırdı, tıpkı küçük bir kızken bir şeyler saklamaya çalıştığında yaptığı gibi.

"Hangi ismi tanıdın?"

Claire bakışlarını bu kez ellerine çevirdi. Başparmağının kenarındaki etleri kemiriyordu. "Kadının adı tanıdık geldi. Haber-

Arde izlenmişti. Kadını değil de, onunla ilgili bir haberi. "Orphan" ya çıkmıştı, çünkü normalde haberlerde söyleti yapmamız."

"Claire, düzgün konuşana."

Claire başını kaldırmamıştı hâlâ. "Paul bir sürü kadın hakkında bilgi topluyormuş ve içlerinden en az bir tanesinin tecavüze uğradığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Claire nihayet Lydia'nın gözlerine baktı. "Adını haberlerde gördüm. Onu tanımıyorum. Paul bana ondan hiç söz etmemişti. Sadece tecavüze uğrayan bir yabancıydı, oysa Paul onunla ilgili bir dosya tutuyormuş. Ve başka kadınlarla ilgili de çok sayıda dosyası varmış."

Lydia bir anda soğuktan ürperdi. "Ne tür bilgiler topluyormuş peki?"

"Nerede çalıştıklarını. Kiminle çıktıklarını. Nereye gittiklerini. Kadınların bilgileri haricinde, onları takip etmeleri için dedektifler tutmuş. Resimler, raporlar ve sabıka kayıtları var." Claire de üşümeye başlamıştı belli ki. Ellerini pantolonunun ön ceplerine daldırdı. "Gördüğüm kadıyla kadınları senede bir kez, yılın hep aynı döneminde izlettiriyormuş, ben de bunun belli bir nedenden ötürü olduğunu düşünmeden edemiyorum, peki ya bunun sebebi bütün bu kadınlara tecavüz etmiş olmasıysa?"

Lydia boğazına bir sinekkuşu kaçmış gibi hissetti. "Benim hakkımda da bir dosyası var mı?"

"Hayır."

Lydia kız kardeşini dikkatlice inceledi. Claire bir kedi kadar iyi sır saklardı. Yalan söylüyor olabilir miydi? Bu kadar önemli bir konuda Lydia ona güvenebilir miydi?

"Ofisimdeler." Claire kararsızdı. "Onlara bakmanı ima ettiğimden değil. Yani..." Omuz silkti. "Ne demek istediğimi bilmiyorum. Üzgünüm. Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. İstersen gidebilirsin. Bence gitsen iyi olur."

Lydia garaj yoluna baktı. Rick'in kamyoneti evin ön tarafındaki dönemece park edilmiş duruyordu. Sileceklerin lastiklerini değiştirinceye kadar Lydia'nın minibüsü kullanmasına izin vermeyecekti. Rick'in bu nazik davranışının karşılığını da FBI

anının aracın plakasını kaydetmesine izin vererek ödemiş ol-
yordu Lydia.

Fron bağımlıysyken Rick'in yolu emniyet teşkilatıyla birden-
tazla kez kesişmişti. Çünkü neredeyse tükettiği kadar mal sat-
mayı başarmıştı. Günlük vukuat kaydını okumak için Nolan'ın
birkaç saatini ayırması gerekecekti. Ne yapabiliirdi ki? Benzin
istasyonuna gidip patronu onu kovuncaya dek Rick'i mi hırpa-
layacaktı? Evinin etrafında dolaşıp sorguya mı çekecekti, belki
de komşularına birkaç soru sorup Lydia'nun hemen yanı başında
yaşadığını öğrenecekti?

Ve sonra Dee de bu işe bulaştırılacaktı, Anneler durumu öğ-
renecekti, ardından Lydia'nun dükkânında çalışan elemanlar ta-
ciz edilecekti ve sonra sıra müşterilerine gelecekti. Onlar da FBI
tarafından soruşturulan bir kadına köpeklerini tıraş ettirmenin
meseleyi fazla karıştıracağıyla ilgili saçma sapan mazeretler uy-
duracaklardı.

"Pepper?" Claire kollarını göğsünün altında sıkıca kenetle-
mişti. "Gitmen gerek. Bu kez ciddiylim. Bu işe seni karıştıramam."

"Boğazıma kadar batmışım zaten."

"Pepper."

Lydia garaj yolunu tırmanmaya koyuldu. Kamyonetin yanı-
na gideceğine eve yöneldi. O da zamanında polisle epeyce haşır
neşir olmuştu. Kana susamış köpekbalıklarıydı hepsi ve anlat-
tığına göre Claire'in çalışma odasında, Ajan Fred Nolan'ın ya-
kalarından düşmelerini sağlayacak iki kutu dolusu balık yemi
duruyordu.

9

Claire, çalışma odasındaki tıka basa süngerle doldurulmuş
koltuğa yığılırken, bir yandan da ablasının Paul'ün dosyaları-
nı gözden geçirişini izledi. Heyecanlı ayrıntıları ortaya çıkarma
düşüncesi, Lydia'yı canlandırmış gibi görünüyordu, oysa Claire

ortaya çıkan yeni bilginin ağırlığı altında boğulacak gibiydi. Paul'un tabutunun mezarı indirilişini izlemesinin üzerinden yalnızca iki gün geçtiğine inanamıyordu. Onun da bedeni koca sınıkiyle beraber toprağa gömülmüş gibiydi. Cildi kurumuştur. Kemikleri sızıyordu. Göz kırpmak bile ona zor geliyordu, çünkü gözlerini kapalı tutmanın cazibesine karşı koymak giderek güçleşiyordu.

Elinde tuttuğu kontrollü telefona baktı. Saat 00.31'de Adam dosyalarla ilgili mesajına kısaca, "Tamam," diye cevap atmıştı.

Claire "tamam"ın ne anlama geldiğini bilmiyordu. USB bellek, posta kutusunun içinde onu bekliyordu. Yoksa Adam gerçek hükmünü belleğin içindekileri görene dek gizliyor muydu?

Telefonu yarandaki sehparın üzerine bıraktı. Tüm bu cevapsız sorular Claire'i hasta ediyordu, kocasının yasını tutmak yerine, onu baştan beri sevdiği için kendi akli dengesini sorguluyor olmak onu kızdırıyordu.

Lydia'nın böyle bir tereddütü yoktu anlaşılan. Yere oturmuş, yüzünde çocukluklarında Cadılar Bayramı sırasında takındığı ifadeyle plastik kutuların içindekileri inceliyordu. Renkli dosyaları tek tek yere yayıp isimlerine göre dizmişti. Renkler yıllara göre farklılık gösteriyordu, bu da Paul'un son altı senede on altı kadın izletmek için dedektiflere para verdiği anlamına geliyordu.

Ya da daha fazlasını.

Claire, Lydia'ya bunun buzdağının yalnızca görünen kısmı olabileceğini söylemedi. Garajdalarken, ana binanın altındaki bodrum katında bulunan malzeme odası geldi aklına. Claire, yalnızca taşındıklarında bir kere gördüğü için bu odayı tamamen unutmuştu. Bu gerçek Lydia'ya inanılmaz gelebilirdi, oysa bodrum katı devasa bir alandı. Burada küçük bir sinema salonu, tam teşekküllü spor salonu, içinde sauna ve buhar odası bulunan soyunma odası, masaj odası, şarap mahzeni, ortasında bilardo, bir de pinpon masası olan oyun salonu, banyolu misafir odası, asansörün kenarında ikram şirketi için mutfak, dopdolu bir bar ve yirmi kişinin rahatça oturabileceği oturma alanı vardı.

Tüm bunların arasında Claire'in ufakık hücre boyutundaki bir alanı unutması çok mu şaşırtıcıydı?

Paul istediği denilemeyecek kadar düzenli biriydi, ancak eşya biriktirmeyi severdi. Claire kocasının koleksiyonculuk yanını, anne babasının ölümünden sonra her şeyini kaybetmesine bağlanırdı, şimdiyse altında daha kötü niyetli bir dürtü aramaya başlamıştı. Auburn’de okuduğu dönemden beri sürekli biriktirdiği eşya kutularını yerleştirmek için aşağıdaki depolama dolaplarının içine raflar inşa ettirmişti. Bu eve ilk taşındıklarında, ilk tanıştıkları yıllardan kalma parçaları göstermişti Claire’e; Claire’in ona ilk yolladığı doğum günü kartını ya da ilk kez karaladığı “Seni Seviyorum” notunu.

O dönem Claire, Paul’ün bu koleksiyonunu son derece sevimli bulmuştu, oysa şimdi tek düşünebildiği aşağıda depolanmış onlarca kutuyla yılda üç taneden, on sekiz senede biriken, elli dört kadının korkunç tecavüz vakalarıyla dolu tam elli dört dosya olduğuydu.

Lydia’nın asla görmemesi gereken bir dosya vardı. Ablası görmüş olduğu dosyaların içeriklerinden yeterince rahatsız olmuştu zaten. Paul’ün kendisine de aynı şeyi yaptığını bilse geri dönülmez bir yola girerlerdi.

“Sen iyi misin?” Lydia okuduğu rapordan başını kaldırıp kardeşine baktı. “Gidip biraz uzanmak ister misin?”

“İyiyim,” dedi Claire, ama gözkapakları ağırlaşmıştı. Bedeni o kadar yorgundu ki, elleri titriyordu. Suçluların ancak suçlarını itiraf ettikten sonra uyuyabildiklerini okumuş ya da duymuştu bir yerlerden. Yaptıkları yanlış davranışı gizlemeye çalışmak enerjilerini öylesine tüketirmiş ki, gerçek ortaya çıkar çıkmaz derin, tatlı bir uykuya dalarlarmış.

Lydia’ya itiraf etmiş sayılır mıydı? Yoksa sadece sıkıntısını mı paylaşmıştı?

Claire gözlerini kapadı. Derin derin nefes alıp vermeye başladı. Uyanıktı –Lydia’nın sayfaları hırsıyla çevirişini duyabiliyordu– ama aynı zamanda uyuyordu ve o hafif uykusunda, bir rüyaya daldığını hissetti. Rüyada bir öykü yoktu, sadece klasik bir günden kareler. Masasına oturmuş faturalarını ödüyordu. Piyanoyu alıştırması yapıyordu. Mutfakta durmuş alışveriş listesi hazırlamaya çalışıyordu. Yılbaşı oyuncak projesine para toplamak

çin insanlara telefon açıyordu. Öğle yemeği davetine katılmaları kendine kıyafet seçiyor, dolabındaki hangi ayakkabıyı giyeceğini karar veriyordu.

Bütün bunların arasında Paul'un evdeki varlığını hissedebiliyordu. Çok bağımsız insanlardı. Her zaman kendi ilgi alanları ve kendi işleri olmuştu, ancak Claire, Paul etrafında olduğunda kendini daha güvende hissediyordu. Ampuller değiştiriliyordu. Güvenlik sistemindeki arızalar gideriliyordu. Uzaktan kumandanın ayarları yapılıyordu. Çöpler dışarı çıkarılıyordu. Kıyafetler katlanıyordu. Piller şarj ediliyordu. Çatal bıçak çekmecesindeki büyük kaşıklar küçük kaşıklardan düzgünce ayrılıyordu.

Ne kadar da güçlü ve becerikli bir adamdı Paul. Claire kocasının ondan daha uzun boylu olmasını seviyordu. Dans ettiklerinde ona bakmak için başını kaldırmak zorunda olmayı seviyordu. Kollarını beline doladığı anda hissettiklerini seviyordu. Claire'den o kadar daha kuvvetliydi ki. Bazen onu kucaklayıp havaya kaldırırdı. Claire ayaklarının yerden kesildiğini hissedirdi. Bedenine değen göğsü o kadar güçlüydü ki. Saçma sapan bir şey için ona takılırdı ve Claire de kahkaha atardı, çünkü Paul'un kahkahasını sevdiğini bilirdi, sonra da Paul, Claire'e, "Bunu istediğini söyle," derdi.

Claire yerinden sıçrayarak uyandı. Kollarını, sanki bir saldırıyı engellemek istermişçesine hızla havaya kaldırdı. Boğazı kuru-muştu. Hızla atan kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Sabah güneşi çalışma odasını doldurmuştu. Lydia gitmişti. Plastik kutular boştu. Dosyaların yerinde yeller esiyordu.

Claire çalışma masasına doğru uzandı. Çekmeceyi açtı. Lydia'nın dosyası hâlâ gizli yerde duruyordu. Claire bir anda öyle rahatladı ki, ağlamak istedi.

Parmaklarını yanağına götürdü. Gerçekten de ağlıyordu. Gözyaşları, onları tetikleyecek herhangi bir olay karşısında her an akmaya hazır bekliyordu. Gözyaşlarına teslim olmak yerine, Claire çekmeceyi kapadı. Gözlerini sildi. Ayağa kalktı. Gömleğini düzelterip mutfağın yolunu tuttu.

Lydia'yı görmeden sesini duydu. Belli ki telefonda konuşuyordu.

"Çünkü bu gece Rick'te kalmamı istiyorum." Lydia duraksadı. "Çünkü öyle istiyorum." Tekrar duraksadı. "Bir lanem, yetişkin olduğumu biliyorum, ama yetişkinlerin hepsi birer vampir. Üstelik büyükler daha da tehlikeli."

Claire gülümsedi. Lydia'nın iyi bir anne olacağından emindi, zaten. Julia ortadan kaybolmadan önce Helen de aynı onun gibi idi.

"Pekâlâ. Ben de seni seviyorum."

Claire, Lydia telefonu kapadıktan sonra uzun süre koridorda durdu. Ablasının, konuşmalarının dinlendiği konusunda hiçbir endişesi olsun istemiyordu. Eğer Claire, Lydia'nın hayatıyla ilgili en ufak ayrıntıyı dahi bildiği konusunda yalan söylemeye devam edecekse, en azından açık vermemeliydi.

Mutfığa girerken saçının arka tarafını eliyle düzeltti. "Selam."

Lydia barın önünde oturuyordu. Okuma gözlüklerini takmıştı ve birkaç seneye kadar Claire de onlara ihtiyaç duymayacak olsa, bu hali kesin komik gelirdi. Paul'ün dosyaları, mutfaktaki adanın üzerine saçılmıştı. Lydia, Claire'in iPad'ini önüne almıştı. Okuma gözlüklerini çıkartıp, "İyi uyudun mu bari?" diye sordu.

"Affedersin." Claire ne için özür dilediğini bilmiyordu; içlerinden seçmesi gereken o kadar çok konu vardı ki. "Dosyaları incelemene yardım etmem gerekirdi."

"Hayır, uykunu alman gerekirdi." Lydia gerinmeye çalıştı, ama sandalyenin alçak sırtlığı yüzünden az kalsın sırt üstü yere yuvarlanacaktı. "Bu şimdiye dek oturduğum en aptal sandalye."

"Hoş görünüyorlar ama," dedi Claire, çünkü Paul'ün umurunda olan tek şey buydu. Mutfak duvarındaki güvenlik kamerasına baktı. Yarup sönen saat 06.03'ü gösteriyordu. Posta kutusundaki gizli kamera kayıtlarını kontrol etti. Adam henüz uğramamıştı. Claire bundan ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu, çünkü Adam'ın hangi dosyaların peşinde olduğundan habersizdi.

"USB bellek posta kutusunun içinde hâlâ," dedi Lydia'ya.

"Posta kutunun içinde bir kamera mı var?"

"Herkesin yok mu?"

Lydia ona tuhaf bir bakış attı. "Haberlerde gördüğün kadının resmi neydi?"

Claire başını salladı. Anlamamıştı.

"Hani garajdayken, dosyalardaki kadınlardan birinin adının sana tanıdık geldiğini, çünkü onu haberlerde gördüğünü söylemiştin. Hepsini iPad'inden arattım. Sadece ikisi haberlere konu olmuş."

Claire hızlıca bir açıklama yaptı. "Atlantaliymış."

"Leslie Lewis mi?" Fotoğrafi görebilsin diye, açık duran bir dosyayı Claire'in önüne doğru itti. Sarışın, güzel bir kızdı ve gözünde kalın siyah çerçeveli bir gözlük vardı. "*Atlanta Journal* arşivlerinde onunla ilgili bir öyküye rastladım. Dragon Con' sırasında bir otelde kalıyormuş. Kapısı çalınınca oda servisi geldi zannetmiş, ancak gelen çocuk onu kenara itip içeri dalmış ve ırzına geçmiş."

Claire kızın resmine bakmamak için başını çevirdi. Quinn+Scott'un şehir merkezindeki ofisleri fuar alanının yakınlarındaydı. Geçen sene Paul ona, Darth Vader ya da Green Lantern kostümleriyle sarhoş halde sokaklarda dans eden insanların fotoğraflarını göstermişti.

Lydia bir başka dosyayı Claire'in önüne doğru kaydırды: Başka bir genç sarışın kızın resmi. "Pam Clayton. *Patch*'te onunla ilgili bir hikâye vardı. Stone Mountain Park'ta koşuya çıkmış. Saldırgan onu ormana sürüklemiş. Akşam saat yedi civarındaymış. Ama ağustos ayı olduğu için hava henüz aydınlıkmış."

Paul'ün tenis takımının arada sırada parkta maçları olurdu.

"Dosyadaki tarihlere baksana. Kızları tecavüzlerinin yıldönümlerinde izletmek için dedektif tutuyormuş."

Claire ablasının sözüne inandı. Daha fazla detay okumak istemiyordu. "Saldırgan onlara bir şey söylüyor muymuş?"

"Söylemiş olsa da bu haberlerde yazmıyor. Polis raporlarına ihtiyacımız var."

Claire, Paul'ün neden dedektiflere polis raporlarının da izini sürdürmediğini merak etti. Lydia'nın dosyasında bütün tutuklama kayıtlarıyla ek belgeler yer alıyordu. Belki Paul, bir sürü

1 Her yıl Atlanta'da düzenlenen bir tür çizgi roman fuarı. (ç.n.)

farklı dedektife, tecavüze uğramış onca kadını inceden inceye soruşturmanın şüphe uyandıracaklarını düşünmüştü. Ya da belki bu raporlara ihtiyacı yoktu, çünkü başlarına gelenleri bütün ayrıntılarıyla biliyordu. Belki de bu raporları Başkomiser Jacob Mayhew'dan direkt alıyordu.

"Claire?"

Claire başını salladı, ama bu düşünce aklına girmişti bir kez, artık kafasından atamazdı. Neden filmleri izlediği sırada Mayhew'un yüz ifadesini incelememişti ki sanki? Ama ne yaran olacaktı? Konu Paul'ün ikiyezlülüğü olunca kendi kararlarına güvenemeyeceğini anlayacak kadar şey öğrenmemiş miydi zaten?

"Claire?" Lydia kız kardeşinin yoğunlaşmasını bekledi. "O kadınlarla ilgili dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

Claire bir kez daha başını salladı.

"Hepsi sana benziyor."

Claire, bunun aslında Lydia'ya da benzedikleri anlamına geldiğine dikkat çekmedi. "Teki şimdi ne olacak? Bu kadınların hayatları avuçlarımızın arasında duruyor. Mayhew'a güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyorum. Güvensek bile, filmleri ciddiye almadı. Bu dosyaları soruşturmakla neden ilgilensin?"

Lydia omuz silkti. "Nolan'ı arayabiliriz."

Claire ablasının önerisine inanamamıştı. "Bize bir şey olacağına o kadınlara olsun, diyorsun yani?"

"Tam öyle demek istemedim, ama şimdi sen söyleyince..."

"Zaten tecavüze uğramışlar. Bir de o aşağılığı mı üzerlerine salmak istiyorsun?"

Lydia yine omuz silkti. "Onlara saldıran adamın artık ortalıkta olmadığını bilmek onları biraz huzura erdirirdi belki."

"Bu çok saçma bir gerekçe." Claire son derece kararlıydı. "Nolan'ın ne mal olduğunu ilk elden biliyoruz. Zaten kızlara inanmayacaktır bence. Daha da beteri, onlara asılmaya kalkışacaktır, tıpkı bana yaptığı gibi. Tecavüze uğrayan çoğu kadının polise gitmek istememesinin altında yatan esas neden bu."

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun, onlara para göndermeyi mi?"

Claire pişman olacağı bir şey söylemeden, oturma odasına xeymeve karar verdi. Birkaç çek yazmak fena fikir değildi aslında. Paul bu kadınlara saldırmıştı. En azından terapi masraflarını ya da başka ihtiyaçlarını karşılayabilirdi.

"Eğer Paul bana gerçekten tecavüz etmiş olsaydı ve on sekiz sene boyunca her eylül ayında beni takip ettirip fotoğraflarımı çektiğini öğrenmiş olsaydım, elime bir silah alıp onu hemen öldürmek isterdim."

Claire, şöminenin üzerinde asılı duran Rothko'ya baktı. "Peki ya öldüğünü ve artık yapacak bir şey olmadığını öğrenseydin?"

"Yine de yaptıklarını bilmek isterdim."

Claire'in gerçeği açığa çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Lydia hayatı boyunca hep ne kadar sert olduğuyla şişinip durmuştu, on altı yaşından itibaren kendini uyuşturucularla hissizleştirmesinin nedeni de buydu.

"Bunu yapamayacağım. Yapmayacağım."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama öldüğünü bilmek beni mutlu ediyor. Ve de ne şekilde öldüğünü bilmek, her ne kadar senin için boktan bir durum olsa da."

"Boktan," diye tekrar etti Claire, kelimenin hafif bir küçümseme içerdiğini düşünerek. *Boktan* bir durum, filme geç kalmakta ya da harika bir park yerini kaçırmak. Kocanın gözlerinin önünde bıçaklanarak kan kaybından ölmesini izlemek kahrolası bir işkenceydi. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"Peki." Lydia dosyaları toplayıp bir araya getirmeye başladı. Öfkeli olduğu anlaşılıyordu, ancak Claire geri adım atmıyacaktı. Fred Nolan'ın ilgi odağı olmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Onu Paul'ün kurbanlarının üzerine salamazdı. Bu zavallı kadınları kurtlar sofrasına yem etmeden de vicdanı yeterince sızlıyordu zaten.

Oturma odasının arka tarafına doğru ilerledi. Güneş ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Claire bir an için gözlerini kapatıp güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Sonra hemen arkasını döndü, çünkü bunca acı ortaya çıkmışken böylesine basit bir şeyin tadını çıkarmak yanlış gelmişti ona.

1 Mark Rothko (1903-1970) Rus asıllı ABD'li ünlü ressam. (ç.n.)

Bakışlarını kanepelerden birinin arka tarafına çevirdi. Lydia belgelotin bir kısmını yere yaymıştı. Yeni bir dedektif raporu ve anne kendi babasının elyazısıyla kaleme alınmış bir yazıyı görmek Claire'i şaşırttı.

Sam Carroll dairesinin koca bir duvarını Julia hakkında elde ettiği ipuçlarına ayırmıştı. O duvarda fotoğraflar, not kâğıtları, üzerinde telefon numaraları ve karalanmış isimlerin bulunduğu yırtık kâğıtlar vardı. Hepsini toplasan iki metreye beş metrelik bir alanı kaplardı. Alçıpanda açtığı bütün bu delikler yüzünden dairenin depozitosunu geri alamamıştı.

"Babamın duvara astıklarını saklamış mıydın?" diye sordu Lydia'ya.

"Yo, ikinci dosya kutusunda'ydı."

Tabii ya.

Claire dizlerinin üzerine çönmeli. Bu duvar, uzun yıllar babasıyla resmen bütünleşmişti. Her kâğıt parçasından buram buram çaresizliği yayılıyordu hâlâ. Veterinerlik okulu ona not tutmayı iyi öğretmişti. Okuduğu, duyduğu ya da şahit olduğu en ufak detayı kaydetmiş, onları polis raporları ve ifadeleriyle birleştirmişti, ta ki olayın tamamı beynine kazınuncaya dek, bıkı köpeğin sindirim sisteminin yapısı ya da kedilerde lösemnin belirtileri gibi.

Üzerinde babasının elyazısının bulunduğu bir defter sayfasını aldı eline. Hayatının son iki haftasında, Sam Carroll geçirdiği hafif felcin ardından biraz sakat kalmıştı. Bu yüzden intihar notu güçlkle okunuyordu. Claire babasının orijinal elyazısının neye benzediğini unutmıştı.

"Buna ne deniyordu?" diye sordu Lydia'ya.

"Palmer Metodu." Lydia, Claire'in arkasında duruyordu. "Normalde solak olması gerekiyordu, ama ona zorla sağ elini kullandırtmışlar."

"Bunu bana da yapmışlardı."

"Sol elini kullanamayamı diye, okulda sana tek parmaklı eldiven takmışlardı. Annem duyunca deliye dönmüştü."

Claire yere oturdu. Babasından geriye tek kalan anıyı ellemeden duramıyordu. Büyük olasılıkla Sam, Julia'yı belki de tanıyan

bir kız kardeşi olan adamın başka bir adanla konuşurken çekilmiş fotoğrafını elinde tutmuştu. Julia'nın en son görüntüğü Manhattan Cafe'den alınmış bu kibrit kutusuna dokunmuştu. Julia'nın favori vejetaryen lokantası Crit'in menüsünün üzerine not almıştı. Julia'nın bisikletine yaslanırken çekilmiş fotoğrafına dikkatlice bakmıştı.

Claire de fotoğrafa dikkatlice baktı. Bisikletin gidonuna asılı sepetin içinde gri, pötikare bir fötr şapka vardı. Julia'nın uzun sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü. Üzerinde, bir sürü gümüş aksesuarlı beyaz bir elbiseyle siyah bir erkek ceketi vardı, koluna halka bileziklerle beyaz dantel eldivenler takmıştı çünkü 80'lerin sonuydu ve o dönem her genç kız ya Cyndi Lauper ya da Madonna'ya benzemeye çalışırdı.

"Paul'ün tüm bunları, günün birinde onları görmemi istediği için tuttuğunu düşünmek istiyorum," dedi Claire.

Lydia da Claire'in yanına çöküp yere oturdu. Julia'nın fotoğrafını işaret etti.

"Boynunda benim madalyonum var. Ön tarafında elyazısıyla kazanmış bir L harfi vardı."

Her ikisi de, Julia kaybolduğunda madalyonun boynunda olduğunu biliyorlardı. "Sürekli senin eşyalarını aşırırdı," dedi Claire.

Lydia omzunu silkti. "Asıl eşyalarımı yürüten sendin."

Claire'in aklına bir anda bir düşünce takıldı: "Paul benimle ilgili bir dosya tutmuş mu?"

"Hayır."

Lydia'yı üzmemek için söylediği yalanla ayrı sebepten dolayı, kendisine yalan söyleyip söylemediğini anlamak için ablasını inceledi Claire.

"Peki babamızın günlükleri?" diye sordu Lydia. Helen evi terk ettikten sonra Sam günlük tutmaya başlamıştı çünkü içini dökebileceği kimsesi yoktu. "Paul'ün kutularında yoklardı."

"Belki annemdedirler?" diye omuz silkti Claire. Babası öldüğü sırada, kendini ondan öyle uzak hissediyordu ki, eşyalarından hiçbirini almak istememişti. Oysa aradan bir süre geçip de, gözlüklerini, kitaplarını ya da hayvan desenli kravat

kelekseninonu düşünmeye başlayınca, daha ilgili olmadığınızı pişman olmuştun.

"Eskiden günlüklerini okurdum," dedi Lydia'ya. Büyük olasılıkla onları benden gizlemeye çalışıyordu. Paul'un ekmeğine yağ sürmüş oldu." Sırtını duvara yasladı. "Okuduğum en son bölüm, babam ölmeden altı ay öncesine aitti. Julia'ya mektuplar şeklinde yazılmışlardı. Büyüdüğü dönemle ilgili aklında kalanlar. Onun yokluğunda nasıl değiştiğimizle ilgili şeyler. Çaktırmasa da hayatlarımızı yakından takip ediyordu. Ne işler çevirdiğimizi adım adım biliyordu."

"Aman Tanrım."

"Annemle bazen birlikte oluyorlarmış. Annem evlendikten sonra bile."

Lydia başını salladı. "Biliyorum."

Claire, Julia'nın aklından silinmiş bir fotoğrafını daha gördü. Dizlerinin üzerine çömelip resme uzanırken hafifçe inledi. Bundan beş yıl önce menüsküsünü zedelemişti ve her an yeniden yırtılacakmış gibi hissediyordu. "Dizlerin benimkiler kadar kötü mü?"

"Allison Hendrickson'inkiler kadar kötü değil."

"Mantıklı." Claire elindeki fotoğrafa baktı. Julia, üzerinde mavi renkli bir bikiniyle evin girişindeki çimlerde güneşleniyordu. Bebe yağı sürdüğü pembe teni pırl pırl parlıyordu. Büyük olasılıkla bu fotoğrafı Lydia çekmişti. Claire'in kendileriyle güneşlenmesine asla izin vermezlerdi. Hatta yanlarında nefes almasına bile. "Şuna bak, güneşten ne kadar da kızarmış. Yaşasaymış her çeşit cilt kanseri olacaktı."

"Geçen sene bir benimi aldattım." Lydia burnunun kenarını işaret etti.

Claire bir anlığına bunların dışında bırakıldığına sevindi. "Bahse girerim, bir sürü çocuğu olurdu."

"Geleceğin genç Cumhuriyetçileri."

Claire güldü. Julia, İran-Kontra Skandalı ortaya çıktığında okula gitmeyip evde televizyon izleyebilmek için midesinin bozulmasını bahane etmişti. "Kamu eğitim sistemi çocukların beynini yıkayamasın diye onlara evde öğretim verirdi kesin."

Ve onlara o kadar soya yedirirdi ki, testisleri arla inemezdi.”
Claire babasının notlarını karıştırdı. “Yu, asla oğlu olmazdı
Yaksa ataerkil sisteme teslim olmuş sayılırdı.”
“Aşı olur muydu sence?”

Claire bir kahkaha attı, çünkü Julia 1991’de dahi, devlet des-
tekli ilaç sanayi tesislerinin doğruluğundan şüphe ediyordu. “Bu
ne böyle?” Oronce Bölgesi Yüksek Mahkemesi’nden gelmiş zım-
nı bir kâğıt tomarını eline aldı.

Lydia gözlerini kısarak belgelere baktı. “Watkinsville’den bir
emlak tapusu.”

Paul, Athens’ın hemen dışındaki Watkinsville’de büyümüş-
tü. Claire, resmi sahibinin adını ve adresini bulmak üzere ikinci
sayfasını çevirdi.

“Buckminster Fuller,” dedi Lydia, çünkü evrakı incelemişti
hiçle. “Bu isim bana nereden tanındık geliyor olabilir?”

“Paul’ün en sevdiği mimardı.” Sayfaları Lydia’ya uzattı çün-
kü daha fazla bakmaya sabrı yoktu. “Paul, Watkinsville’de bir
çiftlikte büyüdü. Anne babası ölünce her şeyin satıldığını anlat-
mıştı bana.”

Lydia yerden kalktı. Mutfaktaki adanın üzerinden okuma
gözlükleriyle Claire’in iPad’ini alıp tekrar kız kardeşinin yanına
geçti.

Claire, Paul’ün her yeni yalanını ortaya çıkardığında hissetti-
ği o bulantı dalgasının içinde coştüğünü hissetti.

Lydia gözlüklerini takıp klavyede bir şeyler yazmaya başladı.
Claire bakışlarını beyaz deri kanepenin arka tarafına dikti. Deri
döşemeyi tırnaklarıyla parçalamak istiyordu. Ahşap iskeletini
kınp sonra bir kutu kibrit bulup bu lanet olası evi yakıp kül et-
mek istiyordu.

Yanmazdı ki. Paul, bölge inşaat müfettişinin şimdiye dek bir
konut için gördüğü en kapsamlı yangın söndürme sistemini kur-
muştu.

“Çevrimiçi kayıtlar en fazla on yıl geriye gidiyor, ancak Buck-
minster Fuller’ın emlak vergisi kayıtları güncel,” dedi Lydia.

Claire, Paul’ün ofisinde asılı duran resmi düşündü. Çocuk-
luğunun geçtiği evi. Gölgele ve açılar doğru yakalamak için

saatlerini harcamıştı. Evlilik yıldönümlerinde ona resni bedeli ettiğinde Paul ağlamaya başlamıştı.

"Paul, evi satın alan adamın, toprağı ekip biçebilmek için her şeyi yaktığını söylemişti," dedi Claire.

"Hiç arabaya atlayıp görmeye gittin mi?"

"Hayır." Claire birkaç kez gitmek istediğini söylemişti. En sonunda kocasının mahremiyetine saygı göstermeyi seçmişti. "Paul bunun ona çok acı verdiğini söylemişti."

Lydia, iPad araştırmasına döndü. Bu kez Claire, kendini bakmaya zorladı. Lydia Google'ın harita programını açtı. Boş alana Watkinsville'in adresini girdi. Ekranda dönümlerce sürülmüş tarla belirdi. Lydia görüntüyü zumladı. Arsanın kenarında küçük bir ev vardı. Claire Paul'ün çocukluk evini hemencecik tanıdı. Beyaz ahşap kaplaması soldan sağa yerine, yukarıdan aşağı döşenmişti. Ahır yerle bir edilmişti, ancak giriş yoluna park edilmiş bir arabayla, binayı çiftçinin tarlasından ayıran geniş bahçe de bir salıncak takımı vardı.

"Sokaktan çekilmiş manzara yok. Hatta sokağın bir adı bile yok. "Sence evi kiralyor muydu?" diye sordu Lydia.

Claire başını ellerinin arasına aldı. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir telefon numarası var." Lydia tekrar ayağa kalktı. Mutfak tezgâhının üstündeki telefonuna uzanacakken, Claire ona engel oldu.

"Kontrollü telefonu kullan. Çalışma odamdaki sandalyenin üzerinde."

Lydia koridorda gözden kayboldu. Claire gözlerini arka bahçeye çevirdi. Camlar buğulanmıştı. Havuzdan bir sis bulutu yükseliyordu. Isıtıcının ayarını düşürmesi gerekecekti. Kışın havuzu fazla kullanmıyorlardı nasılsa. Belki de üzerini örttürmeliydi. Ya da içini betonla doldurmalıydı. Mermer duvar tepeliğini temiz tutmak inanılmaz zordu. Yazları havuz kenarındaki döşeme o kadar ısırdı ki, sandalet giymezen ayaklarında üçüncü derece yanıklar oluşabilirdi. Paul havuzu güzel olacak şekilde tasarlamıştı, kullanışlı değil.

Claire, yaşıntılarına da bundan daha iyi bir benzetme düşünemiyordu.

Claire il Pad'ine aldi. Buckminster Fuller çiftlik evinin uydu fotoğraflı yaz aylarında çekilmişti. Binanın arkasındaki arazi, zenginli meyve ağaçlarıyla doluydu. Tek katlı küçük evde, Claire'ın vildönümü hediyesi olarak çizmeye çalıştığı resimdeki beyaz ahşap kaplamaların aynıları vardı. Bu tür kaplamaların tirizli tahta döşeme bilindiğini söylemişti Claire'e; geniş ve boylamasına dizilmiş latalar ile kenarlarındaki ince aralıkları örtmek için kullanılan daha ince şeritler. Evin çatısına parlak yeşil asfalt kiremitler döşeliydi. Bahçedeki otlar düzgünce budanmıştı. Arka taraftaki salıncak takımı fazlasıyla sağlam ve abartılı görünüyordu, yani Paul'ün mesken inşaatında vazgeçemediği iki unsura sahipti.

En azından Claire, Paul'ün anne babasının kazada öldükleri hakkında yalan söylemediğini biliyordu. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu, ama Claire bütün ayrıntıları annesinden dinlemişti. Georgia Üniversitesi'nde okuyan 30.000 öğrenciye rağmen Athens küçük bir kasaba sayılırdı, ana kütüphanesi, Amerika'daki diğer bütün kütüphaneler gibi merkez üstüydü. Helen gazetede okuyamadığı haberleri yerel dedikodulardan telif ederdi.

Scott'lar kilise yararına yapılan bir etkinlikten eve dönerlerken, araçları Atlanta Otoyolu'ndaki buzlanma nedeniyle kontrolden çıkan bir traktör römorkunun altında ikiye biçilmişti. Paul'ün babasının kafası kopmuştu. Annesi kaza sonrası birkaç saniye hayatta kalmıştı. En azından görgü tanıklarının ifadesine göre. Alevler içinde yanmaya başlayan arabanın içinden bir kadının yükselen çığıklarını duymuşlardı.

Paul'ün yangından ödü kopardı. Bildiği kadarıyla, kocasının hayatta tek korktuğu şey buydu. Vasiyetnamesinde yakılmak istemediğini özellikle belirtmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Lydia. Kontörlü telefonu elinde tutuyordu.

"Paul'ün gömülme talimatlarını düşünüyordum." Her ne kadar PVC kaplı olmasalar da, Paul'ün Claire'e kolaylık olsun diye hazırladığı diğer talimatlardan farksızdılar. Masasındaki, ACİL DURUM ANINDA adıyla bulduğu dosyanın içinde yapılacaklar listesi vardı.

Aile kabristanına gömülmek istiyordu. Anne babasınının kabir-
benzer şekilde ve aynı ebatlarda bir mezar taşı istiyordu. Mak-
yat, saç rölesi, mumyalanma veya cesedinin bir vitrin mankeni
gibi teşhir edilmesini istemiyordu çünkü ölüm gerçeğine çabuk
eden hiçbir olaydan hoşlanmıyordu. Claire'den ona güzel bir ta-
kım elbise ile sağlam bir çift ayakkabı seçmesini istiyordu, gerçi
sağlam ya da değil, ayakkabı giymesi ne fark ederdi ki, üstelik
Claire ona bütün bunların giydirilip giydirilmediğini nereden
bilecekti?

Paul'un listedeki son arzusu ise en can acıtanıydı: Alyansı ve
Auburn mezuniyet yüzüğüyle gömülmek istemişti. Claire mah-
volmuştu, çünkü kocasının bu son arzusunu yerine getirmeyi
her şeyden çok istiyordu, oysa her iki yüzük de Yılan Adam ta-
rafından çalınmıştı.

"Claire?" Lydia ona telefonu uzatmıştı. Buckminster Fuller'in
kayıtlı numarasını çevirmişti bile.

Claire başını salladı. "Sen konuş."

Lydia mikrofону açtı. Telefonun çalan sesi odada çınlayıp
çıplak duvarlarda yankılandı. Claire nefesini tuttu. Telefona bir
cevap verene dek, ne olmasını umduğunun bile farkında değildi.

Eski bir telesekreterin devreye giriş sesine benzer bir tıkırtı
geldi. Kayıt cızırtılıydı, ancak Paul'un sesi olduğu şüphe götür-
mezdi.

Şöyle diyordu: "Burası Fuller'ların evi. Eğer Buck'ı aradıysa-
ruz..."

Claire elini boğazına götürdü. Bundan sonra gelecekleri tah-
min ediyordu, çünkü kendi evlerindeki telesekreterde de benzer
bir mesaj kayıtlıydı.

Şen şakrak bir kadının sesi duyuldu, "...ya da Lexie'yi!" Me-
sajı Paul tamamladı: "Lütfen bir mesaj bırakın."

Kontrollü telefonun mikrofونundan uzun bir bip sesi yükseldi.
Lydia telefonu kapamıştı.

"Lexie," Claire bu sözcüğü resmen tükürürcesine söyledi.
Sesi Claire'den genç geliyordu. Ve daha neşeli. Ve daha aptal.
Gerçi bu Claire için bir teselli olabilirdi, ancak içini kemiren kus-
kançlık yüzünden bunu umursamıyordu bile.

çocuk ayağı kalktı. Bir ayağı bir yukarı yürümeye başladı
çaire.

"Bir dakika izin ver."

"Çerçekten kışkırtıyor..."

"Kapa çeneni." Claire arkasını döntüp odayı boyu boyunca
kat etti. Duyduklarına inanamıyordu. Ve hemen ardından da,
canamadığı için kendi kendine kızdı, hayatının böylesine ber-
bat döneminde, böyle bir şeyin olup olmaması ne fark edecekti
ki?

Lydia iPad'i kucığına aldı. Yine bir şeyler yazmaya başladı.

Claire odayı karış karış geziyordu. Öfkesini yanlış yere yo-
ğunlaştırdığının farkındaydı, oysa öfkesini kontrol altına alma-
nın imkânsız olduğunu birden fazla kez kanıtlamıştı.

"Bakıyorum da, Lexie Fuller, Alex Fuller, Alexander Fuller...
Bölge kayıtlarında hiçbiri yok." Yazmaya devam etti. "Madison,
Oglethorpe'u deneyeceğim."

"Hayır." Claire elini duvara dayadı, o an evi alaşağı edebil-
meyi isterdi. "Ya kadını bulursak? O zaman ne olacak?"

"Kocasının öldüğünü söyleriz."

"Neden sürekli benim sorunlarımı başkalarına yıkmak isti-
yorsun?"

"Haksızlık bu."

Claire ablasının haklı olduğunu biliyordu, ama umursamı-
yordu. "Diyelim ki, bu Lexie denilen kadının kapısını çalıp ken-
dimi tarıttım ve o da bana defolmamı söylemedi, ki ben olsam
bunu yapardım, ona kesin şöyle derdim: 'Bu arada Paul çokeşli
olmakla kalmıyor, kendisi ayrı zamanda hırsız ve bir ihtimal te-
cavüzcü, kesin olan bir şey varsa o da takipçi bir sapık olduğu,
ayrıca işkence görüp öldürülen kadınlarla ilgili filmler de izle-
meye bayılıyor.'" Duvardan uzaklaşıp bir aşağı bir yukarı yürü-
meye başladı yine. "İnan bana. Bilmek istemeyecektir."

"Sen bilmek istemez miydin?"

"Kesinlikle hayır." Claire kendi kararlılığı karşısında şaşır-
mıştı. Paul'un bilgisayarının karşısına ilk geçişi geldi bir anda
aklına.

Kırmızı hap mı? Mavi hap mı?

Geriye dönme şansı olsa bilmeyen yaşamayı seçer. Adam, eninde sonunda ona çabanan paradan söz ederdi, dosyalarla filmler muhtemelen hiç su yüzüne çıkmazdı. Adam, Claire bodrum katındaki depoyu gözden geçirir miydi? Sağır, aşk notlarına ve birlikte izledikleri ilk filmin biletlerine duygusal anlamda takıntılı olan Paul'du. Paul yanında olmadan, Paul'un rüya evinde yaşayamayacağına karar vermişti bile. Claire da ufak bir eve taşınmalıydı, belki de şehir merkezinde bir daireye. Taşınma sürecinde, evdeki tüm eşyaları bir depoya kaldırmak ya da yeni dairesine götürmek yerine, her şeyi imha ettireceği bir şirketle anlaşacağını biliyordu.

"Paul uzun iş seyahatlerine çıkar mıydı?" diye sordu Lydia.

Claire başını salladı. "Sadece birkaç günlük seyahatlere ve beni de beraberinde götürürdü." Bahçedeki salıncak takımını görür görmez her ikisinin de aklından geçen ortak düşüncenin ne olduğunu tek çırpıda söyleyebileceğini fark etti Claire. "Eğer çocuğu varsa gerçekten de berbat bir babaymış."

"Kız öğrencilerle dolu Watkinville okul kampüsünden sadece on beş dakikalık mesafede," dedi Lydia. Claire'in yüzünü ona dönmesini bekledi. "Ya başka dosyalar varsa? Başka kadınlar?"

Claire'in aklına kapkara düşünceler doluştu. "O evin bir bodrumu var mı?"

Lydia birkaç saniye kıpırdamadan durdu. En sonunda iPad'e bir şeyler yazmaya başladı. Claire ablasının yanında diz çöktü. Lydia, Watkinville'deki adresin vergi kayıtlarını çıkardı. Okurken bir yandan da açıklamaları parmağıyla takip etti: "Tek katlı ikametgâh. Tahta kaplamalı. 1952'de inşa edilmiş. Isıtmalı havalandırma. Şebeke suyu. Kanalizasyon sistemi. Çatı katı yok. Bodrum katı, yok." Claire'e baktı. "Bodrumu yokmuş."

Claire tekrar yere kaykıldı. Pencereden dışarı baktı. Güneş ışığı zaten aydınlık olan odayı ışığa boğuyordu. "Maskeli adam Paul değil. Vücudunu tanıyorum."

"Adam mı peki?"

Bu soru Claire'in kalbine bir yumruk gibi oturdu. Adam, maskeli adamla aşağı yukarı aynı boydaydı. Onun gibi açık tenliydi. Geri kalanını bilmiyordu. Claire, Adam Quinn'e hiç âşik

elmamıştı. Yanında saatlerce uzanmamıştı, tenini öpüp kekeleyememiş, beden hatlarını ezberlememişti. “Üç kere yattık ardere.” Kuyatellerimizin tamamını çıkarmadık hiç. Hep ayakta sevgilik.”

“Ne kadar romantik.” Lydia iPad’i yere bıraktı. “Telesekreter-dekinin Paul’ün sesi olduğundan emin misin?”

Claire evet anlamında başını salladı, çünkü Paul’ün yumuşak, güneylilere özgü aksanını nerede duysa tanırdı. “Ne yap-sak?” Düzeltti sonra: “Yani *ben* ne yap-sam?”

Lydia cevap vermedi. Tıpkı Claire’in az önce yaptığı gibi, pencereden arka bahçeyi seyre daldı.

Claire ona eşlik etti, güneşlenme terasında zıplayıp sonra da havuzun tuzlu suyunu içen sincabı boş bakışlarla izledi. Bundan sonra ne yapacağını sormak şaşırtmacalı bir soru olurdu, çünkü bu noktada esas mesele Claire’in bundan fazlasını öğrenmek isteyip istemediğiydi. Bu iş, kırmızı hap-mavi hap meselesini bile aşyordu. Bu artık meselenin dibiydi.

Telefonun sesiyle ikisi birden irkildi.

Claire kontrollü telefonuna baktı, ama ekranda bir şey yoktu.

“Benim telefonum değil,” dedi Lydia.

Telefon ikinci kez çaldı. Claire kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran telsiz telefona doğru emeklemeye başladı. Telefon yine çaldı. Daha Fred Nolan’ın sesini bile duymasına gerek kalmadan midesi bularınmaya başlamıştı bile.

“Claire,” dedi Nolan. “Sana ulaşabildiğime sevindim.”

Sesi kilise çanı kadar gür ve berraktı. Lydia da duyabil-sin diye, Claire ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

“Seninle ve avukatınla görüşme teklifini kabul edeceğim sa-nırım,” dedi.

Claire, kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını duyabili-yordu. “Ne zaman?”

“Bugün olur mu?”

“Bugün pazar.” Şu ana dek hangi gün olduğunun bile far-kinde değildi. Paul’ün öldürülmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

“Albay’ın hafta sonu tarifesini ödeyecek kadar paran vardır bence,” dedi Nolan.

Albay. Claire'in saldırı suçundan kurtulmasına yardımcı olan avukat Wyatt Wallace'a öyle diyorlardı. Paul ona Albay dedi çünkü *Birkaç İyi Adam* filminde Jack Nicholson'ın canlandırdığı karakter gibi ukala dümbeleğinin tekiydi.

"Claire?"

Aralarında kullandıkları bu lakabı nereden biliyordu Nolan? Yoksa Paul yolsuzluk suçlamasından paçayı kurtarmak için demi Albay'ı tutmuştu?

"Hey?"

Başını deli gibi sallayıp durduğu için az sonra boynunu incitecek olan Lydia'ya baktı.

"Nerde?" diye sordu Claire.

Nolan ona adresi verdi.

"İki saate kadar orada olurum." Claire telefonu kapadı. Telsizi şarja koydu. Eliri kaldırdığında, avuç içinin telsize ter izi bıraktığını fark etti.

"Ona dosyaları verecek misin?" diye sordu Lydia.

"Hayır. Şehir merkezine gitmiyorum." Claire ayağa kalktı. "Athens'a gidiyorum."

"Ne?" Lydia da ayağa kalktı. Claire'in peşinden vestiyere gitti. "Ama daha az önce Nolan'a..."

"Boş ver Nolan'ı." Claire çantasını aldı. Ayağına lastik ayakkabılarını geçirdi. Nedenini bilmiyordu, ama Lexie Fuller'ı görmek istiyordu. Onunla konuşmayacaktı yahut yaşantısının orta yerine bir bomba atıp kaçmayacaktı, yine de Claire öbür kadını kendi gözleriyle görmeye kararlıydı.

"Dirle Lydia, yaptıkların için gerçekten..." diye başladı.

"Kapa çeneni. Seninle geliyorum." Lydia evin içinde gözden kayboldu.

Claire küçük ekrandan posta kutusu kayıtlarına baktı. Auburn USB bellek oradaydı hâlâ. Pazar sabahı saat 09.13'ü gösteriyordu. Adam Quinn'in bu saate kadar uyuyor olması iyiye alamet miydi, yoksa kötüye mi? Yoksa belleği bir başkası alsın diye mi bekliyordu? Jacob Mayhew oraya gelmek üzere miydi? Fred Nolan, Claire'in iki saat sonraki görüşmeye gelmemesini bir federal ajanı kasten yanlış yönlendirmek olarak mu değerlendire-

ektı? Claire bu gece eve dönüp yatağında mı uyuyacaktı, yoksa hayatının bundan sonraki birkaç senesini hapiste mi geçirecekti?

Lydia elinde çantasıyla kapıya geldi. Bir elinde iPhone, diğernedeyse kontrollü telefon vardı. "Arabayı ben kullanacağım."

Claire tartışmadı bile, çünkü Lydia büyüğüydü ve hep araba kullanması gerekirdi. Vestiyerin kapısını açtı ve arkasından kilitlemedi. Bu şekilde, Claire hırsızları evine yeniden buyur ediyordu. Vakti olsa onlara bir tabağın içinde kurabiye de bırakırdı.

Claire, Tesla'yı şarjdan çıkardı. Anahtarlığı tezgâhın üzerinde, bıraktığı yerdeydi. Anahtarları çantasına atıp arabaya bindi. Lydia da arabaya atladı. Elini yere sarkıtıp koltuğu kendine göre ayarladı. Aynalarla oynadı. Gösterge panelinin ortasında parıldaayan on yedi inçlik dokunmatik ekrana bakıp yüzünü buruşturdu.

"Bu araba elektrikli, öyle değil mi?" Lydia'nın canı sıkılmıştı. Yeni şeyler onu her daim sinirlendirirdi. "Athens bir saatlik yol."

"Hadi ya? Annemin evine arabayla gittiğim yüz milyonlarca seferde bunu fark edememişim gibi." En azından elektronik kelepçesi hareketlerini kısıtlamadan önce gittiği seferler. "Gidebilir miyiz artık?"

Lydia hâlâ sikkindi. "Anahtarları nereye sokuyoruz?"

"Frene bas ve başlat."

Lydia frene bastı. "Çalışıyor mu? Hiçbir şey duyamıyorum."

"Üç yüz yaşında falan musun?" diye sordu Claire. "Tanrı aşkına, bu da araba sonuçta. Büyükanne Ginny bile kullanmayı becerirdi."

"Bu çok acımasızcaydı." Geri vites taktı. Ekrana arka görüş kamerasının görüntüsü yansıdı. Lydia yavaşça geri gidip arabanın burnunu diğer yöne çevirirken iğrenmişçesine burnundan soludu.

Garaj yolunun aşağısındaki geniş giriş kapısı açıktı hâlâ. Annesi ve babaannesiyle birlikte limuzinin arka koltuğunda oturmalarının üzerinden on sene geçmiş gibi geliyordu Claire'e. O an neler hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Mateminin saflığı lükse bürünmüştü.

Watkinsville'de yaşayan ve kendisinininkiyle aynı saflıkta matem duyguları içinde olan bir kadın daha vardı. Paul öleli

neredeysse bir hafta oluyordu. Dilediği hastaneyi, karakteri ne olursa olsun, bulup bulmayacağına riyei ya da aklına gelebilecek herkesi arayabilirdi. Herkes, bence, bu konuda pek fazla fikri olmayanlar bile, ona jeodezik kütlenin babası olan Buckminster Fuller'ın 1983 yılında öldüğünü duyuyordu.

Claire, eve gelmediği zamanlarda Paul'ün kadına ne hikâyeler uydurduğunu merak etti. Gezici satış temsilcisi. Hükümet ajanı. Petrol kuyusunda işçi. Pilot.

Paul üniversitedeyken pilotluk lisansı için eğitim almıştı. Hafif jetleri kullanma yetkisi vardı, bu nedenle her charter kiraladıklarında, kokpite damlar ve pilotlarla kuyruk rüzgârı ya da irtifa göstergesi konusunda sohbet ederdi. Claire, bir yandar uçağı havada tutmaya çalışan adamcağızlara üzülmüdü.

Lexie Fuller için de üzülmesi gerekir miydi? Ve öteki kadını Paul konusunda karanlıkta tutmaya hakkı var mıydı? Claire, gerçeğı bilmenin başa bela olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Bunu başka bir insana yapması doğru olur muydu?

Belki de Lexie, Claire'i biliyordu. Belki de o küçük şilik, sevdiği adamın evli olmasından, onu başka bir kadınla paylaşmaktan, onun piçini –ya da piçlerini– büyütmekten asla gocunmuyordu.

Claire gözlerini kapadı. Diğer kadın hakkında ne kadar da iğrenç düşünceler geçiyordu aklından. Onları esas kandıran Paul olduğu halde, o tutmuş öteki kadını canavarlaştırıyordu. Her ne kadar Lexie çokeşliliğe suç ortaklığı etmiş olsa da, Paul'ün ne korkunç bir pisliğe bulaştığını bilmesine imkân yoktu.

"İkili Bütünleme," derdi kesin Paul, Claire'e. "Ortada bir kurban olduğunda, insan beyni bir de kötü karakter olduğunu var sayıyor."

Claire şu an kendini öyle mi, yani Paul'ün kurbanlarından biri gibi mi görüyordu?

"Claire?" Lydia direksiyon başındaki acemiliğini üzerinden atmıştı. "Bence daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Sırf düşüncesi bile Claire'i bunalıtmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bölgeyle ilgili internet kayıtları yalnızca son on seneyi kapsıyor. Bu cv en başından beri Paul'e mi aitti?"

"Tark eder mi?"

"Başka Mrs. Fuller'lar olup olmadığını merak ediyordum."

Claire gözünü yola dikti. Lydia'yla bir arada olmanın en büyük dezavantajı, Paul hakkında sürekli en kötüsünü düşünüyormasıydı. "Sence onları evin arka bahçesine mi gömmüştür?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Demene gerek yok ki." Claire başını eline yasladı. Lydia'yı yanında istemiyordu, ama bu işi onsuz nasıl yapabileceğini tahmin bile edemiyordu. İnsanın bir ablasının olmasının ne kadar can sıkıcı olduğunu unutmuştu.

Lydia otoyola bağlanmak için sinyal verdi. Bir zeytin dalı uzatmak ümidiyle Claire'e, "Babam pazar günleri araba kullanmaktan nefret ederdi," dedi.

Claire istemeden de olsa gülümsedi. Babası ona araba kullanmayı öğretirken, pazar günlerinin yolların en tehlikeli olduğu gün olduğu konusunda onu uyarmıştı. İnsanların, rahatsız kıyafetlerle saatlerce kilisede oturmaktan yorgun ve huysuz olduklarını, en sonunda ayın bitip de kendilerini yola attıklarında birer trafik canavarı kesildiklerini söylemişti.

"Dün McDonald's'ta ne yapıyordun?" diye sordu Lydia.

Claire ona doğruyu söyledi. "Hiçbir şey sipariş etmeden tuvaletlerine kusmanın çok mu kabaca olduğunu düşünüyordum."

"Bence buna alışıkırlar." Lydia sol şeride geçip huzlandı. Arabadan o kadar şikâyet eden birine göre, sürüşten oldukça keyif alıyormuş gibiydi. "Sence Nolan ofisine gitmediğini görünce ne yapar?"

"Bellî olmaz. Eğer yaptığı yasal bir şeyse, hakkımda suç duyurusu çıkaracaktır. Eğer değilse, beni telefonla aramaya devam edecek ya da evime gelecektir."

"Garaj kapısını açık bıraktın. Tek yapması gereken içeri girip Paul'ün dizüstü bilgisayarına bakmak."

"Bırak yapsın." Claire bu filmleri gizlemenin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu. Zaten en başından beri onları kendi elleriyle polise teslim etmişti. "Ayrı kural geçerli. Eğer Nolan orada yasal şekilde bulunuyorsa, elinde bir arama izni olacaktır. Tam tersi durumdaysa, isterse sabit diski alıp kucına sokabilir."

"Belki de Adam, USB belleği almaya geldiğinde karşılıklı olarak"

"Harika. Filmleri birlikte izleyip karşılıklı mastürbasyon yapabiliriz."

Lydia gülmedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Claire ablasını dikkatle süzdü. İzin isteyecek biri değildi. "Nedir?"

"Bütün gün ne yaparsın? Bir işin falan var mı?"

Claire bunun şaşırtmacalı bir soru olduğunu fark etti. Lydia'nın bütün gün boş boş oturup Paul'ün parasını harcadığını fark ediyordu. İşin aslı, bazen bunu yapıyordu, ancak diğer zamanlarda Claire bu durumu telafi ettiğine inanıyordu. "Per çok yerde gönüllü olarak çalışıyorum. Sığınma evinde. Aşevinde. Birleşmiş Hizmet Kuruluşu'nda." Babasının önem verdiği bütün kurumların bir listesini çıkarır gibiydi. "Bir süre Masumi-yet Projesi'nde görev aldım, ancak içinde Ben Carver'in isminin geçtiği bir davayla uğraşmak zorunda kaldık." Ben Carver, babalarını uzun süre oyalayan iki seri katilden biriydi. "Fransızca ve Almanca dersleri aldım. Hâlâ piyano çalıyorum. Gerekirse ve hava çok sıcak değilse çimleri biçiyorum. Günde üç-dört saat tenis oynardım, ama nedense artık hiç kimse benimle oynamak istemiyor." Ardından, "Peki ya sen?" diye sordu Lydia'ya.

"Çalışıyorum. Eve geliyorum. Uyuyorum. Kalkıyorum ve tekrar işe gidiyorum."

Claire sanki bunu bilmiyormuş gibi başını salladı. "Görüşti-ğün biri var mı?"

"Pek sayılmaz." Lydia ağır ağır giden bir Mercedes'i seri bir hareketle salladı. "Annem benimle konuştuğunu biliyor mu?" Gayet sıradan bir soruymuş gibi sorsa da, sesi onu ele veriyordu.

"Ona söylemedim," diye itiraf etti Claire. "Ama yalnızca üzgün olduğum için ve onu ararsam bunu sesimden anlayacağını, gerçeği öğrenene kadar beni sorgulamaya devam edeceğini bildiğimden."

"Gerçek ne ki?"

"Gerçek senin yalan söylemediğin; yalan söylememiş olma-nın aslında Paul'ün yalan söylediği anlamına geldiği, yani on se-kiz senelik evliliğimin sadece ve sadece koca bir yalandan ibaret, kocamınsa bir psikopat olduğu."

Lydia çenesini boynuna gömdü, ama hiç olmazsa bu defa ağzı açmadı.

"Yaptıklarım için senden özür dilemedim," diye fark etti Claire.
"Hayır, dilemedin."

"Üzgünüm," diye başladı ancak bu söz, ablasının elinden almış olduklarıyla kıyaslanamayacak kadar önemsizdi. "Sana inanmam gerekirdi." Claire bunun da pek doğru olmadığını farkındaydı. Hayatlarının bu noktasında, Lydia'ya güvenmiş olduğu bir senaryoyu hayal bile edemiyordu. "Sana inanmasam bile gitmene asla izin vermemeliydim."

Lydia başını diğer yana çevirdi. Burnunu çekti.

Claire ablasının eline baktı. Ona dokunup dokunmamak arasında kararsız kaldı. "Üzgünüm Pepper. Seni terk ettim. Annemin seni terk etmesine neden oldum."

"Annemi yapmak istemediği bir şeye zorlayamazdın."

"Bundan pek emin değilim." Claire ilk kez, yapmış olduğu şeyin bütün sonuçlarını gözden geçiriyordu. Lydia'yı sırf kendi hayatından çıkartmakla kalmamıştı. Onu ailesinden geriye kalanın tümünden koparıp atmıştı. "Bir çocuğunu daha kaybetme düşüncesi annemi dehşete düşürmüştü. Bunu biliyordum, ama sana o kadar kızdım ki, bunu kendi yararına kullanmıştım. Onu Sophie'nin Seçimi'ne zorlamıştım." Claire bu durumu, kullandığı söze biraz bile olsa benzetilebilecek tek durum olarak görüyordu. "Hatalıydım. Sana yaptığımdan ötürü derin bir pişmanlık duyuyorum. Ailemize."

"İşte," Lydia gözyaşlarını sildi, "O zamanlar fena durumdaydım. Söylediklerinin hepsi gerçektir. Hepinizden bir şeyler çaldım. Sürekli yalan söyledim."

"Ama böyle bir konuda asla yalan söylememiştin ve benim bunu görmem gerekirdi." Yetersiz kalan ifadesi karşısında güldü. "O kadar çok şeyi görmemişim ki zaten."

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken, Lydia'nın boğazı titredi.

Claire başka ne diyeceğini bilemiyordu. Bağımlılığından ve aşırı yoksulluktan kurtulduğu için ablasıyla gurur duyduğunu mu? Kızının çok güzel, başarılı ve gerçekten olağanüstü olduğunu mu? Erkek arkadaşının ona besbelli taptığını mı? Lydia'nın yaşantısıyla ilgili tüm bildiklerini Paul'ün dedektiflerinden öğrenmişti.

Bunun da anlamı, Claire ona evliliğinin bütün kararları yozlaşmış taraflarını anlattığı halde, Lydia'nın ona hâlâ kendisiyle yaşadığı konusunda güvenmediğiydi.

"Pekâlâ." Lydia konuyu değiştirmek istiyordu belki ki. Farklı dokunmatik ekrana götürdü. "Radyosu var mı bunun?"

"İstediğin her şarkıyı çalabilir." Claire medya ikonuna dokundu. "Dinlemek istediğin şarkının adını yüksek sesle söyle, ben yeterli, kendi bulup çalar."

"Yok artık."

"Lüks hayata hoş geldin." Claire gösterge panelini yerinden çıkardı. Farklı ekranların arasında gidip gelirken, kendini branda Tesla bayisindeki heyecanlı bir çocuk gibi hissetti. "Dilersen e-postalarını okuyabilir, arabarın ne kadar şarjı kaldığına bakabilir, hatta internete girebilirsin."

Claire duraksadı. İnternet ikonuna dokununca, sistem otomatik olarak Paul'un en son gezindiği siteyi yeniden yükledi. Feedly.com sitesi, tıpkı Google gibi işleyen ancak uyarıları daha çok haberlere yönelik olan bir haber toplama kaynağıydı.

Paul arama motoruna tek bir isim girmişti.

"Sorun nedir?" diye sordu Lydia.

"Kenara çek."

"Neden?"

"Kenara çek."

Lydia derin bir iç geçirirse de, Claire'in dediğini yaptı. Otoyolun kenarındaki ceplerden birine yanaştıkları sırada, huz kesme şeritlerine sürten araba hafifçe kükredti.

"Sorun nedir?" diye sordu Lydia.

"Paul, Anna Kilpatrick hakkında çıkan bütün haberleri almak için bir uyarı koymuş. En sonuncusu iki dakika öncesine ait."

Lydia çantasını kapıp okuma gözlüklerini taktı. "Daha ne bekliyorsun?"

Claire son gelen linke tıkladı, Atlanta ABC'ye bağlı Kanal 2'den gelen bir haberdirdi.

Ana sayfanın en tepesinde, videoların gösterildiği siyah bir kare vardı. Kırmızı altyazıda şöyle yazıyordu: CANLI! Anna Kilpatrick Davasında Son Gelişme. Siyah ekranın üzerindeki dönen

kuçuk halka, videonun geçici belleğe kaydedilişini işaret ediyordu. Claire sesi açtı. İkisi de gözlerini dönen halkaya telakki vıp beklediler.

Kahverengi UPS kamyonu yanlarından hızla geçince Tesla sarsıldı.

"Anne da uzun sürdü," dedi Lydia.

Nihayet video açıldı, ancak görülecek fazla bir şey yoktu. Başkomiser Mayhew bir kürsünün arkasında dikiliyordu. Hemen arkasında hiçbir medya fırsatını kaçırmayan Kongre Üyesi Johnny Jackson duruyordu ve sürekli kadrajda kalmak için hafifçe sağa kaymıştı. Her ikisi de, yan taraflarındaki kapalı duran bir kapıya bakıyordu. Fotoğraf makinelerinin flaşları patlıyor ve giderek sabbırları tükenen muhabirlerin aceleci hışırtıları duyuluyordu.

Habercinin sesi duyuldu: "Anne babasının beş dakika önce binaya giriş yaptıkları bilgisini aldık." Ardından Kilpatrick'in ortadan kayboluşuyla ilgili bir özet geçildi ve kızın arabasının Lenox alışveriş merkezinde polis tarafından bulunmasına kadar gidildi.

Claire ailesiyle birlikte bu tür basın toplantılarına katıldığııru anımsıyordu. O dönem sadece üç haber kanalı vardı, o yüzden bu tür toplantılar Şerif'in ofisinin önündeki küçük lobide yapıliyordu. Claire ve Lydia'ya perişan görünmeleri söylenmişti, ama çok da perişan değil. Helen, Julia'yı kaçıran kişinin diğer iki kızını görüp onları da kaçırmak isteyebileceğinden korkmuştu. Şerif onlara, konuşmalarını Julia'ya yönlendirmelerini söylemişti, çünkü onun evden kaçtığından ve köhne bir motelde televizyon izleyip ailesinin akşam haberlerinde kendilerini soktukları komik duruma güldüğünden emindi.

"Geldiler," dedi Lydia.

Yan kapının açılma görüntüsü ekrana yansıdı. Anna Kilpatrick'in anne babası sahneye doğru yaklaştı ve Mayhew'un soluna geçtiler. Mayhew onlara bakıp, *Bu işin üstesinden geleceğiz*, dermişçesine başını hafifçe salladı. Yanıt vermediler. Az sonra elektrikli sandalyeye oturacak idam mahkûmlarını andırıyorlardı.

"Bedenini buldular bence," dedi Lydia.

Claire ablasını susturdu ama saniyeler sonra, Mayhew tahminini doğruladı.

"Bu sabah yaklaşık saat dört sularında BeltLine koşu parkurunun hemen dışında, genç bir kadın cesedinin kalıntıları bulundu." dedi.

BeltLine yolu Midtown'un ortasından geçiyordu. Claire'ın bazı arkadaşları, o parkurda meydana gelen çok sayıda cinnet saldırından ötürü BeltLine'i şakayla karışık Tecavüz Yolu diye adlandırıyordu.

"DeKalb Bölgesi kriminoloji laboratuvarı, fotoğraflardan ve parmak izlerinden yola çıkarak kimlik tespiti yapmayı başardı," diye devam etti Mayhew. "Kilpatrick ailesi de sonuçları bir saat önce teyit etti."

"Cesedi görmelerine izin mi vermişler?" diye sordu Claire.

"Sen de istemez miydin?"

Claire çok emin değildi artık.

"Şu an için elimizde başka bir ipucu yok," dedi Mayhew. "Katil zanlısını çizimlerinden tanıyanlar olursa bizi aramalarını önemle rica ediyoruz." Anna'nın arabasının yanında görülen adamın, polis tarafından çizilmiş bir robot resmini havaya kaldırdı. "Kilpatrick ailesi soruşturmada emeği geçen herkese teşekkürlerini..."

Claire sesi kapadı, çünkü bundan sonra ne geleceğini biliyordu. Muhabirler soru soracaktı. Mayhew onlara cevap vermeyecekti. Mayhew'un Anna'nın babası Bob Kilpatrick'e yaptığı hareketi izledi. Adamcağızın yüzünde, babasının yüzünde binlerce kez rastladığı o ağlak, kalbi kırık ifadenin aynısı vardı.

Lydia da fark etmişti. "Babamı hatırlattı bana."

Claire, gözlerini Eleanor Kilpatrick'ten kaçırmaya çalıştı. Kadıncağız, sanki denizin ortasında kaybolmuşçasına kocasının koluna sarılmıştı. *Kaybolmuşlardı* zaten; tekrar karaya çıkmayı başarabilseler de daima kaygan zeminde olacaklardı.

Lydia, Claire'in elini tuttu. Ablasının dokunuşunun verdiği huzur, ılık bir su gibi bedenine yayıldı. Arabanın içinde oturup yollarından geçen kamyonların uğultusunu dinlediler. Claire, Julia'nın cesedini görmek ister miydi? O kadar sene sonra farklı duygular içindeydi. Geriye bir tek kemikleri kalmış olurdu, ama

cenekler o kadar çok şey ifade edirdi ki. En azından gömerek bir şeyleri, acılarını dökecek bir yerleri olurdu.

"Neler oluyor?" Lydia varoluşsal bir soru sormuyordu. Derinmatik ekranı işaret ediyordu. Eleanor Kilpatrick, Mayhew'u kenara itmişti. Mikrofonu eline almış konuşuyordu.

Claire tekrar sesi açtı.

Eleanor Kilpatrick'in öfkeli sesi hoparlörlerden yankılanmaya başladı: "...Kahrolası bir hayvan gibi dağlanmıştı!"

Yayın kesildi. Kanal 2'nin haber sunucusu ekranda belirdi. "Az önce duyduklarınızdan ötürü sizlerden özür dilemek istiyoruz."

"Sansürsüz videoyu bul hemen," diye emretti Lydia. "Bul şunu!"

"Arıyorum." Claire arama sayfasına tıklamıştı bile. Haber başlıkları tekrar güncellenmişti. Basın toplantısını içeren onlarca link vardı. Claire en baştan savma olanına tıkladı. Ekranın ortasındaki gökkuşağı çarkı dönmeye başladı.

"Başka bir tanesini dene," dedi Lydia.

"Bekle biraz." Ekranı kavramasına engel olmak için ablasının iki elini birden tuttu. Tam vazgeçmek üzereyken video açıldı.

Mayhew önünde mikrofonuyla donmuştu. Jackson iyi bir asker gibi önüne bakıyordu. Claire başla düğmesine bastı. "Genç bir kadın cesedinin..."

"Başındayız daha." Belli ki Lydia dikkatle izlemişti. Eleanor Kilpatrick'in öfke krizine gelinceye dek ekranın altındaki çubuğu parmağıyla sürükledi.

"Bunlar deli saçması!" diye haykırdı kadın.

Johnny Jackson dikkatlice kadrardan çıkıp hasar kontrolünü Jacob Mayhew'a bıraktı.

"Mrs. Kilpatrick." Mayhew mikrofonu eliyle örttü.

"Hayır!" Eleanor Kilpatrick, Mayhew'un elini itmeye çalıştı. Ufak tefek bir kadındı. Onu yerinden kıpırdatamayınca, bu kez muhabirlere dönüp bağırdı: "Kızım parça parça edilmiş."

Muhabirler art arda patlayan flaşlarıyla karşılık verdiler.

"Mrs. Kilpatrick," diye tekrar etti Mayhew.

Kadın mikrofonu elinden aldı. "Göğüsleri parçalanmıştı! Kahrolası bir hayvan gibi dağlanmıştı!"

Mayhew mikrofonu elinden almaya çalıştı. Kadın izin vermedi. Bir kez daha denedi, bu kez Bob Kilpatrick, Mayhew'ün midesine sıkı bir yumruk indirdi.

"O bizim bebegimizdi!" diye haykırdı Eleanor. "Çocuk yaştaydı daha!"

İki üniformalı polis, Bob Kilpatrick'i etkisiz hale getirdi. Kansı haykırmaya devam etti, kocası yerde sürüklenirken bile. "Ne tür bir hayvan küçük bir kıza bunu yapar? Ne tür bir hayvan!"

Mayhew elinin tersiyle ağzını sildi. Öfkeli olduğu her halinden anlaşılıyordu. Muhabirlerin gözleri önünde, Eleanor Kilpatrick'i belinden yakaladığı gibi kucaklayıp sahnenin diğer tarafına götürdü. Kablosu daha fazla uzamayınca mikrofon yere düştü. Mayhew, kadını resmen açık duran bir kapıdan içeri fırlattı. Kapı hızla kapandı. Kamera yayını kesip kararmadan önce, birkaç saniye kadar kapıya odaklandı.

Claire ile Lydia ekrana bakakaldı.

"Kadının ne yaptığını gördün mü?" diye sordu Lydia.

"Evet." Claire sayfayı yeniden yükledi. Bir kez daha videonun açılmasını beklediler. Bu kez ileri almak yerine, basın toplantısını baştan sona izlemeye karar verdi. Önce Mayhew'u, sonra Eleanor Kilpatrick'i. Video biter bitmez, basın konferansını üçüncü kez izleyebilmek için sayfayı bir daha yükledi Claire.

Haber sunucusunun fonda yükselen sesi. Mayhew kürsüde. Kilpatrick'lerin salona girişleri.

Claire de, Lydia da izlemeden duramıyordu. Her ikisi de Eleanor Kilpatrick'in duygu patlamasına, kızının damgalandığını söylerken karnının üzerine çizdiği hayali X harfine kenetlenmişti.

Claire videoyu durdurdu. Eleanor Kilpatrick ekranda dondu. Ağzı açık. Sağ elini karnının sol tarafına bastırmıştı, göbek deliğinin hafifçe yanına, kaburgalarının altına doğru.

"Memeleri parçalanmış," dedi Lydia.

"Duydum."

"Karnının üzerinde bir X damgası varmış."

"Duydum."

Tam da Paul'ün filmlerindeki ikinci kız gibi.

Anna Kilpatrick'e tıpatıp benzeyen.

iv.

Timothy McCorquodale öldürüldüğünde okul gazetesine yazdığın o makaleyi hatırlıyor musun? 1970'lerde, Atlanta Mid-town'daki bir barda, zenci bir çocukla sohbet eden beyaz bir kıızı öldürdüğü gerekçesiyle idama mahkûm edilmişti. Zenci bir çocukla konuşan beyaz bir kıızın neden bu kadar öfke uyandırdığı konusuna kafayı takmıştın. Seninle hem gurur duyuyordum, hem de bu tür bir ırkçılığa akıl erdirememen bana umut veriyordu. Annenle ben, Jim Crow'un¹ son dönemlerine denk geldik. Eşit haklar için yürüyüşlere katıldık, ama bütün arkadaşların ve dostların aynı amaç uğruna yanında yürürlerken bunu yapmak kolaydı.

McCorquodale'in cezalandırılması gerektiğini, ancak toplumun onu idama mahkûm etmesinin yanlış olduğunu savunduğun o makalen hakkında annenle konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bizim inandığımız şeylere inandığın için seninle nasıl da gurur duyuyorduk. Biz de tıpkı senin gibi on yedi yaşında bir genç kıızı kaçıran, ona tecavüz ve işkence ettikten sonra da öldüren bir adamın elektrikli sandalyede idam edilmesi karşısında sarsılmıştık.

Bu sabah arabayla Georgia Tanrı ve Sınıflandırma Cezaevi'ne giderken makalenі düşünüyordum. Hikâyedeki araştırmandan

1 İngiliz komedyen Thomas Rice'in 1828'de yarattığı bir karakter. Rice'in canlandırdığı karakter, geri zekâlı, ilkel, her türlü aşağılanmaya maruz kalan bir zenci tiplemesidir. Rice, karakteri canlandırırken yüzünü kömürle siyaha boyuyordu. Jim Crow, aşağılamak amacıyla beyazlar tarafından siyahlara takılan isimlerden biriydi. (ç.n.)

hatırlarsın zaten, burası Georgia'nın ölüm hüccesi. Ana kapı , kapısının önünden geçtiğim sırada, neden makalen aklıma düş tti bilmiyorum. Her ne kadar seninle hâlâ gurur duyuyor olsan da, idam cezası konusundaki görüşlerimin anlaşılır biçimde değiştiğini söyleyebilirim. Şu an için tek tereddüdüm, anne babaya elektrik düğmesini açma şansının verilmesi konusunda.

Sen ortadan kaybolduktan birkaç yıl sonra, Ben Carver adında bir posta görevlisi altı delikanlıyı öldürmek suçundan idama mahkûm edildi. (Adam homoseksüeldi, bu yüzden de Hakkıhıyar'a göre genç kadınları öldürmeye meraklı değildi.) Söylentilere göre Carver kurbanlarından bazılarının etlerini de yemişti, ancak hiçbir zaman bir duruşma olmadığı için müstehcen ayrıntılar asla halka mal edilmedi. Bundan on ay önce, kayboluşunun beşinci yıldönümünde Şerif'in dosyasında Carver'ın adına rastladım. Mektup Georgia Tanı ve Sınıflandırma Cezaevi'nin antetli kâğıdına yazılmış ve hapishane müdürü tarafından imzalanmıştı. Senin ortadan kayboluşuyla ilgili idam mahkûmu Ben Carver'ın bilgi sahibi olabileceği, bunu da cezaevi gardiyanlarından birine söylemiş olma ihtimali hakkındaydı.

Hakkıhıyar bu işi takip etmesi gerektiğiyle ilgili kendine bir not almıştı, ancak Carver bana Şerif'in kendisini hiç ziyaret etmediğini bizzat söyledi. Elbette ki Ben Carver'ın ziyaretine gittim. İşin aslı, son on ay içinde tam kırk sekiz kez cezaevine uğradım. Aslında daha sık da giderdim, ancak idam mahkûmlarının haftada bir ziyaretçi hakkı var.

Tatlım, sana bu ziyaretlerimden daha önce söz etmediğim için çok üzgünüm, ama okumaya devam edersen nedenini anlayacaksın.

Ziyaret günlerinde Ben Carver'la akvaryumun içindeki balıklar gibi aramızda tel örgüden bir kafesle karşılıklı oturuyoruz. Telin içinde delikler var. Ziyaretçi odası gürültülü. İdam mahkûmu olan yaklaşık seksen adam var ve dış dünyayla tek bağlantıları anneleri. Nasıl bir duygu seli yaşandığını tahmin edersin. Ben Carver'ın annesi onu ziyaret edemeyecek kadar yaşlanmış, o yüzden tek ziyaretçisi benim. Her ne kadar aynı noktaya yapış-

enlatır bmlerce ağzın karaltısını gürnem de, eğilip dudaklarımı
ostal kalese iyice yaklaştırmak zorundayım.

MDS geliyor aklıma. *Hepatitis B. Herpes. Grip. Mononukleoz.*

Yine de dudaklarımı tele yapıştırıyorum.

Carver ağır ağır konuşan büyüleyici bir adam. Kıbar ve dik-
kalli biri, ancak bunun mizacından mı, yoksa fazlaca Hannibal
Lecter romanı okumasından mı kaynaklandığını bilmeyorum.

Ne olursa olsun, her defasında görünüşüme, sağlığıma yo-
ğun ilgi gösteriyor. "Bugün yorgun görünüyorsunuz," diyor ya
da, "Yeterince yemek yiyor musunuz?" ya da, "Saçlarınız konu-
sunda berberinizle görüşmelisiniz."

Yalnız olduğu için benimle flört ettiğinin farkındayım, tıpkı
benim de ağzından laf almak için onunla flört ettiğim gibi.

Sen hariç her şeyden konuşuyoruz.

Filmlerdeki diyalogları hatırlama konusunda usta. *Casablan-
ca, Rüzgâr Gibi Geçti, Geceyarısı Kowboyu*, Monty Python. Sonra
okuduğu kitaplardan bahsediyor; klasiklerin hemen hepsi. At-
lanta bağlantısı için Anne Rivers Siddons, romantik kitaplarda
Barbara Cartland, fantezide Neil Gaiman. *Dokuz Kehanet*'i hak-
kında şimdiye dek hiç konuşmadığım kadar çok tartışıyorum.

Annene bu sohbetlerden hiç söz etmiyorum, *Yasak İlişki* filmi-
nin duygusal bir saçmalık olduğunu düşündüğü için değil üstel-
lik. Benim müfredat dışı etkinlikler diye adlandırdığım, onursa
kısır döngü araştırması dediği faaliyetlerim hakkında hiçbir şey
duymak istemiyor. Bu konu haricinde konuşacak pek bir şeyi-
miz kalmadı. Tek yapabildiğimiz, eski kamp arularımızı, Tooth
Fairyl¹ maceralarımızı ve hararetili geçen ebeveyn-öğretmen top-
lantılarını tekrar tekrar yad etmek. Kız kardeşlerin kendi hayat-
larını kurdular. Yeri arkadaşlar buldular ve kendilerine, bizim
dışımızda bir aile kurmaya başladılar. Annen benim bir (alt) mo-
delimi buldu, bense...

?

Sana yapayalnız olduğumu itiraf edebilir miyim? Her sabah
eşyasız, bomboş bir yatak odasında uyandığımı, gözlerimi sarı
renkli, pütürlü tavana diktığımı ve yataktan kalkmaya değip

1 (İng.) Diş Perisi. (ç.n.)

değmeyeceğini düşündüğümü? Banyodaki diş fırçamın yanı-
da anneninkini görememe düşüncesine tahammül edemediği-
mi? Sadece iki tabağım, iki kaşığı, iki çatalım ve iki bıçağım
olduğunu, üstelik o kadarına bile ihtiyacım olmadığını, ancak
çift olarak satıldıkları için mecburen bu şekilde satın aldığımı?
İşimden kovulduğumu? En sonunda anneni kaybettiğimi? Kız
kardeşlerine artık ziyaretime gelmemelerini söylediğimi, çünkü
her konuşmamızda onları okyanusun biraz daha dibine çektiği-
mi hissettiğimi?

İdama mahkûm edilmiş bir seri katille, film ve edebiyat tar-
tışmanın hayatımda neden bu kadar önemli bir yer teşkil etti-
ğini anlayabilirsin böylece. En azından banyo yapmak için bir
sebebin oluyor. Ve ayakkabılarımı giymek için. Ve evden çıkıp
arabamı sürmek, Georgia Tanı ve Sınıflandırma Cezaevi'ndeki
hücrelerden hiçbir farkı olmayan tek odalı dairemin dışında bir
yere gitmek için.

Ben'in bana ayak uydurduğunun farkındayım, tıpkı benim
de ona ayak uydurduğumun farkında olduğum gibi. Son dö-
nemde, seni düşünmediğim yegâne anların, olası bir yamyam-
la Joyce tartıştığım zamanlar olması beni resmen afallatıyor. Bu
ziyaretlerimin sebebi Carver'ın bildiklerini öğrenmek değil mi?
Nihayet başına neler geldiğini öğrenebilmek için duyduğu her
ne söylenti varsa izini sürmek için burada değil miyim?

İşin fenası serin hakkında hiçbir şey bilmediğini hissediyö-
rum.

Ve işin fenası bunu umursamıyorum bile.

Yaptığım şey şu: Kendi kendime, onu incelediğimi söylüyö-
rum. Seni kaçırın adamla aynı profilde mi? Seni kaçırın kişi ilk
başlarda sana, Ben Carver'ın bana davrandığı kadar kibar mıy-
dı? Seni, sadece kendine istediği için mi kaçırmıştı? Yoksa sana
zarar vermek istediği için mi?

Sonra kendi kendime aramızdaki bu metal ağı kaldırsalar ne
olurdu, diye düşünüyorum. Görevli memurlar ya da aramızda bir
engel olmasa Ben Carver gibi bir adamın bana neler yapabileceği-
ni. Spenser'ın *Faerie Queene* şiirini yorumlamak yerine, beni ince
bir bıçakla kıyıp pankreasımdan küçük bir numune mi alırdı?

Bugün farkına vardım ki, bunun cevabını asla öğrenemeye yaramayan Ben Carver'in imkânsız olduğu için değil, Ben Carver'i bir daha ziyaret etmekten men edildiğim için. Bu işte Flakkıhiyar'ın parmağı olduğundan şüphelendim hemen, ancak hapishane müdürü beni aydınlattı. Söyledikleri oldukça mantıklıydı. Neticede Ben Carver'la tanışmam onun mektubu sayesinde olmuştu.

Olay şöyle gelişti: Beni ziyaretçilerin bekleme odasına almak yerine, şişman ve sürekli ağzını şapırdatan bir gardiyan tarafından uzun bir koridor boyunca yürütüldüm. Adımlarımızın sesi yerdeki cilalı taşlarda yankılanıyordu. Cezaevlerindeki koridorlar geniş ve uzun oluyor, koşabilmen ama saklanamaman için sarımsı. Her köşe başında büyük balıkgözü aynalar asılı. Video kameralar her hareketini takip ediyor.

Keşke Athens şehir merkezi de bu kadar güvenli olsaydı, o zaman belki eve dönmüş olurdun.

Hapishane müdürünün ofisi ucuz lambriker ve kurumsal yeşil mobilyalarla döşeliydi. Ben'in tabiriyle, "Cool Hand Luke tarzı." Bütün yüzeyler metal ya da sahte ahşaptandı. Hapishane müdürü şişman bir adamdı ve sarkık gıdısı gömlek yakasının üzerine taşıyordu. Sanki bu görüntüsü yeterince basmakalıp değilmiş gibi, beyaz gömleği kısa kolluydu, kırmızı-siyah çizgili, klipsli bir kravat takmıştı. Masasına oturmuş beni süzerken bir yandan da purosunu tütürüyordu. Elimde Dr. Seuss'un "İnsan Bir Kere Yaşlanır!" kitabının eski bir kopyasıyla karşıma kuruldum. Hapishane müdürü vasıtasıyla gönderilmiş Ben'den bir armağan. Yarıyam Carver'ın benimle son kez iletişime geçişi. Onu ziyaret etme hakkımı elimden almıştı. Artık cezaevine gelme yetkim yoktu.

"Dr. Carroll," dedi hapishane müdürü, Foghorn Leghorn'u¹ andıran sesiyle, "Ben Carver bir psikopat. Empati ya da pişmanlık duygularına sahip biri değil. Eğer onda insancıl özellikler fark ettiyseniz rolünü iyi oynadığı içindir."

Kitabın sayfalarını karıştırdım. Ellerim terliyordu. Sayfalar parmaklarıma yapıştı. Sencenin hangi mevsimi olursa olsun, hapishane hep sıcaktır. Satılık köleler gibi hücrelere tıkıştırılmış erkeklerin teri, pisliği ve umutsuzluğu gibi kokar.

1 Looney Toons çizgi filmlerindeki kocaman horoz karakteri (ç.n.)

"Belli ki Carver sizden istediği bilgiyi aldı," dedi hapishane müdürü. "Sizle işi bitti. Hiç üstünüze alınmayın. İncinmemiş olduğunuz için kendinizi şanslı sayın."

İncinmemiş.

Sözcüğün zihnimin içinde dolaşmasına izin verdim. Uzun koridor boyunca bir gardiyan eşliğinde yürürken sözcüğü yüksek sesle söyledim. Elimde sıkıca tuttuğum kitapla arabama bindiğimde, onu tekrar etmeyi sürdürdüm.

"İnsan Bir Kere Yaşlanır! Tedavülde Kalkmış Çocuklara Bir Kitap" yetişkinlere uygun resimli bir kitaptı. Bundan senelerce önce kardeşinle sen, bana aynı kitabı doğum günümde armağan etmiştiniz, çünkü gençler genellikle yaşlıların daha da yaşlanma-sını eğlenceli bulurlar. Ben'e bu kitaptan söz ettiğimi hiç hatırlamıyorum, ancak ilk başlarda ağzından seninle ilgili bir ipucu alabilmek uğruna onu tuzaga düşürmek için söylemiş olabileceğim şeylerden biriymiş gibi geliyor.

Konuşmamız şu şekilde gelişmiş olabilirdi:

Ben: Söylesene, Sam, son dönemde neler okudun?

Sam: Julia ile kızların bana doğum günümde aldıkları bir kitabı buldum. Dr. Seuss'un, "İnsan Bir Kere Yaşlanır!" adlı kitabı.

Ben: Benim şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyem, annemin on altıncı yaş günüm için verdiği arabasının yedek anahtarlarıydı. İlk araban neydi, Sam? Hurdarın teki olduğuna bahse girerim. İçine deli gibi kız atmışsındır.

Ben böyleydi işte. Konuyu sürekli bir övgüyle saptırırdı. Genelde daha kurnazdı. Birinin seni nasıl tongaya düşürdüğünü anlatmak kolay değildir çünkü genellikle her şey olup biterken durum farkına varmazsın. Demek istediğim, oturup not tutmazsın.

Ona ziyaretlerim sırasında, Ben'in hakkımda, benim onun hakkında topladığımdan çok daha fazla ipucu elde ettiğinden eminim. İtiraf etmeliyim ki, var olduğunu dahi bilmediğim bir düzeyde çalışıyordu. Ve üstelik psikopattı, aslında bunu biliyordum, ancak ilginç bir psikopattı ve haftanın bir günü, her hafta düzenli olarak, tam on ay boyunca beni oyalayacak bir seçenek sunmuştu, diğer seçeneğim bileklerimi kesip kanımın banyo de-liğinden oluk oluk akışını izlemekken.

Çatal bıçak çekmecemdekileri tek tek sayarken, neçtelerden dışarı etmem gerekirdi. Yaklaşık bir senedir oradaydı; anıliyatlarına uygun şekilde bilenmiş parlak metalden. Eti ne kadar kolayca kestiğine şahit olmuştum ve derimi ne kadar kolayca keşebileceğimi hayal ediyordum.

Sanırım şöyle olmuştu: Ben, depresyondan kurtulmama yardımcı olduğunun ve artık gitmeme izin verme vaktinin geldiğinin farkındaydı. İletişimimizi koparmak istediğinden değil, onu riyaset etmeye devam edersem eğer, onca güçlkle inşa ettiği bir şeyi yıkmak isteyebileceği için.

Yani, her ne kadar hapishane müdürü bir psikopatla olan tıhaf dostluğum konusunda haklıysa da, Ben Carver'in empati kuramadığı konusunda yanılıyordu. Bunun kanıtı ellerimin arasındaydı.

İdam edilmeyi beklerken, "İnsan Bir Kere Yaşlanır!" kitabının bir kopyasını nasıl elde etmeyi başardığını bilmiyorum, öte yandan Ben'in her işin altından kalkabileceğini biliyorum. Dışarıda çok sayıda hayranı vardı. Gardiyanlar ona, demirbaşlara gösterdikleri saygıyı gösteriyorlardı. Ben, hapishanedeysen bile neredeyse her istediğini elde ediyordu. Ve iyi bir sebebi yoksa eğer, asla bir şey istemiyordu. Sebep bu kez bana bir mesaj vermektir.

Kitabın içine yazdığı notta şöyle diyordu:

"Önce görüntülere sahip olmalısın. Sözcükler sonradan gelir." -Robert James Waller.

Görüntüler.

Bu sözcüğü daha önce görmüştüm, Şerif'in ofisindeki yıllık okuma seanslarım sırasında en azından altı kez. Sözcük bir edimle ve edim de bir eylemle bağlantılıydı ve bu eylem bir adam tarafından yapılmıştı. Şimdi anlıyorum ki o adam bir şekilde seninle bağlantılıydı.

Anlıyor musun tatlım?

Sonuç olarak Ben Carver senin hakkında bir şeyler biliyor-muş.

Lydia, Athens kent merkezindeki kemerin önünde duruyordu. Başını eğmiş telefonuna bakıyordu. Linkleri yenilemek için arama sayfasını yeniden yükledi. Anna Kilpatrick olayında yeni bir gelişme yoktu. Ama bu, haber kanallarının hikâyeyi temcit pilavı gibi önlerine sürmelerine engel değildi. Bütün duygu kırıntılarını gözler önüne sermek için basın toplantısındaki her detayı mercek altına almışlardı. Eleanor'un duygu patlaması, yayın kanallarının dikkatinden kaçmamıştı. MSNBC, Fox, CBS, ABC ve NBC pazar sabahki siyasi haber özetlerini bir kenara bırakmıştı. CNN, Eleanor ve Bob Kilpatrick'in ruhsal durumunu tartışmak üzere programa bir psikolog davet etmişti. Doktorun, ölen kızın anne babasıyla hiç karşılaşmamış olması, hatta daha önce bir çocuğun kaçırılma ve öldürülme vakasında hiç görev almamış olması, televizyonda bu olayla ilgili ahkâm kesmesine engel değildi.

Lydia ruhsal durumlarını bilmek konusunda daha deneyimliydi. Çiftin on altı yaşındaki kızları ölmüştü. İşkence görmüş, dağlanmış ve sonra da bir koşu alanından çok bir katil av parkurunu andıran BeltLine'a atılmıştı. Hiç kuşkusuz, şu an Kilpatrick'lerin en çok istedikleri şey, en kısa zamanda, sahip oldukları tek çocuklarının yanına gömülmektir.

Bunca zaman Anna'nın öldürülmüş olabileceğinden kuşkulananmış olmalıydılar, ancak düşünmekle gerçeği teyit etmek arasında büyük fark vardı. Kızlarının cesedini teşhis etmişlerdi. Nasıl çürüdüğüne şahit olmuşlardı. Neler olduğunu tam anlamıyla bilmek, akıllarından geçen o korkunç senaryolardan daha mı iyiydi?

Tıpkı Carroll ailesi gibi, iki ateş arasında kalmışlardı.

Lydia alındaki teri sildi. Hava sıcaklığı aniden düşmüştü, ama Lydia belki şoktan, belki stresten, belki de her ikisinden dolayı sııcaklamıştı. Amerikan İçsavaşı'ndan beri Kuzey Kampüsü'nün girişinde dikilen demir kemerin taş basamaklarını tırmandı. Babası onlara, futbol maçları sonrası kemeri tuvalet

Uyduyla sarmalayanlar hakkında öyküler anlatmıştı. Bir keresinde Julia, Körfez Savaşı protestosu sırasında burada tutuklanmış. Hayatının son gecesinde, arkadaşlarıyla Manhattan'a çıkdelerken yine bu kemerin altından geçmişti.

Ve Manhattan sonrasında, onu bir daha gören olmamıştı.

Lydia kızını özlemişti. Onu kollarının arasına alıp Dee'nin yalnızca hasta ya da üzgün olduğu günlerde izin verdiği şekilde başını öpmek istiyordu. Dee bebekken kucaklanmaya bayırdı. O dönem yemek pişirirken onu kucığında ya da çamaşır yıkarken sırtında taşımaktan Lydia'nun beli devamlı ağrırdı. Rick ile beraber olmaya başladıktan sonra Dee sürekli battaniye gibi üzerlerine yatar, ayaklarını Rick'in, başını da Lydia'nın kucagına dayardı. Rick'le Lydia, aralarında yatan böylesine harikulade bir küçük kız bulunduğu için birbirlerine bakıp gülümserlerdi. Lydia kendini son derece huzurlu hissederdi, çünkü Dee'nin güvende olduğuna emin olduğu yegâne anlar, kızının soluğunu hissedebildiği zamanlardı.

Başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapadı. Beyninin her kıvrımına işlemiş Eleanor Kilpatrick'in görüntülerine yoğunlaştı. Annenin yaralı bir hayvan gibi şiddetli haykırışı. Korku dolu ifadesi. Batın bölgesinin sol tarafına çizdiği X işareti.

Besbelli Eleanor sağladı. Elini karnına götürüp bir X çizmişti. Onoktayı tesadüfen seçmemişti.

Lydia başını, Broad Caddesi'ne doğru çevirdi. Claire onu bıraktığı yerde, Starbucks'ın önünde bekliyordu. Bir sandalyede baston yutmuş gibi oturmuş, boş bakışlarla karşısına bakıyordu. Taş kesmiş birinin şaşkın bakışları vardı gözlerinde. Rahatsız edici bir hareketsizlik içindeydi. Her zaman anlaşılması güç biri olmuştu, ancak şu an tamamen içine kapanmıştı.

Lydia ayağa kalktı. Aralarındaki yirmi beş metrelik mesafe, Claire'in düşüncelerini büyülü şekilde okumasına yardım etmeyecekti. Broad Caddesi'ne yöneldi ve hiç trafik olmadığından salına salına karşıya geçti. Bir önceki gece Georgia, Kentucky'yi yenmişti. Kent hâlâ galibiyet mahmurluğundaydı. Kaldırımların üstü şişelerden dökülen biralardan lekelenmişti. Yerler çöp içindeydi.

Lydia masasına oturduğunda Claire başını kaldırmadı, "Farklı görünüyor mu?" diye sordu.

"Bir açık hava alışveriş merkezine benziyor," dedi, çünkü kanıpüs antik bir güney üniversitesinden her yana yayılmış devasa bir kurumsal yaratığa dönüşmüştü. "Resmen bir banliyo olmuş."

"Tek değişen haki şortların uzunluğu."

"Taco Stand burada değil miydi eskiden?"

"Birkaç kapı aşağıda." Claire başıyla yönünü işaret etti.

Lydia boynunu uzattı. Kaldırım boyunca dizilmiş masa ve sandalyeleri gördü. Hava çok soğuk olduğundan kimse dışarıda oturmuyordu. Elinde süpürge ve farasla dikilen bir kadın vardı, ama dün gecedan kalan pislikleri süpürmek yerine telefonuyla oynuyordu.

"Benden asla tuhaf şeyler yapmamı istemedi," dedi Claire.

Lydia kız kardeşine döndü.

"Bilgisayarındaki filmi ilk izlediğimde -zincirlenmiş kızın olduğu filmin en başını izlemiştim- tuhaf bir hisse kapıldım, kendimi aldatılmış gibi hissettim, çünkü bunları neden benimle paylaşmadığını anlayamadım." Yoldan yavaşça geçen bir koşucuyu izledi. "Kadınları zincirlemekten, deri giymelerinden, gözlerini bağlamaktan ve bu tür şeylerden hoşlanıyorsa eğer, her ne kadar ben çok fazla hoşlanmasam da, neden benimle bunları denemek istememişti?" Cevap vermesini beklermiş gibi Lydia'ya baktı.

Lydia'nın tek yapabildiği omuz silkmektir.

"Büyük olasılıkla kabul ederdim." Claire kendiyle çelişirmiş çesine başını salladı. "Demek istediğim, bunu gerçekten isteseydi bir denerdim, öyle değil mi? Çünkü her insan böyle yapar. Ve Paul bunu bilirdi. Deneyeceğimi bilirdi."

Lydia bir kez daha omuz silki, ama hiçbir fikri yoktu.

"Benden asla bir hizmetçi gibi giyinmemi, bir lise öğrencisiymiş gibi davranmamı ya da buna benzer bilindik şeyler istemedi. Asla arkadaşan birleşmek istemedi ve bilirsin her erkek eninde sonunda bunu ister."

Lydia hiç kimsenin duymamış olmasını ümit ederek etrafına baktı.

"Benden gençti," diye devam etti Claire. "O ilk kadın yanı-
ştu güldür görünmez aklımdan geçen ilk düşünce, benden genç ol-
duğuydu ve bu canımı yaktı çünkü artık çok genç sayılmam. Bu
ona veremeyeceğim tek şeydi."

Lydia sandalyesine kuruldu. Claire'in konuşmasına izin ver-
mekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Onunla evlendiğimde ona âşık değildim. Demek istediğim,
onu seviyordum ama âşık..." Hislerinin üzerine bir perde çeker-
mişcesine elini salladı. "Henüz bir senelik evliydik ve yılbaşı
yaklaşıyordu. Paul mastır sınavlarına çalışıyordu, bense bir avu-
katlık bürosunun resepsiyonunda çalışıyordum. Her şeyden ka-
çıp kurtulmak istiyordum. Evlilik bana anlamsız geliyordu. Öyle
bunaltıcıydı ki. Annemle babam, Julia kaybolmadan önce hayat
doluydu. Tutkulu, ilginç insanlardı. Hatırlıyor musun önceden
nasıl olduklarını?"

Lydia gülümsedi, çünkü her nasılsa Claire bu soruyla anıla-
rını depreştirmişti. Yirmi iki yıllık evliliklerine rağmen Sam ve
Helen Carroll, birbirlerine bir an olsun dokunmadan duramayan
yeniyetneler gibiydiler.

"Dans etmeye giderlerdi, partilere katılırlardı, akşam yemek-
lerine çıkarlardı ve her birinin kendi ilgi alanları vardı, birbir-
leriyle sohbet etmeye bayılırlardı," dedi Claire. "Sözlerini kes-
memize izin vermezlerdi, hatırlıyor musun? Ve öyle sürükleyici
sohbetleri vardı ki, araya girmek istemezdik." Claire gülümsedi.
"Her şeyi okurlardı. Her şeyi görürlerdi. İnsanlar onlarla vakit
geçirmeye can atardı. Parti verdiklerinde, bir anda kapıda ya-
bancılar belirirdi, çünkü Carroll'ların ne kadar eğlenceli oldukları
ün salmıştı."

Lydia bütün eski anıların geri geldiğini hissetti; Helen'in ke-
reviz çubuklarına peynir serpişi, Sam'in mangal alevinde kirpik-
lerini yakışı. Sessiz sinema oynamaları. Hararetli politik tartış-
maları. Kitaplar, sanat ve filmlerle ilgili heyecanlı yorumları.

"Sürekli öpüşürlerdi," diye devam etti Claire. "Gerçek anlam-
da öpüşmelerdi bunlar. Biz bunun iğrenç olduğunu söyledik,
ama çok güzel değil miydi Pepper? Onları görüp gerçek aşkın bu
olduğunu düşünmez miydin sen de?"

Lydia başını salladı. Uzun zamandır unuttuğu anılara bğ-
muş gibiydi.

"Paul ile ilk yılımızda aramızda bunların hiçbir yoktu. İz-
azından ben olmadığımı düşünüyordum." Claire öylesine kus-
vetli yutkundu ki boğazı titredi. "Bu yüzden bir iş çıkışı bisikle-
time binmiş işten eve dönerken, ona o akşam dürüstçe bu evli-
liğin bittiğini söylemeye karar verdim. Yara bandını tek seferde
söküp at. Noel ve yılbaşı partilerinin art arda geçip gitmelerine
izin verme. Söyle gitsin." Duraksadı. Gözyaşları yanaklarından
akıyordu. "Ama eve gittiğimde Paul yataktaydı. Şekerleme yap-
tığını düşündüm, oysa ter içinde yanıyordu. Hırıltılı nefesini
duyabiliyordum. Gözlerini her kırpışında gözkapakları titreş-
iyordu. Onu kaldırıp hastaneye götürdüm. Haftalardır nezleydi,
ama meğer zatürreeye dönmüş. Ölebilirdi. Neredeyse ölüyordu
zaten." Gözyaşlarını sildi. "Sonuç olarak dehşete kapılmışım.
Onsuz bir hayat düşünemedim. Bu olaydan birkaç saat önce onu
terk etmeye hazırdım, ama sonra bunu yapamayacağımın farkı-
na vardım. Başını, sanki biri ondan bunu istemişçesine hararetle
sallamaya başladı. "Paul üç hafta kadar hastanede yattı ve ben
yanından bir an olsun ayrılmadım. Ona kitap okudum. Onun-
la ayrı yatakta yattım. Banyo yaptırdım. Paul'un bana ihtiyaç
olduğunu hep biliyordum, ancak onu kaybedebileceğimi anla-
yınca de benim de ona gerçekten, ama gerçekten ihtiyacım
olduğunu hiç fark etmemiştim."

Claire bir süre soluklanmak için durdu. "Birine âşık olmak
buymuş meğer. O şehvet, tavşanlar gibi her an sevişmeler, onun
yanında olmak için hayatının boka sarmasına izin vermek; bü-
tün bunlar tutku. Bir adım ilerisi saplantı. Ve eninde sonunda
kendini tüketiyor. Sen de biliyorsun Liddie. O büyü asla sürmü-
yor. Oysa hastanede yatarken, ona baktığım süre içinde Paul ile
aramızda olan şeyin, *bunun* yani, aşktan fazlası olduğunu anla-
dım. Âşık olmak buymuş meğer. Öyle hissedilir bir şeydi ki, ona
dokunabilirmişim, onu ısrabilirmişim gibi."

Lydia bu duyguyu asla bu şekilde tarif etmezdi, ama Rick
ile yaşadıklarından kız kardeşinin anlattıklarını anlayabiliyor-
du. Rick'te o kadar çok şeyi bir arada bulabilmişti ki: sevgili,

veledi. can dostu, sırdaş. Onca zamandır Don'yi kaybetmenin nasıl bir his olacağını düşünüp durmuştu, ancak Rick'i kaybetmek de onu pek çok yönden mahvederdi.

"Paul, Julia'yı kaybetmenin bana neler hissettirdiğini biliyordun," dedi Claire. "Ona her şeyi anlatmıştım. Her şeyi. Tek bir ayrıntıyı bile atlamadan. Hayatım boyunca bir erkeğe karşı hiç bu kadar dürüst olduğumu hatırlamıyorum. Bütün içimdekileri açıklamıştım; annemin bir hayalete, babamın Don Kişor'a dönüştiği süreçte yaşadıklarımızı. O dönemi atlatmak için sana ne kadar gereksinim duyduğumu." Lydia'nın kendisine baktığından emin oldu. "Sen beni kurtardın Pepper. Her şeyin çivisi çıktığında, tutunabildiğim tek dal sendin."

Lydia boğazının düğümlendiğini hissetti. Birbirlerini kurtarmışlardı.

"Paul'ün bizi birbirimizden ayırmak istemesinin nederi buydu herhalde, ne dersin? Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Annemden bile daha değerli, çünkü ne olursa olsun yanında olacağına güvenim tamdı."

Lydia başını salladı. Paul'ün aklından neler geçtiğini tahmin etmek imkânsızdı.

"Benden dolayı, Anna Kilpatrick'in ailesinin neler hissettiklerini biliyordu ve buna rağmen o iğrenç filmleri izlemeye devam etti. Belki de bu yüzden, acı çekenin sadece Anna olmadığını bildiği için sürekli bu konudan bahsediyordu. Çekilen acının katmanları her birimizi etkiliyordu: aile bireylerini, cemaat fertlerini ve hatta bizi; seni, beni, annemi, Büyükanne Ginny'yi. Bana sürekli Anna Kilpatrick hakkında sorular soruyor ya da olaya değişik şekillerde parmak basıp tepkimi ölçüyordu. Hatta öldüğü gece bile aynı konuyu gündeme getirtmişti." Ruhsuzca güldü. "Beni umursadığı için sorduğunu sanmıştım, meğer hepsi oyunun bir parçasıymış. O kadınlara tecavüz edip sonra onları senelerce takip ettirmekten bir farkı yok."

Lydia karşı çıkmadı ama yine de, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü her şeyin başı kontrol. Senelerce, istediğim her şeye sahip olduğuma inandırmak suretiyle beni kontrol etti. Seni

aileden uzaklaştırmak suretiyle kontrol etti. Annemi, müberrake bir damada sahip olduğuna inandırmak suretiyle kontrol etti. Dosyalarındaki o kadınları adım adım takip ettirerek kontrol etti. Kahretsin, Büyükanne Ginny'yi bile kontrol etti, çünkü Paul'un parası olmasaydı eğer, şimdi bir devlet bakımevinde kahıyor olurdu. İsteddiği kadar, asil ama yoksul dul ayaklarına yatsın, özel bir dairesi olmasına ve haftada bir hizmetçinin gelmesine bayılıyor. Her birimiz, öyle ya da böyle onun kontrolündeydik."

Lydia masanın üzerine dayadığı ellerini kenetledi. Claire bütün bunları Paul yaşarken niye görememişti? Karanlık yönünü gizlemek konusunda o kadar mı iyiydi?

"Şu Lexie Fuller denen kadının neler yaşadığını Tanrı bilir," dedi Claire. "Belki de benden tuhaf şeyler yapmamı istememesinin nederi, her şeyi onunla yapıyor olmasındandı." Yine güldü. "Aslında bir yanım bunu gerçekten umuyor, çünkü bu tam anlamıyla delirmemiş olduğumu gösterir, anlayacağın Paul o kadar normaldi işte. Biliyorum, sen onun gerçek yüzünü gördün, ancak hayatı boyunca onda bir gariplik olduğunu fark eden tek insan sensin. Babamı bile kandırmayı başardı. Güncelerini okuduğumu söylemiştim sana. Paul hakkında söylediği en kötü şey, aşırı sevgisiydi."

Lydia, babasının Paul'a çok fazla önem verdiğinden emin değildi. Claire ile Paul ciddileştikleri sırada, Sam Carroll kendi canına kıymakla meşguldü. Lydia bu trajedinin, ilişkilerini barmandırdığını düşünmüştü hep.

"Paul sana kötü yanını göstermeyi seçmiş olmalı," dedi Claire. "Bunu geri kalan herkesten gizlemek konusunda canını dişine taktı, ama sana gösterdi çünkü bunun aramızı bozacağını biliyordu."

"Seni kandırmasına izin verdin." Bu sözler ağzından dökülene dek, hâlâ ne kadar öfkeli olduğunun farkında bile değildi Lydia. Neden Claire tam da kaldıkları yere geri dönmeyi seçmişti? Sanki aradan geçen on sekiz sene hiç yaşanmamışçasına Lydia'ya içini döküyordu, sanki Lydia'nın bir sokak kedisi gibi sokağa ahılmasına sebep bu değilmiş gibi. "Adamın tekini bana tercih ettin," dedi kardeşine.

Claire, Lydia ile göz göze geldi. "Hakkın öyle yaptın. Ve bu olay peride bırakabilecek miyiz, inan emin değiliz çünkü kesinlikle affedilecek bir şey değil."

Bakışlarını ilk uzaklaştıran Lydia oldu. Gerçek suçlunun kim olduğunu kendi kendine hatırlatmalıydı. Paul hayatını, insanların manipüle etmeye adamıştı. Üniversitede tanıştıklarında, Claire saf ve savunmasız bir genç kızdı. Helen berbat haldeydi. Sam intiharın eşigindeydi. Lydia hapse girip çıkıyordu. Paul'ün Claire'e dış geçirmesinden daha kolay ne olabilirdi?

Oysa Lydia bir türlü affedebilme gücünü içinde bulamıyordu.

"Başkomiser Mayhew'u aramalı mıyım?" diye sordu Claire.

"Ne diye?" Lydia telaşlı sesinden kurtulamıyordu bir türlü. Ani konu değişimi yüzüne bir tokat gibi patlamıştı. "Sana filmler hakkında yalan söyledi. Sahte olduklarını söyledi."

"Belki de onları basına sızdırmayayım diye yalan söylemiştir?"

"Hayır, mahkeme emri çıkartırdı. Ya da devam eden bir soruşturmaya müdahale etmekten seni tutuklardı. Ya da sadece çeneni tutmaları söylerdi."

"Bu konuyu Ajan Nolan'a açmayacağım," dedi Claire. "Ceriye kim kaldı? Hakkıhuyar mı?" Elini Şerif'in ofisine doğru umarsızca salladı. "Julia davasını berbat etti. Bu işi de yüzüne gözüne bulaştıracağından eminim."

Lydia kendilerini hayal güçlerine teslim ettiklerini hissediyordu. "Tam olarak ne biliyoruz Claire? Paul'ün film izlediğini. Hepsi bu."

"O filmler gerçek."

"Biz gerçek olduklarını *düşünüyoruz*." Lydia bir kez daha şeytanın avukatını oynamaya çalıştı. "Bu kızın Anna Kilpatrick'e benzediğini *düşünüyoruz*. Annesinin basın toplantısında dediklerine ve yaptıklarına dayanarak, ayrı şekilde parçalandığını *düşünüyoruz*. Ama yüzde yüz emin miyiz? Yoksa kendimizi buna mı inandırıyoruz?"

"Doğrulama sapması." Claire kendi sözleri karşında kaşlarını çatı. "Mayhew'u aramanın olumsuz tarafı ne?"

"Sana filmler hakkında yalan söyledi. Şu an şehrin en önemli davasıyla uğraşması gerekirken, bir hırsızlık teşebbüsü için işini

gücünü bırakıp senin evine gitti. Ve unuttu ki o bir polis ve eğer onu kızdırsan hayatını cehenneme çevirir."

"Hayatım şu an nasıl sence?" Claire elini uzattı. "Bana farklı türlü telefonu ver."

Lydia kız kardeşini süzdü. Farklı görünüyordu. Olaya seyma kalmayı bırakmış ve bütün sorumluluğu üstüne almış gibiydi.

"Ona ne diyeceksin?" diye sordu Lydia.

"Bana karşı dürüst olması gerektiğini. Eleanor Kilpatrick, kızının filmdeki kızla aynı işkencelere maruz kaldığını söylediği halde, bana bu filmin neye göre sahte olduğunu bir kez daha anlatması gerektiğini."

"Hayal âlemindesin canikom." Lydia alaycı yönüne sığınmıştı. "Yüksek rütbeli bir polis memurunun bir cinayeti örtbas etmeye çalıştığına, bu cinayette bir parmağı olduğuna veya görüntüyü kendisinin filme aldığına, herkese dağıttığına ya da hepsine birden inanıyorsun ve bu yüzden de ona telefon açıp, 'Hey, selam ahbap, ne iş?' diyeceksin."

"J.J. Walker gibi konuşmayı düşünmemiştim, ama ana fikir bu."

"Claire."

Telefonu almak için elini uzatmaya devam etti.

Lydia kız kardeşinin fikrini değiştiremeyeceğinin farkındaydı. Çantasına elini daldırıp telefonu aradı. Eline, Claire'in çalışma masasından aldığı Percocet şişesi geldi. Lydia kendi kendine, bu hapları Claire'den uzak tutmak için yanına aldığını söylese de, için için onları kendine sakladığından kuşkulanıyordu.

"Yanına aldın mı?"

"Evet, aldım." Lydia telefonu çıkartıp Claire'e verdi. Çantasını sertçe kapadı.

Claire, Jacob Mayhew'un kartvizitini cüzdanının içinde kolayca buldu. Numarasını çevirip telefonu kulağına dayadı.

Lydia iyice gerildi. Hattın diğer ucundaki telefonun duyamadığı çalma seslerini saydı içinden. Avuç içleri ter içindeydi. Yükselen tansiyonu şakaklarında atıyordu. Yıllardır hapse düşmemişti, ama yine de polisler onu dehşete düşürüyordu.

Claire başını salladı. "Telesekretere bağlandı."

Claire telefonu kapatırken Lydia derin bir soluk verdi.

"Bavrik olasılıkla bana yalan söylemiştir nasılsa," Claire telefona cevap bıraktı. "Senden başka kime güvenebileceğimi şaşırdım."

Lydia bakışlarını ellerine çevirdi. Avuçları, soğuk metal masanın üzerine ter izi bırakmıştı. Burada olmak istemiyordu. Burada olmaması gerekiyordu. Eve, Dec'nin yanına dönmeliydi. Şimdi yola koyulurlarsa, Lydia eve vaktinde yetişip ailesine geç bir pazar kahvaltısı hazırlayabilirdi.

"Doksan bir senesinin Mart ayında Paul okuldaydı."

Lydia başını kaldırıp kız kardeşine baktı.

"Julia kaybolduğunda, Paul Lyman Ward Akademisi'nde kalıyordu."

Lydia bu sorunun zihnini kurcaladığının farkında bile değildi, ta ki Claire yanıt verinceye dek. "Emin misin?"

"Auburn'ün hemen dışında. Bir gün kampüsü gezdirmişti bana. Neden gitmek istediğini anlamamıştım. Orada olduğu her saniyeden nefret ediyordu. Ama sonra okula gittik ve bana hava atmak istediğini fark ettim, bu da bana göre kabul edilebilir bir şeydi çünkü bana hava atılmasını severim, oysa burası yatılı bir okuldu ve çok küçük, çok dindar, son derece katı disiplinliydi."

Lydia pek çok kez Auburn'den Athens'a arabayla gitmişti. "Julia bir pazartesi akşamı saat on bir sularında kayboldu. Burası ile Auburn arası sadece üç saat çeker."

"Paul on beş yaşındaydı. Bırak arabayı, ehliyeti bile yoktu ve gece boyunca iki-üç kez oğlanları denetleyen biri vardı. Pek çoğu anne babaları tarafından zapt edilemedikleri için buradaydı."

"Paul'ün orada olma nedeni de bu muydu?"

"Bana bir burs kazandığını söylemişti." Claire omuz silkti. "Aslında mantıklı geliyor. Babası Vietnam Savaşı sırasında donanmada görevliydi. Paul babasının izinden gitmeyi planlıyordu, en azından üniversiteyi de bedavaya getirmeyi. Ta ki mima-riyle ilgili bir kitap okuyup da fikrini değiştirinceye dek."

Lydia pek inanmadı. "Paul gerçekten çok akıllıydı. Dâhi derecesinde akıllı. Eğer gerçekten donanmaya girmek isteseydi, NAPS'ta ya da West Point Prep'te okurdu; Alabama'da, cehennem dibindeki, süper disiplinli ve tutucu bir yatılı Hristiyan okulunda değil."

Claire bir anlığına gözlerini kapadı. Başını onayları asına salladı.
"Gizlice kaçmamış olduğundan emin misin?"

"Olabilirdiğince eminim," diye itiraf etti Claire. "Asla devamsızlık yapmazdı. Fotoğrafı, müdürün odasındaki vitrinin içinde duruyordu, bu yüzden de derse girmediği ya da kampüste izinsizce ayrıldığı için disipline gitmiş olmasına imkân yoktu ve bahar tatili de bir hafta sonraydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o tatilde, mekiğin fırlatılışını izlemek için Kennedy Uzay Merkezi'ne gitmişti. Teknik bir sorun meydana gelmiş, bu yüzden mekik uzaya fırlatılamamıştı. Fotoğraflarını görmüştüm. Üzerinde günün tarihi yazılı olan kocaman bir posterin önünde durmuştu, uzaktan boş atış rampası görünüyordu ve tarihin martın ikinci haftası olduğunu hatırlıyorum, çünkü o dönem..."

"Julia kaybolmuştu." Lydia arkasını dönüp süpürgeli kadına baktı. Kadın bir yandan kaldırımındaki sandalyeleri kenara çekiyor, bir yandan da masaları topluyordu.

"Babamı tutuklattıran o iğrenç herif hâlâ burada müdürlük yapıyor," dedi Claire.

Lydia, annesinin kütüphanecilere özgü sesiyle, tutuklamadan söz edişini dün gibi hatırlıyordu, harp alevi bile dondurabilecek hiddetteki fısıltısı kulağındaydı hâlâ.

"Çok ilginç, seninleyken babamı daha çok özleyorum. Sanırım onun hakkında tüm içtenliğimle konuşabileceğim tek insan sen olduğun için."

Starbucks'ın kapısı açıldı. Bir grup genç kaldırıma döküldü. Her birinin elinde bir kahve fincanı vardı. Akşamdan kalmaydılar, el yordamıyla sigaralarını aramalarından belliydi.

Lydia ayağa kalktı. "Gidelim buradan."

Tesla, Taco Stand'ın önünde duruyordu. Lydia restoranın camından içeri baktı. Burası epeyce adama dönmüştü. Sandalyeler daha moderndi. Tezgâhlar temiz görünüyordu. Masaların üzerinde ucuz kâğıt havlular yerine peçetelikler duruyordu.

"Eve gitmeye kararlıyız, değil mi?" dedi Claire.

"Sanırım." Lydia ilerlemekten başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bir kez daha Tesla'nın direksiyonuna geçti. Tene hafifçe bir sesli motoru çalıştırdı. Rick bu arabanın özelliklerini duymak-
caylamak kayıt alacaktı. Dokunmatik ekranını. Sarı çizgiyi her
öğtğinde direksiyon simidinin titremesini. Lydia bu bilgileri
Rick'i sakinleştirmek için kullanacaktı, çünkü Claire'le nasıl bir
şey buluştıklarını anlattığında, haklı olarak Rick ondan ayrıntılı
bir açıklama isteyecekti.

"Atlanta Otoyolu'na çık tekrar." Claire dokunmatik ekrana
Fuller'ların adresini girdi. "Annemle babamın yılbaşı partile-
nuden birinde. Julia ile 'Love Shack' eşliğinde dans ettiğimizi
hatırlıyorum. Sen de hatırlıyor musun? Kaybolmasından üç ay
önceydi."

Lydia başını salladı, ama aklında hâlâ Rick vardı. Ne yazık ki,
birtirlerinden bir şeyler gizleyebilen çiftlerden değildiler. Sonu-
cu ne olursa olsun, içlerindeki her şeyi ortaya dökerlerdi. Rick
kuşkusuz ona küsecekti. Hatta bu çılgın gezilerini bardağı taşı-
ran son damla olarak görebilirdi.

"Julia'nın yürüdüğü yol bu." Claire, kemerden itibaren
Julia'nın üniversite birdeyken yaşadığı Hill Community yolunu
işaret etti. "Yatakhaneler klimalı artık. Annem içeride bedava in-
ternet, spor salonu, bir de kahveci olduğunu söyledi."

Lydia boğazını temizledi. Rick'in yaptıklarından dolayı kendi-
sine öfkeleneyeceğini düşünürken, bir anda Rick'in ona ne yapması
gerektiğini söylemesine sinirlenmişti. Tüm bunlar delilikti çünkü
bütün bu hayali tartışmalar sadece kafasında olup bitiyordu.

"Manhattan duruyor hâlâ," dedi Claire. "İçî tamamen değişti
ama."

"Yıldönümlerinde annem hâlâ bu yolu yürüyor mu?"

"Sanırım. Bu konudan pek söz etmiyoruz."

Lydia dilinin ucunu hafifçe ısırды. Helen'le Claire'in arada sı-
rada kendisinden konuşup konuşmadıklarını sormak istiyordu,
ama duyacağı cevaptan korkuyordu.

"Ne derdi var merak ediyorum?" dedi Claire.

"Annemin mi?"

"Lexie Fuller'ın." Claire yüzünü Lydia'ya dönmek için sır-
u kapıya yasladı. "Paul, kuşkusuz beni Julia yüzünden seçti.

Ortadan kaybolduktan sonra öyle savunmasızdım ki. Onu y
ken, yaşadığım bu trajediydi. Anlıyor musun?”

Lydia bu gidişatı fark etmemişti.

“İlk tanıştığımızda Paul, Julia olayını bilmiyormuş gibi da
randı, ama tabii ki biliyordu. Anne babası, Julia’nın kayboldu
ğu yerden on beş dakikalık mesafede yaşıyordu. Çiftlik kendi
kendini geçindiremiyordu. Bu yüzden babası, kampüs alanın
da mevsimlik işçi olarak çalışıyordu. Annesi şehir merkezinde
muhasibecilik yapıyordu. Julia’nun posterleri her yere asılmış
tı. Gazeteler onun haberleriyle çalkalanıyordu. Tüm bunlar ol
masa bile, Auburn’de yaşayanlar hikâyeyi biliyordu. Burada
Athens’tan çok sayıda öğrenci vardı. Sen de oradaydın. Kendin
gördün. Kimseciklere söylemedik, ama herkes öğrendi.”

“Peki öyleyse bilmiyorum dediğinde neden Paul’a inandın?”

“Bir yarım inanmadı. Nazik olmaya çalıştığımı sanmışım, ne
de olsa haber bir çeşit dedikodu gibi yayılmıştı.” Başının yan ta
rafını koltuğa yasladı. “Herhangi bir konuda ona inanmadığım
tek sefer bu olmalıydı.”

GPS az ileride dönmesi gerektiğiyle ilgili bir uyarı verince
Lydia yavaşladı. İlginç bir şekilde, on sekiz sene önce fark ettiği
sorunu Claire’in de nihayet görmesi onu mutlu etmemişti. Bel
ki de Claire haklıydı. Lydia, Paul’ün yalnızca kararlık yüzünü
görmüştü, çünkü ona bu yönünü göstermeyi tercih etmişti. Eğer
arabadaki o olay hiç yaşanmasaydı, bunca yıl boyunca ona, her
nasılsa kız kardeşini mutlu edebilen, sıkıcı bir enişte olarak kat
lanması oldukça olasıydı.

Ve Claire’i mutlu ettiği apaçık ortadaydı. En azından yaşadığı
sürece. O piç kurusunun Claire’i tavlama için yaptığı tüm num
ralar, şüphesiz tanışmalarından bile önce başlayan çetrefilli oyu
nun bir parçasıydı. Lydia, köşede bir yerlerde Claire Carroll adına
kalın bir dosya bulacaklarından emindi. Acaba Paul’ün Auburn’ü
seçmesinin nedeni, Claire’in Lydia’nun peşinden gideceğini bil
mesi miydi? Matematik laboratuvarından çıkmamasının nedeni,
Claire’in trigonometride başarısız olduğunu keşfetmesi miydi?

Lydia, kız kardeşinin gelip kendisine heyecan içinde labo
ratuvarında tanıştığı oğları anlatışını dürtü gibi naturlıyordu. Paul

Claire'in kafasına girmenin mükemmel bir yolunu bulmuştu. Bekçiliğinden beri duymaktan sıkıldığı, güzelliğiyle ilgili iltifatlara boğmamıştı onu. Zekâsını övmüştü. Ve bunu da yeryüzünde onun güzelliğinden fazlasına sahip olduğunu fark eden tek erkekmiş gibi davranarak başarmıştı.

Lydia arabayı şarampolün kenarına çekti. Vitesi parka aldı. Claire'e döndü ve ona uzun zamandır söylenmesi gereken bir şey söyledi: "On yedi yaşında bir kızım var."

Claire şaşırmış göründü, ancak Lydia'nun sandığı sebepten değil: "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Biliyordun zaten." Lydia bu kadar aptal olduğu için kendinden nefret etti ve o an kusmak istedi, çünkü Paul'un onu izletmek için bir yabancıya para vermiş olduğu düşüncesi fazlasıyla rahatsız ediciydi. "Paul'un hakkımda bir dosya tuttuğunu neden benden gizledin?"

Claire başka tarafa baktı. "Seri korumaya çalışıyordum. Paul'un ne yaptığını bilersen eğer beni..."

"Seni terk mi ederdim, tıpkı beni terk ettiğin gibi?"

Claire derin bir soluk alıp yavaşça konuştu. "Haklısın. Sana bulaşmamamı her söylediğimde, seni bu işe sürüklemenin bir yolunu buluyorum, çünkü işin aslı, ablamın her şeyi yola koymasını istiyorum." Lydia'ya baktı. "Üzgünüm. Klişe oldu biliyorum, ama gerçekten üzgünüm."

Lydia başka bir özür duymak istemiyordu. "Hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Her şeyi," dedi. "En azından, Paul'un diğer kurbanları hakkında bildiğimiz kadarını."

Kurban. Claire o sınıra biraz daha basarsa, Lydia'ya kanal tedavisi gerekecekti.

"Sen biliyor muydun?" diye sordu Claire'e.

"Kesirlikle hayır. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Beni ne zamandır takip ettiriyordu?"

"Hemen hemen birbirimize küstüğümüz dönemden beri."

Lydia'nun hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Her şey değil, sadece kötü anılar. Parası yetmediği için kazandıktan görünen çalıntı yiyeceklerle marketten çıkışları.

Dee'ye bütün havah kuzların giydiği o ceketten satın almak istediği gün, seri sonu mağazasındaki ürün etiketlerini değiştirdi. Ödemeyi yapığıyla ilgili söylediği bütün o yalanlar, sırtım ona otiste unutulmuş kira paraları, çok yakında ödenecek kredi borçları.

Paul bunların ne kadarını görmüşü? Lydia ile Rick'in fotoğraflarını? Dee'nin basketbol sahasındaki atışlarını? Ölü toprağı serpilmiş klimalı köşkünde otururken Lydia'nın yoksulluktan kurtulma çabalarına bakıp gülmüş müydü?

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama gerçekten çok üzgünüm," dedi Claire. "Sana anlatmayacaktım, ama bana kızın olduğunu söyleyince, numara yapmak istemedim."

Lydia başını salladı. Claire'in hatası değıldi, ama yine de onu suçlamak istiyordu.

"Kızın çok güzelmiş," dedi Claire. "Keşke babam sağ olsaydı da onu görebilseydi."

Lydia bir korku dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti. Kızını kaybettiği takdirde neler hissededeğı konusuna öylesine odaklanmıştı ki, Dee annesini kaybederse neler olabileceğini asla aklından bile geçirmemişti.

"Bunu gerçekten yapamayacağım," dedi Lydia.

"Biliyorum."

Claire'in anlayabileceğini hiç tahmin etmiyordu. "Sadecce benimle ilgili değıl. Düşünmem gereken bir ailem var."

"Haklısın. Bu kez içtenlikle söylüyorum. Gitmelisin." Claire kendi emniyet kemerini açtı. "Arabayı sen al. Ben annemi arıyorum. Beni Atlanta'ya geri götürür." Kapıyı açmaya yeltendi.

"Ne yapıyorsun?"

"Burası Paul'un yaşadığı sokak. Fuller'ların evi köşede bir yerde olmalı."

Lydia huzursuzluğunu gizlemeye çalışmadı. "Sokakta öylece yürüyüp evi bulmayı umuyorsun, öyle mi?"

"Boka batmak konusunda üstüme yoktur." Claire kapıyı açtı. "Teşekkürler Liddie. Çok samimiyim."

"Kes şunu." Lydia, Claire'in yine bir şeyler sakladığından emindi. "Bana söylemediğin ne var?"

Claire arkasını dönmeydi. "Lexie Fuller'ı kendi gözleriyle görmek istiyorum. Emin olmak. Hepsi bu."

Lydia gözlerini kıstı. Claire'in her hüccesinden aptalca bir şey yapmaya karar vermiş birinin umursamaz tavrı yayılıyordu. Nolen?"

Claire başını salladı. "Fark etmez Pepper. Sen evine, ailene git."

Lydia bu kez onu gerçekten sarstı. "Bana ne yapacağını söyle."

Yüzünü Lydia'ya döndü. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Hayatta başardıkların için, böylesine akıllı ve yetenekli bir kız çocuğu yetiştirdiğin için."

Lydia iltifatlardan usanmıştı. "Lexie Fuller'ın kocanın bir diğer kurbanı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Claire omuz silkti. "Hepimiz onun kurbanlarıyız."

"Bu farklı." Lydia, Claire'in kolunu iyice sıktı. Anı bir panik duygusu içini sardı. "Kadının evin içinde kilitle ya da duvara zincirli olduğunu sanıyorsun ve sen, Lucy Liu gibi tek başına eve dahi onu kurtaracaksın, öyle mi?"

"Tabii ki hayır." Claire yola baktı. "Belki bizi maskeli adama götürecek bilgiye sahiptir diye."

Lydia'nın tüyleri diken diken oldu. Filmin o bölümünü izlememişti, ama Claire'in tarifi yeterince dehşet vericiydi. "O herifle gerçekten tanışmak istiyor musun? Adam palayla bir kızı doğradı. Ve sonra da ona tecavüz etti. Tanrı aşkına, Claire."

"Belki onunla tanışıyoruzdur zaten." Claire, olasılık taşımayan farazi şeylerden konuşuyormuşçasına omuz silkti. "Belki Lexie Fuller adamın kim olduğunu biliyordur."

"Belki de adam şu anda evde, sıradaki Anna Kilpatrick'le birlikte. Bu olasılığı düşündün mü?" Lydia o kadar sinirliydi ki, başını direksiyona vurmak istiyordu. "Bizler süper kahramanlar değiliz Claire. Bu çok tehlikeli bir şey. Ben sadece kızımı düşünüyorum. Seni, kendimi ve Paul'ün sırlarını araştırmaya devam edersek başımıza gelecekleri de düşünüyorum."

Claire sırtını koltuğa yasladı. Gözlerini, önlerindeki uzun ince yola dikti. "Bilmem gerek."

"Neden?" diye sordu Lydia. "Ölmüş artık. Bunun ilahî adını olduğunu görebilecek kadar çok şey biliyorsun hakkında. Çetire kalan, yani şu yaptıklarımız, belamızı aramaktan başka bir iş değil."

"Anna Kilpatrick'ın öldürülüşünü gösteren bir video olmalı"

Lydia ne diyeceğini bilmiyordu. Bir kez daha, Claire on adım önünden gidiyordu.

"Filmlerin amacı tamamen bu zaten, şiddeti giderek tırmandırmak," dedi Claire. "Videolar bir süreci takip ediyor. En son adımı cinayet, bu yüzden de Anna'nın öldürüldüğünü gösteren bir video olmalı diyorum."

Lydia kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Kızı kaçıran her kimse, önce keyfini çıkarmayı, sonra da ondan kurtulmayı kafasına koymuş olmalıydı. "Pekâlâ, diyelim ki mucize eseri o filmi buldun. Bize, Anna Kilpatrick'e benzeyen birinin öldürülüşü dışında ne gösterecek?"

"Yüzünü," dedi Claire. "Diğer kadının son filminde yüzü net olarak görünüyordu. Kamera ona zoom'lanmıştı."

"Zumlanmış mıydı?" Lydia'nın dili damağı kurudu. "Otofokus değil miydi?"

"Hayır, sadece göğsünden yukarıyı görülsün diye dar bir kadraja zumlanmıştı."

"Demek ki kameranın başında, görüntüyü zumlayan biri vardı."

"Aynen," dedi Claire. Yüzündeki bezgin ifadeden, onun bir süredir bu ihtimali değerlendirdiğini anladı Lydia.

"Lexie Fuller olabilir mi?" diye önerdi Lydia, çünkü Paul'u aktif bir katılımcı olarak göstermenin, Claire'i tam anlamıyla mahvedeceğinin farkındaydı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun, yani Lexie'nin kamera arkasında olabileceğini?"

"Bilmiyorum, ama filmler aynı senaryoyu takip ediyor, o yüzden Anna Kilpatrick'in son videosunda yüzünün görüneceğini varsayabiliriz."

Lydia sözlerini dikkatli seçti. "Bu Lexie denilen kadın, kameranın arkasına geçip bir cinayeti zumlamışsa eğer, sana suç ortağı olduğunu itiraf edip kayıtları vereceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Onu görürsen ve gözlerinin içine bakarsan, bu i in içinde olup olmadığını anlayacakmı ım gibi geliyor.”

“Sanki süper bir insan sarrafıymı sın gibi?”

Claire ablasının yorumunu umursamadı. “M skeli adam ortalarda dolaşıyor. Büyük olasılıkla sıradaki kurbanını anyordur. Lexie Fuller onun kim olduğunu biliyorsa onu durdurmamıza yardımcı olabilir.”

“Bakalım doğru anlamı  mıyım: Senin amacın Lexie Fuller’dan, Anna Kilpatrick’in  ld r ld  n  gösteren filmin bir kopyasını almak,” dedi Lydia. Hadi diyelim ki Lexie kendini ateşe atmayı kabul etti. Sen bu kaydı kime vereceksin? Mayhew’a mı? Nolan’a mı?”

“Biri bana nasıl yapıldığını gösterirse YouTube’a koyarım.”

“ ki saniyede kaldırırlar, üstelik müstehcen malzeme yaydı ın için FBI seni hemen tutuklar ve Nolan da mahkemede aleyhine tanıklık eder.” Lydia’nın aklına daha da korkunç bir şey geldi. “M skeli adam bütün bunlara izin verir mi sence?”

Claire gözünü yoldan ayırmadı. Her solukta g  s  yavaşça inip kalkıyordu. Az önce kahvecide otururken gördüğü o odaklanmış, yoğun ifadenin aynısı vardı yüzünde.

“Peki ya bundan yirmi dört yıl önce, iki kadın Julia hakkında bu tür bir bilgiye sahip olsaydı –onu ka ıranı, ona neler olduğunu, her şeyi biliyor olsalardı– ve olaya karı maktan korktukları için bu bilgiyi kimselerle payla masalardı?”

Lydia samimi bir yanıt vermeye çalıştı. “Bunu kendi güvenlikleri için yapmış olabileceklerini anlayışla karşılamayı umardım.”

“Sanki çok anlayı lıymı sın gibi?” Claire başını salladı, çünkü hayatı boyunca Lydia’yı yakından izlemi  ve onu çok iyi tanımı tı. “Bilmemenin babamı ne duruma d   rd   ne bak. Bob Kilpatrick intihar edecek olsa, hiç mi vicdarın sızlamaz? Eleanor Kilpatrick’in mutsuzlu unun bütün yükünü omuzlarında mı taşımak istiyorsun?” Sesi tizle mi ti. “Kaybedecek bir  eyim yok Liddie. Gerçekten; hiçbir  eyim. Çoluk  ocu um yok. Doğru dürüst arkadaşım yok. Kedim  ld . Geri dönmek istediğim bir evim yok. B y karne Ginny’ye bakma sorumluluğu üzerimde.

Annem nasılsa altından kalkar, her şeyin altından kalktığı gibi Paul benim kocamdı, bu olaya sırtımı dönüp gidemem. Bilmem gerekiyor. Bu hayattan hiçbir beklentim kalmadı artık, gerçeği öğrenmek dışında.”

“O kadar da dramatikleşme, Claire. Ben yanımdayım hâlâ.”

Bu sözler ikisinin arasında, uçan balon misali havada asılı kaldı. Lydia içinden gelerek mi söylemişti? Claire’e destek olmak için mi buradaydı, yoksa bu çılgın yolculuğun esas amacı Lydia’nın ta en başından beri Paul konusunda haklı olduğunu kanıtlamak mıydı?

Eğer durum buysa, haklı olduğu uzun süredir ortadaydı zaten.

Lydia bir saniyelğine gözlerini kapadı. Düşüncelerini sıraya koymaya çalıştı. “Evin oraya gidelim.”

“Şimdi dramatikleşen kimmiş bakalım?” Claire’in sesi Lydia’nın huzursuzluğunu yansıtır gibiydi. “Bu işe bulaşmanı istemiyorum. Sen davetli değilsin.”

“Sen öyle san.” Yola çıkmadan dikiz aynalarını kontrol etti.

“İçeri girmiyoruz.”

Claire emniyet kemerini takmadı. Uyarı ikazı çalmaya başladı.

“Hareket halindeki araçtan atlamaya mı niyetlisin?”

“Olabilir.” Claire ilerisini işaret etti. “Şurası olmalı.”

Fuller’ların evi, parlak gümüş renkli bir itfaiye vanasının yirmi beş metre ötesindeydi. Lydia frene bastı. Arabayı, beyaz tahta kaplamalı evin ilerisine yanaştırdı. Çatı yerülenmişti, ama bahçedeki çimler kıştan kalma ve bakımsızdı. Garaj yolunun çatlaklarının arasından yabancı otlar fırlıyordu. Bütün kapılara ve pencerelere kontrplaklar zımbalanmıştı. Posta kutusu bile kaldırılmıştı. Araba yolunun hemen ağzında, kırık bir diş gibi duran prefabrike bir bekçi kulübesi vardı.

Lydia kesinlikle böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklememişti.

Claire de şaşkındı. “Burası terk edilmiş.”

“Hem de uzun zamandır.” Kontrplak levhalar dökülmeye başlamıştı. Yatay tahta kaplamaların boyaları kabarmıştı. Çatı olukları dolmuştu.

“Etrafına bakalım,” dedi Claire.

Yol boştu. Lydia on dakika önce buraya park ettiğinden beri başka araba görmemişlerdi. Lydia üç nokta dönüşü yapıp tekrar eve doğru sürdü arabayı.

"Garaj yoluna çek."

"Burası özel bir mülk. Boş yere vurulmayalım."

"Paul öldüğüne göre teknik olarak burası benim sayılır."

Lydia bundan pek emin olamadı, ancak yine de garaj yoluna doğru geniş bir dönüş yaptı. Fuller'ların evinde tekin görünmeyen bir şeyler vardı. Eve yaklaştıkça uğursuzluk hissi artıyordu sanki. Lydia'nın her hücresi ona geri dönmesini söylüyordu. "Bu yaptığımız pek doğruymuş gibi gelmiyor."

"Nasıl gelmesi gerekiyordu?"

Lydia yanıt vermedi. Metal garaj kapısına iştirilmiş koca asma kilide bakıyordu. Ev ıssızdı. Kilometrelerce mesafede tek bir bina yoktu. Evin iki tarafındaki alan, uzun ormanlık ağaçlarla kaphıydı. Arka bahçe yirmi metre uzunluğundaydı, ardında da ilkbaharda sürülmeyi bekleyen göz alabildiğine bir arazi uzanıyordu.

"Bir silahım var," dedi Lydia. Hüküm giymiş bir suçlu olarak, silah bulundurmaktan hapse gidebilirdi, ancak kızını varoşlarda yalnız büyüten bir anne olarak, Lydia işyerindeki bir adamdan kendisine silah temin etmesini istemişti. "Eve taşındığımızda, onu arka sundurmanın basamaklarının altına gömdüm. Hâlâ çalışıyor olmalı. Kilitli bir buzdolabı poşetinin içine koymuştum."

"Geri dönmeye vaktimiz yok." Claire, bir yandan ne yapacağını düşünürken, bir yandan da parmaklarını hafifçe bacağına vurmaya başladı. "Lumpkin'in biraz dışında silah satan bir dükkân var. Otuz dakika içinde satın alıp geri dönebiliriz."

"Sabıka kaydımızı sorgularlar."

"O sabıka kayıtlarına bakan var mıdır sence? Seri katiller makinelili tüfekarle yirmi okulu tarayacak kadar cephanesatın alıyor da kimse gözünü bile kırpmıyor."

"Yine de..."

"Kahretsin, şartlı tahliyede olduğumu unutuyorum sürekli. Şartlı tahliye memurum ismimi kesin sisteme kaydetmiştir. Ulusal Tüfek Birliği'ne ihtiyacın olduğunda kim bilir nerededir?"

Lydia saatine baktı. "Bir saat kadar önce Nolan ile görüşme-
vardı. Kesin arama emri çıkartmıştır."

"Sinir krizi geçirmeden şu işi bitirmem gerek." Claire kapıyı
açıp arabadan çıktı.

Lydia okkalı bir küfür savurdu. Claire ön verandanın ba-
samaklarını tırmadı. Pencereleeri örten kontrplakların çatlak-
ları arasından içeriyi dikizlemeye çalıştı. Basamakları inerken
Lydia'ya bakıp başını olumsuzca salladı. Arabaya döneceği yer-
de, evin arka tarafına yöneldi.

"Lanet olsun." Lydia çantasından ceptelefonunu çıkardı. Bir-
lerine mesaj atıp burada olduklarını yazması gerekiyordu. Peki
ya sonra? Rick paniklerdi. Dee'yi bu işe bulaştıramazdı. Westerly
Akademisi Ebeveynlerinin Duyuru Panosu'na bildirebilirdi,
ama muhtemelen Penelope Ward, böyle bir hikâyeyi kaçırma-
mak özel helikopter kiralayıp Athens'a uçardı.

Ve sonra da Lydia, kız kardeşi ölen kocasının gizli evine zorla
girmeye çalışırken, kendisinin neden korkak bir tavuk gibi ara-
bada oturduğunu anlatmak zorunda kalırdı.

Lydia arabadan çıktı. Evin etrafını koşar adım dolandı. Arka
bahçedeki yabancı otlar neredeyse Lydia'nın boyu kadardı. Sağ-
lam görünümlü salıncak takımı yosun kaplıydı. Toprak ayakla-
rının altında çatırdıyordu. Fırtınalı hava Atlanta'dan buralara
gelmemiştir henüz. Çayır çimen çıra gibi kupa kuruydu.

Claire küçük arka bahçede duruyordu. Ayağını evin kenarına
dayanmış, parmaklarını da arka kapıyı örten kontrplak levhalar-
dan birinin altına sıkıştırmıştı.

"Bodrumu yok, yalnızca döşeme altı boşluğu."

Lydia da bunu görebiliyordu. Claire giriş panelini, evin al-
tındaki örtülü alanın altına doğru tekmelemişti. Toprak zeminle
döşeme kirişi arasında altmış santimden az bir aralık vardı. "Ne
yapıyorsun?"

"Manikürümü mahvediyorum. Bagajda bir levye var."

Lydia'nun arabaya gitmekten başka çaresi yoktu. Bagajı açtı
ve karşısına MacGyver'in zulasına benzer bir şey çıktı. Bir ilk-
yardım seti. Acil durum için su ve yiyecek. İki battaniye. Bir gü-
venlik yeleği. Bir buz küreyici. Küçük bir alet takımı. Fişekler.

Bir kum turlası. Araba elektrikli olduğu halde, boş bir benzin bidonu. İki yansıtıcı, yol uyarı üçgeni. Birinin kafasını rahatça uçarabilecek büyüklükte bir levye.

Bu levye değil, resmen cinayet aletiydi. Bir ucunda devasa bir çekiç başı ile keskin pençe vardı. Diğer ucu kavisliydi. Son derece büyüktü, sağlam demirden yapılmıştı, yaklaşık altmış santim uzunluğunda ve en az beş kilo ağırlığındaydı.

Lydia, Paul'un bagajında neden bu tür alet edevatları taşıyor olabileceğini merak etti ve elinde levyeyle evin köşesini dönerken, Claire'in bakımsız arka bahçede gömülü yeni Mrs. Fuller'lar bulma konusunda yaptığı iç karartıcı espriyi düşünmemeye çabaladı.

Claire hâlâ kontrplağı pencereden sökmeye uğraşıyordu. Parmaklarını, plakayla kapının etrafındaki kirişin arasına sokmayı başarmıştı. Parmaklarının derisi kalkmıştı. Lydia parçalanmış tahtanın üzerinden akan kanı fark etti.

"Kenara geç." Lydia, kız kardeşinin önünden çekilmesini bekledi ve levyenin düz ucunu, kontrplağın çatlağına hızla indirdi. Çürümüş tahta levha muz kabuğu gibi soyuldu. Claire kontrplağın ucundan tutup güzelce söktü.

Mutfak kapısı, Lydia'nın şimdiye dek gördüğü mutfak kapılarından farksızdı. Üst tarafı cam, altında ince bir tahta panel. Kapı kulpunu açmayı denedi. Kilitliydi.

"Geri çekil." Claire levyeyi eline alıp camı paramparça etti. Çevresinde kırık parça kalmasın diye levyeyi çerçevenin etrafında gezdirdi. Sonra da elini boşluktan içeri daldırıp kapıyı açtı.

Lydia bu soruyu sormak için biraz geç kaldığını bilse de, dayanamadı: "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Claire kapıyı tekmeleyerek açtı. Mutfağa girdi. Işıkları yaktı. Floresan lambalar titreşerek açıldı.

Ev boş gibiydi, ama Lydia yine de, "Kimse yok mu?" diye seslendi. Birkaç saniye bekleyip tekrarladı: "Kimse yok mu?"

Yanıt gelmese de, ev sanki sırlarını dökmeye hazırmış gibi duruyordu.

Claire levyeyi mutfak masasının üzerine bıraktı. "Çok garip."

Lydia ne demek istediğini anlamıştı. Mutfak, 80'lerin son döneminin rüya tasarımına sahipti. Beyaz fayans tezgâh iyi

durumdaydı hâlâ, ama detzler zamanla sararmıştı. İki fark-
renkteki mutfak dolapları ceviz kaplamaydı, kapakları ve çek-
meceleriye beyaza boyalıydı. Beyaz buzdolabı çalısır vaziyet-
teydi. Buzdolabıyla uyumlu gaz ocağı yepyeni görünüyordu.
Zemin kırmızı ve kahverengi tonlarında, sahte tuğla desenli yer-
karolarıyla döşeliydi. Kıyıda köşede herhangi bir pislik ya da
süpürgeleklerin altında herhangi bir kırıntı yoktu. İşin doğrusu,
yüzeylerin hiçbirinde kayda değer bir toz birikintisi dahi görün-
müyordu. Mutfak gayet temizdi. Kapı ve pencerelerine tahtalar
çakılmış olsa da, içeriden herhangi bir küf kokusu gelmiyordu.
Tek duyulan çam kokulu deterjandı.

"Sanki her an içeri Cosby ailesi dalacakmış gibi görünüyor,"
dedi Lydia.

Claire, şımarık bir kedi gibi sıvı sabunla bulaşık süngerini
evyenin içine attı. Mutfak dolaplarını açtı. Çekmeceleri o kadar
hızlı açtı ki, yere düştüler. Çatal bıçaklar şangırdadı. Mangal ta-
kımlarıyla maşalar birbirine çarptı. Parmakları kanıyordu hâlâ.
Dokunduğu her yüzeyde kırmızı bir iz bırakıyordu.

"Arabadan ilkyardım setini getirmemi ister misin?" diye sor-
du Lydia.

"Paul'a ait olan hiçbir şeyi istemiyorum."

Claire oturma odası olduğunu tahmin ettiği diğer oda-
ya doğru yürüdü. Pencerelere ve kapıya çivilenmiş kontrplak
levhalar içeri ışık girmesini engelliyordu. Bütün abajurları tek
tek yaktı. Lydia'nun gözüne, geniş bir kanepeyle iki kişilik kol-
tuk, televizyon koltuğuyla eski tip, daha ziyade bir mobilya-
yı andıran TV seti ilişti. Televizyonun üzerindeki ahşap rafta
bir video cihazı duruyordu. Bu aygıtın görüntüsü Lydia'nun
eski anılarını canlandırdı. Video cihazının yanında sıralan-
mış VHS kasetler vardı. Lydia etiketlerine baktı. Hepsi sek-
senlerin filmleriydi. *Batman*. *Prences Gelin*. *Bıçak Sırtı*. *Geleceğe*
Dönüş.

Ayaklarının altına serili ve birinin kısa süre önce elektrikli sü-
pürgeyle temizlediği belli olan kalın tüylü halının üzerinde yol
yol izler vardı. Lydia parmaklarını, kanepenin arkasındaki seh-
parın yüzeyindeki ince tozun üzerinde gezdirdi. Tahminlerine

çevre burası bir haftadır temizlenmiyordu, yani aşağı yukarı Paul olduğundan beri. "Athens'a sık gelir miydi?"

"Anlaşılan geliyormuş." Claire videokasetleri alıp doğru kutulara yerleştirip yerleştirilmemiş olduklarına baktı. "Geç saatlere kadar çalışırdı. Gün içinde benden habersiz kolayca buraya gelip geri dönebilirdi."

"Arabadaki GPS'ten kontrol edebilir misin?"

"Şuna bak." Claire kanepenin yanındaki sehpanın üzerindeki telesekreteri bulmuştu. Eski modeldi, hani şu iki kaset gerektiren türden; bir tanesi kayıtlı mesaj için, diğeri de gelen aramalar için. Kırmızı LED uyarı ışığı dört yeni mesaj olduğunu işaret ediyordu. Telesekreterin yanında, MARIA etiketli bir kaset duruyordu. Claire kasetçaların kapağını açtı. Mesajın kayıtlı olduğu kasetin üzerinde LEXIE yazıyordu."

"İki farklı kaset var," dedi Lydia. "Sence bir şifre olabilir mi? Telefon açıyorsun, biri çıkarsa güvendesin demek, diğeri güvende değilsin?"

Tahmin etmek yerine, Claire gelen mesajları dinlemek için oynat düğmesine bastı. Makine mekanik sesler çıkarak hayata geçti. İlk mesaj sessizdi ve ardından gelen derin nefesler vardı. Kısa bir bip sesi duyuldu, ardından ikinciye geçti. Aynı tarz mesajlardı hepsi, ta ki dördüncüye geçene kadar. Lydia hattın diğer ucundan gelen iniltiyi duyabiliyordu. Claire'in bu numarayı arayıp mesajı dinledikten sonra inlediğini arınsadı.

Claire de kendi sesini tanımış olmalıydı. Kasetçaları durdurdu. Gözlerini oturma odasında gezdirdi. "Her şeyi olduğu gibi korumuş," dedi ve Lydia onun Paul'dan söz ettiğini anladı. "Anne babası doksan ikide öldü. Ocak ayıydı sanırım. Seni temin ederim evi tıpkı bu şekilde bırakmışlardır."

"Sence Paul neden evi sattığıyla ilgili yalan söyledi?"

Claire cevap vermedi, büyük olasılıkla verilecek bir cevap olmadığı için. "Lexie Fuller diye biri yok, öyle değil mi?"

Lydia başını salladı. Belki Lexie Fuller taklidi yapan bir kadın vardı, ancak işin içinde Paul olduğu göz önünde bulundurulunca, başına neler gelmiş olabileceğini tahmin etmek güçtü.

Claire odayı taradı. "Kötü bir his."

“Bu kötü his bütün evi sarmış zaten.”

Oturma odası iki koridora bağlanıyordu. Bir tanesi sol tarafa, muhtemelen yatak odalarına gidiyordu. Diğeriyse sağa doğru açılıyor ve garaja çıkıyordu. Koridorun sonundaki kapı kapalıydı. Üzerinde asma kilit yoktu, yalnızca anahtarla açılabilen ve cilalı pirinçten bir tokmağı bulunan boşluklu prese kapıydı.

Claire, ablasının şimdiye dek onda hiç görmediği bir kararlılıkla, sert adımlar atarak sol tarafa yöneldi ve bütün ışıkları tek tek açmaya başladı. Bu karşısında duran, tenis raketiyle partnerinin dizini parçalayan ve garajında ne var ne yoksa yerle bir eden kadındı. Çekmeceleri açıyor, yerdeki kutuları tekmiyor, yatak odasındaki dolapları yağmalyordu. Şişeler devrilmişti. Lambalar kırılmıştı. Şilteyi bile tersyüz etmişti. Bulduğu her şey, burada birilerinin yaşadığını gösteriyordu, ancak bu insanlar Bush’un Beyaz Saray’a geçtiği yıldan beri hiç yaşlanmamış gibiydiler.

Paul’un delikanlılık odası, oyuncak trenlerle heavy metal posterlerinin bir karışımıydı. Ayakucuna özenle katlanmış koyu renkli ekose battaniyenin serili olduğu tek kişilik bir yatakta yatmış. Şifonyerindeki her çekmecemce elyazısıyla yazılmış etiketler yapıştırılmıştı. İÇ ÇAMAŞIRI & ÇORAP. TİŞÖRT & ŞORT. SPOR KİYAFETLERİ. Tıpkı oturma odasındaki gibi, buralar da hafif tozluymuştu. Halıda elektrik süpürgesinin izleri görülüyordu. Tavandaki vantilatörün kanatları bile tertemizdi.

Aynı özene, ön bahçeye bakan ve kontrplakla örtülü penceresinin önünde bir dikiş makinesi bulunan küçük yatak odasında da rastlamak mümkündü. Ufak açılır kapanır masanın üzerinde bir dikiş nakış dergisi duruyordu. Yanında da kesilmeye hazır kumaş parçaları.

Ebeveyn yatak odasında, üzerine mavi saten bir yatak örtüsü atılmış çift kişilik bir yatak vardı. Sanki Paul’un anne babasının ruhları odaya sinmiş gibiydi. Sallanan sandalyenin arkasında tığ işi bir dantel örtü vardı. Küçük dolabın içinde çelik burunlu iyice eskimiş botların yanında, hafif topuklu ayakkabılar duruyordu. İki gece masası vardı. Bir tanesinin çekmecesinde avcılıkla ilgili bir dergi buldu. Diğerindeyse, içinde diyafram bulunan plastik bir kutu. Duvarda asılı duran resimler bitpazarından ya da açlık-

ın nefesi kokan bir ressamdan satın alınmış gibiydi: Çok sayıda ağaç ve fazlasıyla mavi bir gökyüzünün altında, çayırda otlayan kuzuların ve mutlu bir çoban köpeğinin süslediği gerçekdışı bir manzaraları. Ve bir kez daha, mavi kalın tüylü halıda elektrikli süpürge izleri.

Lydia, Claire'in az önceki tespitini yineledi: "Sanki çocukluğunu koruduğu bir mabet gibi."

Claire diğer odalar kadar küçük ve düzenli olan banyoya gitti. Çiçekli banyo perdesi açık duruyordu. Sabunluğun içinde yeşil bir kalıp sabun vardı. Duş başlığının altında duran tel rafın içinde ise bir Head and Shoulders şampuan. Kullanılmış bir havlu, askının üzerine kurumaya bırakılmıştı. Yerdeki iki tüylü paspas, birbirlerine ve etraftaki eşyalara eşit mesafede, yan yana, özenle yerleştirilmişti.

Claire ilaç dolabını açtı. İçinde ne var ne yoksa çıkarıp yere attı. Deodorant. Diş macunu. Elinde reçeteli bir ilaç tutuyordu.

"Amitriptyline," diye okudu Claire. "Paul'ün babasına yazılmış."

"Eski bir antidepresandır." Lydia yirminci yüzyılın sonlarına ait her türlü sakinleştiriciyle fazlasıyla haşır neşirdi. "Prozac öncesi."

"Paul'ün depresyon konusunu asla ağzına almamış olması ne kadar da ilginç." Claire ilaç şişesini omzundan geriye doğru fırlattı. "Garaja gitmeye hazır mısın?"

Lydia da bu işi ertelemeye çalıştığını fark etti. "İstersen buradan hemen ayrılabiliriz."

"Elbette." Claire, Lydia'nın yanından hızla geçip oturma odasına yöneldi. Mutfığa gitti. Geri döndüğünde elinde levyeyi tutuyordu. Daracak koridordan garaja doğru yürümeye başladı. Mesafe yaklaşık beş metre kadardı, ama Lydia'ya ağır çekimde yürüyormuş gibi geldi. Levye, Claire'in başının üzerinde yay şeklinde bir kavis çizdi. Kapı kulpuna hızla inmeden birkaç saniye havada asılı kaldı. Garaj kapısı açıldı.

Claire içeri girip elektrik düğmesine uzandı. Floresan ışıklar cızırdadı.

Claire levyeyi elinden bıraktı.

Lydia kıpırdıyordu. Kız kardeşinin üç metre gerisindeydi ama yine de kapının karşısındaki duvarı rahatlıkla görebiliyordu; beton blok duvara bağlı zincirler, pislik içinde bir şiltenin köşesi, yere atılmış hazır yemek restoranlarının kesekâğıtları, fotoğrafçıların kullandığı türden spotlar, tripoda monte edilmiş bir kamera. Oda bodrum katındaymış imajı yaratmak için tavana bazı ayarlamalar yapılmıştı. Yukarıdan sarkan kablolar vardı. Hiçbir yere bağlanmayan borular. Beton zemine kadar inen zincirler. Ve de kan vardı.

Bol miktarda kan.

Claire geri adım atıp koridora geri çıktı ve garaja açılan kapıyı kapadı. Tokmak kınılmıştı. Parmaklarını dingilin etrafına sıkıca dolamak zorunda kaldı. Sırtını kapıya dönüp, Lydia'nın garaja girmesine engel olmak için yolu tıkadı.

Bir ceset, diye düşündü Lydia. Yeni bir kurban. Ölü bir genç kız daha.

Claire alçak ve kontrollü bir sesle konuştu. "Bana telefonunu vermeni istiyorum. Sen yola çıkıp kontrollü telefondan FBI'ı ararken, ben de odayı belgelemek için fotoğraf makinesini kullanacağım. Nolan'ı değil. Washington DC'deki numarayı ara."

"Ne gördün içeride?"

Claire başını bir kez salladı. Beti benzi atmıştı. Hasta gibi görünüyordu.

"Claire?"

Başını bir kez daha salladı.

"İçeride bir ceset mi var?"

"Hayır."

"Nedir peki?"

Başını sallayıp duruyordu.

"Ciddiyim Claire, içeride ne olduğunu söyle bana."

Claire kapıyı daha da sıkı tuttu. "Videokasetler. VHS."

Lydia'nın midesi bulanmaya başladı. VHS. DVD değil. Dijital kayıt değil. VHS kasetler. "Kaç tane?"

"Çok."

"Çok, kaç tane demek?"

"Çok fazla."

Lydia yürümeye başlayacak gücü buldu kendinde. "Görmek istiyorum."

Claire kapının önünde durdu. "Burası cinayet mahalli. Burası Anna Kilpatrick'in öldürüldüğü oda. İçeri giremeyiz."

Lydia kolunda Claire'in elini hissetti. Koridor boyunca yürüdüğünü, kız kardeşinin kendisinden gizlemeye çalıştığı şeye doğru ilerlediğini fark etmiyordu, oysa pıhtılaşmış kanın metalik kokusunu alabilecek kadar yakındı artık.

En önemli soruyu sordu. "VHS kasetlerin tarihi ne kadar geriye gidiyor?"

Claire yeniden başını salladı.

Lydia'nun boğazı rende gibiydi. Claire'i kenara itmeye çalıştı, ancak kız kardeşi yerinden kıpırdamıyordu. "Çekil yolumdan."

"Buna izin veremem."

Lydia onu kolundan yakaladı. Gereğinden biraz fazla sıkıştığını fark etti, fakat bir anda diğer eli havaya fırladı ve kız kardeşiyle saç saça baş başa dövüşmeye başladılar. Koridor boyunca birbirlerini sağa sola ititirdiler, tıpkı gençliklerinde bir elbise ya da bir oğlan yüzünden kaptıştıkları gibi.

Aralarındaki üç senelik yaş farkı Lydia'nın işine yaramıştı hep, ancak bu kez üstün gelmesini sağlayan on beş kiloluk fazlasıydı. Claire'i öyle bir itti ki, arkaüstü düştü. Kuyruksokumu sert zemine çarptı. Claire acıdan güçlkle nefes alabildi.

Lydia kız kardeşinin üzerinden atladı. Claire bacağını yakalamak için son bir hamle yaptı, ama geç kalmıştı.

Lydia garaj kapısını iterek açtı.

Ahşap raflar duvarın geniş bir bölümünü kaplıyordu. Yerden tavana kadar sekiz sıra vardı ve her biri yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde, otuz santim derinliğindeydi. Hepsine VHS kasetler yan yana sıralanmıştı. Renkli karton kılıfları, onları iki farklı sınıfa ayırıyordu. Etiketlerin üzerine, elyazısıyla tanıdık bir kodlama yapılmıştı. Lydia kodu çözmei biliyordu.

Tarihleri 1980'lere kadar geri gidiyordu.

Lydia odanın içinde ilerledi. Bedeni, sanki bir uçurumun kenarına çok fazla yaklaşmışçasına tır tır titriyordu. Ayak parmakları karıncalanmaya başladı. Elleri tutmuyordu. Yine terliyordu.

Derisinin altından, kemiklerinin titrediğini hissediyordu. Duyuları keskinleşmişti.

Arkasında ağlayan Claire'in sesi. Genzini yakan çamaşır suyunun kokusu. Dilinde korkunun tadı. Orta rafta, öncelik verilmiş altı VHS kasetin görüntüsü. Yeşil karton kapların içindeki bu kasetler, yeşil bir lastikle birbirlerine tutturulmuştu. Elyazısı köşeli ve anlaşılırdı. Sayıların sıralamasını deşifre etmek kolaydı. Lydia sistemi kapmıştı.

0-1-3-9-0-9-4-1

03-04-1991

4 Mart 1991

11

Claire, Lydia'ya hiçbir şeye dokunmamasını söylemek için ağzını açtı, ama ağzından hiçbir ses çıkmadı, çünkü artık hiçbir anlamı yoktu. Duvardaki raflara sıralanmış videocasetleri gördüğü ilk andan itibaren geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini anlamıştı, tıpkı tüm bunların kaçınılmaz olduğunu anladığı gibi. Paul'ün Claire'le kafayı bozmasının bir sebebi vardı. Mükemmel bir koca olmasının bir sebebi vardı. Hepsinin hayatını manipüle etmesinin bir sebebi vardı.

Ve bu süre boyunca, Claire gözlerinin önündeki gerçeği görmeyi reddetmişti.

Belki de bu yüzden şokta değildi. Belki de artık şoka giremez haldeydi, çünkü her defasında Claire, Paul'ün en kötü yanını gördüğünü düşündüğünde, yeni bir şeyler ortaya çıkıyor ve yalnızca kocasının yaptığı rezilliklerin değil, kendi bilinçli körlüğünün karşısında da dehşete kapılıyordu.

Lydia'nın neler hissettiğini anlatmaya imkân yoktu. Buz gibi garajın ortasında hareketsizce dikiliyordu. Eli ortadaki altı kasete uzandı, ama onlara dokunamayacak kadar endişeliydi.

"4 Mart 1991," dedi Lydia.

Biliyorum." Claire'in gözleri kapıyı açtığı andan itibaren kasetlerin etiketlerine kenetlenmişti.

"İzlememiz gerek."

Bir kez daha, Claire ona yapmamasını söylemedi. Buradan çıkıp gitmek için o kadar çok neden vardı ki. Burada kalmak için de bir o kadar.

Kırmızı hap mı? Mavi hap mı?

Bu artık felsefi bir deneyi aşıyordu. Julia'ya neler olduğunu bilmek istiyorlar mıydı, istemiyorlar mıydı?

Lydia bu sorunun yanıtını biliyordu. Yavaşça toparlandı. Yeşil renkli VHS kaset kümesini iki eliyle kavradı. Arkasını dönüp Claire'in yolundan çekilmesini bekledi.

Claire ablasının peşinden oturma odasına geçti. Sırtını duvara yaslayıp Lydia'nın eski video cihazına kaseti koyuşunu izledi. Serinin en son filmi seçmişti, çünkü en önemli olan oydu.

Hiçbir aygıtın uzaktan kumandası yoktu. Lydia TV'yi açmak için düğmesini çevirdi. Tüplü televizyon aydınlandı. Siyah ekrandan karlı bir görüntüye geçiş yaptı. Lydia statik gürültüyü azaltmak için ses düğmesinin ayağıyla oynadı. Konsolun iki ayağı vardı; biri VHF, diğeri UHF için. Lydia üçüncü kanalı denedi. Bekledi. Sonra dördüncü kanalı denedi.

Karlı ekran siyaha dönuştü bu kez.

Lydia parmağını, turuncu renkteki büyük OYNAT düğmesine bastırdı. Claire'e baktı.

Kırmızı hap mı? Mavi hap mı? Gerçekten öğrenmek istiyorlar mıydı?

Sonra babasının sesi yankılandı kulağında: *Bazı şeyleri gördün mü unutamazsın.*

Belki de babasının uyarısıydı aklından hiç çıkmayan, çünkü Claire diğer filmleri izlemişti. Kızların maruz kaldığı tacizin belli bir senaryosu olduğunu biliyordu, tıpkı Lydia'nın oynamaya çalıştığı kasetin içinde neler göreceğini bildiği gibi.

Julia Carroll, on dokuz yaşında, çıplak ve duvara zincirlenmiş. Vücudu morluklar ve yaruklarla dolu. Elektrik akımı izleri. Et yağlanmış. İeni yarılmış. Maskeli adam elinde palasıyla içeri girer. Sızını ardına dek açmış dehşetle çığlık atıyor.

"Claire?" Lydia ondan izin istiyordu. Bu işi yapabilirler miydi? Yapmaları gerekiyor muydu?

Başka şansları var mıydı?

Claire, başını evet anlamında salladı ve Lydia OYNAT düğmesine bastı.

Siyah ekranda beyaz bir zikzak belirdi. Görüntü, hiçbir aynın-
tıya dikkat edemeyecek kadar hızlı akıyordu. Lydia ayar düğme-
lerinin olduğu kutucuğun kapağını açıp gerekli ince ayarı yapıp,

Nihayet resim ekrana oturdu.

Lydia iniltiyle sızlanma arasında bir ses çıkardı.

Julia kol ve bacakları zincirlenmiş ve ardına dek açılmış, sırtı duvara dayalı halde duruyordu. Asla kolundan çıkarmadığı gümüş ve siyah halka bilezikler dışında çırılçıplaktı. Başı yere dönüktü. Bedeni gevşekti. Dik durmasını sağlayan tek şey zincirlerdi.

Claire gözlerini kapadı. Tek hoparlörlü TV konsolundan Julia'nın hafifçe inlediğini duyabiliyordu. Julia'nın tutulduğu oda farklıydı, garajdan bozma, çakma bodrumda değil bir ahırdaydı. Suntalar koyu kahverengiydi, atların kaldığı bölümün arka duvarı gibi duruyordu. Yerlere saman saçılmıştı. Julia'nın çiplak ayaklarının dibinde hayvan pislikleri vardı.

Claire, Paul'a çizdiği resimden Amityville tarzı alurı arıyordu. Paul'ün o yapıdan nefret ettiği için mi, yoksa her zamanki gibi, her şeyi bir çatı altına toplamanın daha uygun olacağını düşündüğü için mi-yıktırdığını düşündü.

TV ekranında ablası inlemeye başladı.

Claire gözlerini açtı. Maskeli adam kadraja girdi. Claire, Paul'ün 1991'de çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. İnce ve uzun boyluydu, saçları kısacık kesilmişti ve askerî akademideki eğitimlerinin kafasına zorla soktuğu dimdik bir duruşu vardı.

Maskeli adam uzun boyluydu, ama ince değildi. Ondan daha yaşlıydı, kırklarının sonunda olmalıydı. Omuzları bariz şekilde kavisliydi. Göbeği daha yumuşaktı. Kolunda bir dövme vardı. Bir çapa ve üzerinde Claire'in okuyamadığı ancak muhtemelen Amerikan Donanması'nda görev aldığına işaret eden birkaç kelime.

Paul'un babası Amerikan Donanması'nda görev almıştı.
Maskeli adam yavaş ve kararlı adımlarla Julia'ya yaklaştı.
"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Claire.

Lydia başını salladı, ama geriye dönüp bakmadı.

"Burada kalamam, ama seni tek başına bırakmıyorum."

"Peki." Lydia donakalmış halde televizyona bakıyordu. "Git."

Claire yaslandığı duvardan kendini uzaklaştırıp mutfığa yöneldi. Yerlere saçılmış çatal bıçakların ve cam kırıklarının üzerinden geçip dışarı çıkıncaya kadar durmadan yürüdü. Soğuk hava cildini çimdikledi. Buz gibi havayla dolan ciğerleri büzüştü.

Claire arka bahçenin basamaklarına oturdu. Kollarını bedenine sıkıca sardı. Soğuktan titriyordu. Dişleri sızlıyordu. Kulaklarının ucu yanıyordu. Videonun en kötü kısmını izlememişti, ama yeterince görmüştü ve babasının haklı olduğunu biliyordu. Julia'yla ilgili bütün iyi anıları, her cumartesi televizyonun karşısına geçip *American Bandstand* eşliğinde dans etmeleri, Helen'i kütüphaneden almaya giderken arabanın içinde avaz avaz şarkı söylemeleri, okulu kırıp kampüsteki kliniğe yeni gelen yavru köpekleri görmeye giden Sam'le Lydia'nun peşine gizlice takılmaları, hepsi yok olup gitmişti.

Artık, Julia'yı düşündüğünde aklına gelecek tek görüntü, ahırın kaba saba duvarına zorla dayandırılmış hali olacaktı.

Evin içinden Lydia'nun boğuk çığlığı yükseldi.

Çok keskin bir feryattı, Claire'in yüreğini yaran kırık bir cam parçası gibi. Başını ellerinin arasına aldı. Ter içinde kalmıştı, ama bedeni tir tir titremeye devam ediyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi.

Lydia acı acı feryat etmeye başladı.

Claire, kendi ağzından çıkan acı dolu huşunlu duydu. Kulaklarını elleriyle kapadı. Lydia'nun ağıtını duymaya katlanamıyordu. Aralarında iki oda vardı, ancak Claire, Lydia'nın gördüğü her şeyi görüyor gibiydi: Havada sallanan palayı, hızla inen bıçağını, dere olmuş akan kanı, çırpınışları, tecavüzü.

Claire içeri girmeliydi. Lydia'ya destek olmalıydı. Julia'nın hayatının son birkaç saniyesine tanıklık etmeliydi. Arka bahçede oturmaktan daha faydalı bir şeyler yapmalıydı, ama bir türlü adımı hareket etmeye zorlayamıyordu.

Tek yapabildiği, göz alabildiğine uzanan boş araziye bakıp bağırmaktı; öldürülen ablası için, kendinden uzaklaştırdığı ablası için, kalbi kırık annesi için, mahvolmuş babası için, köküne karan giren ailesi için.

Claire çektiği acıdan harap olmuştu, ama hâlâ bağırmaya devam ediyordu. Dizlerinin üzerine kapaklandı. Boğazının içinde bir şeyler parçalanmıştı. Ağzı kanla doldu. Yumruğunu kırmızı tuğla duvara savurup elinden bütün aldıkları için Paul'a lanet etti: Onun yüzünden Lydia'nın bebeğini kucağına alamamıştı hatta belki kendi bebeğini doğuracaktı, anne babasının birlikte yaşlanmalarını görememişti, geriye kalan tek ablasıyla yaşantısını paylaşamamıştı. Hepsi bir oyundan ibaret evliliğine küfürler etti. Hiçbir şeyi olmadığı halde, Claire'i her şeye sahip olduğuna inandırmaya çalışan hastalıklı bir sapıkla harcadığı on sekiz senesine yanıyordu.

Lydia kollarını bedenine sarmıştı. O kadar şiddetli ağlıyordu ki konuşurken kekeliyordu. "O-o-o kadar ko-korkmuş gö-görünüyordu ki..."

"Biliyorum." Claire ablasına tutundu. Hangi akla hizmet Paul'a inanmıştı? Lydia'nın gitmesine nasıl izin verebilmişti? "Sorun yok," diye yalan söyledi. "Her şey yoluna girecek."

"De-dehşete kapılmıştı."

Claire gözlerini sıkıca kapadı ve bu görüntülerin zihninden silinmesi için dua etti.

"Te-tek başımaydı. Ya-yapayalnızdı."

Claire, Lydia'yı bir bebek gibi salladı. İkisi de öyle titriyorlardı ki, her an düşecekmiş gibiydiler. Yaşadıkları felaket, açık bir yara gibi kanıyordu.

"O-onu neyin beklediğini biliyordu, kıpırdayamıyordu, ona yardımcı olacak kimse..." Konuşması boğuk bir haykırıyla kesildi. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Claire. Sesi boğuk çıkıyordu. Güçlülükle konuşabiliyordu. Lydia şuursuzca titriyordu. Bedeni buz kesmişti. Aldığı her soluk ciğerlerini zangırdatıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Claire her vuruşu kendi göğsünde hissediyordu.

"Tanrım," diye ağıladı Lydia. "Tanrım."

"Üzgünüm." Bütün bu olanlar Claire'in suçuydu. Lydia'yı asla aramaması gerekiyordu. Onu bu işe bulaştırmaya hakkı yoktu. Bencil ve zalimdi, hayatının sonuna dek yalnız kalmayı hak ediyordu. "Çok, ama çok üzgünüm."

"Neden?" diye sordu Lydia. "Neden onu seçti?"

Claire başını salladı. Hiçbir açıklaması yoktu. O gece, o saatte Julia'yı kendine hedef seçmesine sebep olacak şeyin ne olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi.

"O kadar iyi kalpliydi ki. Kahrolası o kadar iyiydi ki."

Çok taradık sözlerdi bunlar. Sam ile Helen aynı soruyu kendilerine defalarca sorup durmuşlardı: "Neden bizim kızımız? Neden bizim ailemiz?"

"Neden o olmak zorundaydı?"

"Bilmiyorum." Claire de bu soruya kafa yormuştu. Neden Julia? Neden gizli gizli erkeklerle buluşan ve matematik dersinde arkadaşlarından kopya çeken ve perende atmamak için spor hocasıyla flört eden Claire değil?

Lydia ürperdi, bedeni acıdan kasıldı. "Ben olmalıydım."

"Hayır."

"Perişan haldeydim nasılsa."

"Hayır."

"Bu kadar üzücü olmazdı."

"Hayır Liddie. Bana bak." Claire ellerini Lydia'nın yanaklarına bastırdı. Babasını aynı düşünce tarzı yüzünden kaybetmişti. Ablasını bir kez daha kaybetmemeye kararlıydı. "Bak bana Lydia. Böyle söyleme. Bunu bir daha asla tekrar etme. Beni duyuyor musun?"

Lydia hiçbir şey söylemedi. Kız kardeşine bakmadı bile.

"Sen önemlisin." Claire, sesindeki derin korkuyu yansıtmaya çalıştı. "Bu lafı bir daha asla ağzına almayacaksın, tamam mı? Sen önemlisin. Rick için, Dee için ve annem için önemlisin. Ve benim için de." Claire bir yanıt bekledi. "Tamam mı?"

Lydia'nın başı Claire'in elleri arasına kısıtılmış haldeydi hâlâ, ama yine de hafifçe sallamayı becerdi.

"Seni seviyorum," dedi Claire. Kocası kollarının arasında ölürken bile ona bu sözleri sylememiti. "Sen benim ablamsn ve mkenimelsin, seni seviyorum."

Lydia, Claire'in ellerini kavradı.

"Seni seviyorum," diye tekrar etti Claire. "Beni duyuyor musun?"

Lydia bir kez daha başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

"Artık aramıza hiçbir şey giremez. Anlaıldı mı?"

Lydia yine salladı başını. Yanaklarına renk gelmeye balamıtı. Soluk alıı düzene girmişti.

Claire, Lydia'nun iki elini birden avuçlarının arasına aldı. İki si de bakışlarını yere çevirmişlerdi, çünkü içinde böylesine korkunç şeylerin yaandı bu eve bakmaya dayanamıyorlardı. "Bana Dee'nin doğduğu zamanları anlat," dedi Claire.

Lydia başını olumsuzca salladı. Fazlasıyla zgnd.

"Anlatsana," diye yalvardı Claire. Dünyaları tuzla buz olmuştu, ama yine de Paul'un kendisinden daha başka neler aldığı öğrenmesi gerekiyordu. "Neler kaçırdığını anlat."

Lydia'nun da böyle bir şeye –kendilerini gmm oldukları bu karanlık mezarın içinde azıcık ışığa– ihtiyaı olmalıydı. "Ufacıktı." Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Oyuncak bebek gibi."

Claire gülümsedi, çünkü Lydia'nun gülümsemeye devam etmesini istiyordu. Şu an güzel bir şeyler düşünmesi gerekiyordu, Julia'nun görüntülerini kafasından silebilecek bir şeyler.

"Rahat bir bebek miydi?"

Lydia koluyla burnunu sildi.

"Sürekli uyur muydu?"

"Kesinlikle hayır."

Claire bekledi, Lydia'nın televizyonda izlediklerinden farkli bir şeylerden konuşmasını diledi. "Mzmz muydu?"

Lydia aynı anda omuz silki başını salladı. Julia'yı dnyordu hâlâ; o derin, karanlık delikte kapana kısılmıtı.

"Nasıldı, söyle." Claire, Lydia'nun ellerini sıktı. Sesinin yumuşak çıkmasına gayret etti. "Hadisene Pepper. Bana yeğerimin nasıl olduğunu anlat. Cana yakın ve sevecen miydi? Benim bekleğimde olduğum kadar dünya tatlısı mıydı?"

Lydia güldü, ama bir yandan başını sallamaya devam etti. "Sürekli ağlardı."

Claire ısrarını sürdürdü. "Neden ağlıyordun?"

"Bilmiyorum." Lydia derin bir iç geçirdi. "Terlerdi. Üşürdü. Açıktı, Doyardı." Bir kez daha burnunu sildi. Gümleğinin kolu gözyaşlarından sırlıklam olmuştu. "Seni ben büyüttüm sanmıştım, bütün yükü annem çekmiş meğer."

Claire bunun çocukça olduğunun farkındaydı, ama bütün yükü Helen'in çekmesi fikrinden hoşlanmıyordu. "Nedenini anlat bana."

"Seni kucagında taşımak ve seninle oynamak kolaydı. Bezini değiştirmek, gece boyunca uyanık kalmak ve diğer bütün işler, tek başına yapması zor şeyler."

Claire, Lydia'nun saçını geriye attı. Yeğenini büyütürken yanında olmalıydı. Ablasına erzak almalı, çamaşırlarını katlamalı ve her ihtiyacı olduğunda nöbeti devralmalıydı.

"İlk iki sene sürekli ağladı." Lydia parmaklarının ucuyla gözaltlarını sildi. "Sonra konuşmayı öğrendi ve bu kez onu susturamadım." Aklına o hali gelince güldü. "Durmadan kendi kendine şarkılar söylerdi. Sadece ben ortalıkta olduğumda değil. Onu tek başınayken de şarkı söylerken bulur ve kendimi çok tuhaf hissederdim. Sanki eve girip de kedinin yalnız başına murladığını görmek gibi, çünkü o ana dek sadece senin için murladığını zannetmişimdir."

Lydia konuşmaya devam etsin diye Claire güldü.

"Sonra büyüdü ve..." Lydia başını salladı. "Ergen bir çocuğun olması, berbat ama gerçekten berbat bir ev arkadaşının olması gibi bir şey. Bütün yemeğini yer, kıyafetlerini çalar, cüzdanından para aşırır ve sana sormadan arabayı ödünç alır." Elini kalbine götürdü. "Ama seni tahmin edemediğin derecede yumuşaktır. Hiç beklenmedik bir şekilde. Bütün sert hatlarını siliverir. Kendinde var olduğunu dahi bilmediğin iyi yönlerini ortaya çıkartır."

Claire başını anlarım gibi salladı, çünkü Lydia'nun yumuşaklık ifadesinden, Dee Delgado'nun onda yaptığı değişikliği görebiliyordu.

Lydia, Claire'in elini alıp sıkıca tuttu. "Şimdi ne yapacaksın?"

Claire bu soruyu bekliyordu. "Polisi aramamız gerek."

"Hakkıuyar'ı mı?"

"Onu, eyalet devriyesini, Georgia Araştırma Bürosu'nu" Claire konuşmaya başladıkça ortaya bir plan çıkıyordu. "Herkesi arayacağız. Yurtiçi Güvenlik'e, bomba yapan birini gördüğümüzü söyleyeceğiz. FBI'a evin içinde kaçırılmış bir kız olduğunu bildireceğiz. Çevre Koruma Ajansı'nu arayıp zehirli atıkla dolu bir varil gördüğümüzü söyleyeceğiz. Gizli Haber Alma Teşkilatı'na, Lexie Fuller'ın başkana suikast planladığını söyleyeceğiz."

"Hepsini ayrı anda buraya getirirsek, kimserün bir şeyleri örtbas edemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Haber kanallarını da aramalıyız."

"Bu iyi fikir." Lydia başını sallamaya başladı. "Dee'nin okulundaki ebeveyn mesaj panosunda konuyla ilgili bir haber yayımlayabilirim. Orada bir kadın var, Penelope Ward. Benim Allison Hendrickson'ım da o, her ne kadar dizini parçalamamış olsam da. Kocasını gelecek yılki meclis seçimlerine aday. Birbirlerine son derece bağlılar ve kadın inadını inat bir tip. Hiç kimsenin bu konuyu atlamasına izin vermez."

Claire ayaklarının üzerine çömeldi. Penelope Ward adını duymuştu. Branch Ward, Paul'ün başarısında büyük önem taşıyan Kongre Üyesi Johnny Jackson'ın koltuğunu kapmaya çalışıyordu. Jackson ayrıca, hırsızların girdiği gün, Claire'in evine Jacob Mayhew'un teşrif etmesinin de nedeniydi.

Mayhew ona, "Kongre Üyesi vakayla şahsi olarak ilgilenmemi istedi," demişti.

Ve Claire'in aklına rüşvetle sahtekârlık olayları gelmişti, çünkü Jackson'ın kendi kızı kurtarmaya çalıştığını düşünmüştü. Başka bir sebebi olabilir miydi? Mayhew'un bu işte parmağı varsa, bu Johnny Jackson'ın da parmağı olabileceği anlamına mı geliyordu?

"Ne oldu?" diye sordu Lydia.

Claire aklına gelen düşüncüyü paylaşmadı. Varsın, farklı devlet ajansları neler olup bittiğini çözsündü. Onun yerine eve doğru baktı. "Julia'nın kasetlerinin bu işin içinde olmasını istemiyorum."

Lydia bir kez daha başını salladı. "Anneme ne söyleyeceksin?"

"Ona Julia'nın öldüğünü bildiğimizi söylemeliyiz."

"Peki ya, nasıl bildiğimizi sorduğunda?"

"Sormayacaktır." Claire bundan emindi. Helen uzun süre önce, gerçeği arayıp bulmaktan vazgeçtiğini bildirmişti. Hayaatının son günlerinde Sam'e Julia'nın adını ağzına almayı dahi yasaklamıştı.

"Sence videodaki adam Paul'ün babası mı?" diye sordu Lydia.

"Büyük olasılıkla." Claire doğruldu. Orada öylece oturup bunu düşünmeye niyeti yoktu. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapılabilecek kişileri aramaya başlamak istiyordu. "Julia'nın kasetlerini getireceğim."

"Sana yardım edeyim."

"Hayır." Claire, Lydia'yı videonun herhangi bir bölümünü yeniden izlemek zorunda bırakmak istemiyordu. "Sen telefon açmaya başla. Ev telefonundan ara ki, numarayı takip edebilsinler." Claire duvara monte edilmiş telefona doğru yürüdü. Lydia'nın ahizeyi eline almasını bekledi. "Julia'nın kasetlerini Tesla'nın ön bagajına koyabiliriz. Oraya bakmak kimsenin aklına gelmez."

Lydia 911'i aradı. "Acele et," dedi Claire'e. "Bu iş fazla uzun sürmez."

Claire oturma odasına gitti. Neyse ki, televizyon ekranı kararmıştı. Videokasetler konsolun üzerinde sıralanmıştı.

Lydia'ya seslendi, "Sence şehre dönüp orada mı beklemeliyiz?"

"Hayır!"

Claire ablasının haklı olabileceğini düşündü. Geçen defa işi polise bıraktığında, Mayhew ona çocuk muamelesi yapmıştı. Video cihazındaki ÇIKARTMA düğmesine bastı. Parmaklarını kasetin üzerine koydu. Aklına Julia'nın bu filmde yer almayan bir görüntüsünü getirmeye çalıştı.

Henüz çok erkendi. Gözünde tek canlanan, ablasının zincire vurulmuş haliydi.

Claire bu kasetleri yok edecekti. Hele bir güvende olsunlar, bütün film bobinini söküp, metal bir çöp kovasında yakacaktı.

Videokaseti aygıttan çıkardı. Etiketin üzerindeki elyazısı Paul'ünkini andırıyordu, ama tıpatıp aynısı değildi. Acaba Paul, bu kasetleri babası öldükten sonra mı bulmuştu? Bu işe ilgisi böyle mi başlamıştı? Julia, Paul'ün anne babası kazada ölmeden bir yıl kadar önce ortadan kaybolmuştu. Beş yıl sonrasındaysa Paul, Claire'i Auburn'de baştan çıkarmıştı. Claire'in babası öldükten iki ay sonra da evlenmişlerdi. Claire artık tesadüflere inanmak istemiyordu ve bu da ortaya şöyle iddia atıyordu: Yoksa Paul bütün bu planı, babasının kasetlerini izleyip Julia'yı tanıdığı an mı kurmaya başlamıştı? Onu Claire'e iten sebep bu mu olmuştu?

Yazılı bir açıklama olmadıktan sonra, Claire bu soruların son-
suza dek cevapsız kalacağını biliyordu. Julia'nın ölüm nedeni
tam yirmi dört yıldır aklından çıkmıyordu. Bundan sonraki yıl-
larını da, kocasının ne tür bir sorunu olabileceğine cevap ara-
makla geçirecekti.

Kaseti karton kabına geri koydu. Kasetlerin etrafına lastik
bandı doladı.

Burnuna Paul'ün parfümü geldi.

Varla yok arası bir kokuydu. Burnunu kasetlere yaklaştırdı.
Gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti.

"Claire," dedi Paul.

Arkasını döndü.

Paul odanın ortasında duruyordu. Üzerinde kırmızı bir UGA
kazakla siyah kot pantolon vardı. Başı tıraş edilmişti. Sakalı uza-
mıştı. Bir çift kalın plastik gözlük takmıştı, tıpkı üniversite yılları-
ndaki gibi.

"Benim," dedi Paul.

Claire kasetleri elinden düşürdü. Ayağının etrafına doluştul-
ar. Bu gerçek miydi? Bunları yaşıyor olabilir miydi?

"Üzgünüm," dedi Paul.

Sonra yumruğunu sıkıp Claire'in yüzünün ortasına bir yum-
ruk patlattı.

V.

İtiraf etmeliyim ki tatlım, son dönemde ipucu koleksiyonu-
mu biraz boşladım. Yaptıklarına bakmaya tenezzül ettiği ilk ve
tek defa, annen ona "işe yaramaz karmaşa" adını takmıştı. Yo-
rununa nazıkçe katılmışımdı, ama gider gitmez soluğu sözlüğün
yanında almıştım.

Karmaşa: karışıklık; farklı insanların ya da eşyanın birbirine ka-
rışması durumu; bir nevi çapraşıklık.

Ah, annene bayılıyorum.

Ben Carver'ı hapisshanede ziyaret ettiğim şu son on ay boyun-
ca pek çok gece karmaşıma göz atmadan doğruca yatağa gir-
diğimi biliyorum. Biriktirdiklerim öyle alelade bir şekil aldı ki,
zihnimde onu bir sanat escrinden, seni geri getirmeye yarayacak
bir yol haritasından çok, aramızdan gittiğini arımsatan bir uyarı
panosuna dönüştürüyorum.

Ben'in Dr. Seuss kitabına yazdıklarını okuyuncaya dek,
Hakkahıyar'ın dosyasındaki not aklıma gelmemişti. En başından
beri ya da en azından her yıl doğum gününde gerçekleştirdiğim,
senelik okuma ayınlerime başladığımdan beri orada olmalıydı.
Neden en önemli şeyleri daima göz ardı ederiz? Bu evrensel bir
soru olmalı, çünkü sen kaybolduktan sonraki günler, haftalar,
aylar ve yıllar boyunca, seni yeterince el üstünde tutmamış oldu-
ğumu fark ettim. Seni sevdiğimi yeteri kadar söylemedim. Sana
yeteri kadar sarılmadım. Seni yeteri kadar dinlemedim.

Hiç kuşkusuz bana (tıpkı annenin söyleyeceği gibi), bu açığı-
nu diğer kız kardeşlerinle telafi edebileceğimi söylerdin, ancak
sahip olamayacağı şeylerin hasretini çekmek insanın doğasında
var.

Sana Claire'in yeni erkek arkadaşı Paul'dan söz ettim mi?
Claire kendisine sahip olabileceğini açıkça belli etse de Paul
onun özlemiyle yanıp tutuşuyor. Bence oldukça uyumsuzlar
Claire göz kamaştırıcı güzellikte, capcanlı bir genç kız. Paul ise
ne canlı ne de pek çekici.

Onunla tanıştıktan sonra, annenle ben oğlanın arkasından bi-
raz dalga geçtik. Annen ona Kâtip Bartleby adını taktı, hani şu
kendisine sorulan sorulara, "Yanıtlamamayı tercih ederim," di-
yen ruhsuz karakter gibi. Ben onu bir terrier köpeğine daha çok
benzettim: Onlar kadar küstah. Hemencecik sıkılıyor. Kendine
zarar verebilecek kadar zeki. Durduğu yerde terliyor. Bana göre,
kendisine gereken ilgi gösterilmediği takdirde etrafına büyük
zarar verebilecek türde bir tip.

Şu son cümlem yönlendirici bir görüş mü oldu acaba? Çünkü
Paul ile ilk karşılaşmamızda, annenin Kâtip Bartleby görüşünü
paylaştığını hatırlıyorum: Sinir bozucu, zararsız ve kısa süre
sonra kapıyı göstereceğin türde biri.

Oysa şimdi onun daha fesat bir yönünü fark ediyorum.

Claire onu Georgia-Auburn maçı sırasında eve getirmişti.
Eskiden Claire'in eve getirdiği her delikanlı için ister istemez
üzülürdüm. Çocukların hevesli bakışlarından, bunun bir anlam
ifade ettiğini zannettikleri rahatlıkla anlaşılırdı; kızın anne baba-
sıyla tanışmak, kızın büyüdüğü kasabada dolaşmak, bu yolun
sonunda aşk var, evlilik var, ufukta bir bebek var vs. Ne yazık ki,
bu delikanlılar için tam tersi geçerliydi. Claire için Athens'a ziya-
ret ilişkinin sonu anlamına gelirdi. Kız kardeşine göre bu kasaba
kusurlu. Sokakları kusurlu. Evimiz kusurlu. Belki biz de -annen-
le ben- kusurluyuz.

Pepper, Claire'in yeni yakışıklısı hakkında bizi uyarmıştı. Kız
kardeşinin erkek arkadaşlarını pek tasvip etmez (aynı şekilde,
Claire de onunkileri hoş karşılamaz; sen bu konuda eşitliği boz-
mayı başarırdın, bundan eminim), oysa bu kez, Pepper'ın Paul'u

tırıl edil  tarzı yalnızca endi elendirici değil, aynı zamanda ke-
sallikle doğruydu. Hiçbir insana bu denli içgüdüsel bir tepki
vermem genelde. Bana en kötü tarz öğrencilerimi hatırlatır; hani
 u bilinmeye değer her şeyi önceden bildiğinden emin olan tarz
(maalesef bu da eninde sonunda bir hayvanın boş yere acı  ek-
mesine yol açar).

Dürüst olmam gerekirse, Paul Scott'un beni en çok rahatsız
eden özelliği, benim önümde kızım la rahatça oyna masıydı.
Geri kafalı bir adam değilim. Ortalık yerde flört edilmesi beni
utandırmaktan ziyade g l msetir.

Ama bu biraz abartılıydı.

Bu  ocuğun, en küçük kıza dokunma tarzında, di lerimin
gırdamasına neden olan bir şeyler vardı. Eve doğru yaklaşır-
larken, kolunu kızımın koluna sıkıca dolamı tı. Basamakları  ı-
karken, eli kızımın arkasındaydı. Kapıdan içeri g rdikleri sırada
parmaklarını, Claire'in parmaklarına kenetlemi ti.

Bu son paragrafta yazdıklarımı tekrar okuyunca, bir kıza se-
vi en bir erkeğin gayet olağan davranışlarını tarif ettiğimi fark
ediyorum, oysa sana söylemeliyim ki tatlım,  ocuğun Claire'e
dokunu  tarzında insanı son derece rahatsız eden bir şeyler vardı.
Eli, kızımın bedeninden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Önümde
oturdukları süre boyunca elini bir kez olsun ondan ayırmadı.
Kanepede otururlarken bile, Claire yerle inceye kadar Paul bir
an olsun elini bırakmıyor, ardından kolunu omuzlarına sarıyor
ve sanki hayalları, ters kutuplu mıknatıslarmı  da diz kapaklarını
ters yöne itiyorlarmı  gibi, bacaklarını ardına dek açıyordu.

Annenle birkaç kez baki tiğimizi hatırlıyorum.

Paul fikirlerini paylaşmaktan asla çekinmeyen ve ağzından
 ıkan her düşüncenin sadece doğru olmakla kalmayıp aynı za-
manda da büyüleyici olduğunu düşünen biri. Parası var, zaten
bu giydiği kıyafetlerden ve kullandığı arabadan de belli oluyor,
oysa hali tavrının parayla hiçbir ilgisi yok. K stahlığı zek sından
ileri geliyor, c zdarından değil. Ve çok akıllı bir delikanlı olduğu
gün gibi a ık r. Açılan her konudan haberdarmı  gibi konuşma
yeteneği, m kemmел bir hafızası olduğunun kanıtı. En incesine
dek, bütün ayrıntıların farkında.

Annen ona ailesi hakkında sorular sordu, çünkü biz Güneyi yiz ve bize göre aile hakkında sorular sormak sapla samanı bir birinden ayırmamanın tek yoludur.

Paul en temel bilgilerle başladı: Babasının donanmadaki eğitiminden, annesinin sekreterlik okulundan mezun olduğundan söz etti. Çiftçilik yapmaya karar vermişler, gelirlerini muhasebecilik ve UGA'daki yer hizmetlerinde dönemsel işlerle dengelemeye çalışan saygıdeğer kişilermiş. (Senin de bildiğin gibi, bu ikincisi pek de yabancı olmamız bir iş. Eninde sonunda, bu civarda oturan herkes bir şekilde okul için çalışıyor.) Başka akrabaları yokmuş, bir tek dayısı varmış, o da Paul'ün Auburn'deki ilk yılında vefat etmiş.

Çocukluk dönemindeki yalnızlığı yüzünden, geniş bir aile özlemi çektiğini anlattı. Aslında bu sözleri hem anneni hem de beni mutlu etmeliydi, oysa annenin de tıpkı benim gibi bir anda gerildiğini fark ettim, sanırım bizi esas rahatsız eden, bu amaca nasıl ulaşacağını anlattığı sıradaki ses tonuydu.

(İnan bana tatım, babaların yüzyıllardır kızlarının iffetini korumak için böylesine amansızca mücadele etmelerinin bir nedeni var.)

Temel bilgileri geçtikten sonra, Paul kız kardeşinin gözlerine yaşlar dolmasına neden olan bölüme geçti. İşte o an Claire'i avcunun içine almış olduğunu anladım. Claire'in hiç kimse için ağlamadığını söylemek biraz acımasızca olabilir, ama sen kaybolduktan sonra yaşadıklarımızı bir bilseydin güzel kızım, göz pınarlarımızda hiç kimse için dökülecek yaş kalmadığını anlardın.

Paul dışında.

Orada öylece oturmuş, anne babasının geçirdiği trafik kazasının detaylarını dinlerken, aklımda bazı eski anılar canlandı. Scott'lar, sen kaybolduktan yaklaşık bir sene kadar sonra ölmüşlerdi. Haklarında çıkan haberleri gazetede okuduğumu hatırlıyorum, çünkü o dönem, olur da seninle ilgili bir habere rastlarım diye, gazetelerde yayınlanan her satırı dikkatle inceliyordum. Annen, kütüphanenin sürekli ziyaretçilerinden birinden, kazada Paul'ün babasının başının koptuğunu öğrenmişti. Alevler arabayı sarmıştı. Hayal gücümüzü zorlayacak bir hikâyeydi.

Faul'un anlatış tarzı ise çok daha hoştu (hikâyeyi tamamen xşelleştirmiş görünüyor), ancak kendi geçmişini sahiplenmek isteyen bir genci suçlayacak değilim ve üstelik bu trapedinin Claire üzerinde mucizevi bir etkisi olduğu da kuşku götürmez bir gerçek. Yıllardır, herkes küçük kız kardeşini gözetmeye çalıştı hep. Sanırım Claire ilk kez kendi gözetebileceği birini buldu.

Eğer annen bu mektubu okuyor olsaydı, bana sadede gelmemi söylerdi. Sanırım gelsem iyi olur, çünkü esas mesele şu:

Ben Carver'ın bana Dr. Seuss kitabının içine yazdığı notta şöyle diyor:

"Önce görüntülere sahip olmalısın. Sözcükler sonradan gelir." -Robert James Waller.

Görüntüler.

Ben işlediği cinayetlerin fotoğraflarını çekip dağıtmıştı. Bu onun efsanevi itibarsızlığının, kötü şöhretinin bir parçasıydı. Karaborsada, onun farklı farklı kurbanlarıyla bir arada çekilmiş yüzlerce fotoğrafı ve filmi olduğundan söz ediliyordu. Ancak Ben hapse girmişti bile. Bana kendi cinayetleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Bana sadece rakibi hakkında püf noktaları veriyordu.

Görüntüler.

Bu sözcüğü daha önce de okumuştum, hem de pek çok kez.

Hakkıhuyar, ortadan kayboluşuyla ilgili tüm zanlılar arasından, bir adamın adının üzerini özellikle çizmişti, ancak senin dava dosyanda yer alan şerif yardımcısının notlarında aynen şöyle diyordu:

XXXXXX XXXXX röntgenci Tom. UGA yer hizmetlerinde dönemsel bahçıvan, 4/1/89; 12/4/89; 22/6/90; 16/8/91 tarihlerinde tutuklandı, tüm davalar düştü. Hedefleri sarışın çekici genç kızlar (17-20 yaş). İzlenen yöntem: Giriş katındaki pencerelerin önünde durup "görüntüler" adını verdiği fotoğrafları çekiyor -kıyafetleri açılıp farklı yerleri ortaya çıkmış kadınların fotoğrafları ve film kayıtları. Ölüm tarihi 1/3/1992 (araba kazası; karısı da öldü; 16 yaşındaki oğulları Alabama'da yatılı okula gidiyor).

Görüntüler.

Sen ortadan kaybolduğunda röntgenci Tom hayattaydı. Sırt - yaşlarındaki, seninle aşağı yukarı aynı saç rengine sahip, senin kadar güzel genç kadınların peşindeydi. Giriş katındaki yatak odasının önünde durup senin görüntülerini de almış mıydı yoksa? Saçlarını fırçalamayı ve ablanla telefonda konuştuğundan sonra yatağa girmeden önce soyunmayı izlemiş miydi? Yer hizmetlerinde çalıştığı kampüste seni görmüş müydü? O gece Manhattan'a giderken seni takip etmiş miydi? Bardan çıktığında yine peşine takılmış mıydı?

Aldığı görüntüleri yeterli bulmamış mıydı?

Ben Carver'ın senin dava dosyanın bir kopyasını nasıl elde etmiş olabileceğini merak ediyor olmalısın. Sana daha önce de söylediğim gibi Ben ünlü biri, hapishanede bile. Dünyanın dört bir köşesinden mektuplar alıyor. Hapishane müdürünün dediğine göre, Ben bilgi alışverişinde bulunuyor. Bu şekilde, ölüm hücresindeki tehlikeli duvarlar arasında, ekstra yemek ve koruma alıyor. İnsanların ne öğrenmek istediklerini buluyor ve sırf kendi arzusunu tatmin için bunu onlarla paylaşıyor.

Görüntüler.

Onca kelime arasından, özellikle bunun hafızamı depreştireceğini nasıl bilebilmişti Ben? Beni doğruca bilgi panomun başına yollayacağını, not aldığım onca defterin sayfalarını tek tek kaşıtırmaya başlayacağını, bundan tam altı sene önce dava dosyandan kopyalamış olduğum sözcükleri bir bir inceleyeceğimi nasıl bilebilmişti?

On ay ve kırk sekiz ziyaretin sonunda, zihnimi o kadar mı iyi okumuştun?

Bu soru maalesef cevapsız kalacak. Ben, rüzgârın yelkenleri yönlendirmesinden hoşlandığını iddia eden türde bir psikopat; oysa arada sırada, elini suya daldırıp dümen misali teknenin yönünü değiştirdiğine şahit oldum.

Ve tek bir sözcükte -görüntüler- benim hayatımın akışını değiştirdi.

Röntgenci Tom'un ismi Gerald Scott idi.

Oğlu da kız kardeşinin yeni erkek arkadaşı.

Claire gözlerini açtı. Pütürlü tavanın, kahvemsî bir rengi vardı. Yerdeki tüylü halının sırtına değen kısmı nemli gibiydi. Yerde serpe serpe uzanmış yatıyordu. Başının altında bir yastık vardı. Lastik ayakkabıları ayağında değildi.

Doğruldu.

Paul.

Hayattaydı! Kocası hayattaydı!

Claire, kurduğu hayal âleminde sıyrılıp gerçek hayata son sürat dönmeyi önce, kısacık bir coşku anı yaşadı. Sonra zihni sorularla dolup taşmaya başladı. Neden herkesi öldüğüne inandırmıştı? Neden onu kandırmıştı? Ona kim yardım etmişti? Fuller'ların evinde ne yapıyordu? Neden onu yumruklamıştı?

Ve ablası neredeydi?

"Lydia?" Claire güçlükle konuşabildi. Boğazı alev alev yanıyordu. Güçlükle toparlanıp ayağa kalktı. Televizyona doğru ökezerken midesinin bulandığını hissetti. Elmacık kemiği hafif hafif sancıyordu. "Liddie?" diye seslenmeyi denedi. Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu, ama içindeki panik duygusu onu olanca gücüyle bağırması için kışkırtıyordu. "Liddie?"

Yanıt yoktu.

Claire garaja inen koridoru koşarak geçti. Kapıyı hızla açtı. Videokasetler. Zincirler. Kan. Hepsi oradaydı hâlâ, Lydia hariç. Kapıyı arkasından çarparak kapatıp koridor boyunca gerisine geri koşmaya başladı. Yatak odalarına göz attı, banyoya, mutfığa baktı ve gördüğü her boş oda karşısında paniği giderek arttı. Lydia gitmişti. Kayıptı. Biri onu götürmüştü.

Paul onu kaçırmıştı, tıpkı babasının Julia'yı kaçırdığı gibi.

Claire arka bahçeye koştu. Evin arkasındaki boş araziye gözleriyle taradı. Evin etrafını dolarup ön tarafa geçti sonra, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bağırarak istiyordu, ağlamak ve deli gibi küfretmek. Bunu bir kez daha nasıl yapabiliyordu? Neden Lydia'yı gözünün önünden ayırmıştı? Tesla evin önünde park etmiş haldeydi hâlâ. Claire arabaya yaklaşıncâ

kapıları otomatik olarak açıldı. Sistem, her nasılsa pantolonunun arka cebine girmiş uzaktan kumandalı anahtarı algılamıştı. Hem kendi çantası hem de Lydia'nın arabasının ön koltuğuna fırlatılmıştı. Kontrolü telefon kayıptı. Ön verandadan park yerine doğru kıvrılarak uzanan turuncu renkli uzatma kablosu Tesla'nın şarj kablosuna bağlıydı.

Evin içindeki telefon çalmaya başladı.

Claire arka tarafa koştu. Mutfak kapısının önünde durdu. İçeri girip telefona cevap vermek istiyordu, ancak korkudan donakalmış haldeydi. Çalan telefona öylece bakakaldı. Beyaz renkliydi. Ahizesinden sarkan dolambaçlı kordonu yerden bir metre kadar yüksekte duruyordu. Boulevard'daki evlerindeki mutfak telefonunun kilere kadar uzanabilen bir kablosu vardı, çünkü orası, azıcık da olsa özel bir telefon görüşmesi yapabilecekleri tek yerdi.

Lydia gitmişti. Paul onu kaçırmıştı. Olanlara inanamıyordu. Claire buna engel olamamıştı. Odasına gizlenip kafasına kulaklıklarını takarak, sanki dışarıda hiçbir şey olmuyormuş, dünya her zamanki gibi dönmeye devam ediyormuş gibi davranamamıştı.

Claire kendini mutfaka girmeye zorladı. Avcunu telefona bastırdı ama ahizeyi eline almadı. Avcuna temas eden soğuk plastiği hissetti. Eski tip bir aygıttı, hani şu posta servisinden aylık olarak kiralayabileceğin türde bir şey. Metal zilin titreşimlerini avuç içinde hissedebiliyordu.

Telesekreter devre dışı bırakılmıştı. Biri başının altına bir yaslık koymuştu. Ayakkabıları ayağından çıkarılmıştı. Tesla şarj ediliyordu.

Kimin sesiyle karşılaşacağını tahmin etmesi için telefonu açmasına bile gerek yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Paul.

"Ablam nerde?"

"Güvende." Paul tereddüt etti. "Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi değilim, seni kahrolası aşağılık..." Claire konuşmaya devam edemedi. Bir anda öksürük krizine tutuldu ve ağzından püsküren kandan eli lekелendi. Solgun tenindeki kan izlerine bakakaldı.

"Kan mı o?" diye sordu Paul.

Claire kendi etrafında döndü. Paul evin içinde miydi? Duvar-
da mı duruyordu?

"Yükarı bak," dedi Paul.

Claire başını kaldırdı.

"Biraz sola doğru."

Claire, buzdolabının üzerinde, oda spreyini andıran kutu-
cuğu fark etti. Kahverengi bir vazonun üzerine çizilmiş bir dal
dolusu yeşil okaliptüs yapraklarıyla bezenmişti. Yaprakların bir
tanesinin içi oyularak içine bir mercecek yerleştirilmişti.

"Dahaşı da var," dedi Paul. "Evin her köşesinde."

"Bu evde mi, Dunwoody'deki evde mi?"

Paul'un yanıt vermemesi, en geçerli yanıtı zaten. Onu sürekli
izlemişti demek. Demek ki bu yüzden arşivinde, Claire'in adını
taşıyan renkli bir dosya yoktu. Paul, Claire'i her yılın belirli bir
ayında izletmek için dedektif tutmuyordu. Onu hayatının her
dakikasında takip ediyordu.

"Lydia nerede?" dedi Claire.

"Seni ses bozuculu bir habuydan arıyorum. Bunun ne demek
olduğunu biliyor musun?"

"Nereden bileyim böyle lanet olası şeyleri?"

"Habuy, bir dizi haberleşme uydusunun kısaltması," diye
açklamaya başladı, insanı çıldırtabilecek bilgiçlikte bir ses to-
nuyla. "Bu telefon, görüşmeleri toprağa ycrleşik baz istasyonları
yerine, sabit konumlu uydular aracılığıyla gerçekleştiriyor. Bo-
zucu aranan numarayı görünmez kılıyor, yani sonuçta bu gö-
rüşme Ulusal Güvenlik Ajansı tarafından bile takip edilemiyor."

Claire onun sesini dinlemiyordu. Dinlediği dış seslerdi. Ama
Paul'un hareket halindeki bir araçta olduğunu anlaması için
Ulusal Güvenlik Ajansı'na ihtiyacı yoktu. Sokak gürültüsünü ve
ne kadar pahalı bir araç olursa olsun, illa ki içeri sızmayı başaran
rüzgârın sesini duyabiliyordu.

"Hayatta mı?" diye sordu.

Paul cevap vermedi.

Claire'in kalbi öyle daraldı ki güçlkle nefes alabildi. "Lydia
hayatta mı?"

"Evet."

Claire kanıranın merceğine dikti gözünü. "Onu telefona ver. Hemen."

"Müsait değil."

"Eğer ona zarar verirsen..." Claire boğazının sıkıştığını hissetti. Videoları izlemişti. Neler olabileceğini biliyordu. "Lütfen canını yakma."

"Onun canını yakmayacağım Claire. Bunu asla yapmayacağımı bilirsin."

En sonunda gözünden yaşlar süzölmeye başladı, çünkü bır saniyeliğine, ufacak bir anlığına da olsa Paul'a inanmıştı. "Ablamı hemen telefona ver, yoksa aklına gelebilecek bütün katlioları emniyet teşkilatlarını aramaya başlayacağım."

Paul iç geçirdi. Claire'e yabancı bir davranış değildi. Claire'e istediğini vermeye yakın olduğu anlarda böyle iç geçirirdi. Arabarın sağa çektiğini duydu telefondan. Hışırtılı bir ses geldi bu kez kulağına.

"Ne yapıyorsun?"

"Benden ne istediysen onu." Arabarın kapısı açılıp kapandı. Yarılarından hızla geçen araçların seslerini duydu. Atlanta Otobanı'nda olmalıydı. Claire kaç saattir baygın yatıyordu? Lydia'yı ne kadar uzağa götürmüştü?

"Baban ablamı öldürdü," dedi Claire.

Bir kapı ya da bagajın açılma sesine benzer bir gıcırta duydu.

"Videodaki o, öyle değil mi?" Claire bekledi. "Söylesene, Paul, oydu, değil mi?"

"Evet," dedi Paul, "telefona bak."

"Ne?"

"Lydia'nın telefonuna. Oturma odasında duruyor. Şarjı bitmek üzereydi, o yüzden prize taktım."

"Tanrı aşkına." İnsan kaçırıp telefonunu şarja takmak ancak Paul'un yapabileceği türde bir şeydi.

Claire cinddeki ahizeyi masarın üzerine bıraktı. Oturma odasına gitti, ancak ceptelefonunu arayacağı yerde önce etrafına bakındı. Giriş kapısının kenarındaki ceviz kaplama kitaplığın kenarında bir oda spreyi daha duruyordu. Nasıl daha önce dikkatini çekmemişti? Bütün bunları nasıl görememişti?

Lydia'nın cep telefonundan kuş sesini andıran bir ses yankılandı. Paul telefonu kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde prize takılı halde bırakmıştı. Telefon ekranında bilinmeyen bir numara-dan mesaj geldiği yazıyordu. Mesajı açınca, ekranda Lydia'nın fotoğrafı belirdi.

Claire çığlık attı. Lydia'nın alnı kanıyordu. Bir gözü mosmor olmuş ve şişmişti. Bir arabanın bagajında uzanmış yatıyordu. Elleri önünde kelepçeliydi. Korku, öfke içinde ve yapayalnız görünüyordu.

Claire kitaplıktaki kameranın içine dikkatle bakıp içindeki bütün kin ve nefreti kablolar aracılığıyla doğrudan Paul'ün o kapkara ve bomboş kalbine kismaya başladı. "Seni sırf bunun için bile öldürebilirim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu..." Claire ne yapacağını bilmez haldeydi. Gözlerini bir kez daha Lydia'nın telefon ekranındaki fotoğrafına çevirdi. Hepsi Claire'in suçuydu. Lydia'ya defalarca gitmesini söylemiş, ancak tek bir kez bile içtenlikle ısrar etmemişti. Ablasının onu korumasını istemiş ve sonunda onu kendi elleriyle Paul'a teslim etmişti.

Evin önüne bir arabanın yanaştığını duydu. Claire'in kalbi yerinden fırladı. Lydia olmalıydı. Paul onu geri getirmiş olmalıydı. Giriş kapısını açtı. Kontrplak. Köşelerinden bir damla güneş ışığı sızıyordu. Claire boynunu gerektiği açıda kıvrıdığında, aradaki çatlaktan evin ön tarafını görebilirdi.

Paul'ün yerine Şerif'in kahverengi devriye otosunu gördü. Görüş açısı çok dardı. Ön cama vuran akşamüstü güneşi içeriye karartıyordu. Arabadaki kim olduğunu göremiyordu. Arabayı kullanan her kimse, sonu gelmeyecekmiş gibi duran bir süre şoför koltuğundan kalkmadı. Claire heyecan içinde beklerken, kalbinin teklemediğini hissetti.

En sonunda arabanın kapısı açıldı. İçinden bir bacak çıktı ve asfalt yola kondu. Kabartmalı bir kovboy çizmesiyle sağ tarafında sarımsı bir çizgi uzanan kahverengi bir pantolon paçası dikkatini çekti. Adam arabadan güçlülükle çıkarken, kapıya iki eliyle birden sıkıca abandı. Bir süre sırtı Claire'e dönük halde, orada öylece durup ıssız yolu kolaçan etti. Sonra arkasını döndü.

Şerif Carl Huckabee eve doğru yaklaşırken başına geniş b narlı f6tr şapkasını geçirdi. Durup Tesla'nın içine göz attı. Arz banın yan tarafından sarkan şarj cihazını eline alıp gözlerini in verandadan ayırmadan, prizin bağılı olduğı kordonu takip etti.

Her ne kadar Şerif'in onu görmesine imkân olmasa da, Claire kapıdan uzaklaştı. Hakkahıyar epeyce yaşlanmış ve kamburlaş mıştı. Oysa özenle taradığı, düz çizgi şeklindeki bıyığıyla dok sanlarda bile demode görünen fazlasıyla uzun favorileri hiç de ğişmenmişti.

Paul'le işbirliği yapıyor olmalıydı. Claire'in anne babasının yardım almak için yaruna koştukları adamın, aslında onca yıldır onları kandırduğu gerçeğı bir anda midesini bulandırdı.

Claire tekrar mutfağı koştı. Telefonu eline almadan önce, yerde duran sivri ve keskin uçlu bıçağı kaptı. Ahizeyi kulağına dayadı. Bıçağı, Paul'ün görebileceğı şekilde kavradı. "Eğer abla mı hemen geri getirmezsen, adamın boğazını tavuk gibi doğra rım."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Paul. "Kimin boğa zıru?"

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun..." Claire sustu. Belki de bil miyordu. Evin dışına kameralar yerleştirmenin amacı insanların onları görebilmesiydi. Oysa Paul yalnızca içeride olup bitenleri umursuyordu.

"Claire?"

"Huckabee. Az önce geldi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Paul. "Ondan derhal kurtul, yoksa Lydia'yı bir daha asla göremezsin."

Claire ne yapacağını bilemedi. "Ona dokunmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum. Sakın telefonu..."

Claire yüzüne kapadı. Arkasını dönüp mutfaktan antreye aç ılan kapıya yöneldi. Bıçağı pantolonunun arka cebine attı, ama onunla ne yapmayı düşündüğünü kendisi bile bilmiyordu. Ka fası, zihninden bir türlü atamadığı bölük pörçük düşüncelerle doluydu. Neden Paul cinayete kurban gitmiş taklidi yapmıştı? Neden Lydia'yı kaçırmıştı? Onunla ne alıp veremediğı vardı?

"Hev?" Huckabee'nin ağır adımları verandanın bacaklarını tıltıltı etti. "Kimse yok mu?"

"Selam." Claire sesindeki tahrişi sezdi. Boğazının içi kanamaya devam ediyordu. Tek düşündüğü Lydia'ydı. Lydia'nın ıylığı için sakin kalması gerekiyordu.

"Mrs. Carroll." Şerif'in ifadesi meraklan endişeye dönüşmüştü. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"İsmim Mrs. Scott," diye düzeltti, isminin tınsından iğrenerek. "Bu ev kocama aitti. Kısa süre önce vefat etti, bu yüzden ben de..."

"Yağmalayabileceğimizi düşündünüz?" Claire'in altını üstüne getirdiği mutfağa göz attı. Çatal bıçaklar, kap kacaklar, plastik saklama kapları ve çekmecelerle dolapların içinde olup yerlere saçılmış her ne varsa.

Şerif kırık arka kapının etrafındaki cam parçalarını un ufak eden ayağını yerden kaldırdı. "Bana burada gerçekten neler olup bittiğini anlatmak ister misiniz?"

Claire alyansını parmağında evirip çevirmeye başladı. Sesine sert bir ifade kazandırmaya çalıştı. "Siz burada ne arıyorsunuz?"

"Acil bir çağrı geldi, ama arayan hatta kalmadı." Başparmaklarını kemerinin kenarına sıkıştırdı. "Siz miydiniz yoksa?"

"Yanlışlıkla çevirmiş olmalıyım. Bilinmeyen numaraları arayacaktım." Claire öksürüğünü bastırmaya çalıştı. "Vaktinizi boşa harcadığım için üzgünüm."

"Kocanızın adı neydi?"

"Paul Scott." Claire tapudaki ismin farklı olduğunu hatırladı. "Ev, bir avukatlık bürosunun himayesinde tutuluyor. Buckminster ve Fuller."

Şerif başını salladı, ancak tatmin olmuş görünmüyordu. "Bir süredir kapalı duruyormuş gibi görünüyor."

"Kocamı tanır mıydınız?"

"Anne babasını tanırdım. İyi insanlardı."

Claire yüzüğüyle oynamaktan alıkoyamıyordu kendini. Ve sonra bir anda eline baktı, çünkü Yılan Adam yüzüğünü almıştı. Peki nasıl olur da parmağına geri dönmüştü tekrar?

"Mrs. Scott?"

Claire ellerini yumruk yaparak sıktı. Yüzüğü parmağında koparıp atmak ve çöpe fırlatmak istiyordu. Paul yüzüğü nasıl ele geçirmişti? Onu neden tekrar parmağına takmıştı? Ayakka bılan neredeydi? Ve arabanın kumandası neden cebindeydi? Kocasını onu yumrukladıktan sonra, kendine geldiği sırada başının altında neden lanet olası bir yastık duruyordu? Ve Tanrı aşkına ablasını nereye götürüyordu?

"Bu ne?" Huckabee elini Claire'in yanağına götürdü. "Yanağınız moranıyor gibi."

Claire yanağına dokunuyormuş gibi yapıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. İçini saran panik dalgası giderek yükseliyordu. Olanları hazmetmeye çalışmaktan ve bundan sonra ne yapacağını düşünmekten kafatasında şiddetli bir ağrı başlamıştı.

"Oturmanız mı gerekiyor?" diye sordu Hakkıhıyar.

"Bazı cevaplara ihtiyacım var." Claire söylediklerinin delice olduğunun farkındaydı. "Kayınpederim Gerald Scott'ın öldüğünden emin misiniz?"

Şerif ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Kendi gözlerimle gördüm. En azından olaydan sonra."

Claire de Paul'ün öldüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Onu kollarının arasında tutmuştu. Can verişini izlemişti.

Sonra suratına yumruk attığını görmüştü.

Huckabee, kapıya yaslandı. "Burada bilmem gereken bir şeyler mi var?"

Telefon çalmaya başladı. Claire yerinden oynamadı.

Huckabee kıpırdandı. Önce telefona, ardından Claire'e baktı.

Paul vazgeçmeyecekti. Zilin sesi Claire'in kulak zarını çınlatan sürekli bir ritim haline gelinceye kadar devam etti.

Claire ahizeyi hafifçe kaldırıp huzla yerine bıraktı.

Huckabee kalın kaşlarından birini kaldırdı. Yirmi dört senedir ısrarla, on dokuz yaşındaki güzeller güzeli ablalarının, sırf ailesinden uzaklaşmak için kaçıp hippilerin arasına karıştığını iddia eden adam, bir anda kuşkucu bir hal almıştı.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Claire, Paul'ün arabayı yolun kenarına bir yerlere çekip dışa-

ndan evi gözetlediğini ve kendisine söylenenleri harfiyen yerine getirmedeği için Claire'e giderek öfkelenmediğini hayal ediyordu.

Paul şimdiye dek onu herkesten daha iyi tanıyor olmalıydı.

Claire alyansını parmağından çıkarttı. Yüzüğü buzdolabının üzerinde duran kameranın önüne bıraktı. Yüzünü Şerif'e dönmek için kameraya arkasını verdi. "Julia'ya neler olduğunu biliyorum."

Muhtemelen yıllarca sigara içmiş biri olarak Huckabee'nin nefesi hırıltılı çıkıyordu, o yüzden iç mi geçirdiğini, yoksa normal soluk mu alıp verdiğini anlamak güçtü. "Annen mi anlattı?"

Claire yere yığılmamak için sırtını buzdolabına dayayıp destek aldı. Şerif'in söylediklerinin şokunu iliklerine kadar hissetse de, telaşını yüzüne yansıtılamamaya çalıştı. Helen bunca yıldır bu kasetlerden haberdar mıydı? Bu sırrı Claire'den saklamış mıydı? Gerçeği Sam'den de mi gizlemişti?

Huckabee'yi bir kez daha faka bastırmayı denedi. "Evet. O anlattı."

"Aslında buna epeyce şaşırdım Claire, çünkü annen bunu kızlarına asla anlatmayacağını söylemişti ve onun gibi bir kadının sözünden döneceği fikrine inanmak bana oldukça güç geliyor."

Claire başını salladı, çünkü karşısındaki adam ablasının hunharca katledildiği görüntülerin yer aldığı videokasetlerin olduğunu biliyor, üstelik sanki Claire on iki yaşında bir çocukmuş da onu hayal kırıklığına uğratmış gibi davranıyordu. "Benden bunu nasıl gizleyebildin? Lydia'dan?"

"Annene söz verdim. Hakkında pek olumlu düşünmediğini biliyorum, ama sözümün eriyimidir."

"Ben yirmi dört yıl boyunca bir kâbusun içinde yaşarken, sen tutmuş verdiğin lanet olası bir sözden mi bahsediyorsun?"

"Bu şekilde konuşman yakışık almıyor."

"Lanet olsun sana." Claire, neredeyse kustuğu kapkara nefretin ağzından çıktığını görebilecek gibiydi. "Sürekli onun hayatta olduğunu, sadece evden kaçtığını ve günün birinde çıkıp geri geleceğini söyleyip duruyordun. Oysa ta en başından beri asla geri gelmeyeceğini biliyordun, ama bize boş yere umut verdin." Şerif'in, ne demek istediğini hâlâ anlamadığını görebiliyordu.

"Umutun insanlara ne yaptığını bilir misin? Sokakta yürürken birini görüp ablan olabileceğini sandığın için peşinden koşman ne demek olduğunu? Ya da bir alışveriş merkezine gidip birlikte gezen iki kız kardeş görüp asla bu duyguya sahip olamayacağını bilmenin? Ya da babamın cenazesine onsuz gitmenin? Ya da bugünümde yalnız..."

Claire'in bu konuşmayı sürdürmesi anlamsızdı, çünkü ne-ticede Paul'le evlenmişti ve Lydia'nun, düğünde kız kardeşinin yanında olmamasının nedeni, Claire'in kocasının ona tecavüz etmeye kalkışmasıydı.

"Bunu gerçekten nasıl öğrendiğini söyle bana," dedi Huckabee. "İnternette mi?"

Claire başıyla onayladı, çünkü bu en akla yatkın gelen seçenektir.

Şerif başını yere eğdi. "Kasetlerin günün birinde oraya düşeceklerinden endişeleniyordum hep."

Claire, Şerif'ten kurtulması gerektiğinin farkındaydı, ancak ona soru sormadan edemiyordu, "Sen onları nasıl buldun peki?"

"Babamın dairesinde. O gün, kasetlerden bir tanesi video cihazının içindeydi. Sanırım bunu yapmasına sebep olan şey..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Her ikisi de babasının ne yaptığını biliyordu. Sam Carroll'un koluna zehri zerk ettiği sırada kasetleri izlediğini bildiğine göre, Claire bunu neden yaptığını nihayet anlayabiliyordu. Julia'ya bu yapıları izledikten sonra, babasının canına kıymak istemesini anlayışla karşılıyordu. Olayda dikkat çekici bir düzen vardı.

Helen'in gerçeği gizlemesinin nedeni bu muydu? Claire'in kasetleri bulup babasının izinden gideceğinden mi endişelenmişti? Ve Lydia, zavallı, kırılgan Lydia. O dönem kimse fark etmemişti, ancak bağımlılığı hiçbir zaman o kadar zirve yapmamıştı, her şeyden kaçmak istiyordu. Kendini bilinçli şekilde mahvetmenin peşindeydi.

"Kasetleri ne yaptın?" diye sordu Claire, Şerif'e.

"FBI'daki arkadaşlarımdan birine teslim ettim. Kopyaları var mıdır diye merak ederdik hep. Sanırım artık cevabını biliyoruz."

Claire ellerine baktı. Yüzüğü çıkarmasına rağmen parmağını evirip çeviriyordu hâlâ.

"Beni küçüklik oyunlarına alet etmeye çalışma," dedi Huckabee. "O senin ablandı. Sana gerçeği anlatacağım."

Claire hayatının hiçbir döneminde birinin canını acıtmayı bu kadar çok istememişti. Şerif, en başından beri, sanki Claire yıllar boyunca gelişmeleri takip etmek için ofisine her uğradığında ona bunları anlatmak istemiş de bir türlü fırsatını bulamamış gibi davranıyordu. "Anlat öyleyse."

Bir süre, Claire'in kalbini ne şekilde kıracağını düşünmek için vakit kazanmak istemişçesine bıyığının kenarlarını düzeltti. En sonunda şöyle dedi: "Filmdeki arkadaş, bu tür videoları dağıtan bir zincirin elemanıydı. Sana dediğim gibi, bir arkadaşım FBI'da çalışıyordu, bu sayede içeriden biraz bilgi almayı başardım. Arkadaşım bu adamı önceden tanıdıklarını söyledi bana. İsmi Daryl Lassiter idi. Doksan dört senesinde, California'da ablanla aynı yaşlarda, aynı saç renginde ve aşağı yukarı aynı ölçülerde bir kızı kaçırmaya çalışırken yakalanmışlardı onu."

Claire afallamıştı. Paul'un babası konusunda yanılmış olabilir miydi? Yoksa bir katil daha mı vardı? Paul'un babası o kasetlerin koleksiyonunu mu yapıyordu?

"Lassiter öldü, eğer ilginı çekerse," dedi Huckabee.

Hayır, dışarıdaki o ahır ve durdukları yerden en fazla beş metre uzaklıktaki o ölüm odası vardı.

"Jüri onu idama mahkûm etti." Huckabee başparmaklarını tekrar kemerine sıkıştırdı. "Yattığı hapishanede bir tür ayaklanma çıkmış. Lassiter boynundan yaklaşık on iki kez falan bıçaklanmış, babarıla aşağı yukarı aynı zamanda öldü."

Claire bundan sonra ne sorması gerektiğini düşündü. "Baban kasetleri nereden buldu?"

Huckabee omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Araştırmadın mı?"

"Elbette araştırdım." Huckabee alınmış gibiydi, sanki işinde çok başarılıymış gibi. "Ama baban sürekli olmayacak işlerin peşinden koşardı. İçlerinden hangisini planladığını söylemek imkânsızdı, üstelik elindeki bilgileri de benimle paylaşılmazdı."

"Sen onu pek cesaretlendirmedin de o yüzden."

Huckabee, "Babanı tek başına bıraktığım ve intihar ettiği içti. üzgünüm," den ziyade, "O köprü'nün altından çok sular aktı," tarzında omuz silkti.

Ama sonuçta, Helen de San'yı tek başına bırakmıştı. Ve sonra da yıllarca Claire'le Lydia'ya her konuda yalan söylemişti. Claire'in hayatında, ona gerçeği söylemiş olan biri var mıydı acaba? Lydia bile ona kızı hakkında yalan söylemişti.

"Babam Julia'yı kimin öldürdüğünü ortaya çıkarmadan neden intihar etsin ki?" diye sordu.

"Kaseti videoda oynar halde bırakmıştı. Onu bulacağımızı biliyordu. Yani ben bu yüzden öyle bıraktığımı tahmin etmiştim ve haklı çıktım. Kaseti hemencecik federallere verdim. Bir haftadan kısa sürede, olayı ablanı öldüren adamla ilişkilendirdiler."

Claire, Carroll'ların yıllarca Şerif'e FBI'a gitmesi için yalvardıklarını hatırlatmadı. "Ama insanlar ablanın başına neler geldiğini öğrenebilsinler diye onları hiç ortaya dökmeyin."

"Annen gizlememi istedi. Siz kızların, kasetlerin peşine düşmenizden endişelenmiş olmalı." Claire'in omzunun üzerinden oturma odasına göz attı. "Bence, gerçeği öğrenmektense hiçbir şey bilmemenin daha iyi olacağına karar verdi."

Claire annesinin haklı olup olmadığını düşündü. Sonra, Julia'nın öldüğünü en başından beri bilseydi eğer, hayatının ne kadar farklı olacağını geçirdi aklından. Athens civarında kimliği tespit edilemeyen bir ceset bulunduğunu her duyduğunda, odasına girip az mı gözyaşı dökmüştü? Kayıp kız haberleri yüzünden az mı uykusuz kalmıştı? Kaybolan ablası hakkında bir şeyler bulmak için, internette tarikatlar ve hippy yerleşkeleri hakkında az mı araştırma yapmıştı?

"Bütün bildiklerim bunlar." Huckabee huzursuzca kıpırdandı. "Umarım seni biraz rahatlatmıştır."

"Babanı rahatlatığı gibi mi yani?" Kahrolası işini doğru dürüst gibi yapmış olsaydı, Sam Carroll'un bugün hâlâ hayatta olacağını söylememek için zor tuttu kendini.

"Her neyse" Huckabee bakışlarını bir kez daha mutfakta do-laştırdı. "Sana bilmek istediklerini anlattım. Peki sen bana, bu dağınıklığın ortasında, arka cebinde bir bıçakla neden durduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır, istemem." Claire onu sorgulamayı tamamlamamıştı. Sorması gereken bir şey daha vardı, her ne kadar için için ya- nının bildiğini hissediyor olsa da. Paul'ün bir akıl hocası var- dı. Quinn+Scott'un zirveye oturmasını tek başına sağlayan bir adam, Paul'ün limitsiz kredi kartı sayesinde özel uçaklar kira- layan ve en pahalı otellerde konaklayan bir adam. Claire saat- lerce süren golf turnuvalarına ve özel telefon görüşmelerine ya da Paul'ün öğleden sonralarını kulüpte kongre üyesi ile birlikte geçirip onu her ne mutlu ediyorsa onu yaptığına defalarca şahit olmuştu. Oysa şu an, aralarındaki bağın daha güçlü olduğunu anlıyordu.

"FBI'daki arkadaşın kimdi?" diye sordu Şerif'e.

"Bunun ne önemi var ki?"

"Johnny Jackson, öyle değil mi?" Claire adamın biyografisini ezbere biliyordu. Onu, bitmez tükenmez bağış toplama etkin- liklerinden, lastiğe dönmüş tavuğunu yemoğе çalışırken maruz kaldığı sıkıcı taramalardan hatırlıyordu. Kongre üyesi Johnny Jackson politikaya atılmadan önce FBI'da ajan olarak çalışmıştı. Quinn+Scott'a milyon, kimi zaman milyar dolar değerinde dev- let ihaleleri paslamıştı. Paul'ün cenaze günü, Başkomiser Jacob Mayhew'u, hırsızlık vakasını araştırması için Dunwoody'deki eve göndermişti. Hiç kuşkusuz Ajan Fred Nolan'ı, Claire'in si- nirlerini depreştirmek için yollayan da oydu.

Jackson çok yaygın bir soyadıydı, o kadar yaygındı ki, ka- yınvalidesinin mezar taşında yazan soyadıyla Paul'ün cömert bağışçısırunki arasında bir ilişki kurmak Claire'in aklından bile geçmemişti.

Şimdiye dek.

"O adam kocamın dayısı olur."

Huckabee başıyla onayladı. "Atlanta'da özel bir timde görev- liydi."

"Paul'ün başını beladan kurtardı mı hiç?"

Huckabee bir kez daha başını salladı, ama konuyu detaylan- dırmadı. Herhalde ölünün arkasından kötü konuşmak istemi- yordu. Claire ona Paul'ün hayatta olduğunu söylemeli miydi? Kocasının ablasını kaçırdığını?

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Claire yerinden kıpırdamadı, ama, "Şunu açmam gerekiyor," dedi.

"Bana anlatmak istediğin başka bir şey olmadığından emur misin?"

"Kesinlikle."

Huckabee gömlek cebinden bir kartvizit çıkardı. "Cepte telefonum arkasında." Kartı mutfak masasına bıraktı ve evden ayrılmadan karta parmağıyla bir kez vurdu.

Telefon durmadan çalıyordu. Claire, Şerif'in arabasının kapısının açılıp kapanmasını, motoru çalıştırmasını ve direksiyonu yola kırdığında lastiklerden gelecek gıcırtıyı beklerken adeta saniyeleri sayıyordu.

Claire telefona cevap verdi.

"Lanet olası ne işler çeviriyorsun orada?" dedi Paul.

"Ablamı geri getir."

"Hakkıyar'a neler anlattığını söyle bana."

Bu lakabı bilmesinden nefret ediyordu. Bu ailesine ait bir şeydi ve şu anda konuştuğu sadist ailesinden biri değildi artık.

"Claire?"

"Babam intihar ettiğinde Julia'nın kasetlerini izliyormuş."

Paul bir şey söylemedi.

"Senin bu işte parmağın var mıydı Paul? Kasetleri babama sen mi gösterdin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü zaten Lydia'yı hayatımdan uzaklaştırmak için çalışmalara başlamıştın ve geriye kalan, hayatımdaki en önemli insan, her ne olursa olsun bana destek çıkacak tek insan babamdı." Claire öyle çılgına dönmüş bir haldeydi ki, nefes nefese kalmıştı. "Onu sen öldürdün Paul. Bunu sen yaptın, koluna o zehri sen zerk etmiş sayılırsın."

"Deli misin sen?" Paul'un sesi öfkeyle yükseldi. "Tanrı aşkına, Claire. Kahrolası bir canavar değilim ben. Babamı severdim. Bunu biliyorsun. Cenazesinde tabutunu taşıdım." Sanki böylece bir itham karşısında dili tutulmuş izlenimini yaratmak istercesine, bir an sustu. En sonunda konuşmaya devam ettiğinde,

ası daha alçak ve sakindi. "Bak, gurur duymadığım bazı şeyler yaptım, ancak sevdiğim bir insana asla ve asla böyle bir şey yapmam. Sam'in son dönemde ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsun. Keçileri kaçırmasına neden olan şeyi anlamak zor."

Claire mutfak masasına oturdu. Paul yanaklarından süzülen öfkeli gözyaşlarını göremesin diye sandalyesini ters çevirdi. "Sanki bütün bu olup bitenlerle hiçbir ilgin yokmuş gibi, sanki masum bir seyirciymişsin gibi davranıyorsun."

"Öyleydim."

"Ablamın başına neler geldiğini biliyordun. Kahrolası yirmi kûsur yıl boyunca bu sorunla boğuşmamı izledin, oysa Julia'ya olanları bana istediğin an söyleyebilirdin, ama söylememeyi tercih ettin. Orada durup acı çekmemi izledin."

"Ve her anından nefret ettim. Acı çekmeni görmeyi hiç istemedim."

"Şu anda da canımı acıtıyorsun!" Claire masaya yumruğunu indirdi. Boğazı acıyla kasıldı. Manevi ıstırap dayanılmazdı. Bunu yapamayacaktı. Tek yapmak istediği, yere yatıp cenin pozisyonunda kıvrılmak ve kendinden geçinceye kadar ağlamaktı. Bir saat önce her şeyini kaybettiğini sanmıştı, oysa şu an kaybedecek bir sürü şeyi daha olduğunu anlıyordu. Paul yaşadığı sürece ondan sürekli bir şeyler almaya devam edecekti.

"Sana hikâyenin tamamını anlatmadan Julia'ya neler olduğunu nasıl söyleyebilirdim?" dedi Paul.

"Bana nasıl yalan söyleyeceğini bilmediğini mi söylüyorsun, gerçekten?"

Paul cevap vermedi.

"Neden ölmüş taklidi yaptın?"

"Başka seçeneğim yoktu." Bir an duraksadı. "Ayrıntılara giremiyorum Claire, ama senin güvende olabilmen için yapmam gerekeni yaptım."

"Şu an kendimi pek güvende hissetmiyorum, Paul." Claire, içinde dalga dalga yükselen korku ve öfkeyi bastırmaya çalıştı. "Beni bayılttın. Ablamı elimden aldın."

"Sana zarar vermek istemedim. Olabildiğince nazik olmaya çalıştım."

Claire yanağındaki zonklamayı hissedebiliyordu halbî. Paul kendini zapt etmese, şu an nasıl bir acı çekiyor olabileceğini düşünürdü. "Ne istiyorsun?"

"Tesla'nın anahtarlığının geri kalanını."

Claire midesinde bir yumru hissetti. O gece restorandan çıktıkları sırada, onu ara sokağa doğru çektiştirmeden önce, Paul'un ona anahtarları uzattığını hatırladı. "Anahtarlığı bana neden verdin?"

"Çünkü güvende olacağını biliyordum."

Adam şimdiye kadar Claire'in posta kutusuna bıraktığı anahtarlığı almış olmalıydı. Garajdaki ofis dosyalarını içine kopyalamışlardı. Bellekte başka neler vardı? "Claire?" dedi tekrar Paul, "Ne yaptın onu?"

Paul'u başından savacak bir şeyler aradı. "Polise verdim."

"Mayhew'a mı?" Sesi gergindi. "Onu geri alman lazım. Onda duramaz."

"Mayhew'a değil." Claire tereddüt etti. Fred Nolan'ın adını verebilir miydi? Verse Paul rahatlar mıydı? Yoksa Nolan da mı bu işin içindeydi?

"Claire? Kimi verdiğini bilmem lazım."

"Elimdeydi." Claire düzgün düşürmesine engel olan korkuyu uzaklaştırmaya çalıştı. İnandırıcı bir yalan bulması gerekiyordu, Paul'a karşı bir üstünlük sağlayacak ve düşünmek için ona vakit kazandıracak bir şey. "O ara sokakta elimdeydi. Seni öldüren adam –daha doğrusu öldürürmüş gibi yapan– elime vurup onu yere düşürdü."

Paul küfürleri art arda sıraladı.

Paul'un öfkesi Claire'i kamçılıdı. "Polis onu, şu ince naylon delil torbalarından birine koydu." Öyküsündeki açıkları kafasından geçirmeye çalıştı. "Tesla'yı geri götürmek için evdeki yedek anahtarı aldım. Ancak anahtarlığı delil olarak alıkoyduklarını biliyorum, çünkü bana sigorta için bir liste yolladılar. Listeyi sigortacıımız Pia Lorite ile paylaştım."

Claire nefesini tutup Paul'un hikâyeye inanması için dua etti. Anahtarlıktaki USB belleğin içinde neler vardı? Kayıtlı film olmadığından emin olmak için, garajdayken belleğin içindekilere

Nikmişti. İçindeki tek klasörde yazılım programları vardı. Belki de Paul onlara öyle bir görünüm kazandırmıştı. Bilgisayarla ara-
sı her zaman aşırı derecede iyi olmuştu.

"Geri alabilir misin?" diye sordu Paul. Kısa kısa konuşuyordu. Claire, onun yumruklarını bir sıkıp bir gevşettiğini görür gibiydi ve bu da az önce söylediklerinin amacına ulaştığını gösteriyordu. Onca yıllık evliliklerinde, kocasının yumruklarını bir kez olsun ona değdireceğinden korkmamıştı. Oysa şimdi, onları Lydia'ya savurabileceği tehdidiyle karşı karşıyaydı.

"Lydia'ya zarar vermeyeceğine söz ver. Lütfen," dedi Claire.

"O anahtarlığa ihtiyacım var." Sesindeki gizli tehdit, ölüm sessizliği gibiydi. "Onu bana bulman lazım."

"Peki, ama..." Claire boş konuşmaya başladı. "Dedektif Rayman. Onu tanıyor musun? Ara sokakta olup bitenler konusunda birinden destek almış olmalısın. Olay yerinde sağlık görevlileri, polis memurları, dedektifler vardı."

"Orada kimlerin olduğunu biliyorum."

Bildiğini biliyordu, çünkü Paul olayın her anında Claire'in yanındaydı. Ne kadar süre ölü taklidi yapmış? En azından beş dakika boyunca, sağlık görevlileri üzerine battaniyeyi örtünceye dek, zaten bu da Claire'in kocasını son görüşüydü.

"Soruşturmayı yürüten dedektifin adı Eric Rayman. Onu arayamaz musun?"

Paul yanıt vermedi, ama Claire onun öfkesini sanki yanı başında duruyormuşçasına hissedebiliyordu.

Bir kez daha denedi. "Bu işte sana kim yardım etti? Acaba..."

"Beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Evin her bir köşesinde kameralar var. Bazılarını bulabilirsin, bazılarını asla göremeyeceksin. Lydia'nın ceptelefonu dinleniyor. Şu an konuştuğun telefon dinleniyor. Önümüzdeki iki saat boyunca seni her yirmi dakikada bir bu ev telefonundan arayacağım. Bu şekilde, güvende olduğumdan emin olana kadar uzaklaşmış ayrıca senin bundan sonra ne yapacağına karar verinceye kadar orada kalmanı sağlamış olacağım."

"Neden Paul?" Claire bunu sadece o an için sormuyordu. Daha önce olup bitenler hakkında soruyordu. "Baban alılamı bİ dündü. Kaseti izledim. Ona neler yaptığını..." Devam edemedi. Kalbinin de sesiyle birlikte parçalandığını hissediyordu. "Ben." Claire ıstırabını bastırmaya çalıştı. "Ben anlayamıyorum."

"Üzgünüm." Paul'un sesi duygusallaşmıştı. "Tüm bunların üstesinden gelebiliriz. Üstesinden geleceğiz."

Claire gözlerini kapadı. Paul onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ve işin en berbat yanı, Claire'in rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Oturma odasında ayılıp da Paul'un hayatta olduğunu fark ettiği an neler hissettiğini anımsadı. Kocasını. Kahramanını. Şimdi bütün olanları düzeltecekti.

"Hiçbirini ben öldürmedim." Sesi öyle savunmasızdı ki. "Yemin ederim." Claire tek kelime etmemek için elini ağzına götürdü. Ona inanmak istiyordu. Ona inanmaya öyle çok ihtiyaç vardı ki.

"Araba kazası oluncaya dek, babamın ne yaptığından bile habirim yoktu. Ahıra gittim ve bütün o... malları buldum."

Claire çığlık atmamak için yumruğunu ısırdı. Öyle mantıklı bir şeymiş gibi anlatıyordu ki.

"Tek başına kalmış bir çocuktum. Okul harcı akademiye bağlıydı. Üniversite eğitimimi düşünmek zorundaydım. Bu işte iyi para vardı Claire. Tek yapmam gereken kasetleri çoğaltıp yollamaktı."

Claire nefes alamıyordu. Bu parayı o da harcamıştı. Bu zavallı kızların kanı ve ıstırabıyla ödenmiş mücevherler takmış, kıyafetler ve ayakkabılar giymişti.

"Sana yemin ederim. Sadece para kazanmak içindi."

Claire daha fazla dayanamayacaktı. Kırılma noktasına o kadar yaklaşmıştı ki, bedeninin öne doğru eğildiğini hissetti.

"Claire?"

"Bilgisayarındaki filmler eski değildi."

"Biliyorum." Bir süre daha sessiz kaldı ve Claire onun bir yalan uydurmak üzere olabileceğini ya da aklındaki yalanın etkisini artırmak için duraksadığını düşündü. "Ben sadece dağıtıcıydım. Asla iştirak etmedim."

Claire dediklerine inanmamaya, kocasından geriye kalan son insanl kırıntının tuzağına düşmemeye çalışıyordu. "Maskeli adam kim?"

"Öylesine bir adam."

Öylesine bir adam.

"Onu kafana takmana gerek yok." Paul sanki ofiste canını sıkan birinden söz eder gibiydi. "Sen güvendesin Claire. Sen hep güvendesin."

Claire onun rahatlatıcı sözlerini duymazdan geldi, aksi halde tek seçeneği dediklerine inanmak olurdu. "USB bellekte ne var?"

Paul yine sessizleşti.

"Sana o Auburn anahtarlığını kimin verdiğini unuttun mu yoksa Paul? Plastik yuvarlağın içinde bir USB bellek olduğunu biliyorum ve güvende olsun diye içine bir şeyler kaydettiğin için o anahtarlığı bu kadar ısrarla istediğinin de farkındayım."

Paul sessizliğini bozmadı.

"Neden?" Claire sormadan edemiyordu. "Neden?"

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Eşek şakası mı bu?"

"Planı değiştirmek gerekiyordu. Aslında başka şeyler vardı. Seni bu işin dışında tutmak için elimden geleni yaptım. Ama o ara sokaktaki adamla yaşananlar, gerçek duygulardı Claire. Seni korumak için hayatımı tehlikeye atacağımı biliyorsun, değil mi? Neden hâlâ burada olduğumu sanıyorsun? Sen benim her şeyimsin."

Claire başını salladı. Paul'ün bahanelerinden başı dönüyordu.

"Bu işin içinde parmağı olanlar, iyi insanlar değiller. Çok güçlüler. Çok paraları var ve çok etkililer."

"Siyasi açıdan mı?"

Paul şaşırmış gibiydi. "O kadar zekisin ki."

Claire artık zeki falan olmak istemiyordu. Kontrolü eline almak istiyordu. "Şimdi dinleme sırası sende. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Eğer Lydia'ya zarar verirsen seni yakalar ve doğrucu cehennemine dibine yollarım. Beni anlıyor musun?"

"Tanrım, bu haline bayılıyorum."

Telefon kapandı. Paul görüşmeyi sonlandırmıştı.

Lydia içine kapatıldığı bagajın karanlığının içinde, yolu huzla kat eden tekerleklerin sesine kulak vermişti. Şimdiye dek bagajda kilitle kalındığında uygulanması gereken her türlü kaçış planını denemişti. Ancak belli ki Paul da tüm bu seçeneklerin üzerinden özenle geçmişti. Stop lambalarının arkasına cıvata ile tutturulmuş sürgülü çelik plakalar vardı, o yüzden Lydia onları kırıp içinden kolunu uzatamaz ve yoldan geçen araçlardan yardım isteyemezdi. Emniyet sürgüsü devre dışı bırakılmıştı. Bagaj ile arka koltuğun arasında kalın bir çelik levha daha vardı, bu yüzden attığı tekmeler onu özgürlüğüne kavuşturmayaya yeterli değildi. Bagajın ses geçirmez bir yalıtımla kaplı olduğundan emindi. Paul'un içerisini sırf Lydia'nın rahatı için keçeyle kaplatıldığını düşünmek saçmaydı.

Yani Paul, bu arabayı kaçırdığı insanları gizlemek üzere tasarlamıştı.

Lydia, Paul'un ceptelefonundan birileriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Sadece birkaç kelimesini yarım yamalak anlayabiliyordu ve onlar da tamamen yararsızdı; evet, hayır, tamam. Paul'un sesi enerjikti, o yüzden Lydia, Claire'le konuştuğunu tahmin etti. Kız kardeşiyle konuştuğunda ses tonu değişirdi. Bu tezadı düşünmek bile Lydia'yı hasta etmeye yetiyordu, çünkü Claire haklı çıkmıştı: Karanlık yönünü karısından gizlemek Paul'un bilinçli seçimiydi.

Paul, fotoğrafını çekmek için bagajı açtığında, Lydia durumu tüm açıklığıyla görmüştü. İçindeki o karanlık yönünü bir ampul gibi açıp kapadığına şahit olmuştu. Claire'e, gidip Lydia'nın telefonuna bakmasını söyledikten bir saniye sonra yüzü öyle korkunç bir ifadeye bürünmüştü ki, Lydia az kalsın altına kaçıracaktı.

Paul bagajın içine uzanıp yüzünü öyle sertçe sıkırmıştı ki, Lydia

kemiklerinin un ufak olacağını sanmıştı. "Babamın Julia'ya yaptığı'nın aynısını sana yapmam için bana bir sebep ver."

Bagaj kapağını kapattığında Lydia öyle titriyordu ki, dizleri birbirine çarpmaya başlamıştı.

Omzundaki baskıyı azıcık hafifletebilmek için bagajın içinde sırtüstü dönmeye çalıştı. Bacaklarıyla kolları bağlıydı ama dikkatli olursa hareket edebiliyordu. Alnundaki kesikten akan kan kurumuştur. Şakaklarındaki zonklama ara ara kendini hatırlatıyordu.

Henüz Fuller'ların evindeyken Paul başına sert ve sağlam bir cisimle vurmuştu. Lydia hangi aleti kullandığından pek emin olamasa da, balyoz olabileceğinden kuşkulanıyordu. Paul'ün yaklaştığını duymamıştı bile. Mutfaktaki telefonda acil yardımı aramıştı ve tam operatöre ismini söylediği sırada, bir anda gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Gerçek anlamda. Lydia kendini çizgi film kahramanı gibi hissetmişti. Öne arkaya yalpalamıştı. Mutfak masasına tutunmaya çalışmıştı. Ve sonra Paul ona bir kez daha vurunca, baygın halde yere yapışmıştı.

Lydia kendinden geçmeden, "Hayır," diye bağırmaı başarmıştı. Ancak maalesef bu kadarı Claire'i uyarmaya yetmemişti. Claire. Belki de uyarıyı almış, ancak ne yapacağını bilememişti. Lydia kız kardeşinin, Paul'le mücadele edebilecek güce sahip olabileceğini hayal edemiyordu. Öte yandan kız kardeşinin tenis partnerinin dizini parçalayabileceğini de hayal edememişti.

Claire'in de, kendi aklından geçenlere benzer sorulara yarut arıyor olabileceğini düşündü: Paul neden ölü taklidi yapmıştı? Lydia'yı neden kaçırmıştı? Onlardan ne istiyordu?

O son soruya kafayı yormak istemiyordu, çünkü Paul Scott'un Carroll kızlarına kafayı takmış olduğu besbelliydi. Babası, içlerinden birini kaçırıp hunharca katletmişti. Kendisi bir diğeriyle evlenmişti. Ve şimdiyse Lydia, çok önceden bu iş için hazırlanmış olan arabasının bagajında kilitliydi.

Julia'ya yapılanın aynısını Lydia'ya da yapacak mıydı gerçekten? Onu öldürüp tam can çekişirken tecavüz edecek miydi?

Julia. O güzeller güzeli ablası. En yakın arkadaşı. Boynu ve omzu bir pala ile parçalanırken nasıl da bağırıyordu. Paul'ün babası onu parçalarken nasıl da kıvranıyordu.

Lydia'nın midesi ağzına geldi. Başını çevirip kusmaya başladı. Havaşız yerde sıkışan koku dayanılmazdı. Kusmuşundan uzaklaşmak için bagajın arka taraflarına doğru kaymaya yeltendi. Midesinde bir çukur vardı sanki. Zihninden Julia'nın görüntüsünü silemiyordu bir türlü.

Lydia hafifçe inledi. Mide bulantısıyla baş edebilirdi, ama üzüntüsü onu Paul'dan da önce öldürecekti. Julia. O masum, içkence görmüş ablası. Toplamda altı kaset vardı, bu da Paul'ün babasının onunla epeyce vakit harcadığını gösteriyordu. O ahırda yapayalnızdı ve her an Paul'ün babasının yanına geleceğinden korkarak yaşıyordu, son nefesine kadar.

Julia ölürken kameraya bakmıştı. Dosdoğru merceğe dikmişti gözlerini, doğruca Lydia'nın kalbine bakmış ve dudaklarından *İmdat* sözcüğü dökülmüştü.

Lydia gözlerini sıkıca kapadı. Duygularına gem vurmamaya çalıştı. O sabah Dee'ye telefonda daha şeker davranabilirdi. Rick'e her şeyi daha sonra anlatacağını belirten bir mesaj atacağına, telefon açıp onu sevdiğini söyleyebilirdi. Ve Claire. Claire'e onu affettiğini söylemesi gerekirdi, çünkü Paul insan değildi. Ağza alınamayacak kadar korkunç sapkınlıklar yapabilecek güçte manyağın tekiydi.

Lydia tekrar inleyecekken, kendine engel oldu. Bir kez daha balataları sıyramazdı. Bundan sonra gelecek olanlara hazırlıklı olmalıydı, çünkü Paul'ün bir planı vardı. Hep bir planı vardı zaten.

Lydia'nın da bir planı vardı. Gerekli kan dolaşımını ve zihninin gerektiği gibi çalışmasını sağlamak için sürekli ellerini ve ayaklarını oynatıyordu, çünkü eninde sonunda Paul bagajı yenden açmak zorunda kalacaktı. Lydia Paul'dan ağırdı. Lydia'nın bagajdan çıkabilmesi için el ve ayaklarındaki ipleri çözmesi gerekecekti. Bu da Lydia'nın onu durdurabilmesi için tek şansıydı.

Planının her adımını içinden tekrar etmeye başladı: Önce şaşırmış gibi yapacaktı. Bu şekilde, gözlerini gün ışığına alıştırmak için zaman kazanacaktı. Sonra ağır ağır hareket edecek ve sanki her yeri ağrıyormuş gibi davranacaktı, ki bu da pek zor olmayacaktı. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünecekti ve sonuçta Paul onu sabırsızca itekleyecek ya da dürtecek, olmadı tekmeleyecekti

Ekim 1991.

Athens'ın merkezindeki 40 Watt Kulübü'nde, Nirvana sahne alacaktı. Lydia gizlice evden kaçmıştı. Yatak odası penceresinden, aşağı atlamıştı. Hoş, doğrucu kapıdan çıksa da kimse onu fark etmeyecekti zaten. Arkadaşı Leigh'le otostop çekmişler ve Boulevard'daki eve hapsolmuş tüm acıyı ve çaresizliği arkalarında bırakarak oradan uzaklaşmışlardı.

Julia'nın ortadan kaybolmasının üzerinden altı ay geçmişti. Artık o evde durmak bile ona zor geliyordu. Anne babası birbirlerine bağırıp çağırmadıklarında, öyle bir umutsuzluğa gömülüyorlardı ki, insan kendini trajedilerine izinsizce burnunu sokmuş gibi hissediyordu. Claire o kadar içine kapanmıştı ki, onunla aynı odada olsanız bile varlığını fark etmeniz en az on dakikanızı alırdı.

Ve Lydia da haplarına, tozlarına ve genç kızların etrafında asla bulunmaması gereken yetişkin erkeklere kaptırmıştı kendini.

Lydia, Julia'ya tapardı. Ablası hoş ve havalıydı ve de açık sözlü, artı Lydia eve geç döndüğünde onu her daim korurdu, oysa şimdi ölmüştü. Lydia bunu, ertesi gün güneşin doğacağını bildiği kadar iyi biliyordu. Julia'nın ölümünü, ailesindeki herkesten daha önce kabullenmişti. Ablasının bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordu ve bunu daha fazla içmek, daha fazla uyuşturucu almak, daha fazla düşüp kalkmak, daha fazla yemek için sebep bilmişti; daha, daha, daha. Duramıyordu, durmak istemiyordu, tam da bu yüzden Nirvana konserinin ertesi günü, insanlar performanslarını tartışırken, Lydia konudan tamamen bihaberdi.

Grup acayip alkollü sahne almıştı. Hepsi detone olmuştu. Cobain sahnenin üzerine sarkıtılmış ekranı gördüğünde ufak çaplı bir ayaklanma başlatmıştı. Seyirciler kafayı yemişti. Kendilerini sahneye atmışlardı. Neticede de, grup elemanları bütün çalgılarını, parçalarını baterinin üzerine yığıp çekip gitmişlerdi.

Lydia bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Konser sırasında kafası o kadar güzeldi ki, kulübe varıp varmadığından bile emin değildi. Ertesi sabah, 40 Watt'ın birkaç sokak ilerisindeki Alley'de uyanmıştı ve sebebini anlayamamış, ta ki doğrulup

da bacaklarının arasındaki yapışkan ıslaklığı fark edinceye dek

Kalçaları mosmor olmuştu. Bacaklarının arası sızlıyordu. İnsesine bir kesik atılmıştı. Tırnaklarının içinde deri kalıntıları vardı. Bir başkasının derisinin. Dudakları acıyordu. Çenesi acıyordu. Bir kamyonetin arkasına topladığı malzemeleri dizgen bir adam buluncaya kadar her yeri acımaya başlamıştı, sonra adam onu evine bıraktı, Lydia da karşılığında onu eliyle rahatlatmıştı. Resmen sürünerek evine girdiğinde, anne babası onu güzelce azarladı. Bütün gece dışarıda olduğu için değil, Claire'i okula götürmesi gerektiği saatte evde olmadığı için.

Claire on dört yaşındaydı. Okula tek başına gidebilirdi. Okul binası Boulevard'daki evlerine o kadar yakındı ki, ders bitiminde çalan zilin sesini bile duyabiliyorlardı. Ama o aralar, anne babaları bütün öfkelerini geriye kalan tek kız kardeşine bakmaktan aciz Lydia'dan çıkarıyorlardı. Claire'e kötü örnek oluyordu. Claire'le yeterince vakit harcamıyordu. Claire'le daha fazla şey paylaşmalıydı.

Bu da Lydia'nın vicdan azabı duymasına neden oluyordu; vicdan azabı duymadığında da kırgın hissediyordu.

Belki de bu yüzden Claire, görünmezlik sanatını böylesine geliştirebilmişti. Bir çeşit kendini koruma taktiği idi. İnsan görmediği bir şeye kırlamazdı. Son derece sessizdi, ama her şeyin farkındaydı. Anlayamadığı bir dilde yazılmış bir kitaba göz gezdirmişçesine bakıyordu etrafına. Ürkek bir hali yokmuş gibi görünse de, her an kaçıp gidecekmiş gibi duruyordu. Eğer durum fazla zorlaşacak ya da gerelecek olursa bir anda ortadan kaybolabilirdi.

Zaten on sekiz sene önce, Lydia ona Paul'le olanları anlattığında da aynen bunu yapmıştı. Gerçekle yüzleşmek yerine Claire kolay yolu seçmiş ve Lydia'nın hayatından çıkıp yok olmuştu. Telefon numarasını değiştirmişti. Lydia'nın mektuplarının hiçbirine cevap yazmamıştı. Lydia'yı hayatından tamamen silmek için sürekli taşınmıştı.

Belki de bu yüzden Lydia onu bir türlü affedememişti.

Çünkü aslında, bu on sekiz sene içinde hiçbir şey değişmemişti. Claire'in bütün o pişkince konuşmalarına –içtenmiş gibi

görünen özürlerine ve açık sözlü itiraflarına- rağmen, her neyse kaçıp gidecek gibi duruyordu hâlâ. Önceki gece, Claire'ın Lydia'yı aramasının tek nedeni, Paul'ün yalanlarını ortaya çıkarmaya başlamış ve bunu tek başına kaldıramayacağını anlamış olmasıydı. Bu sabah kendi ağzıyla söylemişti, ablasının her şeyi yoluna koymasını istiyordu.

Claire ne yapacaktı şimdi? Lydia da gittiğine göre arayacak kimsesi yoktu. Helen'e güvenemezdi. Huckabee işe yaramazdı. Adam Quinn bu durumda kesin Paul'ün yanında yer alırdı. Claire polise gidemezdi çünkü işin içinde kimlerin parmağı olabileceğinden habersizdi. Kendi içine dönebilirdi, ama ne bulacaktı ki? Kendi kendine bakamayan baskı altında bir kadın.

Araba yeniden yavaşladı. Lydia altlarındaki asfalt yolun mıcırına döndüğünü hissetti. Bagajın içinde sarsılmamak için ellerini dışa doğru açtı. Yoldaki geniş bir çukur onu sac levhaya doğru savurdu. Alındaki yarık açıldı. Gözlerini kırptırıp kanı engellemeye çalıştı.

Beyninde dönüp duran kara düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyordu bir yandan. Sonra, bir anda mücadele etmeyi bıraktı, neye yarayacaktı ki zaten? Bu artık Claire'le aralarında hiç kapanmayan bir çatlaktan fazlasıydı. Bu hayat memat meselesiydi.

Lydia'nın hayatı.

Lydia'nın olası ölümü.

Araba durmaya yakın frenlerinden keskin bir ses yükseldi. Motor rölantiye geçti.

Bagaj kapağının açılmasını beklerken, Lydia kendini hazırladı. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Hiç kimse kaybolduğunu dahi bilmiyordu. Bu işi Claire'e bırakmaya kalksa, asla canlı kurtulamayacağını anladı Lydia.

Hayatları boyunca hep böyle olmuştu; Paul'dan önce, hatta Julia'dan da önce.

Claire bir seçim yapmıştı ve bedelini ödeyen Lydia'ydı.

Claire, Paul'ün telefonu kapatırken duyduğu tıksırtıya kulak verdi. Ahizeyi yerine bıraktı. Dışarı çıkıp arka bahçede oturdu. Bacağının yanında bir defterle kalem duruyordu, oysa Paul ona hiçbir sorusunu yanıtlamayacağını açıkça belli ettiğinden beri aklındaki soruları art arda sıralamayı bırakmıştı. Paul her aradığında Claire'in sesini duyana dek sessizce bekliyor, hemen ardından da telefonu kapatıyordu, sonra da onu tekrar aramak için hatırlatmayı yirmi dakika sonrasına ayarlıyordu.

Şimdiye dek üç kez aramıştı, bu da Claire'in son bir saatini bir kötürüm gibi geçirdiği anlamına geliyordu. Lydia'nun hayatı tehlikedeydi. Güvenliği Claire'in elindeydi. Paul, Claire'i her aradığında araba kullanıyordu, yani Lydia hâlâ bagajın içindeydi. Bundan, ablasının iyi olup olmadığı anlamının çıkarılması tartışmalıydı, çünkü nelicede Paul gitmek istediği yere varacaktı.

Claire ne yapacağını kesinlikle bilmiyordu. Hızlı ve düşüncesiz tepkiler konusunda oldukça başarılıydı, ancak strateji oluşturmakta başarılı değildi. Olayları her açıdan görebilen hep Paul'du ve Paul'dan önce de Lydia'ya bel bağlamıştı. Lydia'dan önce de her şeye el atıp sorunları halleden babası vardı.

Hiç kimse bu sorunu onun adına çözemezdi. Aklına, başvurabileceği başka kimse gelmiyordu ve bu da üzücü bir durumdu çünkü annesine bel bağlayabilmesi gerekirdi, oysa Helen uzun süre önce kendisine hiçbir konuda güvenmemesi gerektiğini ona açıkça belli etmişti. Julia'yla ilgili gerçeği neredeyse on dokuz sene ondan gizlemişti. Claire'in ıstırabını sonlandırabilecekken, bunu yapmamayı tercih etmişti. Duygusal çöküntü kısmıyla uğraşmamak için bu yolu seçmişti kuşkusuz.

Claire ayaklarının arasındaki toprağa baktı. Zihnini özgür bırakıp bir şekilde aklına dâhiyane bir fikir gelmesini umdu.

Cenaze sırasındaki o başarısız hırsızlık olayı. Claire o adamları, Dunwoody'deki eve zorla girmeleri için Paul'ün kiraladığından emindi. Anahtarlığı bulmaya çalışmış olmalıydılar. Belki Kongre Üyesi Johnny Jackson, Başkomiser Mayhew'u da aynı

sebepten dolayı eve yollamıştı. Ya da Ajan Nolan'ı. Ya da iki tane birden. Bu da birbirlerinin yanında neden kısırlaştırılmış bir diler gibi davrandıklarını açıklıyordu.

Johnny Jackson, Paul için mi çalışıyordu yoksa ona karşı mı?

Bu sorunun yanıtı hiç kuşkusuz anahtarlığın ucundaki USB belleğin içindeydi. O kahrolası şey, cenaze boyunca Claire'in çantasının içindeydi. Cinayet günü elindeki çantayı değiştirip cenazeye siyah bir el çantasıyla gitmiş ve içine de Paul'ün anahtarlarını atmıştı çünkü böylesi, aşağı kata inip onları vestiyer dolabının içindeki isim etiketli kancasına asmaktan daha kolaydı.

Claire hırsızların neyin peşinde olduğunu biliyordu, ancak bunun Lydia'ya ne gibi bir yararı olabileceğinden bihaberdi.

"Düşün," diye azarladı kendini Claire. "Düşünmen lazım."

Paul ona, USB'yi bulmak için kendi planını açıklamadan evvel bir saati vardı. İlk aklına gelen fikir, Adam Quin'in arayıp ona anahtarlığı geri istediğini söylemekti, ancak Paul dediği gibi tüm telefon görüşmelerini kontrol ediyorduyorsa eğer, ona belleğin karakolda delil olarak durmadığını açık etmiş olurdu.

Ve belleğin Claire'de olmadığını öğrenirse, Lydia'yı hayatta tutmasına gerek kalmazdı.

Claire, belleğin polislerde olduğuna Paul'u inandırmaya devam etmeliydi. Bu ona biraz zaman kazandırırdı, ama ne kadar zaman kazandıracağı meçhuldü. Rayman'ı ararmış gibi, hatta karakola gidiyormuş gibi yapabilirdi, ancak an gelecek ve Paul neden hiçbir ilerleme kaydetmediğini merak edecekti.

Ve sürekli başarısızlıklarının Lydia'ya daha fazla zarar vereceği gerçeği de işin cabasıydı. Claire izlediği video kayıtlarından, bir erkeğin, öldürmesine gerek kalmadan, bir kadının ölmeyi öğleyeceği şeyler yapabileceğini gayet iyi biliyordu.

Paul ona, filmlerdeki payıyla ilgili gerçeği söylemiş miydi? Sözüne kanmak için aptal olması gerekirdi. Kocasının maskeli adam olmadığını bilmek az da olsa bir teselliydi. Paul'ün sol kürek kemiğinin altında kümelenmiş et benleri onu ele veriyordu. Ama kızları yakın plan çekmek için kameraya zım yapan biri vardı. O odada durup bütün o rezaleti kaydeden, ona tanıklık eden biri daha vardı.

Ödöğör kişi Paul ölmaliydi. Fuller'ların evi onun eviydi. Bertelli orada yaşamıştı. Hiç kimse etrafı bu kadar temiz ve düzenli tutmakla uğraşmazdı.

Yani Paul maskeli adamın kim olduğunu biliyordu. Kocası, gencecik kızları ailelerinden çalıp onlara ağza alınmayacak kadar tertat şeyler yapan korkunç bir psikopatla arkadaş ya da ortaktı.

Bu düşünceyle Claire'in bedeni sertçe, istemsizce sarsıldı.

Paul'ün USB belleğe kaydettiği şey bu muydu, maskeli adamın kimliği mi vardı içinde? Claire soğuk terler dökmeye başladı. Paul ona güvende olduğunu söylemişti, oysa katili ifşa etmekle tehdit ederek, herkesi tehlikeye atıyordu.

Bu da Claire'in, kocasının bir yalanını daha ortaya çıkardığı anlamına geliyordu.

Rick.

Claire, yardım için Rick Butler'ı arayabilirdi. Ne de olsa Lydia'nun erkek arkadaşıydı. On üç senedir birlikteydiler. Rick araba tamircisiydi. Zor durumda ne yapılacağını bilen biri gibi duruyordu. Paul'ün dosyalarına göre birkaç kez hapse girip çıkmıştı.

Yo. Claire ablasını azıcık tanırırsa eğer, Lydia'nun Rick'i bu işe karıştırmak istemeyeceğini biliyordu. Rick'i bulaştırmak, kızını da bulaştırmak anlamına gelirdi ve bir anda, Paul'ün fidye isteyebileceği kurban sayısı üçe fırlardı.

Ve Claire, Dee Delgado'nun tam da Paul'ün filmlerindeki kızlara benzediğinin farkındaydı.

Claire ayağa kalktı. Artık oturamıyordu. Eve giremezdi, çünkü orada her anı kayıt altındaydı. Belki kayıt edilmiyordu da, Claire yine her zamanki gibi kolayca kandırılmıştı. Ellerini beline koyup başını gökyüzüne çevirdi. Ve kendi kendine, Paul onu en başta buraya getirmiş olsaydı ne yapardı diye düşünmeye başladı. Belki de, Lydia ne yapardı diye düşünmesi daha uygundu.

Lydia kesin daha fazla bilgi isterdi.

Claire garaj kapısını açar açmaz ilk gözüne ilişen, sıra sıra dizilmiş VHS kasetler olmuştu, oysa o odada Paul'ün ne işler çevirdiğini ortaya çıkarabilecek başka ipuçları olduğundan emindi. İçeride bilgisayarla ilgili değişik donanımların dizili olduğu metal raflar vardı. Köşede, üzerinde koca bir bilgisayar monitörü

bulunan bir çalışma masası duruyordu. O bilgisayar büyük olasılıkla internete bağlıydı.

Claire eve girdi. Bakışlarıyla gizli kameraları tek tek taradı. Önce mutfaktakini, sonra çalışma odasındakini ve son olarak da tek arabalık garaja açılan koridorun dibindeki rafa monte edilmiş olanı.

Bir sürü kadın bu garajda hunharca katledilmişti. Kamera çektikleri ıstırapı anbean kaydederken, sayısız kadına işkence ve tecavüz edilmişti.

Claire kapıyı iterek açtı. Kurumuş kan kokusu boğucuydu, ama odanın genel görüntüsü fena değildi. Claire şiddet manzaralarına alışmıştı. Belki de bu yüzden Paul, filmlerden böylesine laubalice, sanki öldürülen insanlardan değil de havadan sudan konuşurmuşçasına söz edebiliyordu. Paul ölüm olayına alışınca ya dek bu garajda kaç kadının canına kıyılmıştı acaba?

Öldürme anının heyecanı ne kadar zaman önce beynine programlanmıştı?

Claire garaja inen basamaklarda durdu. Hissettiği ürpertiden kurtulmak için kollarını ovuşturdu. Korkunç bir huzursuzluk duygusu sarmıştı içini. Bedeni, bu odada gerçekleşen o korkunç olaylara içgüdüsel bir tepki veriyordu. Onca kadın burada can vermişti. Ama hepsi bu değildi. Garajın dibine doğru ilerledikçe, kaçabileceği kapıdan giderek uzaklaşıyordu. Biri aniden içeri dalabilirdi. Biri kapıyı üzerine örtebilirdi.

Claire arkasını dönüp boş koridora baktı. Gözünün önünde, bilgisayar ekranını kaplayan maskeli adamın o ıslak gülümsemesinin korkunç görüntüsü belirdi.

Ve sonra da maskenin kendisini gördü.

Kapının kenarındaki bir kancaya asılmıştı. Göz ve ağız kısmındaki fermuarlar açıktı. Kauçuk iç çamaşırları da yandaki kancadan sarkıyordu ve altlarındaki rafın üzerinde bir koca kutu Johnson's bebek pudrası ile ufak bir tüp WET kayganlaştırıcı duruyordu. Claire başka tarafa bakmaya zorladı kendini. Eşyaların sıralanışı fazlasıyla rahatsız ediciydi.

Kapının kenarındaki duvarın geri kalanı plastik çıtalarla kaplıydı. Metal kancalara asılmış duran işkence aletleri tanıdık

aldı. elektrikli üvendirici, ucunda kocaman bir çarpı işareti olan sıvı çubuk ve pala. Her biri birbirinden eşit uzaklıkta asılmıştı. Palanın sapı tertemiz, ayna gibi pırıl pırıldı. Elektrikli üvendirimin kablosu düzgünce sarılmıştı. Kendini evinde, Paul'un garajındaymış gibi hissetti.

Metal garaj kapısının karşısına tanıdık bir Gladyatör çalışma tezgahı yerleştirilmişti. Kapının arkası, kalın strafordan yalıtım panelleriyle kaplanmıştı. Havadaki ürpertiye rağmen, odanın sıcak bir havası vardı. Paul'un yalıtım için her şeyi sprey köpüklerle kaplamış olduğunu tahmin etti, çünkü hep böyle yapardı.

Paul garaj kapısını açtığı anda odanın sokaktan görünmesine engel olmak için kullanıldığını tahmin ettiği gevşek siyah perdenin arkasına baktı Claire. Kapının eşğinde rüzgârın savurduğu kuru yapraklar birikmişti. Böyle dağınık bırakmak kocasına yakışır davranışlar değildi.

Ama belki de dekorasyon, kurgunun bir parçasıydı. Claire'in ilk filmde dikkatini çeken çöpler gerçek çöp değildi. Paul bir hazır yemek restoranından aldığı torbaları ve karton bardakları buruşturup atmıştı. Oysa etrafta ne bir yağ lekesi ne de saçılmış kola artığı vardı. Şiltenin üzerindeki kan lekeleri bile sahteymiş gibi duruyordu ve bu gayet olasıydı çünkü Claire'in izlediği bütün filmlerde kadın duvara zincirlenmişti.

Duvar.

Oradaydı işte, üç metre uzağında duruyordu. Kopkoyu, kuzguni kan, beton blokun içine işlemişti. El ve ayak bileklerini kavrayan prangalar cıvatarla tutturulmuştu. Kilit yoktu, çünkü zincirler birbirinden öyle uzağa takılıydı ki bir elin diğerini serbest bırakması imkânsızdı. Claire tam zincirlere elini sürecekken kendine engel oldu. Her şey sahte görünüyor diye, gerçekten sahte oldukları anlamına gelmezdi. Zemindeki kan gerçektir. Bu kokuyu benzetmene olanak yoktu ve bunu sırf görüntü için yapıyorsan da, asla gerçek kan kullanmazdın.

Claire ayağını kaldırdı. Kazara bastığı kan birikintisinden, ayakkabısının ucu yapış yapış olmuştu. Bu tiksiniç görüntüden midesinin bulanacağını sandı, oysa duyguları hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Bilgisayara doğru yürürken lastik ayakkabısının altından ya-
pışkanlı bant sesine benzer bir ses geldi. Monitörün her iki ya-
nında dikilen ince ayaklıkların üzerine küçük hoparlörler yerleş-
tirilmişti. Monitörün etrafındaki gümüş renkli çerçeveye uyum
sağlaması için cilası beyazdı, tıpkı tertibatı tamamlayan beyaz
amplifikatör gibi.

Claire, göz ucuyla dahi olsa kapıyı görebilmek için sandalye-
sini çevirdi. Bir kez daha saldırıya uğrayacaksa eğer, en azından
bu kez yaklaşan tehlikeyi görebilsindi. Klavyenin birkaç tuşuna
bastı ama hiçbir hareket olmadı. Geniş ekran Apple markaydı,
ancak Claire'in alışkın olduğu iMac'lere hiç benzemiyordu. Bir
açma kapama düğmesi bulabilmek ümidiyle elini monitörün ar-
kasında gezdirdi. Ekranın yanı başındaki geniş beyaz silindirin
bellek olabileceğini tahmin etti. Apple'ın o alışlagelmiş başlama
sinyali hoparlörlerden yükselinceye dek parmaklarını düğmeler-
den çekmedi. Sonra da amplifikatörlerin ses düzeyini düşürdü.

Bilgisayarın arkasına sıkıştırılmış kablolar vardı, birkaç beyaz
Thunderbolt kablo yirmi terabayt depolama alanlı sürücülerle
papatya dizim birleşerek, topluca metal bir rafın üzerinde duru-
yordu. Claire on iki sürücü saymıştı. On iki devasa sürücüye kaç
tane film sığdırılabiliirdi?

Claire düşünmek bile istemiyordu. Ne de ayağa kalkıp metal
rafların üzerindeki diğer teçhizata bakmak. Eski bir Macintosh
bilgisayar. Yığınla beş inçlik disket. VHS kasetleri çoğaltmakta
kullanılan bir kopyalama aygıtı. Filmi CD'lere kaydetmek için
bir dolu harici CD yazıcı. Besbelli Paul burada, aile işinin ilk ya-
pıtlarını arşivliyordu.

Artık her şey internet üzerinden yapılacaktı. Claire bir süre
önce televizyonda, internet ağının karanlık köşelerindeki, uçsuz
bucaksız yasadışı pazarı gösteren bir belgesel izlemişti. Pek çok
insan çalıntı film ve kitapları depolamak için gizli internetten,
yani derin web'den yararlanmıştı, ama bir kısmı da bu mecrayı
uyuşturucu satmak ve çocuk pornosu ticareti için kullanmıştı.

Claire, Paul'un kredi kartı ekstrelerindeki asla sözünü etme-
dikleri gizemli harcamaları hatırladı. Paul şimdiye dek kaç özel
uçacağın parasını ödemiş ve bir kez bile uçmamıştı? Kaç tane otel

Alış ayrılmış ve hiçbirinde kalmamıştı? Bu harcamaların Kongre Üyesi Jackson'a verilen rüşvetler olduğunu düşünmüştü, ama belki de değillerdi. Kocası yaptığı her işte özenliydi. Kendi arka bahçesine aşırı sayıda kaçırılmış genç kız saklayarak şüpheleri üzerine çekmek istemezdi. Belki de Paul bu uçakları ve otel odalarını, kaçırılan kızları ülke içinde gizlice dolaştırmak için kullanıyordu.

Ve belki de Kongre Üyesi, Paul'un işindeki en önemli yatırımcıydı.

Babası öldüğünde Paul henüz gencecik bir çocuktü. Bir eyalet ütedeki askeri okulda yatılıydı. Paul eğitimine devam ettiğİ sırada, ortada Gerald Scott'un işlerini devralmış bir yetişkin olmalıydı. Bir başka deyişle, Kongre Üyesi iki koldan paralel olarak idare ettiğİ bir akıl hocalığı programı belirlemişti: Bir taraftan Paul'un başarılı bir işadamı olmasına yardımcı olurken, diğer yandan filmlerin çekilmeye devam edildiğini garantilemişti. Ve de düzgünce dağıtıldıklarını, çünkü bu filmlerin gönderimi onlara büyük paralar kazandırıyor olmalıydı.

Claire, sayısız toplantıda Johnny Jackson'la Paul'u bir arada görmüş, ancak akraba olabileceklerini bir an olsun aklından geçirmemişti. Akraba olduklarını bu filmler yüzünden mi gizliyordı? Yoksa devlet ihaleleri yüzünden mi? Belki de Claire'in henüz ortaya çıkaramadığı daha da rahatsız edici bir şeyler vardı.

Ne de olsa Paul söz konusuysa, daima rahatsız edici bir şeyler olurdu. Her seferinde, bu kez dibe vurduğunu sandığında, Paul gizli bir kapı açıp onu daha derinlere çekmeyi beceriyordu.

Claire, kendi kendine maskeli adamın kim olabileceğini düşündü yeniden. Johnny Jackson yetmişlerindeydi. Dinç ve atletik yapılydı, ancak son filmlerdeki maskeli adam çok daha genç. Paul'un akrası olabilecek yaşta biriydi. Ayrı yumuşak karnı ve spor salonuna pek uğramadığını belli eden aynı kaslı yapıya sahipti.

Adam Quinn'in kaslı bir vücudu vardı. Claire tam olarak görmese de, geniş omuzlarının ve sert kollarının gücünü hissetmişti.

Bu da bir anlama geliyor olmalıydı, ama Claire bir türlü çözemiyordu.

Bilgisayarın ekranı nihayet açıldı. Masaüstü görüntüsü ekrana belirdi. Paul'un diğer bilgisayarında olduğu gibi, bütün

klasörler ekranın en altında, yan yana sıralanmıştı. Claire tıyni simgelerin üzerinde gezdirdi.

HAM.

DÜZENLENMİŞ.

GÖNDERİLMİŞ.

Claire klasörlerle uğraşmadı. Firefox'u açıp internete bağlandı. Arama motoruna "Daryl Lassiter + cinayet + Kaliforniya" sözcüklerini yazdı. Bu, Hakkıhyar'ın ona sözünü ettiğı adamdı, Julia Carroll'u kaçıran ve onu öldüren adamın bu olduğunu düşünüyordu. En azından FBI ajarı ve geleceğın kongre üyesi Johnny Jackson ona öyle söylemişti.

Yahoo'da Daryl Lassiter'la ilgili binlerce bağlantı vardı. Claire en çok tıklanana gitti. *San Fernando Valley Sun* gazetesi, Lassiter'in elektrikli sandalyede öldürüldüğü haberine ön sayfasında yer vermişti. Katlettiğı söylenilen üç kadının puslu fotoğraflarına da yer verilmişti, ancak Lassiter'in resmi yoktu. Claire, Kaliforniya'daki ölüm cezasını anlatan paragraflara hızlıca göz gezdirdikten sonra öykünün özüne ulaştı.

Lassiter bir kadını sokağın ortasında kaçırmıştı. Olayı görenlerden biri 911'i aramıştı. Kadın kurtarılmıştı, ancak polis Lassiter'in kamyonetinin arkasında, içinde zincirler, bir hayvan dürtme çubuğı, bir pala ve türlü işkence aletlerinin bulunduğı bir "seyyar ölüm odası" keşfetmişti. Ayrıca VHS kasetler de bulunmuştu ve kasetlerden birinde, Lassiter yüzüne maske geçirip infaz edilmiş kadınlardan birine işkence ediyordu. Haberde fotoğrafları yer alan üç kadın, sonradan kayıp listesinden teşhis edilmişti.

"Joanne Rebecca Greenfield, on yedi yaşında. Victoria Kathryn Massey, on dokuz yaşında. Denise Elizabeth Adams, on altı yaşında."

Claire isimlerini ve yaşlarını tek tek, yüksek sesle okudu, çünkü her biri insandı ve canları değerliydi.

Teşhis edilen kızların üçü de San Fernando Valley bölgesindendi. Claire, Lassiter'in bir resmini buluncaya kadar birkaç bağlantıya daha tıkladı. Sam Carroll intihar ettiğı dönemde Carl Huckabee'nin internete erişimi yoktu. Olsaydı bile, FBI'daki arkadaşının söylediklerini -yani Julia Carroll'u öldüren adamın,

kasette görüntüleri olup Kaliforniya'da yakalanan adam olduğunu- teyit etmeye çalışacak değildi.

Tam da bu yüzden gerçekte Daryl Lassiter'in uzun boylu ve sarı vapırlı bir adam olmasının yanında zenci ve kaslı göğsünde bir Azrail dövmesi olduğunu da Hakkıhiyar'ın bilmesine imkân yoktu.

Claire'in yüreğindeki son ümit parçacığı da kırıldı. Oysa bir şekilde, boş bir umutla, kasetteki adamın Paul'un babası olmadığını, Julia'nın delici bakışlara sahip ve yüzünde kara renkli bir yara izi bulunan bir yabancı tarafından öldürüldüğünü ummuştu.

Neden ondan bir türlü vazgeçemiyordu? Neden eskiden beri tanıdığı Paul'le şimdi gerçek yüzünü ona gösteren Paul'u bir-
birleriyle bağdaştıramıyordu? Hangi ayrıntıyı kaçıyordu? Paul insanlara karşı öyle nazikti ki. Her konuda dürüsttü. Anne babasını severdi. Asla kötü bir çocukluk geçirdiğinden, tacize uğradığından ya da başına gelmiş olabilecek, erkekleri birer şeytana dönüştüren şu berbat konulardan söz etmezdi.

Claire bilgisayar ekranından saate baktı. Paul'un aramasına sekiz dakika vardı daha. Claire'in neler yaptığını biliyor muydu acaba? Fuller'ların evindeki kamera görüntülerini sürekli izlemesine olanak yoktu. Hız limitinin hemen altında, iki eli direksiyonda ve otoyol devriyesi onu durdurup da bagajında ne taşıdığını sormasın diye, gayet kendi halinde araba kullanıyor olmalıydı.

Lydia bağırmaya başladığı. Ablası fırsatını bulur bulmaz kıyameti koparırdı, Claire'in bundan hiç kuşkusu yoktu.

Claire'in tek yapması gereken ablasına bu şansı verebilecek fırsatı kollamaktı.

Dirseklerini tezgâha dayadı. Ekrandaki klasörlere göz gezdirdi. Faresini DÜZENLENMİŞ yazan dosyanın üzerine getirdi. Parmağıyla fareyi hafifçe tıkladı. Şifre uyarısı belirmedi, büyük olasılıkla o odaya girmiş birinin bilgisayarda hangi klasörlerin olduğunu tahmin edecek kadar çok şey görmesinden kaynaklanıyordu.

DÜZENLENMİŞ dosyası açıldı. İçinde yüzlerce kayıt vardı. Hepsinin uzantısı aynıydı, FCPX.

Claire bunun ne anlama geldiğinden habersizdi, ancak PC'nin uzantısının Paul'un mimari yazılımlarıyla alakasız olduğunu farkındaydı. Son olarak bugün açılmış en üstteki kayda tıkladı. Bu sabah saat 04.00'te, Anna Kilpatrick'in BeltLine'da bulunduğu sırada, Paul bu bilgisayarın başında oturmuştu.

PROFESYONEL SON SÜRÜM sözcükleri ekrana yansıdı. Yazılım Buckminster Fuller adına kayıtlıydı.

Paul'un en yeni projesi monitörde belirdi. Ekranın orta bölümünde üç farklı panel vardı. Birinde dosyalar listelenmişti. Diğerinde filmdeki değişik planların küçük boy resimleri vardı. Ana panelde tek bir fotoğraf vardı: Duvara zincirlenmiş ve zamanın içinde donmuş bir Anna Kilpatrick.

Esas resmin altında sayısız düzenleme seçenekleri sıralanmıştı ve onların da aşağısında, Claire'in Anna Kilpatrick'in son filmi olduğunu tahmin ettiği uzun görüntü şeritleri vardı. Claire kırmızı gözleri düzeltmek ve çizgileri yumuşatmak için kullanılan tuşları tanıdı, ancak diğerleri tam bir muammaydı. Birkaç sekmeğe baktı. Filtreleme. Müzik. Metin. Renk ayarı. Sabitleme. Eko. Derecelendirme. Hatta fondaki sesi ayarlamak için bile dosyalar vardı: Yağmur Sesi. Araba Gürültüsü. Orman Uğultusu. Su sesi.

Hayatının diğer bölümlerinde olduğu gibi yine bütün kontrol Paul'daydı.

Evde izlediği filmlerin aksine, Claire bu kez büyütece basıp görüntüleri zımlamayı başardı. Kızın yüzünü dikkatle inceledi. Onun Anna Kilpatrick olduğuna dair tek bir kuşkusu bile yoktu.

Ve görüntüye zımlamak için kameranın arkasında duran birine gereksinim olmadığı konusunda da tek bir kuşkusu yoktu.

İleri ve geri sarma ya da oynatıp durdurma düğmeleri video cihazındakilerle birebir aynıydı. Hoparlörlerin sesi kısık. Anna'nın ağlamasını duyamıyordu. Daha öncekilerde olduğu gibi, maskeli adamın yüzü bir anda ekranı kapladı. Gülümseyince ıslak dudakları fermuarın metal dişleri arasından göründü.

Claire bunun, Paul'un müşterilerine yolladığı düzeltilmiş kopya olduğunu fark etti. Dosyayı kapadı. Ekrandaki klasörlere geri döndü ve HAM adıyla kaydedilmiş olanı açtı. En yeni dosya çünkü tarihliydi. Paul filmi gece yansıma doğru transfer etmişti.

iydi ya Claire, Dunwoody'deki evde Paul'un renklerine göre sınıflandırdığı dedektif dosyalarına göz attıkları sırada.

Kocasının yalnızca bir tecavüzcü olduğunu sandığı delişmen saatlerde.

Claire dosyaya tıkladı. Altlarında düzeltme seçeneklerinin yer aldığı, az önceki benzer üç panel belirdi ekranda.

Claire OYNAT tuşuna bastı.

Kamera görüntüleri benzer şekilde başladı: Anna Kilpatrick'in zincirli olduğu duvara geniş açılı bir çekim. Gözleri kapalıydı. Başı öne eğikti. Maskeli adam ekranda belirdi. Claire'in önceki filmlerde izlediği adamla aynı yapıdaydı ve aynı şekilde giyinmişti, ancak farklı bir şeyler vardı sanki. Ten rengi daha açıktı. Dudakları o kadar kırmızı değildi.

Seste de bazı farklılıklar vardı sanki. Claire bu kamera görüntülerinin henüz düzeltilmemiş olduklarını fark etti. Çevresel sesler sifilmemişti daha. Claire ısıtıcının cızırtısını duydu. Adamın adımlarını. Nefes alıp verişini. Boğazını temizleyişini. Anna'nın dehşetini. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Adam onu umursamadı. Alet edevatlarını düzenli bir şekilde masaya dizdi; üvendire, pala, dağlama demiri. Demiri kızdırması için çarpi işaretinin etrafına metal bir ısıtıcı parça sarılıydı. Kısa elektrik kablosu, bir uzatma kordonuna bağlı ve prize takılıydı.

Adam avcunun içine bir damla kayganlaştırıcı koyup kendini sıvazlamaya başladı. Boğazını temizledi tekrar. Yaptıklarında ürkütücü derecede alışlageldik bir çalışma yöntemi göze çarpıyordu, sanki işyerinde yeni bir güne hazırlanır gibiydi.

Bu çekimlerin hiçbirisi kasetin son halinde yer almayacaktı. Bu ön üretimdi. Bunlar Paul'un kayıttan özenle çıkardığı sıradan ayrıntılardı.

Maskeli adam kameraya döndü. Claire geri çekilmemek için zor tuttu kendini. Adam yüzünü merceğe iyice yaklaştırdı, Claire bunun bir tür alametifarika olduğunu anlamıştı, tıpkı MGM'deki aslan gibi. Adam seyircisi için gülümsedi, dişleri metal fermuarın arasından belli oluyordu. Sonra Anna'ya doğru yürüdü.

Anna çılgık atıyordu.

Adam durmasını bekledi. Çılgılığı bir siren gibi giderek yavaşladı.

Adam, Anna'nın karnındaki yarayı aralamak için parmakla rını kullandı. Anna yeniden haykırdı. Adam biraz bekledi, ama etkilenmiş görünüyordu. Penisi sertleşmişti. Cildi heyecandan alev alev yanyyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Anna. "Lütfen yapma."

Adam dudakları kapalı halde Anna'nın kulağına yaklaştı. Kızı ürküten bir şeyler fısıldadı kulağına.

Claire sırtını sandalyeye iyice yasladı. Filmi başa sarmak için fareyi kullandı. Sesi açtı. Başlattı.

Anna Kilpatrick yalvanyordu, "...Yapma."

Adam dudaklarını Anna'nın kulağından çekmeden ona doğru eğildi. Claire sesi sonuna kadar açtı. Tıpkı adamın Anna'nın kulağına yaklaştığı gibi, o da kulağını bilgisayarın hoparlörüne iyice yanaştırıp monitöre doğru eğildi.

Maskeli adam, "Bunu istediğini söyle," diye fısıldadı ağır ağır.

Claire donakaldı. Üzerinde eski malzemelerin olduğu metal raflara boş boş baktı. Gözleri buğulandı. Göğsünde ani ve keskin bir acı hissetti.

Adam tekrar etti: "Bunu istediğini..."

Claire filmi duraksattı. Başa sarmadı. Onun yerine maskeli adamın sırtına zumlamak için büyütece tıkladı.

Bu henüz düzeltilmemiş bir kayıttı. Paul daha renkleri filtrelememiş, sesi düzenlenmemiş ve de katilin sol kürek kemliğinin altında kümelenmiş üç adet et beri gibi kimlik tespitinde kullanılabilecek işaretleri henüz silmemişti.

Mutfak telefonu çalmaya başladı.

Claire yerinden kıpırdamadı.

Telefon tekrar çaldı.

Ve tekrar.

Claire ayağa kalktı. Garajdan çıktı. Arkasından kapıyı çekti. Mutfağa doğru yürüdü ve telefona cevap verdi.

"Bana yalan söyledin," dedi Paul. "Adamlarımdan birine suç mahalli envanterini kontrol ettirttim. İçlerinde anahtarlık yok."

Claire'in tek duyabildiği "adamlarımdan biri" sözcükleriydi. Kaç tane adamı vardı? Mayhew ile Nolan buzdağının tepesi miydi yoksa?

"Nerede o Claire?" dedi Paul.

Bende. Gizli."

"Nerede?"

Claire görüş alanı dışına çıkmak için uzanıp sahte oda spreyi-
ni yönünü değiştirdi.

"Claire?"

"Şimdi evden ayrılıyorum. Bana her yirmi dakikada bir
Lydia'nun bir fotoğrafını göndereceksin ve eğer saçının bir
tek teline dokunduğunu görürsem, USB belleğin içindekileri
YouTube'a kaydedeceğim."

Paul alaycıydı. "Nasıl yapıldığını bile bilmiyorsun."

"Sence bir fotokopiciye girip orada çalışanlardan bunu yap-
malarını isteyemez miyim?"

Paul cevap vermedi. Claire yol sesi duyamıyordu artık. Ara-
bayı durdurmuş olmalıydı. Bir aşağı bir yukarı yürüyordu.
Claire, ayakkabılarının nucira değdiğini duydu. Lydia bagajın
içinde miydi hâlâ? Öyle olmalıydı, çünkü Paul onu elinde bir koz
olması için kaçırmıştı ve onu öldürmek her şeyi kaybettirirdi.

Bir anda, Claire'in aklına bir fikir geldi. Paul neden Lydia'yı
kaçırmıştı ki? Dunwoody'deki evi gerçekten gözetliyorduyorsa
eğer, Lydia'nun sahneye yalnızca bir gün önce girdiğini biliyor
olmalıydı. Bu olmadan dahi, USB belleğin nerede olduğunu bi-
len Claire'di. Belleği ancak Claire ona verebilirdi.

Peki neden Claire'i kaçırmamıştı?

En ufak bir fiziksel tehdit karşısında, Paul'a belleğin Adam'da
olduğunu söyleyeceğinden emindi. Oysa Paul, Claire'i kaçıрма-
mıştı. Yanlış bir tercih yapmıştı. Ama o asla yanlış tercih yap-
mazdı.

"Dinle." Paul mantıklı görünmeye çalışıyordu yeniden. "O
bellekteki bilgilere ihtiyacım var. Önemli. İkimiz için de. Yalnız-
ca benim için değil."

"Önce bana Lydia'nın zarar görmediğini gösteren fotoğrafını
yolla, sonra konuşuruz."

"Onu ölmeden önce binlerce parçaya ayırabilirdim."

O ses. O gece ara sokakta Claire'le konuşurkenki ses tonu ve
bilgisayarlı şifreleri sayesinde sesini bir yabancıya benzetmeden

önce ağzından çıkan o şeytani konuşma tarzı birbirinin ayrıydı. Claire'in yüreği ağzına gelmişti, ancak bu adama korkusunu göstermemesi gerektiğinin bilincindeydi.

"Seninle kaçmamı istiyorsun demek," dedi Claire.

Sessiz kalma sırası Paul'daydı.

Claire onun zayıf noktasını bulmuştu, üstelik kasıtlı olarak değil. Paul'un yanlış tercihinin arkasında yatan dürtünün farkına daha yeni yeni varıyordu. Her zaman olduğu gibi, yanıt da en başından beri gözlerinin önündeydi. Paul sürekli onu sevdiğini söylerdi. Tüm gücüyle olmasa da Claire'i yumruklamıştı. Claire'le karşılaşmasınlar diye, adamlarını eve cenaze sırasında göndermişti. Yanlış tercih yaparak Lydia'yı kaçırmıştı çünkü Claire'i kaçırmak, ona zarar vermek demekti.

Karısının yüzüne bir yumruk savurabilirdi belki, ama ona işkence edemezdi.

"Bu filmlerin hiçbirine iştirak etmediğine yemin et," dedi Claire.

"Asla iştirak etmedim." Paul'un ümidi, onları birbirine bağlayan hayali bir sicim kadar somuttu. "Onlara asla zarar vermedim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Öylesine ikna edici ve inandırıcıydı ki, Claire ona kanabilirdi. Ancak filmin kesilmemiş halini izlemişti; Paul'un sesleri değiştirmeden, bazı sahneleri düzeltilmeden, cilt renklerini filtrelemeden, çevresel gürültüyü yok etmeden ve maskeli adamın gerçek kimliği ortaya çıkmasın diye cilt lekelerini silmeden önceki ham sürümünü.

Claire kocasının herhangi bir proje öncesi malzemeleri dizenken nasıl görüldüğünü iyi bilirdi. Mastürbasyon yaparken elini nasıl yuvarladığını. Kocasının sırtını okşarken eline gelen, sol kürek kemiğinin altındaki o üç et beninin dizilişini.

Tam da bu yüzden, maskeli adamın Paul olduğuna dair hiç kuşkusu yoktu.

"Fotoğrafları yolla," dedi Claire. "Ben hazır olduğumda sana ne yapman gerektiğini söylerim."

"Claire..."

Claire telefonu kocasının yüzüne kapadı.

vi.

Elyazım bu kadar zor okunabilir olduğu için çok üzgünüm tatlım. Ufak çapta bir felç geçirdim. Şimdi iyiyim, o yüzden lütfen üzülme. Son mektubumu tamamladıktan kısa süre sonra oldu. Büyük planlar yaparak yatağa yattım ve ertesi sabah yataktan kalkamadığımı fark ettim. Yalnızca sana itiraf edebilirim ki, epeyce korktum (ama şu an gerçekten iyiyim). Sağ gözümde geçici bir körlük hissettim. Kolumla bacağım kıpırdamayı reddetti. En nihayet, büyük uğraşlardan sonra ayağa kalkmayı başardım. Doğum gününü kutlamak için anneni aradığımda öyle anlaşılmas konuşmaya başlamışım ki, annen derhal bir ambulans çağırdı.

Tıraş olabilecek yaşa geldiği konusunda anneni ikna etmeye çalışan genç doktor, bunun bir GİA olduğunu söyledi ve bu anneni iyice çıldırttı (kusaltmalara hiç tahammülü olmadığını bilirsin). Ondan, anlayabileceği bir dilde konuşmasını rica etti ve bu şekilde de GİA'nın Geçici İskemik Ataklar, bir başka deyişle ufak çaplı bir felç olduğunu öğrendik.

Ataklar derken, annen bunun çoğul olduğuna dikkat çekti ve zavallı doktor da geçtiğimiz haftaki yorgunluğumun ve halsizliğimin buna bağlı olabileceğini belirtti.

Ya da aramızda kalması şartıyla, geriye bakıp Ben Carver'ı son ziyaretlerimi ve aramızda geçen muhabbeti düşününce, onunla da anlaşılmas konuşmalar yapmış olabileceğim geliyor aklıma.

Buradan da, Ben Carver'ın neden ziyaretlerimi engellediğini ve Dr. Seuss kitabına bu notu düştüğünü anlayabiliriz belki. Annesi bundan birkaç sene önce ağır bir felç geçirmiş. Bende ki emareleri fark etmiş olmalı.

Bazen hiç beklenmedik bir yerde böyle bir iyilikle karşılaşabiliyorsun.

Sana çok uzun zamandır kendimi bu denli mutlu hissetmediğimi söyleyebilir miyim? Kız kardeşlerinin koşarak yanıma gelmelerinin, bütün ailemin beni sarıp sarmalamasının ve seni kaybetmeden önceki yaşantımı yeniden hatırlamanın beni nasıl da sevindirdiğini? Neredeyse altı senedir ilk kez hep birlikte aynı odanın içindeydik ve senin yokluğunun yasını tutmuyorduk.

Seni unuttuğumuzdan değil tatlım. Seni asla ve asla unutmayacağız.

Tabii ki annen CIA'mı, yel değirmenlerine karşı verdiğim savaş (kendi sözleri) konusunda beni paylamak için fırsat bildi. Her ne kadar stres, felci tetikleyen bir etken olsa da, her ne kadar her daim tansiyon sorunun olmuş olsa da, sarurım düzensiz uykularım ve hareketsiz yaşantımla bu felcin tek sorumlusu benim. Sabah yürüyüşlerimi aksattım. Gece geç saatlere kadar uyanık kaldım, zihnimi bir türlü dinlendiremedim. Siz kızlara her fırsatta söylediğim gibi, sağlıklı yaşamın iki altın kuralı uyku ve spordur. Kendi önerimi dikkate almadığım için yazıklar olsun bana.

Hastaneden çıktığım günden beri annenin her gün evime uğramasını bir umut ışığı gibi görebilirsin sarurım. Bana yemek getiriyor, banyo yapmama yardım ediyor (gerçi banyo yaparken yardıma ihtiyacım yok ama güzel bir kadının beni yıkamak istemesine engel olacak değilim). Her gün, bana şu son altı senedir söylediği şeyleri tekrar ediyor: Delisin. Kendini öldüreceksin. Bu işe bir son vermen gerek. Sen benim hayatımın aşkıydın ve kendini böyle acı çekerek öldürmeni izleyemiyorum artık.

Sanki içinizden birinizi terk etmek istemişim gibi.

İçgüdüsel olarak, annenin Paul'ün babası hakkında bulduklarımı duymak bile istemediğini biliyorum. Teorimi, saçma sapan ve amaçsız meşgalelerimden biri diye göz ardı edecektir, tıpkı Taco Stand'ı işleten adamı takip etmem ya da Nancy Griggs'i,

babasının hakkınıda uzaklaştırma kararı çıkartmakla tehdit edecek kadar kuvvetli ilişim gibi. (Nancy en yüksek onur ödülüyle mezun oldu tathım. İyi bir işi, düşünceli bir kocası ve de havalı bir kopeği var. Sana bunu daha önce söylemiş miydim?)

Bu yüzden düşüncelerimi kendime saklıyorum ve annenin bana yemek yapmasına, beni yıkamasına izin veriyorum, o da ona sarılmama izin veriyor ve sevişiyoruz, en nihayetinde Hakkıhiyar'ın bile inanacağı delillere sahip olunca, annenle birlikte geçireceğimiz günleri düşünüyorum.

Anneni geri kazanacağım. Pepper'ın ihtiyaç duyduğu baba olacağım. Uzun zamandır birlikte olduğu adamdan daha fazlasına—daha iyisine—layık olduğu konusunda Claire'i ikna edeceğim. Hayatımdaki kadınlara bir kez daha örnek olacağım, iyi bir koca ve iyi bir babanın ne demek olduğunu göstereceğim ve kızlarının ıssız kıyılara vuran değersiz gemi enkazlarının peşinden koşmak yerine, bir erkekte bu özellikleri aradıklarından emin olacağım.

Her şey bittikten sonra bütün bunlara sahip olacağım işte: Hayatımı geri alacağım. Aklımda seninle ilgili güzel anılarım olacak. Bir işim olacak. Aileme bakacağım. Hayvanlarla ilgileneceğim. Adalete ulaşacağım. Nerede olduğunu bileceğim. En sonunda sana kavuşacağım ve seni kucağıma arasına alıp ebedi istirahatgâhına kendi ellerimle bırakacağım.

Çünkü bir işe son noktayı koymanın nasıl bir duygu olduğunun farkındayım ve içten içe, o son noktayı koyabileceğimi, seni bizden çaldıkları günden sonra neler yaşadığını satır satır anlatabileceğimi biliyorum.

Elimde olan bazı ipuçları şunlar: Gerald Scott senin gibi kızların gözetleyen röntgencinin biriydi. Kızların fotoğraflarını çekerti. Görüntüleri bir yerlere kaydetmiş olmalı. Eğer o görüntüler hâlâ ortalıktaysa, onlara bir şekilde ulaşabilirsem, aralarında senin bir fotoğrafına rastlarsam, çok da uzak değilmiş gibi görünen mart ayının o kara gecesinde neler yaşandığını anlamamıza yarayacak çok önemli bir delil elde etmiş oluruz.

Paul'ün, babasının röntgencilik eğilimlerinden haberdar olup olmadığından emin değilim, ama en nihayetinde onu kız kardeşinden uzaklaştırmak için bu bilgiyi kullanabilirim.

Tüm kalbimle emin olduğum bir şey varsa, o da Paul'un Claire'e uygun olmadığı. Çocuğun içinde çürümüş bir şeyler var ve günün birinde -çok yakında olmasa da, beş-on yıl, hatta yirmi yıl sonra- bu çürük içinden dışına taşacak ve elini attığı her şeyi yiyip kemirecek.

Seni ne kadar sevdiğimi bilsen de, hayatımın bu noktadan sonraki kısmını, bu çürümüş şeytarın diğer iki kızımın hayatını asla mahvedemeyeceğini garantilemekle geçirmeye kararlıyım.

Brent Lockwood'u hatırlar mısın? Senin ilk "gerçek" erkek arkadaşındı. On beş yaşındaydın. Brent'ten önce hoşlandığın çocuklar hep masum, cinselliğe ilgi duymayan ve o sıralar ilgi duyduğun müzik gruplarındaki şarkıcılara benzeyen tiplerdi. Onlarla buluştuğunda seni steysin arabamla götürür, çocuğu da arkaya oturturdum. Dikiz aynasından çocuğa ters ters bakardım. Bana Dr. Carroll diye seslendiğinde ya da veterinerlik mesleğine ilgisini dile getirdiğinde, ona tek heceli homurtularla yanıt verirdim.

Brent onlardan farklıydı. On altı yaşındaydı, yarı çocuk yarı erkek sayılırdı. Âdemelması vardı. Taşlanmış kotlar giyerdi ve saçlarının arkasını karavel modeli uzatmıştı. Seninle çıkmak için izin istemeye eve gelmişti, ama arabası vardı ve arabada seninle baş başa olmak istiyordu, oysa ben buna asla izin vermezdim, ta ki onun gözlerine bakıp ödünü kopardığımdan emin oluncaya dek.

Bu söylediklerime inanmakta güçlük çektiğini biliyorum tatlım, ama unutma ki bir zamanlar ben de on altı yaşında bir delikanlıyım. Arabam olmasın istememün tek nedeni, içine kız atabilmektir. Ve bu da, o yaşlardaki bütün erkek çocukları için gayet anlaşılır, hatta övgüye değer bir amaçtır, ancak bir eş ve baba olduktan sonra durum tamamen değişir, özellikle de söz konusu kız, sen olunca.

Ona saçını kestirmesini ve kendine bir iş bulmasını, ondan sonra beni tekrar görmeye gelmesini söyledim.

Bir hafta sonra yeniden kapımızda belirdi. Aslan yelesini kırpırmıştı. Ve McDonald's'ta çalışmaya başlamıştı.

Annen cadı gibi kıkırdamış ve bir dahaki sefere daha belirgin cümleler kurmamı önermişti.

Brent ile ilk buluşmanız öncesinde saatlerce odanda hazırlanı-
nız. En sonunda kapıyı açtığınızda, burnuma daha önce kızımın
koklamaya alışkın olmadığım parfüm, sprey ve bilyumum kadını
nıhaf kokular doluşmuştu. Ve o kadar güzeldin ki. O kadar güzel.
Bahatsız edici bir ayrıntı bulabilmek için yüzüne dikkatlice baktım
-ağır bir maskara, fazla kalın çekilmiş göz kalemi- ancak açık mavi
gözlerini ortaya çıkaran hafif bir dokunuştan fazlasına rastlayama-
dım. Ne giydiğini ya da saçlarını nasıl taradığını hatırlayamıyo-
rum (bu işler annenin alanına girer), ama göğsümü sıkıştıran o so-
laksuz kalma hissini çok iyi anımsıyorum, sanki akciğerlerimdeki
kesecikler yavaşça sönmeye başlamış da beni oksijensiz bırakmış
ve beni, her sabah yürüyüşümü yaparken peşimden koşan, sürekli
nğaçlara tırmanan erkek Fatma kızımın koparıyormuş gibi.

Şu an artık, gerçek bir felç geçirmenin nasıl bir şey olduğun-
u biliyorum, her ne kadar ufak dahi olsa; ancak o gün, Brent
Lockwood'un seni arabasıyla götürdüğünü gördüğümde, ağır
bir kalp krizi geçirdiğimi hissetmiştim. O oğlan, o ilk erkek arka-
daşın beni o kadar endişelendirmişti ki, başka erkekler olabilece-
ğini aklıma bile getirmemiştim. Ve içlerinden bazılarının, üçüncü
el İmpala'sı ve etrafına yaydığı kızarmış patates kokusuyla bana
Brent'i aratabileceklerini.

Neden şu anda bu çocuğa takıldın aklım? İlk erkek arkadaşın
olduğu için mi? Hayatındaki son erkek olacağını düşündüğüm
için mi?

Bence aklım ona, Claire yüzünden takıldı.

Paul bu gece bana telefon etti. Sağlığım konusunda kaygı-
lanmış. Gerektiğince havadan sudan sohbet etti. Söylenmesi
gerekten şeyleri söyledi. Her dediği doğru ve mantıklıydı, ancak
onunla ilgili her şeyin yanlış olduğunu biliyorum.

Beni geri kafalı biri gibi görüyor; buna izin veriyorum çünkü
işime geliyor. Aramızda cesur olan, onu sürekli tetikte tutan huy-
suz hippi bozması tiplere annen. Bense sürekli gülümseyen,
göz kırpan ve Paul'un bize yansıtmaya çalıştığı kişi olduğuna
inanmış gibi yapan babacan tiplereyim.

Ona, en büyük kızımın, şimdilerde kayıp olan kızımın çıkmak
için izin isteyen Brent Lockwood'un hikâyesini anlattım.

Tahmin edileceği gibi Paul hemencecik, Claire'le çıkmak için benden izin istemediğinden dolayı özür diledi. Çocuk tam bir iyi hal kâğıdı. Eğer telefonda değil de karşılıklı konuşuyor olsaydık, eminim karşımda diz çöküp benden izin isterdi. Ama karşılıklı değildik, bu yüzden bütün saygısını ve duygularını sesiyle ilettili.

Annenin dediği gibi, Paul bir çörek fabrikasındaki bant olabiliirdi, yapış yapış ve duygusal iletiler konusunda üzerine yok.

Telefonda güldüm, çünkü Paul'un kız kardeşinle çıkmak için izin istemesi aşırı gecikmiş bir talepti. Paul da güldü, çünkü kendisinden beklenen buydu. Aradan uygun bir süre geçtikten sonra, ileriye dönük bir teklifi olduğunu, Claire'le daha kalıcı bir birlikteliğe adım atmak istediğini ima etti. Kızım la henüz birkaç haftadır birlikte olan bu yabancı nın, evliliği düşünmeye başladığını fark ettim.

Evlilik. Öyle demişti, oysa Paul gibileri kadınlarla evlenmezler. Onlara sahip olurlar. Onları denetlerler. Kadının her yerini yiyip bitiren, sonra da dişlerini kemikleriyle temizleyen ağgözlü oburlardır onlar.

Çok üzgünüm tatlım. Sen kaçınıldığından beri eskisine kıyasla çok daha kurnaz oldum. Karanlığın her yerde olduğunu biliyorum artık. Annen dışında kimseye güvenmiyorum.

O yüzden birkaç kez öksürdüm ve sesimde, sanki canım acımış gibi duygusal bir tırıyla, Paul'a hiçbir erkeğe, kızlarımdan herhangi biriyle evlenme iznini vermeye gönlümün elvermediğini, hatta düşü nlerine bile katlamayacağımı söyledim, ta ki büyük kızıma ne olduğunu buluncaya dek.

Tıpkı Pepper ve de senin gibi, Claire de hep içinden geldiği gibi davranan inatçı bir kız oldu. Aynı zamanda, o benim en küçük kızım, isteklerime asla ve asla karşı gelmez. İki kız kardeşin hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da kalbimi kıracaklarına kendi kafalarını kırmayı tercih edecekleridir.

Bu gerçeği, Claire'in kahkahasının sesini, gülmeden ya da ağlamadan hemen önce yüzünde beliren ifadeyi ya da kollarını boynuma dolayıp beni sevdiğini söylediği anı bildiğim kadar iyi biliyorum.

Ve Paul da bunu biliyor.

Ona yaşadığım ikilemden söz ettikten sonra, uzunca bir süre sesini çıkarmadan bekledi. Kurnaz olabilir, ama henüz çok genç. Günün birinde usta bir manipülatör haline gelecek, ancak bir-iki gün sonra onu yalnız başına yakaladığımda, ona soracak tek bir sorum olacak ve bana bütün cevapları vermeden Paul Scott'u gözümün önünden bir an bile ayırmayacağım.

15

Claire ellerini direksiyon simidine kenetledi. Panikten boğazı sıkışmış gibiydi. Arabanın açık tavan penceresinden giren buz gibi rüzgâra rağmen ter içindeydi. Bir gözü, Lydia'nın yan koltuktaki telefonundaydı. Ekranı kararmıştı. Paul şimdiye dek Lydia'nın üç fotoğrafını göndermişti. Her biri farklı bir açıdan çekilmişti. Her biri Claire'in yüreğine biraz daha su serpmişti, çünkü Lydia'nın yüzünde yeni bir bere yoktu. Claire Paul'a güvenmese de kendi gözlerine güveniyordu. Paul ablasına zarar vermiyordu.

En azından henüz.

Düşüncelerinin onu kara bir deliğe çekmesini engellemeye çalıştı. Claire, fotoğraflarda herhangi bir konum ya da saat ibaresine rastlamamıştı. Paul'un yirmi dakikada bir arabayı durdurup ablasının fotoğrafını çekiyor olma ihtimali her ne kadar inandırıcı gelmese de ona tutunmaya çalıştı, çünkü diğer seçenek Paul'un bütün fotoğrafları toplu halde çektiği ve Lydia'nın şimdiye dek ölmüş olduğuydu.

Bu işten paçayı kurtarmanın bir yolunu düşünmeliydi. Paul olsa çoktan bir strateji belirlemeye başlamış olurdu. Herkesin beş adım önünde giderdi. Belki bir sonuca varmıştı bile. Belki de o sonucu hayata bile geçirmişti.

Bir ev daha satın almış olmalıydı. Kocasının hep yedek bir planı olurdu. Athens'tan iki saat uzağa gitse Carolinas'ya ya

kıyıda ya da Alabama'nın sınır kasabalarından birine vardı. O sapık film koleksiyonunu sergilemek için, içine raflar yerleştireceği farklı bir cinayet odası bulunan yeni bir evi ve yeni bir ismi olundu.

Claire sırtından ter boşandığını hissetti. Arabanın tepe penceresini biraz daha açtı. Akşamüstü saat dördü biraz geçiyordu. Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Paul'u ya da o an ablasına neler yaptığı düşüncesini kafasından uzaklaştırmalıydı. Kocası ona sürekli, kazananların yalnızca kendileriyle rekabet ettiklerini söyleyip dururdu. USB belleği Adam'dan nasıl geri alacağını, onu Paul'a nasıl teslim edeceğini ve bu süreçte ablasını nasıl kurtarabileceğini düşünmek için Claire'in bir saat vakti vardı.

Oysa şimdiye dek elinde sadece bir saatin hızlıca geçeceğini ve Fuller'ların evinden çıktığı andaki kadar çaresiz kalacağını anımsatan bir mide bulantısı ile korku vardı. Onu hayatından bezdiren bütün bu sorunlar, sonu gelmeyen bir girdap gibi bütün bilincini ele geçiriyordu. Annesi: Israrla ulaşılmaz. Hakkı-hıyar: Beş para etmez. Jacob Mayhew: Büyük olasılıkla Kongre Üyesi'yle işbirliği içinde. Fred Nolan: Aynı ya da kendine ait bir gündemi var. Kongre Üyesi Johnny Jackson: Paul'ün gizli dayısı. Güçlü ve iyi ilişkileri var, basın toplantısı boyunca, sanki zavalı kızlarına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuşçasına Kilpatrick ailesinin yanında duracak kadar ikiyezlü. Adam Quinn: Dost ya da düşman.

Maskeli adam: Paul.

Paul.

Claire inanamıyordu. Yo, bu doğru olamazdı. Claire, kocasının o kızın karşısındaki görüntüsünü kendi gözleriyle görmüştü. Esas sorun bunu *hissedemiyor* oluşuydu.

Paul ile ilgili bütün rahatsız edici düşünceleri aklına getirmeye zorladı kendini. Daha fazlası olduğunu biliyordu. Daha fazlası olmalıydı. Tıpkı Paul'ün renklerine göre sınıflandırılmış tecavüz dosyaları gibi, kaçırdığı, alıkoyduğu, işkence ettiği, sırf kendi keyfi ve sayısız mide bulandırıcı alçağın göz zevki için işkence ettiği kızları belgeleyen sayısız film olmalıydı daha.

Adam Quinn de mi müşterilerinden biriydi yoksa? Haal bir kahlımcı mıydı? Lydia'nın dediği gibi, Claire pek de insan sarrafı sayılmazdı. Adam'la birlikte olma nedeni canının sıkılmasıydı, onu yakından tanımak istemesi değil. Kocasının en yakın arkadaşı, hayatlarının ayrılmaz bir parçasıydı. Geriye dönüp baktığında, Paul'ün Adam'la arasına mesafe koyduğunu anlıyordu. Adam hep etraflarındaydı ama asla içinde değildi.

O halkanın içinde sadece Paul'le Claire vardı.

Tam da bu yüzden, Claire o yılbaşı partisine kadar Adam'a dikkat bile etmemişti. Adam o gece çok sarhoş olmuştu. Claire'e asılmış ve Claire onun bu işi ne kadar ileri götürebileceğini öğrenmek istemişti. Adam iyiydi ya da belki sadece Paul'dan farklıydı ve Claire'in de tek aradığı buydu. Son derece çekici olabiliyordu. Golf oynamayı ve eski oyuncak tren vagonu koleksiyonu yapmayı seviyordu, ayrıca çok hoş kokuyordu.

Hakkında bildikleri bunlarla sınırlıydı.

Adam ona pazartesi günü önemli bir sunumum var demişti. Bunun da anlamı, ertesini gün sabahın köründen itibaren ofiste olacağıydı. Sunum Quinn+Scott'un şehir merkezindeki ofislerinde, özel tasarlanmış, içinde sinema düzeninde koltukları ve dev ekranları bulunan, daracık elbiseli genç kızların içki ve hafif atıştırmalıklar servisi ettiği toplantı salonunda yapılacaktı.

USB bellek Adam'ın yanında duracaktı. İçindeki dosyalar e-postayla gönderilemeyecek kadar büyüktü. Eğer bu dosyalara iş için ihtiyacı varsa, onları ofise götürmek ve sunum için bilgisayarına yüklemek zorundaydı. Eğer anahtarlığa, içindeki suçlayıcı deliller yüzünden ihtiyaç duyuyorsa, onları üzerinde taşımaması delilik olurdu.

Claire düşüncelerini ikinci olasılığa yoğunlaştırmaya çalıştı. Paul'ün, içine Adam'ı dahil ettiği bir halkası daha olabilirdi. Yirmi seneyi aşkın süredir, Claire'le tartışmalarından çok önce-sinden beri arkadaşlıklar. Eğer Paul babasının filmlerini kazadan sonra bulmuş olsaydı, konuyu mutlaka Adam'a açardı. Yoksa, işleri sürdürmek için birlikte bir kumpas mı kurmuşlardı? Filmleri birlikte izleyip bu şiddet dolu görüntülerden tiksirmediklerini, aksine tahrir olduklarını mı fark etmişlerdi?

Bu durumda Adam, Paul'a belleğin kendisinde bulunduğunu söylemiş olurdu. Claire bu sessizliğinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bir küisme mi? Bir darbe teşebbüsü mü?

"Düşün," diye payladı Claire kendini. "Düşünmen lazım " Düşünemiyordu ama. İşlevleri yavaşlamıştı.

Claire, Lydia'nın telefonunu eline aldı. Lydia'nın giriş şifresi yoktu ya da belki Paul, Claire'e kolaylık olsun diye şifreyi kaldırmıştı. Açılış düğmesine basınca, Lydia'nın en son çekilmiş fotoğrafı ekranda belirdi. Bagajın içinde, korku dolu bir ifadeyle. Dudakları bembeyazdı. Bu ne anlama geliyordu? Yeterince hava mı yoktu içeride? Paul onu boğmaya mı çalışıyordu?

Beni bırakma canikom. Lütfen beni bir daha terk etme.

Claire telefonu elinden bıraktı. Lydia'yı terk etmeyecekti. Bu kez değil. Bir daha asla.

Belki de Claire işi yanlış açıdan ele alıyordu. Kendine uygun bir strateji belirleyemiyordumademi, en iyisi Paul'ün neler planladığını düşünmektir. Claire, Paul'ün davranışlarını önceden tahmin etmek konusunda başarılıydı, en azından yılbaşı hediyeleri ya da sürpriz seyahatler söz konusuysa.

Paul'ün ilk hedefi USB belleği geri almaktır. Beklemek ona hiçbir şey kaybettirmiyordu. Lydia'yı bir yerlerde tutuyordu. Claire'e karşı kozu buydu. Belleğin eline geçtiğinden yüzde yüz emin oluncaya dek Lydia'yı öldürmeyecekti.

Ve bu düşünce Claire'i azıcık rahatlatmıştı, ancak Paul'ün Lydia'ya başka şeyler yapabileceğinin de farkındaydı.

Şimdilik bunları düşünmeyecekti.

Paul, Claire'i seviyordu hâlâ, en azından kendine göre. Ona vurduktan sonra başının altına bir yastık yerleştirmişti. Ayan-sını tekrar parmağına geçirmişti. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Tesla'yı şarja takmıştı. Tüm bunlar el tutan şeylerdi, bu da demek oluyordu ki Paul onu önemsemişti. Lydia'yı bir an önce evden çıkarmaya çalışmak yerine, yakalanmayı göze alıp Claire'le ilgilenmişti.

Ve bu da Claire'e ufak çapta bir üstünlük sağlıyordu.

Claire hafifçe sızlandı. Lydia'nın ona şöyle dediğini duyar gibi oluyordu: *Ne olacak yani?*

Arabanın GPS'i ona sağı dönmelerini söyledi. Claire, bir hay-kasının ne yapılması gerektiğini söylemesinden memnundu, her ne kadar bu, arabanın bilgisayarlı konumlama sistemi olsa da Athens'ta yaptığı kötü seçimlerden bunalmıştı. Annesinin evine gidemezdi, bu yalnızca onu üzer ve yataklara düşürürdü. Polise gidemezdi, çünkü Paul'ün kimlerle işbirliği yaptığını bilmiyor-du. Dunwoody'deki eve de gidemezdi çünkü Nolan orada onu anıyor olabilirdi. Tek gidebileceği, Lydia'nun eviydi.

Eve yaklaştırmaya başladığı sırada, Lydia'nın ona bir şekilde yardımcı olabileceğini –bir ihtimal– fark etti.

Claire arabayı yavaşlattı ve etrafına bakındı. Kendini düşün-meye zorlamadan GPS'in talimatlarını uygulamıştı. Eski bir va-roş mahallesinin sınırları içinde olduğunu fark etmemişti. Evler yeni yerleşim birimlerindeki uyumdan yoksundu. Küçük bara-kalar, kulübeler ve Lydia'nun yaşadığı yere benzer tuğla evler vardı.

Ablasının evine vardığını anlaması için GPS'e ihtiyacı yoktu. Evi, Paul'ün dosyalarındaki fotoğraflardan tanıyordu. Posta ku-tusunun yanındaki, büyük olasılıkla bir çocuğun elinde çıkma sarı renkli kapı numarası solmuştu. Claire, Lydia'nun yüzünde bir gülümsemeye, Dee'nin posta kutusunun üzerine numarayı yazısını canlandırdı gözünde.

Lydia'nun kamyoneti evin önünde park etmişti. Paul'ün de-dektiflerine göre, Rick neredeyse on yıldır Lydia'nın kapı kom-şusuydu. Claire, Rick'in giriş kapısının önündeki bahçe cücele-rini tanıdı. Rick'in kamyoneti Dunwoody'deki evdeydi, ancak ikinci bir aracı olmalıydı çünkü eski bir Camaro garaj kapısının önüne park edilmişti.

Yavaşça sürmeye devam ederek iki evi de dikkatlice süzdü. Lydia'nın evi karanlıktı, ama Rick'in evinde birkaç ışık yanıyor-du. Günlerden pazardı, akşamüstüydü. Claire, Rick Butler gibi birinin bu saatlerde televizyonda futbol maçı izleyebileceğini ya da *Otostopçunun Galaksi Rehberi* tarzında bir kitap okuyor ola-bileceğini tahmin etti. Dee büyük olasılıkla bir arkadaşındaydı. Claire'in tenis takımındaki kadınlara göre, buluş çağındakiler bir odadan çıkarken elektığı kapatma yetisinden yoksundular.

Claire, en dibinde harap haldeki bir çiftlik evi bulunan, çıkmaz sokaktan saptı. Arabasını park edip dışarı çıktı. Lydia'nın telefonunu cebine attı, çünkü dokuz dakika sonra yeni bir fotoğraf gelmeliydi. Paul her zamanki gibi dakik davranıyordu. Belki de telefonunu önceden, her yirmi dakikada bir fotoğraf gönderilecek şekilde programlamıştı.

Tesla'nın bagajını açtı. Çantasını bagajın içine fırlattı, çünkü bu mahalle bunu gerektiriyordu. İlk yardım kitinin içinden, Paul'un, Helen'inki de dahil her araç için sipariş ettiği katlanır kar küreğini buldu. Küreği açarken metalik bir ses yükseldi. Claire bir bahçe ışığının yanmasını ya da komşulardan birinin seslenmesini bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Yönünü tayin etmek için etrafına bakındı. Lydia'nın evi dört kapı ilerisiydi. Rick'inki ise beş. Lydia'nunki dışında, hiçbir evin arka bahçesi çitle çevrili değildi. Uzun bir ağaç dizisi, bahçeleri arkalarındaki evlerden ayırıyordu. Saat dört buçuk olmuştu. Güneş batmaya başlamıştı bile. Claire ağaçların arasından kolayca yolunu buldu. Hiç kimse evlerinin arka kapısından bakmıyordu, bakıyor olsalar da Claire'i fark edebilirler miydi, emin değildi. Gökyüzü kapalıydı. Büyük olasılıkla yağmur yağacaktı. Claire havadaki nemi hissedebiliyordu.

Kenarından sıvışma niyetiyle, çitin zincirle tutturulmuş sürgüsünü kavradı, ancak ellerinin arasındaki metal çubuk hemen bükülüyordu. Zincir de onunla birlikte eğildi. Claire bütün gücüyle çite abanıp tahtaları boy hizasına getirmeyi ve bu kez üzerinden atlamayı denedi. Etrafı iyice kolaçan etti. Lydia'nın arka bahçesi kocamandı. Köpekleri içeride tutabilmek için bu çite dünyanın parasını ödemiş olmalıydı.

Ablası eve, ailesinin yaruna döndüğünde, Claire çiti tamir ettirecekti.

Lydia'nın evinin arka tarafı, diğerlerine kıyasla daha bakımlıydı. Yağmur olukları temizlenmişti. Beyaz kenar süsleri yeni boyanmıştı. Claire, bu detaylarla Rick'in ilgilendiğini tahmin etmişti, çünkü hemen yandaki, Rick'in olduğunu bildiği eve de ayrı özen gösterilmişti.

Claire ablasının burada yaşadığını düşününce içi ısındı. Zor

keşullara rağmen, evlerin arasında mutlu bir iletişim olduğunu hissetti. Birbirlerinin varlığına ve bu dünyadaki konumlarına müteşekkik bir ailenin izlerini sezinledi. Lydia burada yuvadan tazlasını yaratmıştı. Huzur yaratmıştı.

Claire'in bir günde mahvettiği bir huzur.

Mutfakın olması gereken yerde ışıklar yanıyordu. Claire geniş bir alana yayılan arka verandayı kat etti. Burada masalar, sandalyeler ve üzeri siyah bir örtüyle kaplı paslanmaz çelikten bir mangal vardı.

Claire projektörleri fark edince donakaldı. Hareket dedektörleri üzüm salkımı gibi sarkıyordu. Gökyüzüne baktı. Hava giderek kararıyordu. Basamakları tırmanmak üzere temkinli bir adım attı, sonra bir adım daha. Her hareketinde kendini kaçmaya hazırladı, ancak basamakları çıkarken projektörler yanmadı.

Evyenin üzerindeki geniş pencereden mutfakın içine baktı. Masanın üzeri kâğıtlarla kaphydı. Sandalyelerden birinin üzerinde, içi eski lastik ayakkabılarla dolu bir çanta duruyordu. Buzdolabının üzerinde renkli mıknatıslarla tutturulmuş notlar vardı. Evyenin içi kirlî bulaşıklarla doluydu. Paul görse buraya çöp ev derdi, oysa Claire'e göre içinde yaşanan bir evin sıcaklığına sahipti.

Arka kapının camı yoktu. İki yaysız kilidi vardı. Kapının alt tarafına büyükçe bir köpek kapısı kesilmişti. Claire bahçedeki ağır sandalyelerden birini sessizce kaldırıp köpek kapısının açılma ihtimalini engelledi. Paul'un dedektifleri, Lydia'nın iki laboratoru olduğunu rapor etmişti, ancak bu bilgi iki ayıktı. Claire, ablasının kurt köpeği ya da pitbull gibi saldırgan bir arazi köpeği beslemeyeceğini tahmin ediyordu, ancak her türlü köpek havlaması Rick'in dikkatini çeker ve yabancı bir kadının, kız arkadaşının arka bahçesinde, elinde katlanabilir bir kar küreği ile ne haltlar karıştırdığını bilmek isterdi.

Claire küreği havaya kaldırdı. Alüminyumdan olmasına rağmen sağlam bir şeydi. Basamakları geri geri inmeden önce Rick'in evine göz attı. Verandanın altına çömeldiğinde, toprağın nemli olduğunu fark etti. Başının üzerindeki kirşlere çarpma için başını ve omuzlarını eğmeliydi. Bir örümcek ağının içinden geçince ürperdi. Örümceklerden nefret ederdi. Bir kez

daha ürperdi ve sonra, ablasının hayatı tehlikedeysen, böyle şımarıklıklar yaptığı için kendi kendine kızdı.

Verandanın altı, tahmin ettiği üzere karanlıktı. Tesla'nın için de bir el feneri vardı, ama Claire arabaya geri dönmek istemiyordu. Yaptığı işe devam etmeliydi. Elini sürdüğü her yüzeyle birlikte, bir korku ve keder denizinde boğulmaktan onu tek alıkoyan şey hareket gücüydü.

Elinden geldiğince seri hareketlerle, arka merdivenlerin altına sıvıştı. Basamak aralıklarından ince bir ışık huzmesi süzülüyordu. Elini en alt basamağın dibindeki aralıkta gezdirdi. Tam da burasıydı. Claire kar küreğini bu daracık aralığa sıkıştırıp bir avuç dolusu toprak çıkarttı.

Yavaşça ve sessizce çalışıp basamağın altındaki toprağı küremeye devam etti. Nihayet küreğin ucunu, toprağı daha derin saplayabildi. Metalin metale çarptığını hissetti. Claire küreği elinden bırakıp toprağı eliyle eşelemeye başladı. Örümcekleri, yılanları ya da toprağın içine gizlenmiş her türlü haşaratı düşünmemeye çalıştı. Parmakları bir plastik torbaya değdi. Bir anlığına da olsa, bir işi başarıyla halletmiş olmanın gururunu yaşadı. Naylon torbayı sertçe çekerek çıkardı. Her taraf toz duman oldu. Öksürüp tıksırmaya başladı.

Silah ellerinin arasındaydı.

Arabada giderlerken, Lydia ona silahın basamakların altına gömülü olduğunu söylemişti. Oysa şu ana kadar Claire, onu bulabileceğine aslında inanmadığını fark etmişti. Ablasının bir silahı olduğunu düşünmek ürkütücüydü. Lydia böyle korkunç bir şeyle ne yapıyordu?

Peki ya Claire onunla ne yapacaktı?

Claire silahın ağırlığına baktı. Sarılı olduğu plastik buzdolabı poşetine rağmen metalin soğukluğunu hissedebiliyordu.

Silahlardan nefret ederdi. Paul bunu biliyordu, bu yüzden de karısının çantasından bir tabanca çıkarıp onu vurmasını asla beklemezdi.

Plan buydu işte.

Bu fikir, aklına bir anda gelmişti, tıpkı projektöre yüklenen bir slayt gibi.

Claire aslında bu planın ta en baştan beri ortada olduğunu, bu şekilde onu Lydia'nın evine doğru sürüklediğini ve kafasını kocasının yaptığı rezilliklerle meşgul ettiği sırada bile aslında zihninin bir köşesine takılmış olduğunu fark etti.

"İleriye ket vurma," diye açıklardı bu durumu Paul. "Yeni eskiden öğrendiğin bilgilerin, yeni bilgiyi hazmetme yeteneğini engellemesi durumu."

Yeni bilgi bundan daha açık olamazdı. Paul acımasız bir caniydi. Onun Lydia'yı serbest bırakacağına inanması için Claire'in tam bir salak olması gerekirdi. Çok fazla şey biliyordu. Kolayca gözden çıkarılabilirdi. Hatta Paul, ablasının kafasının üzerine kaç dakikası kaldığını gösteren bir zaman ayarlayıcı bile koymuş olabilirdi.

Claire'in bundan sonraki planı şuydu: Adam Quinn'den USB belleği ya ondan geri isteyerek ya da şu an elinde tuttuğu silahla tehdit ederek geri alacaktı. Claire tenis raketinin bir dize nasıl zarar verdiğine tanık olmuştu. Merminin vereceği hasarı tahmin bile edemiyordu.

Lydia olabildiğince çok bilgi toplamak istemekte haklıydı. Claire bu bellekteki bilgilerin, Paul için neden bu kadar önemli olduğunu bulmalıydı. Bu bilgiye ulaşmak, güç dengesini Claire'den yana ağır bastırırdı.

Silahu dikkatlice torbanın içinden çıkardı. Yağlı metalik kokusu tanıdıktı. Bundan iki yıl önce Paul'u doğum günü için bir poligona götürmüştü. Paul çok sevinmişti, ama yalnızca Claire kendi konfor alanının tamamen dışına çıktığı için. Claire poligonda on dakikadan fazla kalamamıştı. Ölümü elleri arasında tutuyor olmanın verdiği duygusal ağırlıkla koşar adım otoparka gitmiş ve oracıktaki gözyaşlarına boğulmuştu. Paul bir yandan onu yatıştırırken bir yandan da gülmüştü çünkü aptalca bir durumdu. Claire de aptalca olduğunu farkındaydı, ama elinde değildi, karı donmuştu.

Silahlar çok gürültü yapıyordu. Her şey tuhaf ve tehlikeli kokuyordu. Elinde dolu bir Glock tutmak bile onu titretmeye yetiyordu. Claire kesinlikle silah kullanmaya uygun biri değildi. Sürgüsünü bile güvenilir bir şekilde çekemezdi. Geri tepmesi onu panikletiyordu. Yanlışlıkla elinden düşürüp birini, kendini veya her ikisini birden öldürebileceğinden korkuyordu. Boş

kovanın tenini yakabileceğinden çekiniyordu. Tetiği her çektiğinde, korkusu biraz daha artıyor ve elleri silahın kabzasını bile tutamayacak kadar titremeye başlıyordu.

Tüm bunlar sonradan olmuştu. Poligona adım atmadan önce Paul, oradaki yetkiliden tüm silahlarla ilgili detaylı bir açıklama istemişti. Claire kocasının bu talebi karşısında şaşırmıştı, çünkü Paul'un her konuda her şeyi bildiğini sanmıştı. Poligon görevlisi onları, saatlik kiralanabilen silahların sıralanmış olduğu bir camkârın önüne götürmüştü: piştovlar, tabancalar, birkaç tüfek ve her şeyden daha korkuncu bir makineli tüfek.

Glock'ta karar kılmışlardı çünkü markası tanındık gelmişti. Dokuz milimetrelik bir silahtı. Mermimin yuvaya girmesi için, sürgüsünü geriye çekmen gerekiyordu. Seri ateş eden bir silahta tek yapman gereken mermileri yuvalarına sokup şarjörü yerine takmak, ateşleme pimini ya da horozu hazır duruma getirmek, sonra da tetiği çekmekti.

Tabii ki burada en önemli sözcük mermiydi.

Claire, Lydia'nın tabancasına baktı. Ablası dolu bir silahı arka bahçesinde saklayabilecek kadar aptal değildi. Ama yine de Claire, şarjöre göz attı. Beş kovan da boştu. Cüzdanında ne kadar para olduğunu hesapladı. Av malzemeleri ya da spor aletleri satan bir dükkâna gidip gerekli mühimmatı nakit ödeyerek satın alabilirdi, çünkü kredi kartı ekstresi bir şekilde ortaya çıkabilirdi.

Bahçe projektörleri yandı.

Claire başını verandarın basamaklarına çarptı. Kafatası bir çan gibi tangırdadı.

Rick Butler ona bakmak için başını uzatmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Claire tabancayı torbanın içine tıktı. Verandarın altından sürünerek çıkmayı denedi, ama bunun için iki eline de ihtiyacı vardı. Torbayı bahçeye savurdu. Rick, sanki Claire ayaklarına kezzap fırlatmışçasına geri kaçtı.

"Üzgünüm," dedi Claire, çünkü bu onun her şeye yanıtıydı. "Ben Claire Scott'um, Lydia'nın..."

"Kardeşi." Rick ayaklarının dibindeki silaha baktı. "Lydia'nın bu şeyden kurtulduğunu sanıyordum."

“Şey” Claire eline bulaşan tozu toprağı dağıtmak için ellerini birbirine vurdu. Terbiyeli davranmaya çalıştı, çünkü Helen ona her zaman için nazik olması gerektiğini öğretmişti. En azından ilk başta. “Nihayet tanışabildiğimize sevindim.”

“Tabii,” dedi Rick. “Bir açıklama yapman uygun olabilir.”

Claire başını salladı, çünkü uygun olacağı doğrudu, oysa ne diyeceğini bilemiyordu. Bir kez daha, “Üzgünüm,” demeye tutar verdi. Silahı yerden topladı. Naylon poşeti kabzasının etrafına sıkıca sardı.

“Dur bir dakika,” dedi Rick, Claire’in gitmeye hazırlandığını fark edince. “Lydia nerede?”

Her zamanki gibi, Paul’ün zamanlaması şahaneydi. Claire, arka cebinde duran Lydia’nın telefonunun titreştiğini hissetti. En güncel fotoğrafı yollamıştı. Rick’e göstermeli miydi? Hayatının son on üç senesini birlikte geçirdiği kadının başına neler geldiğini ona anlatmalı mıydı?

“Gitmem gerek,” dedi Claire.

Rick gözlerini kıstı. Ya sezgileri son derece kuvvetliydi ya da Claire kapağı açık bir kitap gibiydi. “Bana neler olduğunu anlatıncaya dek hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Elimde bir silah var.”

“Kullan öyleyse.”

Birbirlerine dik dik baktılar. Bir yerlerde bir köpek havlamaya başladı. Claire bir kez daha, “Üzgünüm,” deyinceye kadar aradan neredeyse bir dakika geçti.

“Sürekli bunu söylüyorsun, ama pek de öyle görünmüyor.”

Claire’in ne kadar üzgün olduğundan haberi yoktu. “Gitmem gerek.”

“Toprağın altında gömülü duran boş bir silahla mı?” Rick başını salladı. Artık kızgın görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu. “Lydia iyi mi?”

“Evet.”

“Yoksa o?..” Eliyle çenesini ovaladı. “Kaydı mı?”

“Kaydı derken?” Claire’in gözünün önüne, Lydia’nın ayağının kayıp yere yuvarlandığı canlandı. Ve hemen ardından Rick Butler’ın aslında ne demek istediğini anladı. “Evet,” dedi, çünkü

Lydia bu yalanı, korkunç gerçeğe tercih ederdi. "Kayıverdi. Biraz şarap içti ve birkaç hap aldı, sonra da kendine engel olamadı."

"Neden peki?"

Claire, araları bozulmadan önce altı yıl boyunca Lydia'nın bağımlılığıyla cebelleşmişti. "Bir sebep olması mı gerekiyor?"

Rick mahvolmuş görünüyordu. O da bir bağımlıydı. Bağımlıların her fırsatta bir sebep bulabildiklerini biliyordu.

"Üzgünüm." Claire göğsünde korkunç bir ağırlık hissetti. Bu yaptığı şey, iğrençti ve affedilemezdi. Rick'in yüzündeki her çizgide öfkesini, hayal kırıklığını ve korkusunu okuyabiliyordu. "Üzgünüm."

"Senin hatan değil." Sesi tizleşti, tıpkı bazı erkeklerin duygularını gizlemeye çalıştıkları anda ciyakladıkları gibi. "Peki, senin neden..." Boğazını temizledi. "Senin neden silaha ihtiyacın var?"

Claire, sanki orada basit bir açıklama bulabilecekmış gibi arka bahçeye göz gezdirdi.

"Buraya geri dönüp kendine zarar verebileceğinden mi korkuyorsun?"

Sesindeki telaş içler acısıydı. Boğazı, sanki heyecarını bastırmak istermişçesine titreyordu. Gözünde yaşlar birikmişti. Öyle nazik ve kibar bir adama benziyordu ki. Tıpkı, hayatı boyunca ablasının birlikte olmasını arzu ettiği tipte biriydi.

Şimdi de tutmuş, adamın kalbini kırıyordu.

"Nerede o?" diye sordu. "Onu görmek istiyorum. Konuşmak istiyorum."

"Onu rehabilitasyona götüreceğim. Ben ödeyeceğim. Yeri New Mexico'da." Claire dudaklarını sıktı. Neden New Mexico demişti ki?

"Arabanda mı?" diye sordu Rick.

"Ambulans onu havaalanına götürüyor. Onunla orada buluşacağım," diye ekledi. "Tek başıma. Dee'ye iyi bakmanı söylememi istedi. Onu bu halde görmemi istemiyor. Ne kadar gururludur, bilirsin."

Rick yavaşça başını salladı. "Bu kadar zaman sonra nasıl yeniden başlayabildiğine inanamıyorum."

"Üzgünüm." Claire ne diyecğini bilemiyordu. Beyni Paul'ün yalanlarıyla o kadar doluydu ki, yeni yalanlar üretebilme yeteneğini yitirmişti. "Üzgünüm," deyip duruyordu. "Üzgünüm."

Claire başka diyecek bir şey bulamıyordu. Arka bahçeye
göndü. Zihnini vicdan azabı dışında bir şeyle doldurmak için
adımlarını saymaya başladı. Beş adım. On adım.

Rick onu yirmide durdurdu. "Bekle bir dakika."

Claire omuzlarının kamburlaştığını hissetti. Suçluluk duy-
gusunu gizlemekte hiç başarılı olamamıştı, çünkü yanında Paul
varken hep affediliyordu nasılsa.

"Tabancayı alamazsın."

Claire arkasını döndü. Rick aralarındaki mesafeyi kapatıyor-
du. Claire'in ilk düşüncesi ondan daha hızlı koşamayacağı oldu.
İkinci düşüncesiye, başka bir yalan uyduramayacak olduğu.

Sorunu yeriden Rick'e yükledi. "Nedenmiş o?"

"Uçakta onu yanına almaya izin vermezler. Havaalanında
onu arabanın içine zulalayamazsın." Elini uzattı. "Bende kalsın."

Claire, Rick'in gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. Ara-
ba egzozu kokuyordu. Pazen gömleğinin altından güçlü kaskları
belli oluyordu. Atkıyuğuna rağmen her açıdan tam bir erkekti.
Hapis yatmıştı. Kendi başının çaresine bakabilecekmiş gibi görü-
nüyor. Claire, Rick'in ona yardım etmesini istiyordu. Hayatın-
daki her sorunu bir başkası çözmüştü.

Ve en sonunda başına bunlar gelmişti.

"Burada neler dönüyor?" Rick'in duruşu değişmişti. Şu an
farklı görünüyordu. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Claire'e
güvenmediği anlaşılıyordu. "Lydia çok iyi bir yalancı olduğun
konusunda beni uyarmıştı."

"Pekâlâ, şey..." Claire derin bir iç geçirdi. "Genelde öyleyim-
dir."

"Lydia güvende mi?"

"Bilmiyorum." Claire silahı biraz daha sıkı tuttu. Oradan
kaçıp gitmeliydi. Bu adamın yanında biraz daha kalırsa, ondan
yardım isteyecekti. Her şeyi üstüne almasını söyleyecekti. Öldü-
rülmesine neden olacaktı. "Dee'yi buradan uzaklaştır. Bu gece.
Bana nereye gittiğinizi söyleme."

"Ne?"

Rick'in naaiesinden şaşkınlığı rahatça okunuyordu. "Onu gü-
venli bir yere gönder."

"Polisi araman gerek." Sesi yine tizleşmişti, bu kez korkudan "Eğer bir şey varsa..."

"Polis bu işin içinde. FBI da. Ve başka kimler var bilmıyorum."

Rick önce ağzını açtı, sonra kapadı, sonra tekrar açtı.

"Üzgünüm."

"Sıçtırtma üzüntüne. Onu nasıl bir belaya bulaştırdın sen öyle?"

Claire ona gerçeğe yakın bir şeyler anlatmak zorunda olduğunu biliyordu. "Çok berbat bir şeye bulaştım. Lydia tehlikede."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkman lazım zaten." Rick'in kolunu kavradı. "Polisi arama. Yardım etmeyeceklerdir. Dee'yi alıp buradan kaç."

"Dee'yi mi?" Rick bağırmaya başlamıştı. "Dee'nin ne ilgisi var bununla?"

"Onu uzaklaştırman gerek."

"Bunu duydum. Şimdi sebebini söyle."

"Lydia'ya yardım etmek istiyorsan, Dee'yi güvende tutmalısın. Onun tek istediği bu."

Claire gidemesin diye, Rick elini onun elinin üzerine koydu. "İkinizin arasında olup bitenleri biliyorum. Yirmi yıldır birbirinizle konuşmadınız ve bir anda onun kızını önemsemeye başladın, öyle mi?"

"Lydia benim ablam. Ondan nefret ettiğim dönemde bile, onu sevmeye devam ettim." Claire eline baktı. "Gitmem gerek."

Rick elini bırakmadı. "Neden seni dinleyip polisi aramayayım?"

"Çünkü polisi ararsan, Lydia ölür ve onu kaçıran kişi Dee'nin peşine düşer."

Rick elini gevşetti, ama kabullendiğinden değil, şaşkınlıktan. "Ne yapabilirim? Söyle bana ne yapmam..."

"Dee'yi güvende tutabilirsin. Lydia'yı sevdiğini ve yardım etmek istediğini biliyorum, ama o da kızını seviyor. Onun en önemli varlığı, biliyorsun."

Claire kendini kurtardı. Rick işini kolaylaştırmıyordu. Belli ki, Claire'i serbest bırakmakla ondan gerçekleri öğrenmek arasında

artı bir ikilem içindeydi, ama o da Lydia'nın kızını seviyordu. Claire, Paul'ün raporlarından, Rick'in Dee'yi resmen büyüttüğünü biliyordu. Onun babası gibiydi ve hiçbir baba çocuğuna zarar gelmesine izin vermezdi.

Adımlarını hızlandırıp arka bahçede koşmaya başladı. Alçak çitin üzerinden atladı. Her adımında, Rick'in yanına geri götürmek istediği insanlar gözünün önüne geliyordu. Claire, Rick'in kendisini dinleyip Dee'yi güvenli bir yere götürmesini diledi. Peki ama güvenli yer dediği neresiydi? Paul'ün sayısız kaynağı vardı. Kongre Üyesi Johnny Jackson'ın daha da çok.

Arkasını dönüp geri mi gitmeliydi? Rick, Lydia'yı seviyordu. Onun ailesiydi; büyük olasılıkla Claire'den daha fazla. Ona yardım ederdi.

Ve Paul muhtemelen onu öldürürdü.

Claire, arabaya doğru koşarken, Lydia'nın cep telefonunu eline aldı. Son fotoğrafta Lydia yan yatmıştı. Fotoğraf öncekinden daha karanlıktı, buradan da Claire, Paul'ün bu son fotoğrafı, yamm saat önce gönderdiğinden sonra çektiği sonucunu çıkardı.

Claire, Tesla'nın direksiyonunun başına geçtiği anda sokak lambaları yandı. Tabancayı çantasının içine yerleştirdi. Rick Butler'a ihtiyacı yoktu. Esas planı silahtı. Onu Adam'dan bilgi sızdırmak için kullanacaktı. Onu Paul'u öldürmek için kullanacaktı. Verandanın altındaki basamakların altında silaha dokunur dokunmaz içine bir güven duygusu dolmuştu. Artık daha başka ve kolay çözümler var diye geri adım atamazdı. Bu işin üstesinden gelmeliydi. Paul'le kendi başına yüzleşmeliydi. Kocasının hakkında bildiği tek bir şey varsa, o da bir başkasını işe karıştırmasına öfkeleneneceğiydi.

Halkanın içinde başka kimse olmamalıydı.

Claire arabayı çalıştırdı. Anayola çıkmak için U dönüşü yaptı. Lydia'nın evinin önünden geçti. Ön taraftaki odaların ışıkları açılmıştı. Rick'in, Dee'nin eşyalarını topluyor olması, kendisine söylenilenlere kulak verip Lydia'nın kızını güvenli bir yere götürmesi için dua etti.

Bir kez daha neresinin güvenli sayılabileceğini düşündü kendine. Fred Nolan, Rick'in kredi kartlarını takip edebilirdi.

Herifin telefonunu dinletebilirdi. Onu dronlarla, kapalı devre kamera sistemleriyle ya da federal hükümetin şüpheli kişileri gözetlemek için kullandığı her türlü alet edevatla kolayca bulabilirlerdi.

Claire başını salladı. Sürekli konuyu saptırmaya devam edemezdi. Adını adım ilerlemesi gerekiyordu. Lydia'nın silahı elindeydi. İlk adımı atmıştı. İkinci adım USB belleği Adam'dan almaktı. Ankesörlü bir telefonun önünde durup onu arayacaktı. Pazar gecesi idi. Sheila'yla birlikte evde olmalıydı. Ankesörlü telefonlar var mıydı hâlâ? Claire, Adam'ı Lydia'nın telefonundan arama riskini göze alamazdı. Bunun tehlikeli bir hareket olduğunu bilecek kadar *Homeland* dizisi izlemişti. Ajan Nolan ya da Başkomiser Mayhew -ya da her ikisi- Claire'in aramalarını takip etmek için Adam'ın telefonunu dinliyor olabilirlerdi.

Dikiz aynasından, yanıp sönen mavi ışıkları gördü. Claire içgüdüsel olarak polisin yolundan çekilmek için yavaşladı, ama polis arabası da onunla birlikte yavaşladı ve sağa yanaşmak için sinyal verdiğinde polis arabası da sinyal verdi.

"Kahretsin," diye tısladı Claire fazla hızlı gittiğini fark ederek. Hız sınırı otuz beş mil idi, ama o elliyle gidiyordu.

Üstelik çantasında bir silah vardı.

Claire şartlı tahliye edilmişti. Bir silah taşıyordu. Kanında hiç kuşkusuz aldığı ilaçların kalıntıları vardı. Bir polisin görüşme talebini reddetmek kaydıyla şartlı tahliyesinin her bir şartını tek ihlal etmişti.

Arkasındaki polis sirenini çaldı.

Claire yolun sağ tarafına çekti. Ne yapacaktı? Hatta ne bok yiyecekti?

Polis arabası hemen arkasında durmadı. Aksine, önüne geçti ve Tesla'nın çıkışını engelleyecek şekilde yanlamasına park etti.

Claire elini vitese koydu. Geri geri kaçabilirdi. Arabanın yönünü değiştirip gazı kökleyebilirdi ve daha on mil bile gidemeden civardaki bütün polis memurları otobanda peşine düşmüş olurdu.

Polis memuru arabasından çıktı. Kepini başına taktı. Kemerini düzeltti.

Claire, Lydia'nın telefonunu kaptı. Paul, O ne yapacağını bilmiyordu. Ama Claire'de numarası yoktu. Her aradığında ekranda "bilinmeyen numara" diye çıkıyordu.

"Kahretsin," dedi Claire tekrar.

Belki de Paul bu olup bitenlerden haberdardı bile. Polis teşkilatında tanıdıkları olduğunu açık açık belirtmişti. Claire'i kenara çekirip bileklerine kelepçe takılmasını ve bir polis arabasına tıklarak Paul'ün saklandığı yere götürülmesini sağlamak için, tek bir telefonu yeterli olurdu.

Memur ona doğru gelmemişti. Arabasının yanında duruyordu. Cep telefonu ile konuşuyordu. Lydia'nın mahallesinin biraz dışındaydılar. Etraftaki bütün evler karanlıktı. Polis memuru Tesla'nın yanına gelmeden önce, omzunun üzerinden ıssız yola göz attı.

Claire'in parmakları hareketlendi. Lydia'nın telefonunda bir numara çevirdiği sırada, polis memuru alyansı ile arabarın camını tıklattı.

"Alo?" diye cevap verdi telefona Helen, bilinmeyen numaralardan gelen çağrıları yanıtladığında sesinde beliren o alışıldık, korku dolu panikle. Arayan Julia mıydı? Yoksa Lydia mı? Başka bir kara haber mi vardı?

"Anne." Claire ağlamamak için zor tuttu kendi. "Lütfen, anne. Sana çok ihtiyacım var.

16

Lydia'nın, Paul'a karşı harekete geçecek şansı olmamıştı. Paul onu bagajdan çıkarır diye bekleyip durmuştu, ancak o sürekli yol kenarında durup Lydia'nın fotoğraflarını çekiyor, sonra tekrar yola koyulup biraz daha gidiyor, ardından tekrar bir süreliğine durup yeniden yola koyuluyordu. Lydia kendinden geçinceye dek, Paul bu işi beş kez tekrar etmişti.

İlk önce başı hafifçe dönmüştü. Telaşlanacak bir durum değildi, aksine tuhaf bir şekilde zevkliydi. Art arda birkaç kez

esnemmişti. Gözlerini kapamıştı. Kaslarının boşaldığını hissetmişti. Ve sonra da yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme belirmişti. Bagaj sadece sese karşı yalıtımlı değildi.

Paul, bagajın içine nitroz oksit olabileceğini sandığı bir gaz pompalarken, Lydia'nun kulağına ince ıslığa benzer bir ses gelmişti. Kahkaha gazı. Lydia bir keresinde dışkıda yirmi yaş dişini çektirirken kullanmış ve aylarca etkisinden kurtulamamıştı.

Bu gaz insanı tamamen bayıltmuyordu, o yüzden Lydia o noktadan itibaren olayları bölük pörçük de olsa hatırlayabiliyordu. Paul'ün bagajı açtığı andaki sırtışı. Lydia'nın başına siyah bir kukuleta geçirmesini. Kukuletanın altındaki iple Lydia'nun boynuna sıkı bir düğüm atmasını. Ayak bileklerini sıkın kablo bağını kesmesini. Onu zorla yere indirmesini. Yürümesi için itmesini. Lydia'nın ormanın içinde tökezleyerek ilerleyişini. Kuşların sesini duyusunu, serin ve temiz havayı içine çekişini, ayaklarının kuru yapraklara sürtüşünü. Lydia'ya saatlerce sürmüş gibi gelen bir yürüyüşten sonra, nihayet Paul onu sertçe durdurdu. Omuzlarından tutup çevirdi. İleri doğru itekledi. Lydia sonsuz sayıda basamağı tek tek tırmandı. Adımları, kulaklarında sanki silah sesiymiş gibi patlıyordu.

Paul onu bir sandalyenin üzerine ittiği sırada bile, adımlarının sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Lydia'nun kafası güzeldi, ama Paul hiçbir risk alma niyetinde değildi. İlk önce bir ayak bileğini, ardından da diğerini sandalyenin bacaklarına bağladı. Sonra göğsünün etrafındaki zinciri sıkıştırdı. Ellerini tutan kelepçeyi çözdü.

Lydia hareket etmek istiyordu. Denemiş bile olabilirdi, ama onca saat plan yapmasına rağmen ne kollarını kaldırabilmiş ne de elini Paul'ün boynuna denk gelecek şekilde kavisleyebilmişti.

Tek hissedebildiği, sandalyenin bacaklarına sıkıca bağlanmış plastik kabloların bileklerinin derisini kesmesiydi.

Parmaklarının altında bir vinil hissi vardı. Bacaklarının sandalyeye değen kısımlarında bir metal hissi vardı. Yitirdiği duyguları yavaş yavaş yerine geliyor gibiydi. Oturduğu sandalye ağır ve metaldi, Lydia onu ileri geri kıpırdatmayı denediğinde beceremedi çünkü büyük olasılıkla bacakları yere çakılıydı.

Lydia başını yana yatırdı ve duvarın sert ve soğuk baskısını hissetti. Panik içinde her soluk alıp verdiğinde başına geçirilen kukuletanın aşağı yukarı hareket ettiğini hissetti.

Tıpkı arabanın bagajı gibi, Paul sandalyeyi de tutsaklara uygun hazırlamıştı.

Lydia kukuletanın karanlığına dikti gözlerini. Kalın bir eşofman kumaşından yapılmıştı. Alt kısmında büzgülü bir uçkur, lastik ya da ikisi birden vardı. İpin boğazını sıkıca sardığını hissediyordu.

Filmlerde, başlarına kukuleta geçirilmiş insanlar nedense etraflarını görebiliyordu. Kukuletanın kenarından ışığın girebileceği incecik bir aralık bulurlardı ya da malzemesi o kadar ince olurdu ki, etraflarındaki reklam panolarını, batan güneşi ya da onlara tam anlamıyla nerede olduklarını gösteren bir şeyi görürlerdi.

Lydia'nın kukuletasından içeri hiç ışık sızılmıyordu. Pamuklu kumaşı o kadar kalın ve sık dokunmuştu ki Lydia, Paul'un onu başkalarının kafasına geçirmeden önce kendinde denediğinden emin oldu.

Kesin başkaları da olmuştu. Lydia kukuletanın içindeki hafif parfüm kokusunu duyabiliyordu. Kendisi asla parfüm kullanmazdı. Kokunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu; son derece tatlı bir aroması vardı, ancak genç kızların sürüp sürüstürecekleri tarzda bir şeydi.

Paul onu bagajdan çıkardığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Lydia'nın dışıca aldığı kahkaha gazının etkisi sadece yarım saat sürmüş, ama ona günlerce sürmüş gibi gelmişti. Ve üstelik de yüzünde bir gaz maskesi vardı. Dışının, Lydia uyanmasın diye gazın dozunu nasıl azaltıp çoğalttığını dün gibi hatırlıyordu. Bu da, gazın etkisinin çok uzun süreli olmadığını gösteriyordu, yani Lydia ormanda saatlerce yürümemişti. Büyükle olasılıkla, en fazla birkaç dakika yürümüştü çünkü Paul onu sandalyeye bağladığı sırada gaz etkisini kaybetmeye başlamıştı bile.

Lydia bileklerinin etrafındaki kabloları çekiştirdi. Elinden geldiğince hızlı hareket etti, ancak tek parçalanmış bileklerinin derisi oldu.

Lydia odadaki seslere kulak verdi. Uzaklarda bir kuş cıvıltısı duyuluyordu. Dışarıda rüzgâr esiyordu. Arada sırada rüzgârın esintisi ağaçların dallarını hışırdatıyordu. Farklı sesler duymak ümidiyle kulak kesildi: uçak sesi, yoldan geçen araba gürültüsü.

Hiçbir şey yoktu.

Acaba Paul'ün, Claire'in bilmediği bir yerde bir kulübesi mi vardı? Karısından o kadar çok şey saklamıştı ki. Belli ki, sonu gelmeyen para kaynaklarına sahipti. Claire'in ruhu bile duymadan, dünyanın dört bir köşesinde evler satın alabilirdi.

Kız kardeşinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Hiç kuşkusuz, şu an Fuller'ların evinde kaybolmuş bir yavru kuş gibi dört dönmüyordu.

Lydia'nın yine midesi bulandı. Zaten kendi kusmuğuna bulanmıştı. Çişi gelmişti. Korku duymanın ötesinde bir uyuşukluk içindeydi. Kaçınılmaz sonucu, yani Claire'in her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağı, yanlış bir şeyler yapacağı ve sonuçta Paul'ün ikisini de öldüreceği gerçeğini kabullenmek istemedi.

Bu kez her şeyin farklı olacağına inanmayı öyle çok istiyordu ki, ancak Claire fevriydi. Düşünmeden hareket ederdi. Paul'u zekâsıyla alt edemezdi. Lydia da edemezdi ya. Adam ölü taklidi yapmıştı. Bu çok uzun süre planlanarak yapılabilecek bir şeydi ve böyle bir planı gerçekleştirmek için işin içine yalnızca polis kuvvetlerini değil, aynı zamanda ambulans hizmetlerini, hastanenin otopsi servisini ve cenaze evini de katmış olması gerekirdi. Paul en az bir polis memuruyla bir FBI ajanını cepte biliyor olmalıydı. Gerek Lydia, gerekse Claire'den çok daha fazla düşünecek zamanı olmuştu.

Bu "iş" her ne ise, Lydia bir türlü içinden çıkamıyordu. Bütün suçu Claire'e atmaya ve kendi kaçma planına öyle odaklanmıştı ki, Paul'ün neden onu kaçırdığı sorusuna hiç kafa yormamıştı. Lydia'nun ne gibi bir artısı vardı? Neden Claire'i değil de onu kaçırmayı tercih etmişti?

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu.

Lydia gerildi. Odada biri vardı. Kapının önünde duruyordu. Ona bakıyordu. Onu izliyordu. Bekliyordu.

Kapı gıcırdayarak kapandı.

Lydia omuzlarını dikleştirip başını duvara yasladı yemeden

Sert zeminde ilerleyen hafif adımların sesini duydu. Bir hırıltı sandalyesi ters çevrildi. Paul, Lydia'nın karşısındaki sandalyeye durduğunda belli belirsiz bir hava akımı oluştu.

"Paniklemeye başladın mı?" diye sordu.

Lydia alt dudağını ısırды, ta ki kanatıncaya dek.

"iCloud şifresi olarak Dee'nin doğum gününü seçmişsin." Paul'ün sesi sakindi, konuşkandı, sanki karşılıklı öğle yemeği yiyorlarmış gibi. Paul sırtını yaslayınca sandalye gıcırdadı. Dizlerini Lydia'nun dizlerinin arasına sıkıştırıp bacaklarını olabildiğince gerdi. "Korkuyor musun, Liddie?" Bacaklarını biraz daha araladı.

Lydia'nun vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Hızlı hızlı soludukça, başındaki kukuleta yüzünü iyice kavradı. Bu kez açık arazide olmadıkları için çevreden hiç kimse imdadına yetişip onu kurtaramazdı. Paul'ün çok önceden hazır ettiği bir odanın içine tıklmışlardı. Paul onu sandalyeye muhlamıştı. Lydia'nun bacakları ardına dek açıldı. Paul'ün vakti boldu. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi.

"Telefonundaki uygulama sayesinde Claire'in yerini tespit ettim," dedi.

Lydia gözlerini sıkıca kapadı. Dua etmeye çalıştı, ama ilk dizesini bile söyleyemedi. Değiştiremediği bu durumu kabullene-miyordu. Çaresizdi. Claire onu bu işten kurtaramayacaktı. Paul ona tecavüz edecekti.

"Claire senin evindeydi. Claire'in neden senin evine gitmiş olabileceğini biliyor musun?" Şu anda bile sesinde merak vardı, öfke değil. "Rick'i mi uyarmaya çalışıyordu sence? Ona Dee'yi alıp saklanmalarını mı söylüyordu?"

Lydia soruyu düşünmemeye çalıştı çünkü yanıtı apaçık ortadaydı: Claire, Lydia'nun evine gitmemişti. Rick'ten yardım istemek için yandaki eve gitmişti. Lydia'nun hayatının içine sıçtığı yetmezmiş gibi, ailesini de tehlikeye atmuştu.

Paul düşüncelerini okur gibiydi. "Her yıl Dee'nin giderek büyüyüp serpilmesini izliyorum." Yanıt beklememişti. "İki yıl sonra Julia'nın yaşu da olacak."

Lutfen, diye düşündü Lydia. *Lutfen tahmin ettiğim şeyi söyle*. Paul öne doğru eğildi. Kukuletanın arkasından nefesini da yabiliyordu. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Lydia ağzının ucuna gelen haykırışı bastıramadı.

"Çok kolaysın, Liddie. Hep öyleydin zaten." Dizlerini sürekli ittirip sonra geri çekiyordu, sanki bir oyun oynuyorlarmış gibi. "Auburn'de senin için kaldım. Aslında lisansüstü eğitimimi MIT'de de tamamlayabilirdim, ama senin için orada okumaya devam ettim çünkü Julia Carroll'un kız kardeşiyle olmak istiyordum."

Kukuletanın altındaki büzgü gözyaşlarının akmasını engelledi.

"Seni izledim. Seni ne kadar uzun süre izlediğimi Tanrı bilir. Oysa sen sürekli sarhoş ve paspal haldeydin. Yatakhanedeki odan domuz ahır gibiydi. Duş almıyordun. Derslerinde başarsızdın." Paul'ün sesinde bir iğrenme vardı. "Tam senden vazgeçmek üzereyken, Claire ziyaretine geldi. Hatırlıyor musun? Doksan altırın sonbaharıydı."

Lydia hatırladı. Claire yaz olimpiyatlarının hemen ardından kampüsü ziyarete gelmişti. Lydia onu görünce utanmıştı çünkü kız kardeşinin üzerinde, Atlanta Olimpiyatları'nın maskotu Izzy'li bir tişört vardı.

"Claire kampüse girdiği anda etrafını adeta bir ışık seline boğdu. Evden uzaklaşmış olduğuna öyle mutluydu ki." Paul'ün sesi, Claire'den konuşmaya başladığı anda değişmişti. "İşte o an Julia Carroll'un kız kardeşini elde edebileceğimi anladım."

Lydia bu dediklerine karşı çıkamazdı, çünkü her ikisi de, Claire'in kendini resmen Paul'ün kucağına attığıı biliyordu.

Ama yine de Lydia şansını denedi: "Seni aldattı."

"Ben buna aldatma diyemem." Paul'ün sesi umursamazdı. "Öylesine takıldı. Ne olmuş yani? Ben de takıldım, ama sonuçta ikimiz de birbirimize geri döndük."

Lydia, Paul'ün sadece takılmakla kalmadığıı biliyordu. Renklerine göre sınıflandırılmış dosyalarını görmüştü. Fuller'ların evindeki garajdan dönüştürdüğü ölüm odasını görmüştü. Birinin kameranın arkasına geçip sayısız genç kızın tecavüzünü

ceeldürülüşünü kaydedip zamladığını biliyordu, tıpkı o bunnin Paul olması gerektiğini bildiği gibi.

Nihayet o da sınırı aşıp cinayet işleyecek miydi? Lydia'ya bağlayıp başına bir kukuleta geçirmesinin nedeni bu muydu?

'Aslında biliyor musun?' dedi Paul, "Claire'i bir türlü göremedim." Bu gerçek onu hâlâ şaşırtıyormuşçasına güldü. "Ne düşündüğünü bir türlü kestiremem. Asla bir şeyi iki kez tekrarlamaz. Çok fevridir. Bir anı diğerine uymaz. Çılgın, tutkulu ve komik olabilir. Yatakta, her şeyi denemeye açık olduğunu her fırsatta belli ederdi, bu da işin bütün zevkini kaçıyordu, çünkü bazen kendini tutmak, en az koyuvermek kadar eğlencelidir."

Lydia başını salladı. Bunları duymak istemiyordu. Duyduklarını kaldıramıyordu.

"Onu her sıkıştırdığımı sandığımda, heyecan verici bir şey yapardı." Paul yine şaşkın bir kahkaha patlattı. "Mesela, şunu dinle: Bir gün toplantıdaydım ve cepte telefonum çalmaya başladı, arayan numaranın Dunwoody Karakolu olduğunu gördüm. Farklı bir konuyla ilgili olabileceğini düşündüm, o yüzden toplantıdan çıkıp telefonu açtım, ama karşıma Dunwoody Cezaevi'ndeki bir mahkûmun ödemeli aramasını kabul edip etmeyeceğimi soran bir teyp kaydı çıktı. İnanabiliyor musun?"

Paul sustu, oysa Lydia'nın karşılık vermeyeceğinden emindi.

"Arayan Claire'di. Bana, 'Selam, ne haber?' dedi. Sesi gayet normal geliyordu, sanki eve dönerken dondurma almamı söylemek için aramış gibiydi. Oysa kayıtlı mesaj tutuklanmış olduğunu söylüyordu, o yüzden ona, 'Ses kaydında cezaevinde olduğun söylendi bana,' dedim. Ve o da bana, 'Evet doğru, bir saat kadar önce tutuklandım,' dedi. Bunun üzerine ona, 'Hangi suçtan tutuklandın?' diye sordum. Ve bana ne cevap verdi biliyor musun?" Paul öne doğru eğildi. Besbelli keyif alıyordu. "Bana, 'Şokaktaki fahişelere ödeyecek param çıkmadı, onlar da polis çağırdılar,' dedi."

Paul'ün kahkahasında bariz bir memnuniyet vardı. Dizine vura vura güldü.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Lydia'ya.

Lydia öyküye inanmakta zorlanmamıştı, ancak eniştesinin mangal partisinde sohbet halinde değil, başına kukuleta geçirilmiş ve zincirlenmiş halde, ıssız bir kulübedeydi. "Benden ne istiyorsun?"

"Buna ne dersin?" Ayaklarını Lydia'nın bacaklarının arasına öyle bir sıkıştırdı ki, Lydia'nın kuyruk sokumu beton duvara yapıştı. "Sence bunu mu istiyorum?"

Lydia ağzını açtı, ama çığlığının duyulmasına izin vermedi.

"Liddie?"

Ayakkabısının tabanıyla, ayaklarını Lydia'nın bacak arasına sokmaya başladı.

Hâlâ sohbet havasında konuşuyordu. "Julia'nın yerini söylememi ister misin?"

Ayakkabının kösesi derisini keserken bile Lydia ağzını açmamaya çalıştı.

"Yerini merak etmiyor musun, Liddie? Cesedini bulmak istemez misin?"

Kasık kemiğinin etrafındaki derinin iyice gerildiğini hissetti.

"Neler olup bittiğini duymak istediğini söyle bana."

Lydia korkusunu gizlemeye çalıştı. "Neler olduğunu biliyorum."

"Evet, ama sonra olanları bilmiyorsun."

Paul'un sesi yine değişmişti. Bundan hoşlanıyordu. Lydia'nın kıvrandığını görmek hoşuna gidiyordu. Korkusunu bir şeytan gibi içine çekiyordu. Lydia, Paul Scott'un, ona hayatında en son söylediği sözlerin yansımaları duyar gibi oldu: *Bunu istediğini söyle.*

Zihnine doluşan anılardan vücudu titremeye başladı.

"Korkuyor musun, Liddie?" Paul ayaklarını yavaşça kasığından uzaklaştırdı. Lydia bir sariyeliğine rahatlamıştı ki, bu kez Paul'un parmakları memelerinde gezinmeye başladı.

Lydia silkinmeye çalıştı.

Paul'un parmakları Lydia'nın köprücük kemiğine, oradan da koluna yaklaştıkça dokunuşu sertleşti. Başparmağını Lydia'nın kol kasına öyle sıkıca bastırdı ki, Lydia kemiğinin kırılacağını zannetti.

"Lütfen." Lydia sözcüğün dudaklarından dökülmesine engel olmadı. Paul'ün izlemekten hoşlandığı filmleri görmüştü. Teravut ettiği kadınlarla dolu dosyalarını görmüştü. "Lütfen yapma bunu."

"Peki ya bunu?" Paul Lydia'nın memesini kavradı.

Lydia haykırdı. Paul'ün eli memesini mengene gibi kustırmıyordu. Ve sonra daha da sıkıttı. Ve daha da. Parmaklarıyla derisini deşer gibiydi. Acı dayanılmazdı. Lydia aralıksız bağınıyordu. "Lütfen!" diye yalvardı. "Durl!"

Paul, yavaş hareketlerle parmaklarını tek tek gevşetti.

Lydia nefes almaya çalıştı. Etini oyan parmakların etkisiyle memesi zonkluyordu.

"Hoşuna gitti mi?"

Lydia bayılacak gibiydi. Paul durmuştu, oysa Lydia Paul'ün memesini muncıklayan parmaklarını hissedebiliyordu hâlâ. Nefes nefese kalmıştı. Bir türlü soluklanamıyordu. Kukuletası çok dardı. Sanki bir şey boynunu sıkıyormuş gibiydi. Paul'ün eli mi boynundaydı yoksa? Ona dokunuyor muydu? Lydia başını sağa sola çevirdi. Vücudunu sandalyeden sertçe çekmeyi denedi. Göğsünün etrafındaki zincir midesine saplandı. Kalçasını yukarı doğru kaldırdı.

Tıkırtı.

Bir tıkırtı duydu.

Öne arkaya bükülen bir yay.

Paul sandalyeyi mi sallıyordu? Mastürbasyon mu yapıyordu?

Odanın içinde kesif bir idrar kokusu vardı. Lydia altına mı kaçırmıştı? Sandalyesinde kıpır kıpır kıvrandı. Koku boğucuydu. Sandalyesine olabildiğince yapıştı. Kafasının arka tarafını duvara doğru bastırdı.

"Nefes al," dedi Paul. "Derin derin."

Tıkırtı. Gıcırtı. Tıkırtı.

Sprey şişesi. Lydia sesi tanıdı. Sapındaki o küçük yay. İçeriğini sallarken, sıvının çıkardığı o ernaş sesi. Sapını serbest bıraktığındaki o tıkırtı.

"Nefes alıp vermeye devam etmek isteyeceksin," dedi Paul.

Kukuletası ıslanıyordu. Kalın pamuklu kumaş, burnunun ve ağzının üzerinde ağırlık yapmaya başladı.

"Bunu kendime özgü bir basınçlı suyla sorgulama metodu olarak görüyorum."

Lydia olabildiğince havayı içine solumaya çalıştı. Püskürttüğü şey idrardı. Lydia başını diğer yana çevirdi. Paul sprey şişesiyle onu takip etti. Lydia bu kez diğer yana döndü. Paul da peşinden.

"Nefes almaya devam et," dedi.

Lydia ağzını açtı. Paul şişenin başlığındaki ayar düğmesini püskürtmeden akışa değiştirdi. Islak pamuklu malzeme Lydia'nın dudaklarına yapıştı. Kukuleta sınılsıklam olmuştu. Bu kez de pamuklu kumaş burun deliklerini tıkadı. İçini klostrofobi duygusu sardı. Nefessizlikten ölecekti. Islaklığın içinden soluk almaya çalıştı. Ağız burnu idrarla doldu ve deli gibi öksürmeye başladı. Boğulacak gibiydi. İdrar boğazının gerisinden akıyordu. Nefesi kesildi. Paul püskürtmeye ve Lydia başını nereye çevirirse, şişenin açısını o yönde değiştirmeye devam ediyordu. Besbelli onu boğmaya çalışıyordu. Lydia Paul'ün idrarında boğulacaktı.

"Lydia."

Lydia'nın akciğerleri felçti. Kalbi sıkışmıştı.

"Lydia." Paul sesini yükseltti. "Sprey şişesini yere bıraktım. Korkacak bir şey yok."

Lydia korkusuna engel olamıyordu. Tamamen havasız kalmıştı. Ne yapması gerektiğini hatırlamıyordu. Bedeni nasıl soluk alacağını unutmuştu.

"Lydia," dedi Paul.

Lydia boşu boşuna, biraz daha hava solumaya çalıştı. Gözünün önünde şimşekler çakmaya başladı. Akciğerleri patlayacak gibiydi.

"Dışarı ver nefesini," diye öğütledi Paul. "Sadece nefes alıyorsun."

Lydia nefesini daha güçlü bir şekilde içine çekti. Paul yalan söylüyordu. Paul yalan söylüyordu. Paul yalan söylüyordu.

"Lydia."

Ölmek üzereydi. Kaslarını hareket ettiremiyordu. Hiçbir şey çalışmıyordu. Her şey durmuştu, kalp atışları bile.

"Lydia."

Bir yıldız seli gözlerini doldurdu.

"Sıkı dur." Paul midesine öyle sıkı bir yumruk savurdu ki Lydia duvara çarpan metal sandalyenin yamulduğunu hissetti.

Ağız açıldı. Ciğerlerindeki havayı, o ıslak havayı dışarı verdi.

Hava. Havaya kavuşmuştu. Ciğerleri doldu. Kafası doldu. Baş dönüyordu. Midesi yanıyordu. Oturduğu yerde öne doğru yığıldı. Zincir kaburgalarını ezdi. Yanağı dizine çarptı. Kan beyine hücum etti. Kalbi hızla atıyordu. Akciğerleri inliyordu.

Sınısıklam olmuş pamuklu kukuleta yüzünün önünden sarıyordu. Açık duran ağızdan ve burun deliklerinden içeri idrar kokulu bir hava giriyordu.

"Böyle olması ne kadar tuhaf, değil mi?" dedi Paul.

Lydia ciğerlerine hava doldurup solumaya çalışmakla meşguldü. Ne kadar da çabuk pes etmişti. Paul yüzüne çiş püskürtmüştü ve Lydia hemencecik teslim olmuştu.

"Kendini paralama," dedi Paul. "Şimdiye dek hep güçlü olan sen olduğuna inandın, ama değilmişsin demek ki. O yüzden uyuşturucu delisiydin ya. Sana bir tür coşku veriyordu, sanki her şeyi başarabilirmişsin gibi. Ama gel gör ki, uyuşturucu olmadan sen bir hiçsin."

Lydia gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Daha güçlü olmalıydı. Paul'un, zihnini ele geçirmesine izin veremezdi. Paul bu konuda çok başarılıydı. Lydia'ya ne yaptığının çok iyi farkındaydı. Tek yaptığı kameranın arkasına geçip zımlamak değildi.

Olaya dahil olmuştu.

"Mesela Julia, gerçek bir savaşıydı," dedi Paul.

Lydia başını salladı. Bunu yapmaması için sessizce yalvardı.

"Kaseti izledin. Sonuna kadar nasıl cesurca karşı koyduğunu gördün."

Lydia vücudunu iyice gerdi. Bileklerini sabitleyen plastik kabloları sertçe çekti.

"Onun ölümünü izlemeni izledim. Bunu biliyor muydun?" Paul kendisiyle gurur duyar gibiydi. "Söylemem gerekir ki, bayağı sıkı bir şeydi."

Kablolar Lydia'nın etini kesiyordu. Plastik girintili çıkıntılı yüzeyi cildini testere gibi parçalıyordu.

"Annem bile onu arayanlar arasındaydı," dedi Paul. "Babam la ben, onun her sabah çizmelerini ayağına geçirip kendini dışarı atmasını, dere tepe gezip etrafa el ilanları dağıtmasını izlerdik. Herkes Julia Carroll'u aramakla meşguldü, oysa annem onun bizim ahırda olduğundan habersizdi."

Lydia da dere tepe dolaşp ablasını aradığını anımsadı. Bütün şehir halkının ailesinin etrafında nasıl pervane olduğu ve iki hafta sonra da nasıl sırta kadem bastıkları geldi aklına.

"Babam onu benim için hayatta tuttu. On iki gün dayandı. Buna yaşamak denirse tabii." Paul öne doğru eğildi. Paul'ün heyecanını, sanki aralarında duran canlı bir varlıkmuşçasına hissedebiliyordu. "O kadar yakındılar ki, Lydia. Sana ne kadar yakın olduklarını anlatmamı ister misin?"

Lydia çenesini kenetledi.

"Ölmek üzere olan birini düzmenin nasıl bir şey olduğunu sana anlatayım mı?"

Lydia çığlık attı, "Benden ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

Sırada ne olduğunu biliyordu. Claire yerine onu alıkoymuştu, çünkü henüz görülmemiş bir hesabı vardı.

"Yap şunu," dedi Lydia. Uyuşturuculara tutkusu konusunda haklıydı. Her konuda haklıydı. Ona direnecek kadar güçlü değildi. Tek arzusu her şeyin hızlıca olup bitmesiydi. "Yap şu işi de bitsin."

Paul tekrar güldü, ama bu, Claire'den söz ederken attığı o keyifli kahkahasına benzemiyordu. Hari birine acıdığımız zaman attığınız o kahkahalar gibiydi. "Kırk yaşında şişko bir kadına te-cavüz edeceğimi falan mı sanıyorsun?"

Lydia sesindeki alaycılığı hissettiği için kendinden nefret etti. "Kırk bir yaşındayım, seni geri zekâlı orospu çocuğu."

Lydia kendini yeni bir yumruğa, tekmeye ya da sprey şişesine hazırladı, ancak Paul, Lydia'nun hayal bile edemeyeceğinden çok daha korkunç bir şey yaptı.

Kukuletasını başından çıkardı.

Lydia göz kamaştırıcı ışık karşısında gözlerini kapadı. Başını diğer yana çevirdi. Dişlerinin arasından, ılık çalarmuşçasına temiz hava soludu.

Gözlerini sonsuza dek kapalı tutamazsın," dedi Paul.

Gözlerini kısıp odanın içindeki ışığa alışmaya çalıştı. İlk gördüğü şey, yeşil naylon poşetlere sarılı sandalyenin kolçaklarına sabitlenmiş elleri oldu. Sonra da beton zemin. Yere saçılmış yeşek ambalajları. Lekeli bir şilte.

Lydia, Paul'a baktı. Ellerini, oyununu bitiren bir sihirbaz gibi geri uzatmıştı.

Lydia *oyuna* gelmişti.

Etrafta duyduğu sesler, bilgisayarın hoparlörlerinden geliyordu. Ayaklarının altında çatırdayan yapraklar garajın zeminindeydi. Arkasındaki duvar, lekeli beton duvarın ta kendisiydi. Orman içinde, ıssız bir kulübede değillerdi.

Paul onu Fuller'ların evine geri getirmişti.

17

"Bana kocarla aranızdaki ilişkiden bahset," dedi Fred Nolan.

Claire ajanın ukala suratına bakmamaya çalıştı. FBI'ın şehir merkezindeki ofisinde, ufakık bir sorgu odasındaydılar. Claire, ucuz plastik masarın kenarında, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Ayağı kontrolsüzce titriyordu. Odanın içinde saat yoktu. Aradan saatler geçmişti. Claire aradan kaç saat geçtiğinden habersizdi, ancak Paul'a anahtarlığı iade etmek için kendi vermiş olduğu sürenin çoktan aşıldığının farkındaydı.

"Kibar biri miydi? Romantik miydi?" diye sordu Nolan.

Claire yanıt vermedi. Korkudan midesi bulanıyordu. Paul, Lydia'nın fotoğraflarını göndermeyi kesmişti. Onu kontrol altında tutmayı gerektirecek bir nedeni kalmamıştı. Paul endişeli miydi acaba? Öfkeli mi? Claire'in polisle görüştüğünün farkında mıydı? Hırsını Lydia'dan mı çıkarıyordu?

"Ben genelde romantik olmaya çalışırım, ama her defasında işler sarpa sarar," dedi Nolan. "Gül yerine lale alırım. Yanlış tiyatroya bilek avırım."

Claire kustu kusacaktı. Paul'un nasıl bir şiddete başvurabileceğine tanık olmuştu. Sesi soluğu çıkmayınca, kim bilir ablasına neler yapardı?

"Claire?"

Gözleri doldu. Lydia. Lydia'ya yardım etmeliydi.

"Hadi ama." Uzun ve derin bir iç geçirmeden önce, koca bir dakika bekledi Nolan. "Kendi adına işleri zorlaştırıyorsun sadece."

Gözyaşları yanaklarından süzülmesin diye Claire bakışlarını tavana çevirdi. Tesla'yı FBI binasının otoparkına çektiğinde, arabanın saati 18.48'i gösteriyordu. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Günlerden hâlâ pazar olup olmadığını bile bilmüyordu Claire.

Nolan dikkatini çekmek için masaya vurdu. "Bu adamla neredeyse on dokuz yıldır evliydim. Ondan bahset bana."

Claire gözündeki gereksiz yaşları kırpıştırdı. Bunların hiçbirini Lydia'yı geri getirmeyecekti. Peki ya Claire onu geri getirebilecek miydi? Lydia kendi söylemişti: Bir süper kahraman değildi. İkisi de değildi. Odanın bir duvarını boydan boya kaplayan kocaman aynaya çevirdi bakışlarını. Aynada, yorgunluktan bitkin düşmüş ve sol gözünün altı morarmış bir kadının yansıması vardı. Paul yüzünün ortasına yumruk atmıştı. Onu yere sermişti.

Kim bilir Lydia'ya neler yapıyordu?

"Pekâlâ." Nolan tekrar denedi. "Şuna ne dersin bakalım: Hangi takımı tutardı? Kahvesine şeker atar mıydı?"

Claire bakışlarını masaya çevirdi. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Panikleme, bu odadan çıkmasına yardımcı olmayacaktı. Nolan şimdilik iyi polis rolündeydi. Önceden kararlaştırılmış randevusuna istenilen saatte gelmediği için onu tutuklamamıştı. FBI binasına, kendi iradesiyle ona yol gösteren polisi takip ederek gelmişti. Nolan onu binaya buyur ettikten sonra, Claire'e şartlı tahliye kurallarını hatırlatmış, ama onu kelepçelememiş ya da kendisine uyuşturucu testi yapması için şartlı tahliye memurunu aramak dışında herhangi bir konuda tehdit etmemişti.

Yani bu, Nolan'ın temiz olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa Paul'le işbirliği yaptığı mı?

Claire, Lydia'nın başına neler gelebileceğiyle ilgili korkularını ırkenara bırakıp şu an içinde bulundukları havasız odada neler olup bittiğine yoğunlaşmaya çalıştı. Nolan ona USB bellek ya da Fuller'ların eviyle ilgili bir soru sormuyordu. Ondan zorla bilgi sızdırmak için, Claire'i pis bir motel odasına tıkmamıştı. Onu Başkomiser Mayhew ya da Adam Quinn konusunda sıkıştırmıyor veya yağmurlu gecelerde film izlemenin ne kadar eğlenceli olduğundan söz etmiyordu. Kocasıyla olan kahrolası ilişkisi konusunda sorup soruşturuyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Claire.

"Zaman göreceli bir kavram," dedi Nolan.

Claire abartıyla homurdandı. Bu odadan bir an önce çıkmazsa çılgılık atmaya başlayacaktı. Lydia'nın telefonunu sutyeninin içine sıkıştırmıştı. Claire annesini aradıktan sonra, telefonu kapamıştı. Paul'u arayamaz ya da ona mesaj atamazdı. Avukatının telefonu ezberinde değildi. Rick'e Dee'yi alıp olabildiğince uzağa kaçmasını salık verdikten sonra, onu da arayamazdı artık.

Son yirmi dört yılda Claire, Helen'den tek bir kez olsun bir şey istememişti. Böyle bir durumda ondan yardım istemenin iyi bir fikir olacağını nasıl düşünebilmişti?

"Claire?"

Nihayet Nolan'a baktı. "Bu bana aynı soruyu farklı şekillerde beşinci soruşun."

"Eğlendir beni."

"Daha ne kadarlığına?"

"Gitmekte serbestsin." Nolan ona kapıyı gösterdi, ama her ikisi de bunun şartlı tahliye memuruna gitmek demek olduğunu biliyordu, çünkü Nolan kanındaki uyuşturucu miktarını ölçmek istiyordu. Belki de Claire'in arabasında silah bulunduğundan bile haberi vardı. Tabancayı, bagaja saklamak yerine onu sürücü kapısının yarındaki kapı cebine tıkmıştı.

"Tualete gitmem lazım," dedi Claire.

"Sana bir kadın memur çağırayım."

Claire çenesini sıktı. Tuvaleti kullanmak için üç kez izin istemişti. Tam üç kez bir kadın polis memuru onu engelli tuvaletine götürmüştü. Claire ın çılgına yapmasını izlemişti.

"Kendini tuvalete atıp sifonu çekeceğimden mi korkuyorsun?" dedi Nolan'a.

"Belki giysilerinin içinde bazı uyuşturucular saklıyorsundur? Son dönemde ablanla çok fazla takıldın ne de olsa."

Bu kartı daha önce de oynamıştı. Claire blöfünü yememişti ama.

"Bir kadın memur çağırıp üstünü aratmak iyi olabilir bence." Claire'i ter içinde bırakacak kadar uzun süre sessiz kaldı. Tesla'nın içindeki silahı bulmaları umurunda bile değildi, ama Lydia'nın telefonu Paul'le aralarındaki tek iletişim kaynağıydı.

Telefonun şifresi yoktu. Paul'ün ona şifrelerin önemi konusunda ders verdiğini duyar gibi oluyordu.

Nolan avuçlarını masaya vurdu. "Biliyor musun Claire, artık sorularımı cevaplamaya başlasan iyi olur diyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben FBI'ım. Kazanan taraf hep biz oluruz."

"Sürekli bunu söylüyorsun, ama bence bu sözler senin düşündüğün anlama gelmiyor."

"Nolan başını onaylarcasına salladı. "Ortaliğı kızıştırıyorsun demek. Hoşuma gitti."

Claire aynaya bakıp diğer tarafta hangi güçlü Oz Büyücsü'nün onları izlediğini düşündü. İlk tahmini Johnny Jackson'dı. Başkomiser Jacob Mayhew. Hatta belki Paul. Sırf karısını kıvrırken görebilmek uğruna FBI'ın ofisine girebilecek yaradılıştaki biriydi çünkü. Belki de Paul'u buraya davet etmişlerdi.

"Paul ile iyi bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Nolan.

Claire azıcık yumuşamaya karar verdi, çünkü tepkisizlik son beş defadır işe yaramamıştı. "Evet, kocamla iyi bir ilişkimiz olduğunu söyleyebilirim."

"Çünkü?"

"Çünkü beni çok iyi beceriyordu."

Nolan oyuna dahil oldu. "Hayatım boyunca bir Lamborghini kullanmanın nasıl bir his olabileceğini düşünüp durdum." Göz kırptı. "Ben daha çok Pinto'cuyum."¹

1 Ford Pinto, 1970'lerin klasik ve kaza oranı çok yüksek bir araçtı.

Claire fazla alçakgönüllü erkekleri asla çekici bulmazdı. İki taralı aynaya dikti gözlerini. "Paul, Johnny Jackson'ın yakın dostuydu. Onu tanır mısın?"

"Kongre Üyesi mi?" Nolan huzursuzca kıpırdandı. "Elbette. Adını duymayan yok."

"Paul'a çok iyiliği dokundu."

"Öyle mi?"

"Evet." Claire gözlerini aynadan ayırmadı. "Quinn+Scott'a ulyarlarca dolarlık devlet ihalesi bağladı. Bunu biliyor muy-lun?"

"Biliyordum."

Claire bakışlarını bu kez Nolan'a çevirdi. "Bana Paul'le Kong-re Üyesi Jackson'ın ilişkilerinden söz etmek ister misin?"

"Elbette." Nolan'ın sesi tekdüzeydi. "Buradan başlayabiliriz."

Claire ajaru dikkatle inceledi. İfadesinden hiçbir şey anlaşıl-yordu. Korkmuş muydu? Hevesli miydi? "Johnny doksanla-ı başında FBI ajanıydı."

"Doğrudur."

Claire dahasını istiyordu. "Ve?"

"Bu ofiste şimdiye dek çalışmış en boktan ajanlardan biriydi."

"Resmi özgeçmişinde buna benzer bir şey okuduğumu arım-samıyorum."

Nolan omuz silkti. Jackson'ın bir anda aynadan içeri dalıp onu boğmasından korkmuyormuş gibi görünüyordu.

"Kilpatrick ailesinin basın toplantısı boyunca yanlarından ay-rılmadı," dedi Claire.

"Boktan bir ajandı dedim, boktan bir politikacı değil."

Claire adamın ifadesinden bir şey çıkaramıyordu hâlâ. "On-dan pek hoşlanmıyorsun sanırım."

Nolan ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Görünürde iler-leme kaydediyor gibiyiz, ancak konuşmamızın son birkaç daki-kasını düşünecek olduğumda, sanki ben seni sorgulayacağıma rolleri değişmiş gibi görünüyoruz."

"Günün birinde harika bir dedektif olacaksın."

"Umarım." Nolan sırttı. "Sana FBI ile ilgili bir şey söyleyece-ğim."

"Hep kazandığınızı mı?"

"Tabii, orası öyle, bir de teröristler var elbet. Adam kaçranlar, banka soyguncuları, pedofiller –Allah'ın belaları– ama asıl konu, yani FBI'nın esas konusu gündelik tuhaf meselelerdir. Bunu biliyor muydun?"

Claire yanıt vermedi. Belli ki Nolan bu konuşmayı daha önce defalarca yapmıştı.

"Yerel polisler, içinden bir türlü çıkamadıkları ilginç bir şeyler bulurlar ve konuyu bize getirirler, bizler bunun tuhaf olup olmadığına karar veririz. Ve genelde, hemfikir olduğumuzda, mesele tek bir ilginç konu olmaktan çıkar, bir dizi tuhafliğe dönüşür." Nolan işaretparmağını havaya kaldırdı. "Birinci tuhaflık: Kocan kendi şirketinden üç milyon doları zimmetine geçirdi. Yalnızca üç milyon dolar. Bu tuhaf, çünkü para içinde yüzüyorlardı, öyle değil mi?"

Claire başını salladı.

"İkinci tuhaflık." Bir parmağını daha havaya kaldırdı. "Paul ile Quinn üniversiteden arkadaşlar. Okuldayken aynı yatakhaneyi paylaştılar ve mezun olduktan sonra da birlikte bir daire kiraladılar ve Quinn düğününüzde sağdıçtı, ardından da birlikte iş hayatına atıldılar."

Claire tekrar başını salladı.

"Aşağı yukarı yirmi bir yıldır arkadaştlar, oysa Quinn'in yirmi bir yıl sonra en yakın arkadaşının şirketlerini dolandırmaya çalıştığını anlaması bana tuhaf geliyor, hem de sıfırdan birlikte kurdukları bir şirketi. Quinn arkadaşına gidip, 'Hey ahbab, neler oluyor burada?' demek yerine doğrudan FBI'a geliyor."

Olayları anlatış tarzı ortada gerçekten bir tuhaflık olduğunu gösteriyordu, oysa Claire, "Peki," demekle yetindi.

Nolan bir parmak daha kaldırdı. "Üçüncü tuhaflık: Quinn polislere gitmedi. FBI'a geldi."

"Nitelikli suçlar konusunda uzmansınız."

"Web sitemize bakmışsın." Nolan hoşnut görünüyordu. "Ama bir kez daha sorayım: İnsan zilyon dolarlık şirketinden ufakık, önemsiz sayılabilecek bir miktar para çalan arkadaşına böyle mi yapar sence? Onu alt etmek için canevinden mi vurur?"

Nolan'ın sorusu Claire'e farklı bir yanıt getirmişti: Adam, Paul'u FBI'a şikâyet etmişti, demek ki araları iyi değildi. Ya Adam Quinn filmlerden habersizdi ya da filmlerden haberi vardı ve Paul'a kelek atmaya niyetliydi.

"Sonra ne yaptın?" diye sordu Claire, Nolan'a.

"Ne demek şimdi bu?"

"Adam'ın parayla ilgili şikâyetini sen soruşturdu. Quinn+Scott'taki muhasebecilerle konuşmuş olmalısın. Paranın izini sürüp Paul'a ulaştın. Peki ya sonra?"

"Onu tutukladım."

"Nerede?"

"Nerede?" diye tekrarladı Nolan. "Bu komik bir soru."

"Eğlendir beni."

Nolan bir kez daha kıkırdadı. Bu durum hoşuna gidiyordu. "Onu, hemen sokağın aşağısındaki şık ofisinde tutukladım. Ona kelepçeleri kendi ellerimle taktım. Ve onu lobiden yaka paça dışarı çıkarttım."

"Onu faka bastırmuşsun." Hiç beklemediği anda faka bastırıldığında, Paul'ün geride ne gibi şeyler bıraktığını biliyordu Claire. "Bilgisayarına baktın mı?"

"Bir komik soru daha."

"Senin tuhafıkların varsa, benim de komik sorularım var."

Nolan parmaklarıyla masada tempo tuttu. "Evet, bilgisayarına baktım."

Claire başını salladı, ama Nolan'ın zannettiği sebepten ötürü değil. Eğer Adam filmlerden haberdar olsaydı, polisler geldiği sırada, kayıtların Paul'ün bilgisayarında bulunmadıklarından emin olurdu. Çünkü böyle bir durumda Paul'ün ilk yapacağı şey bütün suçu ortağına atmak olurdu. Yani, olay Fred Nolan'ın dediğini doğruluyordu: Demek ki Adam, Paul'ün yan işine dahil değildi.

"Yani ne diyorsun?" diye sordu Nolan. "Kısasa kısas mı Clarice?"

Bu kez birbirlerine düşmanca değil, umutla baktılar.

Fred Nolan'a güvenebilir miydi? FBI'da görevliydi. Ama Johnny Jackson da öyleydi. Belki de Nolan'ın Kongre Üyesi'ni

kötüleme amacı Claire'i konuşturmaktı. Ağzına bir tutam bal çalıp koca kavanozu götürmek için. Ya da belki Nolan dürüst davranıyordu. Paul, her zaman için Claire'e, insanlara güvenmediğini, fazla mesafeli olduğunu söyleyip dururdu.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Claire.

Nolan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Paul ölmeden önce sana bir şey verdi mi?" Anahtarlık. Claire az kalsın kahkaha atacaktı. Demek ki bütün bu muhabbet anahtarlığı sormak içindi.

Claire anlamamış gibi yaptı. "Kocamla benim o akşam ara sokakta yaptığımız şeyle ilgili bir tür cinsel imada mı bulunuyorsun yoksa?"

"Hayır." Claire'in sorusu Nolan'ın oyununu bozmuştu. "Kesinlikle hayır. Sadece cebine bir şey attı mı ya da eline bir şey verdi mi diye sordum. Herhangi bir şey. Küçük ya da büyük olabilir ya da..."

Claire ayağa kalktı. "İğrençsin."

"Dur ya." Nolan da ayağa fırladı. "Pislik yapmaya niyetim yok."

Claire, Büyükanne Ginny'den alıntı yaptı: "Eğer kendini, bir şeyi yapmadığını söylemeye mecbur hissediyorsan, muhtemelen o işi yapmışsındır."

"Oturmanı istiyorum." Nolan oyun oynamıyordu artık. Ses tonunda ne aptalca ne de flört eder tarzda bir ima vardı. "Lütfen."

Claire, sandalyenin üzerinde omurgası baston gibi dimdik halde yerine oturdu. Gücün kendi tarafına meylettiğini hisseder gibiydi. Nolan bütün kartlarını masaya yatıracaktı. Claire onun elini bile görmeden ilk kartın ne olacağını tahmin edebiliyordu.

"O yaşıyor," dedi Nolan.

"Kim, Frankenstein mı?" diye sordu Claire.

"Hayır." Nolan kravatını gevşetti. "Paul. Ölmedi."

Claire, yüzünü şaşkın olmasını umduğu bir ifadeyle astı.

"Kocan sağ."

"Bütün bu saçmalıklarından bıktım, Ajan Nolan." Sesine biraz kibir katmaya gayret etti. "Terbiyesiz olduğunu biliyordum, ama sen acımasızmışsın."

"Üzgünüm." Sanki bunların hiçbiri onun hatası değilmiş gibi ellerini uzattı. "Sana doğruyu söylemeye çalışıyorum. Kocan yaşıyor."

Claire şaşkın bir ifade takınmaya çalıştı, ama çok sahteydi. Başını çevirdi. Mesafeli olmak hep kazandırmıştı. "Sana inanmıyorum."

"Lafı daha fazla uzatmayalım," dedi Nolan. "Sahte ölümüne destek veren biziz."

Claire bakışlarını geri çevirmedi. Paul'un işlediği suçları tüm ayrıntılarıyla bildiğini belli etmemesi gerektiğini hatırladı. "Yani sen bana FBI'nın, üç milyon dolar için kocamın sahte ölümünü kurguladığını söylemeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, sana daha önce söylediğim şey gerçektir. Yolsuzluk suçlamaları geri alındı. Mesele kocanla ortağı arasında halledildi. Ancak ilk şikâyeti araştırırken başka şeylere rastladık. Hem de kayıp paradan çok daha tuhaf şeylere." Nolan ayrıntıya girmedi. "Paul'un ihtiyacımız olan bilgilere sahip olduğunu fark ettik. Patlamaya hazır bilgilere. Ötmeye başlayacak olsa hayatı tehlikeye girerdi ve mahkemede ifade vermesi için ona sağ olarak ihtiyacımız vardı."

Claire'in yanakları ıslanmıştı. Neden ağlıyordu ki?

"Bazı işlere karışmıştı, -kötü adamlarla- kötü işlere," dedi Nolan.

Parmaklarını yüzüne götürdü. Gözyaşları gerçektir. Nasıl olabiliyordu?

"Tanık koruma programına girmek istedi." Nolan, Claire'in bir şey söylemesini bekledi. Claire konuşmayınca devam etti, "Patronlarım, kaçmaya hazırlandığını düşündüler, o yüzden olay gününü önceye çektik. O akşam seninle buluşmaya gelmeden Paul'u almaya gittik, her tarafını maytaplarla -yani içi sahte kanla dolu balonlarla- donattık ve ona ara sokağa gitmesini tembih ettik."

Claire şaşkınlık içinde, yaşlardan ıslanmış parmak uçlarına bakıyordu. Paul için ağlıyor olamazdı. O kadar aptal değildi. Kendisi için mi ağlıyordu? Lydia için mi? Asla gelmeyecek anesi için mi?

Claire başını kaldırıp Nolan'a baktı. Konuşmayı kesmişti. Artık Claire'in bir şey söylemesi, bir soru sorması, bir yorum yapması gerekiyordu.

"Paul'un benimle buluşacağını biliyor muydunuz? Olaya şahit olacağını?"

"Bu anlaşmanın bir parçasıydı zaten." Bu kez başını çevirme sırası Nolan'daydı. "Her şeyin senin gözlerinin önünde olup bitmesini talep etti."

Claire'in elleri yine titremeye başlamıştı. Vücudunun hiçbir yerinin öfkeden, korkudan ya da şu anda hissettiği nefretle aldattılmışlığın karışımından titremediği zamanları özlemişti. "Sağlık görevlileri..."

"Gizli ajanlardı. Dedektif Rayman da aralarındaydı."

"Cenaze evindeki adam?"

"İnsanları, ofislerine vergi müfettişi yollamakla tehdit ettiğinizde neler yapabileceklerini görmek şaşırtıcı."

"Bana cesedi görmek isteyip istemediğimi sordular."

"Paul görmek istemeyeceğini söylemişti."

Claire yumruklarını sıkı. Onu bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordu. "Ya yanılıyor olsaydı ve onu görmek isteseydim?"

"Televizyondaki gibi olmuyor bu işler. Sana ekrandan bir görüntü izletirdik. Ceset genellikle yan odadadır ve üzerinde bir kamera durur."

Claire başını salladı. Böylesi bir üçkâğıdı akli almuyordu. Hepsi Paul'a yardım etmek için. Hepsi ona Claire'siz bir hayat sağlamak için.

"Üzgünüm." Nolan ceketine uzandı. Claire'e bir mendil uzattı. Claire elindeki özerle katlanmış keten kumaşa bakakaldı. Köşesinde Nolan'ın adının baş harfleri işliydi.

Ona, Paul'a söylemek istediği şeyleri söyledi. "Ölümünü izledim. Kollarımın arasındaydı. Vücudu buz gibiydi."

"Böyle berbat bir durumdayken, insan zihni değişik oyunlar oynayabilir."

"Bunları hayal ettim, öyle mi? Her tarafından kanlar fışkırıyordu."

"Tabii, iki maytap dolusu. Bir tanesi de yeterdi aslında."

Ama bıçak..."

"Bıçak da sahteydi. Açılıp kapanan türden. Maytapların etrafındaki plastik en ufak baskıda patlayıverir."

"Ama katil?" Claire adamın boynundaki yılan dövmesini düşündü. "Gerçek gibiydi."

"Gerçekten kötü adamdır. Gizli muhbirlerimden biri, hapse girmemek için her şeyi yapabilecek türden, ufak çapta bir uyuşturucu satıcısı."

Claire elini başına, Yılan Adam'ın az daha boydan boya yaracak olduğu yere koydu.

"Evet, üzgünüm. Kendini biraz kaptırmış olabilir. Ama Paul orijinal metne sadık kalmayınca adamın nevrî dönmüş. Paul'un son aşamada Ninja Kaplumbağa'ya dönüşme sahnesi kesirlikle programa dahil değildi."

Claire mendilin köşesiyle gözlerinin altındaki yaşları sildi. Hâlâ ağlıyordu. Bu gerçekten delilikti. Yas falan tutmuyordu. Neden ağlıyordu peki?

"Ambulans Paul'u aşağıdaki kapalı garaja götürdü," dedi Nolan. "Üzerinde bazı bilgilerin olması gerekiyordu, ama şaşılacak şey: Yoktu." Nolan belli ki işin bu kısmıyla ilgili öfkeliydi hâlâ. "Bana arabasında olduğunu söyledi. Gece karanlığına kadar bekledik. Sadece o ve ben. Gayet uyumlu. Sokakta yürüyüp sıradaki adımlarımızdan bahsediyorduk -kocan olayın bütünü -nünü görme derdindeydi- sonra arabasına gittik ve o torpido gözünü alaşağı ederken, ben, 'Ne haltlar karıştırıyor bu herif? Yoksa benimle oyun mu oynuyor?' diye düşünmeye başladım, o da bana, 'İşte burada,' dedi ve ben de herifin adilik ettiğini düşündüm, çünkü herif zaten aşağılığın önde gideniydi, sonra arabadan çıktı ve ben de şeker bekleyen salak bir çocuk gibi elimi uzatıp beklemeye koyuldum, ama bir de ne göreyim, dallama üzerime saldırıp beni bir anda yere serdi."

Claire, Nolan'ın gözünün etrafındaki sarı-eflatun halkaya baktı.

"Haksız mıyım?" Nolan gözünü işaret etti. "Beni bok çuvalı gibi savurdu. Onu neşeli bir lise öğrencisi gibi hoplaya zıplaya uzaklaştırırken gördüğümde, gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya

başladı. Herif köşeyi döner dönmez bana el kol işaretleri yapmaya başladı." Nolan yüzünde sahte bir sırıtışla zafer işareti yaptı. "Kıçımı güç bela kaldırımın kenarından kazımayı başarıp köşeyi döndüğüm sırada o çoktan gözden kaybolmuştu bile." Nolan hem carı sıkılmış görünüyordu hem de etkilenmiş. "Açıkça söylemem gerekirse, kocarı mutlaka ama mutlaka bulmak istemin tek sebebi bu olmasa da, önemli bir kısmı da bu."

Claire başını salladı. Tüm bunlardan bir anlam çıkaramıyordu hâlâ. Paul neden taruk koruma programına girmek istemişti? Hayatının kontrolünü asla bir başkasının eline bırakmazdı. Taruk koruma programında mimarlık yapmasına izin vermezlerdi. Ne kendi üzerine ne de kariyerine dikkat çekmesine müsaade ederlerdi. FBI'dan başka bir çıkarı olması gerekirdi. Claire bir ayrıntıyı ya da bulmacayı tamamlayacak o son kelimeyi gözden kaçırıyor olmalıydı.

"Bak, biliyorum sana karşı hayvanlık ettim, ancak kocarım müfredat dışı faaliyetlerinden haberdar olup olmadığından emin değildim."

"Zimmetine geçirdiği parayı mı?"

"Yok, o değil. Daha önce de söylediğim gibi, para işi bildiğimiz kadarıyla halloldu. Diğer şeylerden söz ediyorum."

Claire şaşkınlık içinde bakakaldı. O filmlerden haberdar olup da hiçbir şey yapmamış olabileceğini nasıl düşünebilirdi? Ama Nolan filmlerden bahsetmemişti. Sadece Paul'ün kötü işlere karışmış bazı kötü insanlar tanıdığını söylemişti.

"Başka ne gibi işlere bulaşmıştı?" diye sordu Claire.

"Belki de bilmemen daha iyi," dedi Nolan. "Seni her şeyden habersiz bırakmış. Bunun için şükret. Ellerinin titrediğini, gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. Ama sevdiğin adamın, evli olduğunu zannettiğin erkeğin öldüğünü anlamak gerek. O artık yok. Kahretsin, belki de hiç var olmamıştı."

Claire'in bilmediği hiçbir şey söylemiyordu. "Neden peki?"

"Onu bir psikoloğa gösterdik. TANGÜV –yani Mareşal Hizmetlerinin Taruk Güvenliği– sisteme dahil ettikleri herkesin genel bir profilini ister. Davranışlarını önceden kestirmek için bir tür kopya kâğıdı yani."

Claire bir stadyum dolusu psikoloğun bile korasının davranışlarını önceden kestirebileceğinden emin değildi. "Ve?"

"Paul şiddete başvurmayan sınırdaki bir psikopat."

Şiddete başvurmadığı konusunda yanılıyorlardı. "Sınırdaki mı?" diye sordu Claire. Neden bu kelimeye takılmıştı acaba, Claire'i hâlâ sevebiliyorsa eğer, tam bir psikopat olmadığını düşünmek için mi?

"Paralel bir yaşam sürüyormuş. Bir tarafta, harika bir kadınla evli, başarılı bir kariyere sahip ve milyon dolarlık evde yaşayan bir adam var, diğer tarafta ise çok da iyi olmayan bir adam."

"Çok da iyi olmayan," diye tekrar etti Claire. Nasıl da yetersiz bir ifadeydi. "Şiddete meyilli olmadığını düşündüklerini söylemiştin."

"Ama gözüne yumruğu yiyen keriz ben olduğum için, bu şekilde düşünmüyorum."

"O kadar kötü bir insansa eğer, ona neden yardım etmek istediniz?"

"Çünkü gerçek Paul Scott, uzun zamandır hapiste olması gereken çok kötü bir adamın kimliğini biliyor." Nolan aynaya bir göz attı tekrar. "Sana söyleyebileceklerim bunlar. Dosdoğru, lafı uzatmadan. Sistem bu şekilde işliyor. Kötü bir şey yaparsan ve bizi daha kötü bir şey yapmış birine yönlendirirsen seni serbest bırakırız. Ve inan bana, bu çok daha kötü bir şey."

Claire ellerine baktı. Akıllı Paul. Claire'i yalnızca çekim rötuşlarıyla kandırmakla kalmamıştı. FBI'ı da kandırmayı başarmıştı. O iğrenç filmleri iş bilgisayarında bulduklarında, özgürlüğüne kavuşabilmek için, maskeli adamın kimliği konusunda ajanların yüzlerine baka baka yalan söylemişti.

Claire, Fred Nolan'a erinde sonunda kendine soracağı soruyu yöneltti. "Paul'un tanık koruma programına girmek istediğini söyledin. Peki, beni terk mi edecekti? Öylece yanı?"

"Üzgünüm, ama inan bu senin yararına olurdu."

"Adam Quinn, Paul'un bulaştığı diğer konudan haberdar mıydı? Yani kötü adamın kimliğini biliyor muydu?"

"Hayır. Ödünü koparmaya çalıştık. Ama hiçbir fikri yoktu."

Nolan, Claire'in endişesinden yararlanmaya çalıştı. "Neden kocamı aldattığımı anlıyorum. Seni gerçekten hiç hak etmemiş."

Claire de aynı fikirdeydi, ancak Nolan'ın yalanını yakalamıyordu. "Paul kaçmayı planlıyorduydu, neden ara sokakta avcumun içine gizlice bir şey bırakmaya çalışsın?"

"B planı desek?" diye tahminde bulundu Nolan. "Benden erken davranmayı becerebileceğinin garantisi yoktu."

"Konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum." Claire masaya yatırdığı bütün kartları tek tek açacaktı, böylece Nolan olayları onun bakış açısıyla görebilecekti. "Paul'u kötü bir şey yaparken yakaladınız, zimmetine para geçirmekten de kötü. O da size o öcünün kimliğini bildiğini söyledi. Bir tür delil göstermek için seni arabasına götürdüğünden söz ettin, bunun bir tür fotoğraf ya da belge, belki de elektronik bir şey olabileceğini tahmin ediyorum, yani bu kanıt bir şekilde bir kâğıda, bir diske ya da bir flaş belleğe kayıt edilmiş olmalıydı, öyle değil mi? Torpidosuna sığabilecek bir şeye? Ara sokağa gitmeden avucumun içine tıkıştırabileceği ebatta bir şeye?"

Nolan omuz silkti, ama Claire artık yüzünün ifadesinden giderek heyecanlandığını okuyabiliyordu.

"Bana ayrıca, bu öcülle ilgili bilgileri ifşa ettiği takdirde Paul'ün hayatının tehlikeye girmeyeceğini de söyledin."

"Doğru."

"Öyleyse bütün güç elinizdeydi. Paul'ün size, sizin ona ihtiyacınız olduğundan fazla ihtiyacı vardı. Demek istediğim, siz olayı çözmenin peşindesiniz, tamam, ama onun hayatı söz konusu. Hayatının tehlikede olduğunu söylüyorsun. Onu korumak için bütün kaynaklara sahip olan sizlersiniz. Öyleyse sizden neden saklansın ki?"

Nolan aynaya bakmadı, ama bakmış da olabilirdi.

Claire olaya farklı bir açıdan bakmaya çalıştı; Paul'ün açısından.

Paul, Nolan'ın elinden kaçmıştı, ancak suçlu iadesi olmayan bir ada ülkesine gitmemişti. Claire, Paul'ün bir yerlerde zula-
ladığı bol miktarda parası bulunduğu emindi. Hiç kuşkusuz, garajı için Gladlyatör dolapları ısmarlamıştı bile. Claire'le

netikunda konuşurken, zaman kısıtı olmadığından söz etmişti. Ancak bu, neden ortalarda dolaştığını açıklamıyordu. FBI onu bulamıyordu, ama Lydia'nın dediği gibi, ne fark ederdi ki? Paul gayet özgürdü. Tanık koruma programına ihtiyacı yoktu. FBI'a da öyle. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

O USB belleğin içindeki bilginin dışında.

Derme çatma ahşaba vurulan bir yumrukla kapı sarsıldı.
"Claire!"

Claire kapının diğer tarafında öfkeden köpüren avukatının sesini tanıdı. Wynn Wallace, Albay.

"Claire!" Wynn tokmağı çevirmeyi denedi. Kapı kilitliydi.
"Kapa şu kahrolası çeneni!"

"Vekâletini reddedebilirsin," dedi Nolan.

"Bana yalan söylemeye devam edebilmen için mi?"

"Claire!" diye haykırdı Wynn.

Claire ayağa kalktı. "Yanlış soruyu soruyorsun, Fred."

Wynn kapıyı omzuyla açmaya çalıştı. Kapıda derin bir çatlak oluştu.

"Bana doğru soruyu söyle," dedi Nolan.

"Paul ihtiyacın olan bilgiyi sana ifşa etmedi, bu yüzden hayatı tehlikede değil. Deniz kıyısında bir yerlerde olması gerekirdi. Neden ortalarda dolaşıyor?"

Nolan tasmaı dar gelen bir köpek gibi debelendi "Onu gör-dün mü?"

Claire kapıyı açtı.

Wynn Wallace hızla odaya daldı. "Neler oluyor burada?"

Nolan ayağa kalkmaya çalıştı, ama Wynn önünü kesti. "Sen de kimsin?" diye sordu Nolan'a. "Derhal kimlik numaranla şefi-nin adını vermeni istiyorum."

"Claire," diye geveledi Nolan, "gitme."

Claire kapının köşesinden kendini dışarı attı. Sutyenininde duran Lydia'nın telefonunu el yordamıyla buldu. Metal ısınmıştı. Açma/kapama düğmesine bastı. Yalvaran gözlerle ekrana bakıp Paul'dan bir fotoğraf gelmiş olması için dua etti.

"Canikom?"

Claire arkasını döndü. Bir an için hayal gördüğünü sandı. "Anne?"

Helen ağladı ağlayacaktı. "Bütün şehri talan ettik. Bize nereden olduğunu bir türlü söylemediler." Ellerini Claire'in yüzüne götürdü. "Sen iyi misin?"

Claire yeniden titremeye başlamıştı. Kendine engel olamıyordu. Sanki fırtınanın ortasında, plajda duruyor gibiydi. Her şey tokat gibi yüzüne yüzüne vuruyordu.

"Gel benimle." Helen kızının elini tuttu. Claire'e koridor boyunca rehberlik etti. Asansörü beklemediler. Helen onu merdivenlere yönlendirdi. Claire annesinin peşinden giderken bir yandan da telefonu kontrol etti. Gayet iyi çekiyordu. Arayan olmamıştı. Sesli mesaj da yoktu. Sadece bir SMS vardı: Claire telefonu kapattıktan iki dakika sonra gönderilmiş bir fotoğraf. Lydia bagajın içindeydi hâlâ. Yüzünde yeni bir darbe ya da yara izi yoktu, ama gözleri kapalıydı. Neden gözleri kapalıydı?

"Az kaldı," dedi Helen.

Claire telefonu pantolonunun arka cebine koydu. Paul fotoğrafı çekerken Lydia gözlerini kırpmış olmalıydı. Belki de yorgundu. Ya da güneş ışığı girmesin diye gözlerini kapamıştı. Hayır, etraf karanlıktı. Lydia zıtlıyordu. Paul'un istediğini elde etmesini istemiyordu. Olay çıkarmaya çalışıyordu, çünkü Lydia böyleydi işte.

Claire'in dizleri boşaldı. Az kalsın yere kapaklanacaktı. Helen kalan iki katı inmesi için kızına yardım etti. En sonunda giriş katının levhasını gördüler. Helen işaretli kapıdan geçeceği yerde, acil çıkış kapısını kullandı.

Dışarıda çok hafif bir güneş ışığı olmasına rağmen, Claire elini gözlerine siper etti. Etrafına bakındı. Peachtree ile Alexander'in köşesindeydiler. Trafik yoğunlaşmaya başlamıştı.

"Saat kaç?" diye sordu Helen'e.

"Sabahın beş buçuğu."

Claire sırtını duvara dayadı. Neredeyse on iki saattir binanın içindeydi. Bu on iki saat içinde Paul, Lydia'ya neler yapmış olabilirdi, kim bilir?

"Claire?"

Annesinin onu paylamasını bekledi, bir avukat bulup kızını evden FBI'dan kurtarmak zorunda kaldığının bir açıklamasını isteyeceğini düşünüp bekledi.

Onun yerine Helen, Claire'in yanagını okşayıp, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Claire öyle minnettardı ki ne diyeceğini bilemedi. Birinin ona sadece yardım eli uzatmayı teklif etmesinin üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordu.

"Bebeğim," dedi Helen, "halletmeyecek hiçbir sorun yoktur."

Ne kadar da haksızdı, ama Claire başını sallamayı yeğledi.

Helen kızının saçını okşadı. "Seni eve götürmek istiyorum, olur mu? Sana bir çorba pişirir, sonra da yatağa yatırırım, azıcık uyursun, sonra da her şeyi enine boyuna tartışırız. Ya da tartışmayız. Karar senin, bebeğim. Ne yapmanı istersen yanında yım."

Claire yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissetti. Annesine sırtını döndü, aksi halde kollarının arasına yığılıp ona her şeyi anlatacaktı.

"Canıkom?" Helen sırtını sıvazladı. "Ne yapmanı istediğini söyle."

Tam Claire ağzını açıp annesine yapılacak bir şey olmadığını söylemek üzereyken, kendine engel oldu, çünkü yirmi metre ötelerinde tanıdık bir yüzün varlığını fark etti.

Dedektif Harvey Falke. Onu Dunwoody Karakolu'ndan hatırlıyordu. Başkomiser Mayhew, Claire'e Paul'ün izlediği filmle-
rin sahte olduğunu söylemeden önce sabit sürücüyü bilgisayara takması için onu ofisine çağırmişti.

Harvey parmaklıklara yaslanmış duruyordu. Takım elbise ceketinin önü, silahını belli edecek şekilde açıktı. Bu konuda bir çekincesi yoktu. Gözlerini ayırmadan Claire'e bakıyordu. Pos bıyığının altından görünen dudaklarında pis bir gülümseme vardı.

"Claire?" Helen'in sesi daha da kaygılıydı. O da adamı görmüştü. "Kim bu..."

"Tesla otoparkın üçüncü katında duruyor." Arabarın anahtarını cebinden çıkardı. "Onu benim için Marriott Marquis Otel'i'ne götürmeni istiyorum, tamam mı? Konuk otoparkına. Otopark

fişini koltuğun üzerine bırak ve anahtarları da girişteki otomatik ödeme makinesinin altına koy.”

Hayret edilecek şekilde, Helen ondan bir açıklama yapmasını istemedi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yok.”

Gitmeden önce Claire’in elini sıktı.

Claire, annesi FBI binasına girip gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Sonra yolda yürümeye başladı. Köşeye gelinceye dek arkasına bakmamaya zorladı kendini. Işıklardan karşıya geçerken bir taksinin çevresinden dolaştı. Batı Peachtree’den şehir merkezine doğru ilerledi. En nihayet arkasına baktı.

Harvey otuz metre gerisindeydi. Kollarını dirseklerinden kıvrımış koşu pozisyonunda Claire’in huzına yetişmeye çalışıyordu. Ceketini rüzgârdan şişmişti. Beyaz gömleğinin üzerine taşan silahlı oldukça tehditkâr duruyordu.

Claire adımlarını hızlandırdı. Nefesini düzene soktu. Kalp atışlarını kontrol altına almaya çalıştı. Arkasına baktı.

Harvey yirmi metre gerisindeydi.

Lydia’nın telefonu çalmaya başladı. Claire telefonu arka cebinden çıkarıp koşmaya başladı. Ekranda BİLİNMEYEN NUMARA yazıyordu.

“FBI’da iyi vakit geçirdin mi?” diye sordu Paul.

“Lydia iyi mi?”

“Emin değilim.”

Claire tekrar karşı kaldırıma geçti. Yoldan geçen bir araba onu ezmemek için hemen önünde fren yaptı. Şoför camını açıp bağırdı. “Şu USB belleği istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu Claire.

“Lydia iyi. FBI’a neler anlattın?”

“Hiçbir şey. O yüzden o kadar uzun tuttular.” Claire omzundan geriye baktı. Harvey iyice yaklaşmıştı, aralarında on beş metre vardı. “Peşimde bir polis var. Mayhew’un adamlarından biri.”

“Kurtul ondan.”

Claire telefonu kapadı. Koşmaya devam etti. Şehrin bu bölgesini iyi biliyordu, çünkü Atlanta’ya ilk taşındıklarında Flatiron

Binasında çalışmıştı. Claire o işten nefret etmişti. Öğle aralarının uzun yürüyüşlere çıkar, her defasında geç kalır ve işten erken çıkabilmek için patronuyla sürekli flört ederdi.

Claire hızını artırdı. Harvey aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. İriyarı, uzun bacaklı bir adamdı.

Claire, Spring Caddesi'ne çıkan köşeyi döndü. Dörtmala koymaya başladı. Harvey köşedeki binadan dönerken, Claire caddenin diğer ucuna varmıştı bile. Claire ara sokaklardan birine saptı. Omzundan geriye göz attı. Harvey köşeye varamamıştı henüz. Telaş içinde bir kaçış yolu aramaya başladı. En yakın görünen Southern Company Binası'nın yan taraftaki girişiydi. Altı tane camlı kapı ve en dipte geniş bir döner kapı vardı. Claire ilk kapıdan içeri girmeyi denedi, ama kilitliydi. Bir sonrakini denedi, ardından bir sonrakini. Arkasına baktı tekrar. Harvey görünürde yoktu, ama koşmaya devam ediyor olmalıydı, kısa sürede dibinde bitecekti. Claire diğer kapıyı denedi ve en başından beri döner kapıdan girmeyi denememiş olduğu için kendinden nefret etti. Döner kapının ilk aralığndan koşarak içeri attı kendini. Cam kapıyı öyle hızla itti ki kırılacağını sandı.

Giriş katında kartlı geçiş için turnikeler vardı. Resepsiyon masasındaki uykulu koruma görevlisi gülümsüyordu. Claire'in her kapıyı tek tek denediğini ekrandan izlemiş olmalıydı.

"Çok özür dilerim." Claire iyice umutsuz görünmek için sesini birkaç oktav yükseltmişti. "Çok utanarak bir ricada bulunacağım. Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

Koruma gülümsedi. "Güzel bir hanım için her zaman." Masanın altına uzanıp turnikelerden birine geçiş izni verdi. "Analogiden West Peachtree'ye doğru dümdüz ilerleyin. Tuvaletler sağ tarafınızda kalacak."

"Çok çok teşekkürler." Claire hızla turnikeden geçti. Arkasına baktı. Harvey yan taraftaki giriş kapılarının önünden doğrudan geçip gitmişti.

Harvey geri dönmenden önce iki saniye rahatlayacak vakti vardı.

Claire asansör girişlerinden birine gizlendi. Harvey'i görebilmek için başını girişe doğru çevirdi. Harvey binaya yöneldi.

Kilitli kapılardan bir tanesini kendine doğru çekti. Soluksuz kalmıştı. Soluğu cam kapıyı buğulandırdı. Ceketinin koluyla buğuyu sildi. Ellerini gözlerine siper edip lobiye doğru baktı.

Koruma görevlisi kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Claire sırtını asansörün kapısına sıkıca yasladı.

Harvey camdan uzaklaştı. Ama vazgeçip gitmek yerine, döner kapıya yöneldi. Claire iyice gerildi. Koruma görevlisine Harvey'in onu takip ettiğini söyleyecekti. Ve Harvey de ona polis kimliğini gösterecekti. Bu durumda Claire ana girişe doğru koşup sokağa fırlayabilirdi.

Ya da olduğu yerde kalabilirdi.

Harvey döner kapıyı itmedi. Hâlâ dışarıda bekliyordu. Baş sağa doğru dönüktü. West Peachtree'deki bir şeyler dikkatini çekmiş gibiydi.

Claire, Harvey'i rahatsız eden her neyse ona yönelinceye dek soluğunu tuttu.

Asansör aralığından uzaklaştı. Turnikeye doğru gitti. Koruma görevlisine, "Teşekkürler," dedi.

Adam şapkasının kenarına hafifçe vurdu. "Harika bir gün dilerim."

Claire kapıyı iterek açtı. Güvende olmadığını farkındaydı. Spring Caddesi'ne doğru koştu. Sola dönüp Williams'a yöneldi. Ayaklarını çatlak asfalta çarpa çarpa koştu. Çok hafif bir yağmur çiseliyordu. Bir yandan koşarken, bir yandan da arkasını kontrol etti. Yönünü tespit etmeye çalıştı. Sokakta kalmak iyi bir seçenek değildi. Saklanacak bir yer bulmalıydı, ancak civardaki kahveciler henüz açılmamıştı.

Lydia'nın telefonu çaldı. Claire telefona cevap verirken hız kesmedi. "Ne var?"

"Sola dön," dedi Paul. Hyatt Regency'ye git."

Claire hattı açık tuttu. Sola döndü. Uzaktan Hyatt Oteli'ni gördü. Dizleri ağrıyordu. Bacakları sızlıyordu. Koşu bandında koşmaya alışkındı, ama sert asfalt üzerinde dere tepe tırmanmaya değil. Başından ve sırtından ter damlıyordu. Derisine sürtün kotunun bel kısmı canını acıtıyordu. Koşarken telefonu eline

Adı Paul onu nasıl adım adım izleyebiliyordu? Yoksa Mayhew, Harvey'i mi izlettiriyordu? Claire'i kolayca yakalayabilecekleri bir mekâna mı çekmeye çalışıyorlardı?

Hyatt'ın kapısının önündeki üniformalı görevli Claire'ı görür görmez ona kapıyı açtı. Yetişkin bir kadının sabahın altısında üzerinde kot pantolon ve gömlekle koşudan dönüyor olmasını yadırgasa da belli etmedi.

Claire otele girince adımlarını yavaşlattı. İşaretleri takip edecek kadınlar tuvaletine yöneldi. Kapıyı iterek açtı. Bölmelerin boş olup olmadığını tek tek kontrol etti.

Claire en sondaki bölmeye girip kapıyı kilitledi. Klozetin üzerine oturdu. Nefesini güçlükle kontrol ederek, "Lydia ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Sana çılgınlıklarını dinletebilirim."

Claire elini ağzına götürdü. Paul kim bilir neler yapmıştı? On iki saat. Şimdiye kadar Lydia'yı Key West'e, New Orleans'a ya da Richmond'a bile götürmüş olabilirdi. Ona işkence etmiş, onu olanca gücüyle pataklamış ya da onu...

Claire diğer seçeneği kafasından atmaya çalıştı.

"Hatta musın hâlâ?" diye sordu Paul.

Kocasının neler yapabileceğini biliyor olmanın verdiği huzursuzluğu karşı tarafa yansıtmamaya çalıştı. "Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Beni geri arayacağını söylemiştin sen de."

"O kahrolası USB belleğin üzerinden bir TIR kamyonuyla geçeceğim."

Paul, Claire'in bunun yapabileceğini biliyor olmalıydı. Gemi-leri yakmak konusunda asla tereddüt etmezdi.

"Nerede o USB?" diye sordu Paul.

Claire kendisinin aşına olduğu, ama Paul'ün bilmediği bir bölge düşünmeye çalıştı. "Central Avenue'daki Wells Fargo'da."

"Ne?" Paul'ün sesi endişeliydi. "Orası çok tehlikeli bir bölge, Claire."

"Güvenliğim konusunda gerçekten endişeleniyor musun?"

"Dikkatli olmalısın," diye uyardı Claire'i. "Banka tam olarak nerede?"

"Büyük postanenin yanında." Claire, Hayvanları Koruma Derneği'nin evraklarını gönderirken o postaneye sık sık uğradı "Şimdi gidip alıyorum. Bir yerlerde buluşabiliriz ve..."

"Saat sabahın altısı. Banka dokuzdan önce açılmaz ki."

Claire sessizce bekledi.

"Şu an gidemezsin. Tesla'yı o mahallede o kadar uzun sürüyle park edersen arabayı götürürler." Claire, Paul'ün zihninde dönüp duran çarkları duyar gibiydi. "Otelde kal. Saat sekiz buçukta arabayı Hapeville'e sür. Bu şekilde banka açıldığı saatte civarda olursun."

"Peki."

"Dönüş yolunda trafiğe kalacaksın. Yetmiş beşten gel ve seni aramanı bekle." Claire, ona nerede olduğunu nasıl bildiğini sormadı, çünkü belli ki Paul'ün bilmediği bir şey yoktu. "Nolan bana ne yaptığını anlattı."

"Öyle mi?"

Claire konuyu detaylandırmadı, ama her ikisi de Nolan'ın, Paul'ün ona izin verdiği ölçüde bilgi sahibi olduğunu biliyordu. "Bana tanık korumaya girmek istediğini söyledi."

"Bunu asla yapmayacaktım."

"Ölürken seni izlememi istediğini söyledi."

Paul bir an için sustu. "Gerçekçi görünmeliydi. Senin için geri dönecektim. Bunu biliyorsun."

Claire yanıt vermedi.

"Bu işi halledeceğim," dedi Paul. "Hep hallederim, bilirsin."

Claire kısa bir süre soluklandı. Paul'ün sesindeki o yumuşak, güven veren tarza daha fazla katlanamıyordu. Yine de içinin derinliklerinde bir yerde, kocasının her şeyi düzeltmesine dair bir arzu vardı.

Oysa Fred Nolan haklıydı. Claire'in tanıdığı Paul ölmüştü. Hatun diğer ucundaki bu yabancı, bir sahtekârdı. Belki de gerçek Paul Scott buydu ve kocası, arkadaşı, sevgilisi, hepsi bir yalandan ibaretti. Belki de Paul, yalnızca siyah deri maskeyi taktığında gerçek yüzünü gösteriyordu.

"Ablamla konuşmak istiyorum," dedi Claire.

"Bir dakika içinde," diye söz verdi Paul. "Telefonunun şarjı azalmıştır herhalde. Evdeki şarjı yanına aldın mı?"

Claire ekrana baktı. "Yüzde otuzda."

"Git kendine bir şarj cihazı al," dedi Paul. "Tesla'yı da şarj etmen gerekiyor. Peachtree Merkezi'nde bir şarj istasyonu var. Sana uygulamayı indirdim, tek yapman gereken..."

"Lydia ile konuştur beni."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Ver ablama şu kahrolası telefonu."

Önce hafif bir hisırtı, arkasından da hoparlörünün yankısı geldi kulağına.

"Uyan," dedi Paul. "Kız kardeşin seninle konuşmak istiyor."

Claire dişlerini gıcırdattı. Paul onunla bir çocukla konuşmuş gibi konuşuyordu. "Lydia?" dedi Claire. "Lydia?"

Lydia karşılık vermedi.

"Lütfen bir şey söyle Liddie. Lütfen."

"Claire." Sesi boğuk ve öyle cansızdı ki, Claire bir elin göğsünü açtığı ve içinden yüreğini kopartıp aldığını hissetti.

"Liddie," dedi Claire, "lütfen dayan. Elimden geleni yapıyorum."

"Artık çok geç," diye mırıldandı Lydia.

"Hiç geç değil. Paul'a USB belleği vereceğim ve o da seni scrub best bırakacak." Claire yalan söylüyordu. Üçü de bunun yalan olduğunu biliyordu. Claire bir anda öyle bir ağlamaya başladı ki, duvardan destek almak zorunda kaldı. "Azıcık daha dayan. Seni asla terk etmeyeceğim. Sana söz verdim, bir daha asla."

"Seni affediyorum, Claire."

"Böyle söyleme." Claire iki büklüm kıvrandı. Gözyaşları tuvaletin zeminini ıslattı. "Bunu beni gördüğünde söylersin, tamam mı? Bunu her şey bittikten sonra söylersin."

"Seni tüm olanlar için affediyorum."

"Pepper lütfen. Bu işi yoluna koyacağım. Her şeyin icabına bakacağım."

"Park etmez," dedi Lydia. "Ben ölmüşüm zaten."

Paul telefonu masanın üzerine, siyah başlığın yanına bıraktığı sırada gülümsüyordu. Lydia elinin ulaşamayacağı yerde duran telefona bakmadı, onun yerine yanı başında duran sınırlıslam kukuletaya dikti gözünü ve Paul'ün er ya da geç başlığı yeniden kafasına geçireceğini düşündü. Püskürtmeli spreyci şişesi üçüncü kez boşalmıştı. Paul, kolayca işçeyebilmek ve şişeyi doldurabilmek için sürekli su içiyordu.

Paul hazır olduğunda, Lydia'ya şişeyi doldurma sürecini izletiyor, sonra kukuletayı kafasına geri takıyordu ve şişini püskürtmeye başlıyordu. Lydia kendinden geçmeden saniyeler önce elektroşok cihazıyla Lydia'ya akım veriyordu ya da onu deri kemeriyle kamçılıyor, soluksuz kalıncaya kadar tekmeliyordu.

Ve sonra, bütün bu işleme yerü baştan başlıyordu.

"Claire'in sesi iyi geliyordu, değil mi?" diye sordu Paul.

Lydia bakışlarını kukuletadan uzaklaştırdı. Çalışma tezgâhının üzerinde, tıpkı Paul'ün garajındaki gibi bir bilgisayar duruyordu. Metal depolama rafları. Eski bilgisayarlar. Lydia tüm bu ayrıntıları zihnine adeta kazırmıştı, çünkü neredeyse on üç saattir buradaydı -Paul yarım saatte bir ona saati söylüyordu- ve Paul onu şişine boğmaya çalışırken, Lydia'nın aklını kaybetmesine engel olan tek şey, demirbaşların dökümünü bir dua gibi tekrar etmesiydi.

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

"Eminim USB belleğin içinde ne olduğunu merak ediyorsundur Lydia. Ben ona 'kodesten kurtuluş kartı' demeyi tercih ediyorum."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

"Fred Nolan onu istiyor. Mayhew. Johnny. Daha pek çok insan istiyor. Bak sen şu işe. Paul Scott'un elinde herkesin istediği bir şey var." Durdu. "Sen benden ne istiyorsun Liddie?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

Biraz P'ercocet ister misin?"

Bu soru Lydia'yı yarı baygınlık halinden çıkarmaya yetti. İla-
cın acı tadını ağzında duyar gibi oldu.

Paul reçeteli ilaç şişesini gözlerinin önünde salladı. "Bunu
çantanda buldum. Claire'den çalmış olmalısın." Lydia'nın kar-
şısındaki sandalyeye oturdu. İlaç şişesini dizinin üzerine koydu.
"Sürekli ondan bir şeyler çalardın zaten."

Lydia gözlerini şişeye dikti. Aradığı buydu. Claire'e zaten
şimş olmuş olduğunu söylemişti, oysa içinde bir yudumcuk yaşam
belirtisi kalmıştı. Arzusuna teslim olursa eğer, ilacı alırsa, bu ger-
çekten sonu olacaktı.

"Bu ilginç aslında." Paul kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Bana yalvarmanı, mirvet etmeni, kapana kısılmış bir domuz
gibi böğürmeni dinledim ve sen tutmuş, çizgiyi burada mı çeki-
yorsun? İlaça hayır mı?"

Lydia ilacın kendisine sağlayacağı coşkuyu hayal etti. Sürekli
yemek hayal edersen bir süre sonra açlığının geçeceğini okumuş-
tu bir yerlerde. Bu süreçte insan zihni, kendini yemiş olduğuna
inandırıyormuş. Oysa pasta, hamburger ya da kızarmış patates
konusunda işe yaramamıştı asla. *Apple Macintosh, nokta vuruşlu
yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.*

"Hapları sana zorla da yutturabilirim, ama ne zevki kalır ki?"
Paul bir kez daha diziyle Lydia'nın bacaklarını iyice ayırdı. "Ya
da onları başka bir yerine tıkarabilirim. Karına çok daha kolay
karışabilecek bir yerine." Paul derin bir soluk alıp verdi. "Nasıl
bir şey olurdu, merak ediyorum. Bu hapların tamamını şişko ka-
çından içeri sokmak için karışımı kullansam, seni becerdiğime
değer miydi?"

Lydia'nın kafası resmen durmuştu. Şöyle olacağını tahmin
ediyordu. Paul onu zorlayacak, Lydia çok korkacak ya da bütün
fonksiyonları duracak ve her şey bitecekti.

Paul elini Lydia'nın uyluğuna dayadı. Parmaklarını kemigine
sapladı. "Bu acıdan kurtulmak istemez misin?"

Lydia bağıramayacak kadar bitkindi. Paul ne isterse yap-
sındı artık; yumruk, saplama, tokat, elektrikli üvendire, döv-
me demiri, pala. Maskeli adamın elinin altındaki aletlerle neler

yapabildiğini izlemişti. Paul'ün babasının Julia'ya neler yaptığı nı da izlemişti. Paul'ün ne tür işkenceler yapabildiğine ilk elden tanıklık etmişti ve Paul'ün bu filmlerde edilgenlikten öte bir rolü olduğuna emindi.

Paul bundan resmen keyif alıyordu. Onu istediği kadar aşığılasın. Paul'ün Lydia'nın acısı karşısında tahrik olduğu açıkça belliydi. Lydia'nın korkusuyla beslenirken sertleşen organını bacaklarının arasında hissedebiliyordu.

Sıra Paul'ün ona tecavüz etmesine gelinceye dek ölmüş olmayı diledi Lydia.

"Yeni taktik." Paul bacağıının üzerinde duran ilaç şişesini aldı. Onu alet edevatını koyduğu tekerlekli masaya bıraktı. "Bence bundan hoşlanacaksın."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

Paul bilgisayarın yanındaki metal rafların yanında durdu. Lydia'nun endişe düzeyi tavan yaptı, Paul'ün ona korkunç bir şey yapmasından korktuğu için değil, raflara dizili demirbaşların yerini değiştireceği için.

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

O şekilde kalmalıydılar, tam olarak o düzende. Kimse onlara dokunmamalıydı.

Paul ayağının altına bir tabure çekti.

Lydia sevinçten ağlamak üzereydi. Malzemeler güvendeydi. Paul en tepedeki rafa uzanmak istiyordu, disketlerin üzerindeki rafa. Bir kucak dolusu defter indirdi raftan. Onları Lydia'ya gösterdi. Lydia'nın sevinci uçtu gitti.

Lydia'nın babasının defterleri.

"Annenle baban, mektup yazma konusunda bayağı üretkenmiş." Bir kez daha Lydia'nın karşısına oturdu. Defterler kucığında duruyordu. En üstte, Lydia'nın daha önce fark etmediği bir yığın mektup duruyordu. Zarflardan birini Lydia'nın görebileceği şekilde tuttu.

Helen'in elyazısı; titiz, düzgün ve can acıtacak kadar tanıdık.

Zavallı, yapayalnız Lydia. Annen sana bunca yıl içinde ton-bonca mektup yazdı. Bunu biliyor muydun?" Paul başını salladı. "Elbette bunu bilmiyordun. Helen'e, onları sana ulaştırmaya çalıştığını, ancak evsiz barksız olduğunu, sokaklarda yaşadığını ve da rehabilitasyon merkezinde yattığını, ama ben oraya varınca dek senin tedavini sonlandırmadan oradan ayrıldığını anlatıp durdum." Paul mektupları yere fırlattı. "Aslında Helen bana seninle iletişime geçip geçmediğimi her sorduğunda, kendimi kötü hissediyordum, çünkü ona senin hâlâ esrarkeş, işe yaramaz, düzüşken bir şişko olduğunu söylemek zorunda kalıyordum."

Paul'un sözleri aksi tesir yapıyordu. Helen ona yazmıştı demek. O yığının içinde onlarca mektup vardı. Annesi onu umursuyordu hâlâ. Ondan vazgeçmemiştii.

"Helen Dee'ye harika bir annearne olurdu."

Dee. Lydia kızının yüzünü gözünde canlandıramadı. Paul onu elektrikli üvendireyle ikinci kez dağladığında, kızının görüntüleri zihninden silinmişti.

"Acaba Dee ortadan kaybolduktan sonra onu da Julia'yı aradığı gibi arayacak mı, merak ediyorum." Paul başını kaldırdı. "Sen hatırlamazsın ama Julia gittikten sonra Claire yapayalnız kaldı."

Lydia hatırlıyordu. O da aynı şeyleri yaşamıştı.

"Her gece zavallı küçük Claire, Boulevard'daki kocaman evde tek başına, o beş para etmez, boktan annesinin ağlaya ağlaya uyuyakalmasını dinlemek zorundaydı. Hiç kimse Claire'in ağlayıp ağlamadığını umursamıyordu ama, öyle değil mi? Sen bedenindeki her deliği doldurabilme telaşındaydın. O yüzden kendini bana o kadar kaptırdı Liddie. Claire kendini bana kaptırdı, çünkü ben onu, kendini kapıp koyuvermekten kurtardım."

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

"İşte." Paul, Lydia'nın babasının defterlerinden bir tanesini işaret etti. "Baban da Claire'i umursamıyordu. Bütün yazdığı mektuplar Julia'yaydı. Claire çoğunu okudu, en azından üniversiteye gitmeden önce yazılmış olanları. Kendini nasıl hissettiğini tahmin edersin. Annesi, yataktan bile kalkamayacak halde,

alkolikliğin sınırındaydı. Babası, capcanlı kızı karşısında dururken ölen kızına mektuplar yazmakla meşguldü."

Lydia başını salladı. Aslında öyle değildi; yani tam anlamıyla öyle sayılmazdı. Helen kendini düştüğü depresyondan kurtarmıştı. Sam, Claire'le çok ilgilenmişti. Onu alışverişe, sinemaya, müzelere götürmüştü.

"Babası felç geçirdikten sonra Claire'in onu ziyaret etmek istememesine şaşmamalı." Paul defterin sayfalarını karıştırdı. "Onu zorla gönderdim. Gitmezse sonradan pişman olacağını söyledim. Ve o beni dinledi, çünkü beni hep dinler. Ama ilginç olan şu ki, babamı severdim. Bana kendi babamı hatırlatırdı."

Lydia ona bağırarak için dişlerini sıktı.

"Anne babalara pek belli olmuyor, değil mi? Bencil piç kurulan olabiliyorlar bazen. Mesela ben babamla yakın olduğumuzu düşünürdüm, oysa Julia'yı bana haber vermeden kaçırmıştı." Paul başını defterden kaldırdı. Lydia'nın şaşkın ifadesi besbelli hoşuna gidiyordu. "Söylemem gerekir ki, bu durum beni üzmüştü. Bahar tatili için eve dönmüştüm ve ablamı ahırımızda bulmuştum. Tadını çıkaramayacağım bir hale getirmişti onu üstelik."

Lydia gözlerini kapadı. *Apple Macintosh*. Sonraki neydi? Raflara bakmamalıydı. Kendi kendine hatırlamalıydı. *Apple Macintosh*.

"Sam akıllı adamdı. Yani bizim düşündüğümüzden çok daha akıllıydı. Ama Julia'nun cesedini asla bulamazdı, artık onun nerede olduğunu bilen tek ben kaldım bu dünyada, ama babam benim ne numaralar çevirdiğimin farkındaydı. Babamı da biliyordu. Benim de bir şekilde işin içinde olduğumun farkındaydı. Sen bunu biliyor muydun?"

Lydia onca şaşkınlıktan felce uğramış gibiydi.

"Sam dairesine davet etti beni. Beni kandırabileceğini düşündü. Oysa ben, onunla buluşmadan önce biraz araştırma yapmıştım." Babasının defterini, kazandığı bir kupaymış gibi havaya kaldırdı. "Tavsiyem: Eğer birini kandırmaya niyetliysen tiyatro metnini ortalık yerde bırakmayacaksın."

Lydia sandalyenin kolçaklarına sıkıca sarıldı. "Kapa şu kahrolası çeneni."

Paul gülümsedi. "İşte benim küçük savaşçım."

"Ne yaptın babama?"

"Ne yaptığımı biliyorsun bence." Paul defter tomarını karıştırdı. İlk sayfalarına baktı. Bir şey arıyordu. "Bana söylediği saate dairesine gittim. İki yetişkin erkek gibi konuşabilelim diye elimize birer içki koydum. Baban bunu yapmayı severdi, öyle değil mi? Gerçek erkeklerin ve çoluk çocuğun kim olduğundan emin olmayı yanı."

Lydia, Paul'un bu sözleriyle babasını duyar gibi olmuştu.

"Sam votkasını içti. Kendine sosyal içki demeyi tercih ederdi, ama her gece uykuya dalmak için içtiğini biliyoruz, öyle değil mi? Zavallı Claire, tek başında odasında oturmuş, neden ailesinin onun hayatta olduğunu fark etmediğini anlamaya çalışırken, Helen'in yaptığı gibi."

Lydia yutkundu. Tükürüğündeki acı idrar kokusunu hissetti.

"Sarınım votkarın tadı, kadehine attığım uyku ilaçlarının tadını maskeleydi."

Lydia gözlerini kapamak istiyordu. Paul'u zihninden uzaklaştırmak için. Ama yapamadı.

"Başurun düştüğünü gördüm." Paul, Sam'in nasıl uyuyakaldığını taklit etti. "Yanında getirdiğim bez parçalarıyla onu sıkıca bağladım. Uzun halatlar gibi kıvrımıştım onları. Bağlarken elleri o kadar gevşekti ki, daha eğlence başlamadan öleceğinden korktum."

Lydia bütün duyularının Paul'a kilitlendiğini hissetti.

Paul bacaklarını yayarak oturduğu sandalyeye yasladı sırtını. Lydia bakışlarını aşağı çevirmemeye çalıştı çünkü Paul'un ne görmesini istediğini biliyordu. "Birini bağlamak için çarşaf kullanırsan, adli tabip geldiğinde izleri göremez. Demek istediğim, dikkatliysen eğer, çünkü çarşafı düzgün bir şekilde katlamaman gerekir, ben de öyle yaptım çünkü zamanım boldu. Bunu dinlemeni istiyorum Liddie: Babanla çok ama çok zamarım vardı."

Lydia kafayı çizmek üzereydi. Bu kadarı fazlaydı. Paul'un söylediklerini hazmedemiyordu artık.

"Sam uyandığında kaseti birlikte izledik. Hangi kasetten söz ettiğini anladın mı? Hani şu Julia'nın olduğu?" Paul yanaklarını ovaladı. Sakalında batıklar vardı. "Aslında ona bütün kasetleri izlettirme- ıstım, ama komşuların Sam'in çılgınlığını

duyacaklarından korktum. Gerçi alışkındılar her gece uykusun da attığı çığlıklara."

Lydia düzenli soluk alışverişlerinin arasında, Paul'u dinliyordu. Söylediklerini, zihninde belli bir sıralamaya sokarak, anlattıklarını hazmedilebilir cümlelere dönüştürüyordu. Paul babasını ilaçla uyutmuştu. Ona en büyük kızının hınharca öldürülmesini izletmişti.

"En sonunda, Sam'e, babamla birlikte Julia'nın cesedini nereye fırlattığımızı söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Ne zaran olurdu, öyle değil mi? Nasılsa öleceğini biliyorduk." Paul omuz silkti. "Belki de ona söylemeliydim. Yıllar sonra kendi kendine sorduğun sorular vardır ya, bu da onlardan biri. Demek istediğim, Sam mahvolmuştu zaten, öyle değil mi? Tek istediği kızının nerede olduğunu öğrenmekti ve ben de cevabını biliyordum, ama bir türlü dilim varıp da söyleyemedim."

Lydia, Paul'a karşı öfkeden kudurması gerektiğini biliyordu. Onu öldürmeye çalışmalıydı. Ancak hareket edemiyordu, Akciğerleri idrarla doluydu. Midesi ağırdı. Tüm bedeni sancılar içindeydi. Paul'un ona elektrik verdiği yerlerde, kollarında şerit halinde yanıklar vardı. Alnundaki kesik iyice açılmıştı. Çatlayan dudakları ikiye yarılmıştı. Kaburga kemikleri o kadar çok darbe almıştı ki, birer bıçağa dönmüş gibiydi.

"Nembutal kullandım. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Can çekişen hayvanları uyutmakta kullanılır. Sam de can çekişiyordu zaten, özellikle de kaseti izledikten sonra." Paul aradığı defteri bulmuştu. "İşte burada." Lydia görebilsin diye sayfayı havaya kaldırdı. Alt tarafı yırtılmıştı. "Taradık geliyor mu?"

Babasının intihar notu defterinden kopartılmış sayfalarından birine yazılmıştı.

Lydia'nın zihninde babasının titrek elyazısıyla yazdığı sözcükler canlandı:

*Bütün güzel kızlarıma, sizi yüreğimin her hücresiyle seviyorum.
Babacığınız*

"İyi bir mesaj seçmiştim bence. Ne dersin?" dedi Paul. Defteri kucağına bıraktı.

Ponu aslında Claire için seçtim, çünkü bu elbisenin özelliği, insanın içini gerçeği yansıttığını düşünüyordum. Sam'in bütün güzel kızları. Sen asla güzel olmadın Lydia. Ve Julia, onu baba arada sırada ziyaret ettiğimi söylemişim sana. O da güzel değil mi. Yıllar içinde çürüdüğünü izlemek acı verici. Onu en son gördüğümde çürümüş bir sürü kemikten ve pislik içindeki çam ağaçlardan ibaretti, bir de şu sürekli koluna taktığı o aptal bileziklerden. Hatırlıyor musun onları?

Halka bilezikler. Julia kaybolduğu gece sol kolunda halka bilezikler vardı, saçında da kocaman siyah bir fiyonk. Kıyafetini tanımlamak için Lydia'nın bağcıklı ayakkabılarını ödünç almış ve zaten kendisine daha fazla yakıştığını söylemişti.

Birden, Lydia'nın ağzında fazlaca salya birikti. Yutkunmayı denedi ama boğazı kasıldı. Öksürmeye başladı.

"Julia'nın nerede olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Paul. "Sizi gerçek anlamda altüst eden buydu. Kayboluşu değil, olası ölümü değil, asla bilememek. Julia nerede? Ablam nerede? Kızım nerede? Bilememekti sizin tek tek mahvınıza sebep olan. Geçmiş geçmişte kalır düşüncesiyle hareket etmeyi seven o kaltak Büyükarne Ginny'nin bile."

Lydia düşünceleri arasında gidip gelmeye başladı yine. Artık Paul'u dinlemenin bir yararı yoktu. Bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Dee ve Rick onu sevmişti. Helen ondan hiç vazgeçmemişti. Claire'i affetmişti. İki gün önce, biri ona bütün işlerini yoluna koymak için kırk sekiz saati olduğunu söylese paniklerdi, ama fark etti ki, düşünecek olduğunda önemsedığı tek şey ailesiydi.

"Arada sırada Julia'yı ziyaret ederim." Paul, sözlerinin etkisini ölçmek için Lydia'nın ifadesini inceliyordu. "Ölmeden önce son bir dilek hakkın olsa, Julia'nın nerede olduğunu bilmek istemez miydin?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı.

"Sana babanın güncesinden bazı bölümler okuyacağım ve sonra seni yine sırlıslam edeceğim, tam olarak..." Saatine baktı Paul, "yirmi dakika sonra desek?"

Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi disk yazıcı.

Paul defteri kucasına, diğerlerinin üzerine koydu. Yüksek sesle okumaya başladı: "Annenle birlikte, seni karların içinde ilk yürüttüğümüz günü hatırlıyorum. Seni değerli bir armağan gibi sarp sarmalamıştık. Atkını, başının etrafına o kadar çok dolamıştık ki, tek görünen, ufak pembe burnundu."

O sesi. Paul, Lydia'nın babasını tanıyordu. Onunla saatlerce sohbet etmişliği vardı –hatta son saatine kadar– ve Sam'in kaleme aldığı sözcükleri, tıpkı onunkine benzer ağır ve ağıdalı bir ses tonuyla okumayı beceriyordu.

"Seni babaannen Ginny'ye götürüyorduk. Tabii ki annen, bu özel ziyaretten pek mutlu değildi."

"Evet," dedi Lydia.

Paul başını defterden kaldırdı. "Evet ne?"

"Ver şu Percocet'i bana."

"Tabii." Paul defterleri yere attı. Sprey şişesinin kapağını gevşetti. "Ama önce onu hak etmen gerek."

19

Claire dirseklerini dizlerine yaslayıp başını avuçlarına dayamış halde klozetin üzerine oturdu. Ağlamaktan içi dışına çıkmıştı. Bedeni tamamen boşalmıştı. Kalbi bile göğsünün içinde atmakta güçlük çekiyordu. Bu ağır kalp atışları resmen canını acıyordu. Her nabız atışında beyni sessizce şu sözcüğü mırıldanıyordu: Lydia.

Lydia.

Lydia.

Ablası umudunu yitirmişti. Claire bunu, Lydia'nın kesin bir teslim olmuşluktan başka bir duygu yansıtmayan sesinden anlamıştı. Paul ona nasıl kötü bir şey yapmış olabilirdi ki, Lydia kendini ölmüş addediyordu?

Bu sorunun yanıtını düşünmek, Claire'ı daha derin bir karesizlikle düşürmekten başka işe yaramıyordu.

Başını tuvaletin soğuk duvarına yasladı. Gözleri kapalıydı. Kırıklıktan sarhoş gibiydi. İşin gerçeği, kendisi de her şeyden vazgeçmek istiyordu. Bunu varlığının her hücreleriyle arzuluyordu. Ağzı kupkuruydu. Gözleri buğulanmıştı. İki kulağı da rahatsız edici şekilde çınlıyordu. Sorgu odasında uyumuş muydu? Paul onu yumrukladıktan sonra baygın kaldığı süreyi uykudan sayabilir miydi?

Claire'in tek bildiği, neredeyse yirmi dört saattir ayakta olduğuydu. En son Lydia ona yumurtalı ekmek pişirdiğinde bir şeyler yemişti. Sözüm ona o Hapeville'deki bankaya gitmesine daha iki buçuk saat vardı. Peki ne için? USB bellek Adam'daydı. Claire'in esas konuşması gereken oydu. Quinn+Scott'un ofisi on sokak ötedeydi. Adam birkaç saat sonra sunum için orada olacaktı. Claire, Hyatt'ın tuvaletinde oturmak yerine, ofisinin kapısının önünde onu bekliyor olmalıydı. Eğer Claire'in Hapeville yalanı ona zaman kazandırmak için uydurulduysa, dört ya da beş anlamsız saati daha vardı.

Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Zihni, alışıldık döngüsünde dönmeyi reddediyordu. Mayhew. Nolan. Kongre Üyesi. Silah.

O silahla ne halt edecekti? Az önceki bütün o belirginlik uçup gitmişti. Claire, Lydia'nın tabancası aldığı anda hissettiği o çelik gibi azmini yeniden alevlendiremiyordu. Gerçekten de Paul'u vurabilir miydi? Aslında sorulması gereken soru şuydu; geçekten de onu vurup isabet ettirebilir miydi? Bir Annie Oakley¹ sayılmazdı. Onu vurmak için iyice dibine girmesi gerekirdi, bir yandan da Paul'un silahı elinden alabileceği kadar yakınında olmamalıydı.

Ve başına hedef almalıydı çünkü yeterli mermisi yoktu.

Tuvaletin kapısı açıldı. Claire içgüdüsel olarak ayaklarını havaya kaldırıp klozetin üzerine tünedi. Seramik yer karolarının üzerinde, yumuşak tabanlı bir ayakkabının hafif adımlarını duydu. Harvey olabilir miydi? Claire böylesine iriyarı bir adamın daha ağır adımları olması gerektiğini düşündü. Tuvalet

1 Amerikalı keskin nişancı ve gösterici. (ç.n.)

bölmelerinden birinin kapısı açıldı, sonra diğeri, ardından diğeri... ta ki Claire'ın kapısı tıklatılana kadar.

Claire ayakkabıları tanıdı. Tuvalet bölmelerini tek tek kontrol eden ortopedik mokasenler. Üzerine bulaşan eski dergilerin ve gazetelerin tozunu göstermeyen bej rengi pantolon.

"Anne," Claire kapıyı açtı. "Ne yapıyorsun burada? Nasıl buldun beni?"

"Seni takip eden heriften kurtulup binanın arka tarafından içeri daldım."

"Ne yaptın, ne yaptın?"

"Bir adamın, senin peşinden koştuğunu gördüm. Dolaşıp binanın diğer tarafından çıktım ve ellerimi çırparak dikkatini çekmeye çalıştım ve..." Helen kapıya yaslanmıştı. Alı al moru mordu. Soluksuz kalmıştı. "Ana girişten geçmeme izin verdiler. Yan taraftaki girişin güvenlik görevlisi bana az önce binadan çıktığını söyledi. O kadar hızlı koşuyordun ki, az kalsın izini kaybedecektim, ama otelin önündeki kapı görevlisi bana burada olduğunu söyledi."

Claire inanmaz gözlerle annesine baktı. Helen'in üzerinde mavi desenli ipekli bir bluzla gösterişli bir kolye vardı. Bu haliyle bir imza gününe ev sahipliği yapması gerekirdi, Atlanta şehir merkezinin sokaklarında koşuşturması değil.

"Arabanın yerini değiştirmemi istiyor musun hâlâ?" diye sordu Helen.

Claire başını olumsuzca salladı, ama sadece Helen'in ne yapmasını istediğini bilmediği için.

"Paul'un zimmetine para geçirmekle suçlandığını biliyorum." Helen, Claire'in karşı çıkmasını beklermişçesine durdu. "Şu Ajan Nolan denilen adam dün öğleden sonra eve geldi. Başkomiser Jacob Mayhew da Nolan gider gitmez damladı."

"Haberim var," dedi Claire ve annesiyle bu ufacık gerçeği paylaşıyor olmak bile ona iyi geldi. "Paul kendi şirketinden üç milyon dolar çaldı."

Helen afallamış görünüyordu. Üç milyon dolar annesi için çok büyük paraydı. "Geri ödersin. Yanuma taşınırsın. Okulda sanat öğretmenliği yapmaya başlarsın."

Claire güldü, annesi olayı ne kadar da basite indiriyordu.

Helen dudaklarını sıkı. Olup bitenleri öğrenmek istediği spaktı, ama onun yerine, "Seni yalnız bırakmamı ister misin?" dedi. "Yoksa yardımına ihtiyacın var mı? Ne yapmamı istediğimin söyle."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Claire, bir gerçeği daha paylaşarak. "İki saat içinde Hapeville'e doğru yola çıkmalıyım."

Helen nedenini sormadı. Sadece, "Pekâlâ. Başka?" demekle yetindi.

"Tesla'yı şarj etmem lazım. Bir de iPhone şarjına ihtiyacım var."

"Çantamda bir tane var." Helen kahverengi deriden ve askısına çiçekler işlenmiş süslü çantasının fermuarını açtı. "Berbat görünüyorsun," dedi Claire'e. "En son ne zaman yemek yedin?"

Lydia da ona iki akşam önce aynı şeyi sormuştu. Claire, ablasının kendisiyle ilgilenmesine izin vermiş ve Lydia'yı resmen Paul'ün esiri etmişti. Pazarlık aleti. Kurbanı.

"Canıkım?" Helen telefon şarjını elinde tutuyordu. "Gel lobiye gidelim ve sana yiyecek bir şeyler alalım."

Claire, annesini onu tuvaletten çıkarmasına izin verdi, tıpkı FBI'daki sorgu odasından çıkarmasına izin verdiği gibi. Helen onu otel lobisinin arka masalarından birine götürdü. Burada çok sayıda geniş kanepelerle bol yastıklı koltuklar vardı. Claire en yakınıdakine resmen yığıldı.

"Sen burada kal," dedi Helen. "Ben de lokantadan sana bir şeyler getireyim."

Claire başını koltuğa dayadı. Helen'den kurtulması gerekiyordu. Lydia'nın başının belada olmasının tek nedeni, Claire'in onu Paul'ün çılgınlıklarına dahil etmesiydi. Annesinin de aynı kazaya kurban gitmesinc izin vermeyecekti. Bu olaydan herkesi kurtaracak bir plan bulmalıydı. Paul ıssız bir yerlerde buluşmak isteyecekti. Claire, ona karşı teklifte bulunacağı bir yere karar vermeliydi. Etrafının kalabalık olacağı açık bir alan. Bir alışveriş merkezi. Claire, Phipps Plaza'nın içindeki bütün havalı mağazaları biliyordu. Kendini, kolunda sıra sıra elbiselerle Saks'ın deneme odalarından birine doğru giderken hayal etti. Onları tek tek

denemesi gerekiyordu çünkü bazı markaların kalıpları eskisine göre daralmıştı ya da belki, günde dört saat tenis oynamayı kestiğinden beri Claire kilo almaya başlamıştı. Yeni gelen Prada çantalara bakmak istiyordu, ancak sergilendikleri yer parfüm reynonuna fazla yakındı ve kokular Claire'in alerjilerini azdırıyordu.

"Tatlım?"

Claire başını kaldırdı. Etrafındaki ışık değişmişti. Manzara da öyle. Helen yarı başındaki kanepede oturuyordu. Elinde bir kitap vardı. Yerini kaybetmemek için okuduğu sayfaya başparmağını bastırmıştı.

"Bir buçuk saat kadar uyumanı istedim," dedi Claire'e.

"Ne?" Claire panik içinde doğruldu. Bakışlarını lobide gezdirdi. Etraf kalabalıklaşmıştı. Resepsiyon görevlileri tam kadro çalışıyordu. Halının üzerinde gidip gelen bavulların tekerleklerine baktı. İnsanların yüzlerine. Jacob Mayhew yoktu. Harvey Falke da.

"Bana iki saat vaktin olduğunu söyledin." Helen kitabını çantasına koydu. "iPhone'unu şarj ettim. Tesla, Peachtree Center Caddesi'ndeki şarj ünitelerinden birine takılı. Çantanı yanı başında duruyor. Arabanın anahtarını fermuarlı göze koydum. Şurada temiz çamaşır da var." Önlerindeki sehpayı işaret etti. "Yemeğin sıcak hâlâ. Bir şeyler yemelisin. İyi gelecektir."

Claire bakışlarını sehpaye çevirdi. Annesi ona kocaman bir fincan kahveyle tavuklu bir sandviç almıştı.

"Hadi ye. Zamanın var daha."

Annesi haklıydı. Midesine kalori değeri olan bir şeyler girmeliydi. Kahveyi kaldırabilirdi. Ama sandviçten emin değildi. Claire plastik bardağın kapağını kaldırdı. Helen, kahvenin içine tam da Claire'in sevdiği miktarda süt eklemişti.

Bir peçete alıp kızının kucağına serdi. "O tabancaya 38'lik mermi doldurman gerektiğini biliyorsun değil mi?" dedi.

Claire kahvesinden bir yudum aldı. Annesi Tesla'nın içine girmişti. Kapının kenarında duran silahı görmemesine imkân yoktu.

"Onu da çantana koydum. Sokağın ortasında park etmiş bir arabanın içinde silah bırakmak doğru gelmedi. Şehir merkezinde mermi satan bir yer bulamadım, aksi halde alıp getirirdim."

Claire kahvesini sehpaye bıraktı. Sırf elleri bir durmasın diye, sandviçin ambalajını açtı. Kokusunun midasını bulandıracağını sandı, ancak çok acıkmış olduğunu fark etti. Kocaman bir ısırtık aldı.

"Hakkıhıyar aradı beni," dedi Helen. "Kasetten haberin olduğunu biliyorum."

Claire lokmasını yuttu. Fuller'ların arka bahçesinde attığı çığlıklardan tahriş olmuş boğazı ağrıyordu hâlâ. "Bana Julia konusunda yalan söyledin."

"Seni korudum. Arada fark var."

"Bilmeye hakkım vardı."

"Sen benim çocuğumsun. Ben senin annenim." Helen kararlı görünüyordu. "Üzerime düşeni yaptığım için senden özür dilemeyeceğim."

Tam, Helen'in yeniden görev başında olmasının ne kadar rahatlatıcı olduğuyla ilgili iğneleyici bir yorum yapacakken, Claire son anda kendine engel oldu.

"Sana kaseti Lydia mı izletti?"

"Hayır." Ablasının bir daha hiçbir şey için suçlanmasını istemiyordu. "İnternette buldum. Ona gösterdim." Lydia'nın telefonu. Helen arayanlar bölümündeki yabancı numarayı fark etmişti. "Lydia'nun telefonunu aldım. Benimki hırsızlık sırasında çalındı. Bir telefona ihtiyacım vardı, o yüzden onunkini aldım."

Helen daha iyi bir açıklama için onu zorlamadı, büyük olasılıkla kızlar henüz çocukken sayısız hırsızlık vakası incelediğinden. Yalnızca, "İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyiyim. Teşekkürler." Annesinin omzunun üzerinden baktı, çünkü gözlerine bakacak cesareti yoktu. Claire, Lydia'nın başına gelenleri Helen'e anlatamasa da, ona Dee'den söz edebilirdi. Annesi bir annearneydi. Bir ümit Paul'tin onu asla bulamayacağı bir yere gizlenmiş güzel ve başarılı bir toruna sahipti.

Bunun da anlamı, şu an Helen'in de onu bulmaması gerekiyordu.

"Biraz önce, Wynn'le ben, nerede olduğunu bulmaya çalışırken, babanın bana söylediği bir şey geldi aklıma," dedi Helen. Çantasını kucağına aldı. "Çocukların daima farklı ebeveynlere sahip olduğunu söyleduğu ayta ailede olsalar bile."

Aile. Ne çok şey yaşamışlardı. Claire, vicdan azabının göğsüne bir ağırlık gibi çöktüğünü hissetti.

"Julia küçükken," diye devam etti Helen, "ve sadece üçümlük varken. sanırım oldukça iyi bir anneydim." Güldü, çünkü belli belli bu anı onu mutlu etmişti. "Sonradan Pepper aramıza katıldı. Öyle yaramazdı ki, ama onunla geçen her anın tüm zorluklarını, düş kırıklıklarını severdim çünkü son derece aksi ve iradeli bir çocuktuk, sürekli Julia'yla kapışırdu."

Claire başını salladı. İki ablasının bağırış çağırış kavgalarını hatırlıyordu. Kavgaya etmeden birkaç saatten fazla duramayacak kadar çok benziyorlardı birbirlerine.

"Ve sonra sen geldin." Helen tatlı tatlı gülümsedi. "Ablalarına kıyasla öyle kolay bir çocuktun ki. Sessiz ve şirindin, babanla ben gece yarısına kadar uyanık kalır, birbirinizden ne kadar farklı olduğunuzu konuşurduk. 'Bebekleri hastanede karıştırmış olmadıklarından emin misin?' derdi baban. 'Belki de şehir hapis-hanesine uğrayıp gerçek çocuğumuzun kamuya zarar vermekten tutuklanıp tutuklanmadığına bakmalıyız?'"

Claire gülümsedi, çünkü bu tam da babasının söyleyeceği türde bir şeydi.

"Her şeyi izlerdin. Her ayrıntıyı fark ederdin." Helen başını salladı. "Seni mama taburene oturturdum, her hareketimi dikkatle incelerdin. Öyle meraklıydın ve insanlarla öyle iyi geçinirdin ki -sinirli insanlarla, tutkulu insanlarla ve yorucu insanlarla- bir gün kaybolacağından korkardım. Bu yüzden küçük gezintilerimize seni de götürürdüm. Hatırlıyor musun?"

Claire unutmuştu, ama Helen söyleyince hatırladı. Annesi onu Atlanta'daki sanat müzelerine ve kukla gösterilerine götürmüştü. Hatta onunla birlikte talihsiz bir seramik kursuna bile katılmıştı.

Sadece ikisi. Pepper'ın, bin bir zahmetle şekil verdikleri çömleği mahvetmesine izin veremezlerdi. Ya da Julia'nın, ataerkil yapısını eleştirdiği kukla gösterisinde keyiflerini kaçırmalarına.

"Sana on üç yıl boyunca gerçekten iyi bir anne oldum," dedi Helen. "Ve sonra beş sene boyunca gerçekten kötü bir anneydim,

çımırın n zamandan beri, beni yeniden iyi bir anne olarak yarı-
men için didinip durdum.”

Claire, son yirmi senedir Helen’le bu konuşmayı yapmaya ya-
can alıyor ya da bundan kaçınıyordu, ama şu an buna devam
ederlerse altüst olacağını biliyordu.

Bu yüzden, “Paul hakkında ne düşünüyordun?” diye sordu.

Helen parmağındaki yüzüğü çevirdi. Paul yanıyordu.
Claire’in bu hareketi tek yapma nedeni, yıllardır annesini, kendi
yüzüğünü çevirirken izlemesiydi.

“Duygularım incinmeyecek. Gerçeği öğrenmek istiyorum,”
dedi Claire.

Helen hiç çekinmeden konuştu. “Babana Paul’ün bir pavur-
yaya benzediğini söylemiştim. Leşçil hayvanlardır. Kendi ka-
buklarını oluşturma kabiliyetlerinden yoksundurlar, bu yüzden
terk edilmiş kabuklar buluncaya dek ortalıkta dolarurlar, bulun-
ca da içine girerler.”

Claire annesinin haklı olduğunu herkesten iyi biliyordu. Paul
onun kabuğuna taşınmıştı, kederli ailesi tarafından terk edilmiş
olan kabuğa.

“Yarım saat içinde Hapeville’e gitmek için yola çıkmalıyım.
Cüceler Evi’nin yakınlarındaki bir bankaya. Yani orada olduğum
görülmeli, ama aslında başka bir yere gitmem lazım.”

“Hangi banka?”

“Wells Fargo.” Claire sandviçinden bir ısırık daha aldı. Arne-
sinin biraz daha fazla bilgi için yarup tutuştuğunun farkındaydı.
“Beni takip ediyorlar. Hapeville’e gidemem ve nereye gittiğimi
de bilmemeleri gerekiyor.”

“Öyleyse bana telefonu ver, Hapeville’e ben giderim. Sanırım
Tesla’yı almam daha uygun olur. Onu da takip ediyor olabilir-
ler.”

Telefon tabii. Claire ne kadar da aptaldı! Paul onun FBI bina-
sında olduğunu bilmişti. Sokağın tam neresinde olduğunu bil-
mişti. Otele gitmek için sola dönmesini söylemişti. “iPhone’umu
bul” uygulamasını kullanıyordu, çünkü Claire’in, Lydia’yla tek
bağlantısı olan telefonu almadan bir yere gitmeyeceğini çok iyi
biliyordu.

"Telefon çaldığında açabilmem gerekiyor. Benim sesimi duymaları lazım."

"Telefonu yönlendiremez misin?" Helen parmağıyla otelin hediyelik eşya dükkânını işaret etti. "Şurada kullan at telefonlar satıyorlar. Bunlardan bir tane alabiliriz ya da istersen sana kendi telefonumu verebilirim."

Claire şaşkına dönmüştü. Helen, bir dakikadan kısa sürede en büyük sorunlarından birini çözmüştü..

"Al şunları." Helen çantasından kendi arabasının anahtarıyla otopark biletini çıkardı. "Sen bekle burada. Ben şu telefonlara bakıp geleyim."

Claire anahtarı aldı. Hayatı boyunca tasnif yapmış annesi, otopark fişinin arkasına arabayı park ettiği katı ve yer numarası not etmişti.

Helen'in dükkândaki satıcıyla konuştuğunu gördü. Adam ona farklı telefon modelleri gösteriyordu. Claire, bu kendinden emin ve iş bitirici insanın kim olduğunu sorgulamaya başladı, oysa onu tanıyordu. Bu, Julia kaçınılmadan önce tanıdığı Helen Carroll idi.

Ya da belki Julia'nın yasını tuttukten sonra Claire'e geri dönen Helen Carroll idi, çünkü annesi, Claire ile konuşmasından hemen sonra Wynn Wallace'ı aramıştı. Bütün gece Claire'i bulmaya çalışmıştı. Onu Fred Nolan'ın elinden kurtarmıştı. Claire kaçabilsin diye Harvey Falke'in dikkatini dağıtmıştı. Ve şimdi de otelin lobisinde durmuş ona yardımcı olmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Claire, annesinin çözüm bulduğu diğer sorunlarının bir listesini yapmak istedi, ancak gerçeği ortaya çıkarmayacak tek bir inandırıcı öykü bile gelmedi aklına, üstelik Helen'in bastırılmış merakının da sınır tanımadığını iyi biliyordu. Annesinin onca işin altından nasıl kalkabildiğine inanamıyordu. Silahı için mermi bile aramıştı. Paul duysa şaşkınlıktan bayılırdı herhalde.

Claire o an kendine geldi. Akşam işten eve döndüğünde, Paul'a bunları anlatmayacaktı. Artık asla böyle bir paylaşım yaşamayacaklardı.

"Gayet kolay oldu." Helen telefonu kutusundan çıkarmıştı bile. "Pili yarı doluydu, ama yine de bir araba şarjı aldım, üstelik

dükândaki nazik satıcının bir kuponu da vardı, bu sayede otuz ekstra dakikan var. Madem bir şeylere para harcıyorsun, bir karşılığı da olmalı.” Helen, Claire’in yanına oturdu tekrar. Heyecanlı olduğu belliydi, çünkü saçına sapan konuşuyordu, tıpkı heyecanlandığında Claire’in yaptığı gibi. “Nakit ödedim. Belki abartıyordumdur, ama FBI seni takip ediyorsa eğer, beni de takip etmeye başlamış olabilirler. Of.” Elini çantasına atıp içinden bir tomar para çıkardı. “Sen uyurken bunu ATM’den çektim. Beş yüz dolar.”

“Sana geri ödeyeceğim.” Claire parayı alıp çantasına tıktı. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Pekâlâ, bulaşmış olduğun bu işin beni dehşete düşürdüğünü açıkça söylemem gerekir.” Helen gülümsüyordu, ama gözlerinde yaşlar titreyordu. “En son, çocuklarımdan bir tanesiyle ilgili dehşete kapıldığımda, bütün ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Babanı, seni ve Lydia’yı. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Bu yüzden, eğer bunun için federal hapishaneyi boylamam gerekirse, *günahı boynuma*.”

Claire, Helen’in bütün bunların zimmete geçirilen paradan kaynaklandığını düşündüğünü anladı. FBI ve polisler onu sorguya çekmişlerdi. Nolan, Claire’i on iki saat sorgu odasında tutmuştu. Claire onu Hapeville’deki bir bankaya gönderiyordu. Yapbozun bütün parçalarını bir araya getirdiğini düşünse de, aslında olan bitenden zerre kadar haberi yoktu.

Helen, Lydia’nın telefonunu aldı. “Dükândaki nazik satıcı bana ayarlara gitmemi söyledi.”

Claire telefonu elinden aldı. “Şifre girmek lazım.” Annesinin, en son baktığı fotoğrafı görmesine engel olmak için telefonu hafifçe çevirdi; Lydia’nın bagajın içindeki fotoğrafı.

Fotoğrafı silip telefonu annesine geri uzatmadan bir şifre giriyormuş gibi yaptı, sonra da annesinin telefona ne kadar hâkim olduğunu görüp şaşırdı.

Helen kontrollü telefonun numarasını girip menüden çıktı. “Ay, şuna bak.” Ekranını Claire’e doğru çevirdi. “Şu üst taraftaki komik şeyi görüyor musun, şu telefonla ok resmini? Bu, telefonunun yönlendirilmiş olduğu anlamına geliyor.” Helen etkilenmiş görünüyordu. “Ne harika bir alet.”

Claire üst taraftaki komik şeye güvenmiyordu. "Numarayı arayıp işe yaradığından emin olalım."

Helen kendi il'hone'unu çıkardı. Lydia'nın numarasını son arayanlar listesinde buldu. İkisi de bir süre bekledi. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra kontörlü telefon çalmaya başladı.

Helen aramayı sonlandırdı. "Annem beni, onu telefonla aradığım için terslerdi. 'Ne kadar şahsi olmayan bir yöntem. Neden bana mektup yazmıyorsun?' derdi. Ben de seni, beni telefonla aramak yerine bana e-posta gönderdiğin için tersliyorum. Ve bütün arkadaşlarım, torunlarını cahilce SMS'leri için paylıyor. Karmanınşık işler."

"Seni seviyorum anneciğim."

"Ben de seni seviyorum canikom." Helen, Claire'in sehpanın üzerine bıraktığı çöpleri topladı. Doğal davranmaya çalışıyordu, oysa elleri titriyordu. Gözlerinde yaşlar vardı hâlâ. Çelişki içinde olduğu belliydi, öte yandan yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı. "Gitsem iyi olur. Bankada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Claire kiralık kasalara ulaşmanın ne kadar sürdüğünden habersizdi. "En az yarım saat."

"Peki ya sonra?"

"Yetmiş beşten geri dön. Sana telefonla haber vereceğim." Paul'ün ona dediklerini hatırladı. "Dikkatli ol. Orası pek tekin bir bölge değil, özellikle de bir Tesla için."

"Bankanın otoparkında illa ki bir güvenlik görevlisi vardır." Helen, Claire'in yanağına dokundu. Eli hafifçe titriyordu hâlâ. "Her şey bittikten sonra güzel bir akşam yemeği yeriz. İçkili, bol içkili."

"Tamam."

Claire, Helen'in gidişini izlemek zorunda kalmamak için saatine baktı. Adam Quinn ona sunumunun sabah çok erken saatte olduğunu söylemişti. Ofis dokuzda açılırdı, yani Claire'in aradaki on sokaklık mesafeyi yürümek için yarım saati vardı.

Kontörlü telefonu arka cebine koydu. Çantasını omzuna attı. Kahvesini bitirip tualete doğru yürümeye koyuldu. Fred Nolan'ın odasındaki aynada yansımasını gördüğünden bu yana,

Claire'in görüntüsünde pek bir düzelme olmamıştı. Saçları başına yapışmıştı. Üstü başı perişan haldeydi. Şehri boydan boyca koşmaktan ter kokuyor olmalıydı.

Yanagındaki kesik hafifçe sızlıyordu hâlâ. Gözünün etrafındaki mor halka, kapkara bir bereye dönüşmeye başlamıştı. Claire parmaklarının ucuyla tenine dokundu. Paul, Lydia'yı da yumruklamıştı. Alnını kanatmıştı. Gözünü o kadar şişirmişti ki, gözü kapanmıştı. Ona başka şeyler de yapmıştı, Lydia'yı yaşamaktan vazgeçirecek şeyler; Claire ne yaparsa yapsın, onu artık ölmüş olduğuna inandıracak şeyler.

"Sen ölmedin Lydia." Claire bu sözleri ablasının hatırına olduğu kadar, kendi için de söylüyordu. "Seni terk etmeyeceğim."

Claire evyeye su akıttı. Bu halde Adam Quinn'in yanına gidemezdi. Paul'un bulaştığı işlerden gerçekten habersizse eğer, Adam'ın Claire'e evsiz bir pespaye gibi görünmediği takdirde daha fazla destek olacağı kesindi. Yüzünü yıkadı önce, sonra da yalap şap yıkanmaya çalıştı. Helen'in getirdiği iç çamaşın göbeğinin üzerine kadar çıkıyordu, ama şikâyet edecek hali yoktu.

Saçlarını suyla ıslatıp parmaklarının yardımıyla hafifçe dalgalandırdı. Çantasında makyaj malzemesi vardı. Fondöten, gözaltı morluklarını kapatıcı krem. Far. Allık. Pudra. Maskara. Göz kalemi. Parmağını morluğun etrafında gezdirince, ister istemez yüzünü buruşturdu. Bu acıya değerd, çünkü yavaş yavaş kendine geldiğini hissediyordu.

Bir buçuk saatlik uyku, muhtemelen doksan dolarlık fondötenenden daha fazla işe yaramıştı. Bütün düşüncelerinin zihninde canlanmaya başladığını hissetti. Nolan'ın ona sorması gereken soruyu anımsadı: Neden Paul etrafta dolaıyor hâlâ?

USB belleği istiyordu da ondan. Claire, kocasının suf onun için hâlâ bir yerlere kaçmadığını düşünecek kadar narsist değildi. Paul bir kazazedeydi. USB belleği geri almak için kendi güvenliğini tehlikeye sokuyordu ve Claire'e duymak istediği şeyler söylüyordu, çünkü belleği geri almanın en iyi yolu onu gözünün önünden ayırmamaktı.

Onu sevdiğini söylemesi, eşeğin önündeki havuçtu. Lydia da sopa.

Nolan, Paul'ün maskeli adamın kimliğini ifşa edeceğini sanmıştı, oysa Claire, Paul'ün FBI'a kendi aleyhinde bir delil sunmayacağından emindi. Geriye ne kalıyordu peki? O belleğin içinde bulunan ve Paul'ün kendi özgürlüğünü tehlikeye atmasına yol açabilecek kadar önemli bilgi neydi?

"Müşteri listesi," dedi Claire kendi kendine. Tek anlam ifade eden şey buydu. Dün telefonda konuşurlarken, Paul okul harcıru karşılayabilmek için aile işine girdiğini iddia etmişti. Bundan yıllar önce mezun olduğu gerçeğini bir kenara koyacak olursak, insanlar bu tür filmleri izlemek için ne tür rakamlar ödüyor olabilirlerdi? Ve şu müşteri listesinde kaç tane isim vardı?

Gerald Scott'un VHS kaset koleksiyonu en az yirmi dört yıl öncesine uzanıyordu. Garajda en az yüz kaset vardı. Metal rafların üzerindeki arşivlenmiş malzemeler, kasetlerin çok farklı yöntemlerle çoğaltıldığını kanıtlıyordu. Fotoğraflar için disketler. Filmler için DVD'ler. Düzeltilmiş çekimleri internete yüklemek için süper Mac. İşin bir de uluslararası boyutu olmalıydı. Paul, Claire'i sayamayacağı kadar çok defa Almanya'ya ve Hollanda'ya götürmüştü. Gün içinde konferanslara katıldığını söylüyordu, ama Claire'in o sürede neler yaptığını bilmesine imkân yoktu.

Paul bu işteki tek adam olamazdı, ama kocasıru tanıdığı kadanyla sektörün en iyisi olmalıydı. Dünyanın diğer ülkelerindeki başka adamlara bayilikler vermiş olmalıydı. Son derece yüksek paralar istiyordu herhalde. Pazarın her boyutunu teker teker değerlendiriyordu. Elinde müşteri listesi olduktan sonra, Paul işini dünyanın her köşesinden idare edebilirdi.

Tuvaletin kapısı açıldı. İçeri iki genç kız girdi. Kıkır kıkır gü-lüyorlardı, mutluydular, ellerinde buzlu ve şekerli birer Starbucks kahve tutuyorlardı.

Claire evyenin içindeki suyu boşalttı. Makyajını kontrol etti. Işığın altında gözündeki morluk gözüküyordu hâlâ, ancak bunu kolayca açıklayabilirdi. Adam onu cenazede görmüştü. Saldırı sırasında yanağından darbe aldığıını biliyordu.

Otelin lobisi, kahvaltı arayışındaki yolcularla doluydu. Claire etrafta Jacob Mayhew ile Harvey Falke'ı aradı, ancak ortalıkta

gürünmüyorlardı. İzlediği filmlerden, FBI ajanlarının kulaklık takıldıklarını biliyordu, bu yüzden yakınındaki bütün erkeklerin kulaklarına tek tek baktı. Ve ardından da kadınlara baktı, çünkü FBI'da kadınlar da vardı. Claire, etrafında yalnızca turistler ve işadamları olduğundan emin sayılırdı, çünkü lobidekilerin tamamı pespaye bir haldeydi, oysa FBI'da çalışanların işe uygun giyinmiş olacaklarını var sayıyordu.

Tazelenmiş beyni, kolayca bir diğer sonuca balıklama daldı: Hyatt Otel'i'nde hiç kimse onu bulmamıştı, yani Paul onlara yerini söylememişti. Yani Paul, Jacob Mayhew ya da FBI ile işbirliği yapmıyordu ve bu da dolaylı olarak Johnny Jackson'la çalışmadığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen.

Dışarı hızlıca bir bakış atınca, sabahki hafif çiselemenin yerini sağanak yağmura bıraktığını gördü. Claire bir kat yukarı çıkıp on sekiz binayla on sokağı birbirine bağlayan ve turistlerin aşırı sıcak yaz günlerinde dışarı çıkmadan rahatça dolaşabilmeleri için tasarlanmış köprüden gitmeye karar verdi.

Quinn+Scott bu köprülerden iki tanesinin inşaatını üstlenmişti. Paul, Claire'e on sekizini birden gezdirmiş, yürüyen merdivenler ve asansörlerle bir aşağı bir yukarı götürmüş, şehir merkezinin sayısız sokağını birbirine bağlayan, üzeri cam fanusla örtülü bu köprüler zincirini ona karış karış göstermişti. Claire'e değişik mimari özelliklerini tanıtmış ve yerlerini yenilerine bırakmak için yerle bir edilen binaların hikâyelerini anlatmıştı. Turları, inşaat dolayısıyla henüz kapalı olan Hyatt'ın köprüsünde sona ermişti. Güneş ufuk çizgisinde parlıyordu. Yukarıdan görünen Hyatt'ın havuzu ıslık ısıldı. Bir battaniyenin üzerinde piknik yapmışlar, çikolatalı pasta yiyip şampanya içmişlerdi.

Claire, iki otel arasındaki köprüden Marriott Marquis'ye doğru ilerlerken bakışlarını havuzdan uzaklaştırdı. İşe giden insanlar, içleri ticari şirketlerden mağazalara kadar farklı iş kollarındaki ofislerle dolu tam on sekiz binadan oluşan Peachtree Center'ı doldurmaya başladıkça, yoldaki trafik de artıyordu. Sürekli etrafındaki insanların kulaklıklarına, Mayhew, Harvey, Nolan'a ya da tanıdık veya tehditkâr gelebilecek yüzlere baktıkça,

kendini bir ürdöndüye benzetti. Eğer işlerinden herhangi biri Paul'le işbirliği içindeyse, hepsi Claire'den avantaj elde etmeye çalışacaktı. Lydia onu çaresizce beklerken, on iki saatini daha bu işe harcamazdı.

Ashında onu beklemiyordu, çünkü Lydia yaşamaktan vazgeçmişti.

Claire sıradaki köprüye geçmek için, yürüyen merdivene doğru koştu. Lydia'nın neler çektiğini düşünüp kafa patlatmak istemiyordu. Claire ilerleme kaydetmişti. Şu an önemli olan tek şey buydu. Elindeki işe yoğunlaşmak zorundaydı ve o iş de Adam'ın elindeki belleği almaktı. Nolan'ın sorgulama esnasında su yüzüne çıkardığı bir şeyi sürekli kendine hatırlatıyordu: Paul'ün bilgisayarını kontrol etmişlerdi.

En başta FBI'ı çağıran Adam olmuştu. Paul'ün ofisiyle bilgisayarını arayacaklarını bilmesi gerekirdi. Bir başka deyişle, Adam bu tür porno filmler üreten ve dağıtan bir operasyonun parçası olsaydı eğer, Paul ondan ne kadar para yürütürse yürütsün, bırakın FBI'ı, hiçbir emniyet teşkilatını devreye sokacak kadar aptal değildi.

Claire, AmericasMart binasını Müze Kulesi'ne bağlayan en son köprüyü geçerken, omuzlarındaki yükün azıcık hafiflediğini hissetti. Buradan, Centennial Park Drive'daki Olympic Tower'a dışarıdan kısa bir yürüyüşle varabilecekti.

Şakır şakır yağan yağmurdan korunmak için tentelerin altına sığındı. Önceden birkaç haftada bir, Paul'le öğle yemeği yemek için şehir merkezine arabayla gelirdi. Girişteki turnikelerden geçmesini sağlayacak Quinn+Scott kimlik kartı çantasının içindeydi. Olimpiyatlar'dan geriye kalan on hektarlık Centennial Park manzaralı ofis, plazanın en üst katındaydı. Olimpiyat Komitesi, bağış toplamaya katkı olsun diye, kaldırımın kenarlarını süsleyen özel isim işlemeli kaldırım taşları satmıştı. Babasının kendisine verdiği en son armağanlardan biri, parktaki üzerinde Claire yazan kaldırım taşıydı. Bir tane Lydia'ya, bir tane de Julia'ya satın almıştı.

Claire, Paul'a bu kaldırım taşlarını göstermişti. Arada sırada ofisinden onlara bakıp gülümsüyor mu diye merak ederdi Claire.

Asansörün kapısı Quinn+Scott'un katında açıldı. Saat 09.05'ti. Sekreterler ve idari kadro muhtemelen on dakika önce gelmişti. İlepsi de, ellerinde kahve fincanları ve ağızlarına tıktırdıkları öteklerle oradan oraya koşturup duruyorlardı.

Claire'i görür görmez işlerini güçlerini bıraktılar.

Tuhaf ve heyecanlı bakışmalar oldu, her ne kadar bu halleri Claire'i şaşırtsa da, onu en son kocasının tabutu başında dikilirken gördüklerini anımsadı.

"Mrs. Scott?" Resepsiyonistlerden biri, lobiyi ana ofislerden ayıran yüksek ayırımın arkasından dolanıp yanına geldi. Her şey açık ofis düzenindeydi, saten krom ve ağartılmış ahşap malzemelerle, son derece kaliteli mobilyalarla döşenmişti ve parkın muhteşem manzarasını kesebilecek her türlü engel ortadan kaldırılmıştı.

Paul'le Adam, yeni ofislerini üniversiteden kalma berbat bir alışkanlıkla, pizza ile turşu yiyerek ve viski içerek kutladıkları gün, Claire yine aynı noktada durmuştu.

"Mrs. Scott?" diye tekrarladı resepsiyonist. Gencecik ve hoş bir sarışındı, tam da Paul'ün tipiydi. Her iki Paul'ün de, çünkü kız Claire'in gençlik halini andırıyordu.

"Adam'ı görmem gerekiyor," dedi Claire.

"Telefonunu çaldırayım." Masasının üzerindeki telefona uzandı. Daracık eteği kalçalarını belli ediyordu. Dizini kırdığında, sol bacağı hafifçe havaya kaldırdı. "Bir sunumu var da."

"Ben onu bulurum." Claire daha fazla bekleyemeyecekti. Açık planlı ofislerin arasından yürüdü. Bütün gözler üzerindeydi. Uzun koridor boyunca ilerlerken, özel bir ofise hak kazanmış ortakların kapılarının önünden tek tek geçti. Sunum odası, park manzaralı konferans salonunun hemen karşısındaydı. Paul, henüz taşınmadan boş ofis katını gezdirirken Claire'e işin mantığını anlatmıştı. Müşterileri milyon dolarlık manzarayla kendine hayran bırak, sonra da sunum odasında onları iş verimliliğine hayran bırak. *Sunum Stüdyosu*. Paul odaya bu ismi takmıştı. Claire, kapıdaki levhayı görene dek bunu hatırlamamıştı. Kapıyı çalma zahmetine katılanmadı.

Adam sandalyesini kapıya doğru çevirdi. Sunumu izlemekle meşguldü. Claire, 4'lü oturma ve gelen kongre ziyaretçilerinin

sayısının Las Vegas'ı geçmeye hazırlandığıyla övünen belediye başkanından yapılmış bir alıntıyla birlikte bir sürü rakam görüldü ekranda.

"Claire?" Adam ışıkları açtı. Kapıyı kapadı. Ellerine sarıldı. "Bir sorun mu var?"

Claire başını indirip ellerine baktı. Artık hiçbir erkeğin dokunuşuna tam anlamıyla güvenemeyecekti.

"Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi Adam'a.

"Geldiğine sevindim." Ona sandalyeleri işaret etti, ama Claire oturmak istemedi. "Sana yazdığım not son derece kabaydı. Seni tehdit ettiğim için çok üzgünüm. İşin içine asla avukatları karıştırmayacağımı bilmeni isterim. Bu dosyalara ihtiyacım olduğu doğrudu, ama yine de öyle çskıya gibi hareket etmemeliydim."

Claire ne diyeceğinden emin olamadı. İhtiyatlı olmakta yarar vardı. Paul o kadar iyi bir oyuncuydu ki. Adam da mı iyi bir oyuncuydu? Nolan, Adam'ın ödünü kopardıklarını söylemişti, ama Nolan da yalancının önde gideniydi. Bu işte hepsi Claire'den daha başarılıydı.

"Para olayını biliyorum," dedi Adam'a.

Adam yüzünü buruşturdu. "Bu işi Paul'le aramda halletmeliydim."

"Neden yapmadın peki?"

Adam başını salladı. "Artık önemi yok. Üzgün olduğumu bil yeter."

"Lütfen." Claire, Adam'ın eline dokundu. Dokunuşu okşayışa dönüştü ve Adam'ın tavrı bir anda, sanki Claire bir düğmeye dokunmuşçasına yumuşayıverdi.

"Bilmek istiyorum, Adam. Bana olup bitenleri anlat."

"Bir süredir aramız pek iyi değildi. Bu biraz da benim suçum, aslında. Seninle aramızda olanlar da çıkırından çıkmıştı." Claire'e güven vermeye çalıştı, "Yanlış anlama, güzeldi ama yanlıştı. Ben Sheila'yı seviyorum. Senin de Paul'u sevdiğini biliyorum."

"Seviyordum," diye doğruladı Claire. "Senin de sevdiğini sarıyordum. Onu yirmi bir yıldır tanıyordun."

Adam yeniden sessizleşti. Claire, ona baksın diye yanağını okşadı. "Anlat bana."

Adam tekrar başını salladı ve şöyle dedi, "Paul'un iniş çıkışları. Öfke nöbetleri olduğunu biliyorsun."

Claire, Paul'un hayatı boyunca tanıdığı en dengeli insan olduğunu düşünürdü. "Babasından almıştır," diye tahminde bulundu.

Adam karşı çıkmadı. "Son zamanlarda, bu sorunundan kurtulanıyor gibiydi. Sanırım son bir-iki senedir, artık eskisi kadar yakın olmadığımızı anlamaya başladım. Beni hep yanında istiyordu ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ve bu da canımı acıtıyordu." Adam gerçekten de üzgün görünüyordu. "Evet, abarttım. FBI'ı çağırmamalıyım ve inan bana, bu işi terapistimle çözmeye çalışıyorum, ama o an tepem atmıştı."

Claire, Adam Quinn'le neden asla uzun süreli bir ilişkiye girmediğini hatırladı. Sürekli olarak duygularından söz ediyordu.

"Beni en çok kızdıran para meselesi değildi. Ruh halindeki ani değişiklikler, öfke nöbetleri ve her şeyi kontrol altına alma sevdası, hepsi üst üste geldi. Yoksa bu işi asla tımandırmak istemezdim. FBI'dan gelen o aşağılık herif onu kelepçeleyp ofisten dışarı çıkardığında, aramızdaki her şeyin bittiğini anladım. Paul'un yüzündeki o ifade. Onu asla bu kadar öfkeli görmemiştim. Şimdiye dek hiç tanımadığım bir adama dönüşmüştü."

Claire kocasının nelere kadir olduğunu görmüştü. Paul kelepçelendiği için Adam şanslıydı. "Davadan vazgeçtin. Paul parayı geri ödediği için mi?"

"Hayır." Bakışlarını Claire'den uzaklaştırdı. "Parayı ben ödedim."

Claire yanlış duyuyor olmalıydı. Emin olmak için Adam'ın sözlerini tekrarladı. "Parayı sen mi geri ödedin?"

"Paul ikimizi biliyordu. Üç defayı da."

Üç defa.

Claire, Adam Quinn'le üç kez birlikte olmuştu: Yılbaşı partisinde, golf turnuvası sırasında ve Paul aşağıda onları öğle yemeğine katılmaları için beklerken, koridorun dibindeki tuvalette.

Fred Nolan'ın ilk tuhaf sorusunun cevabı buydu işte. Adam onu her becerdiğinde, Paul ondan bir milyon dolar çalmıştı.

"Üzgünüm," dedi Adam.

Claire kendini aptal gibi hissetti, ama sırf olayı tek başına çözememiş olduğu için değil. Adam her daim para hırsıyla

hareket etmişti. "Dikkatini çekecek kadar, ama polise bildirmeyeceğin kadar düşük miktarda para çalmış. Ama sen yine de bildirdin. FBI'ı aradın."

Adam süklüm püklüm başıyla onayladı. "Sheila beni zorladı. Tepemin taşı atmıştı, yani ne hakkı vardı? Sonra işler büyüdü ve Paul'u tutukladılar, ofisini altüst ettiler ve..." Sesi giderek kısıldı. "Neticede beni affetmesi için ona resmen yalvardım. Demek istediğim, evet, yaptığım şey yanlıştı, ama biz ortaklık ve tekrar bir arada çalışmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu, o yüzden..."

"Ona üç milyon dolar ceza ödedin." Claire duygularını kontrol altına alabilecek bir durumda değildi. "Fahişelik yapacaksam eğer, en azından ucuz olmadığımı anladım."

"Hey..."

"USB belleği geri almam gerekiyor, hani şu posta kutusuna bıraktığım."

"Elbette." Adam projektöre yöneldi. Evrak çantası hemen yanı başında açık duruyordu. Bu belleğin, Paul'un en yakın arkadaşından gizlediği sapıkça macerasının son delili olduğunu düşündü. Daha doğrusu eski en yakın arkadaşından; durum bunu gösteriyordu çünkü.

Adam anahtarlığı elinde tutuyordu. "İhtiyacım olan bütün dosyaları bilgisayara indirdim zaten. Senin için başka bir şey..."

Claire, belleği Adam'ın elinden aldı. "Paul'un ofisindeki bilgisayarları kullanmam gerek."

"Tabii. Dilersen..."

"Yerini biliyorum."

Claire anahtarlığı elinde sıkı sıkı tutarak koridor boyunca ilerledi. Paul'un müşteri listesi elindeydi. Claire bundan emindi. Ancak Fred Nolan'ın sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu: *Güven ama doğrula.*

Paul'un ofisinin ışıkları kapalıydı. Koltuğu masasının altına sıkıştırılmıştı. Masasının üstü düzenliydi. Üzerinde kâğıt ya da benzeri bir şey yoktu. Zimba teli kupasıyla, kupası masa lambasıyla hizalanmıştı. Dışardan bakan biri ofisin boşaltılmadığını düşündü, ama Claire bunun doğru olmadığını biliyordu.

Paul'un koltuğuna oturdu. Bilgisayarı açıktı. USB belleği Mac'in arkasına yerleştirdi. Paul oturumunu kapatmamıştı. Fred Nolan ofisine gelip ona ölü taklidi yapma zamanının geldiğini söylediğinde Paul'un yüzünün aldığı ifadeyi hayal edebiliyordu. Paul'un o an tek yapabileceği yerinden kalkıp ofisi terk etmektir.

Elbette bu arada koltuğunu masasının altına çekip ayaklarını uygun açığa getirecek zamanı olmuştu.

Claire USB belleğin ikonuna çift tıkladı. İçinde iki klasör vardı, bir tanesinin içinde Adam'ın istediği devam eden işler dosyaları vardı, diğerindeyse USB belleği çalıştıracak olan yazılım. Claire yazılım dosyasına tıkladı. İçindeki, teknik isimli ve .exe uzantılı bütün dosyaları tek tek taradı. Tarihlerine baktı. Paul, dosyaları belleğe sözde cinayetinden iki gün önce kaydetmişti.

Claire listenin en sonuna kadar indi. Paul'un en son kaydetmiş olduğu FFN.exe isimli bir dosyaydı. İki gece önce, Claire garajda USB belleğin içinde olası filmleri aramıştı, ancak bu kocasının ahlaksızlıklarının gerçek boyutunu keşfetmeden önceydi. Artık hiçbir şeyi görüldüğü gibi kabullenmemeyi öğrenmişti. Ayrıca klasörlerin uzantıya gereksinimleri olmadığını da biliyordu.

FFN. Fred E. Nolan. Claire isminin baş harflerini mendilinin üzerinde görmüştü.

Dosyaya tıkladı.

Hemen bir şifre penceresi açıldı.

Claire, uyarı mesajı bularaklaşmıca kadar gözlerini ekrandan ayırmadı. Kocasını iyi tanıdığı görüşünden yola çıkarak diğer şifreleri tahmin etmişti. Oysa bu şifre hiç tanımadığı bir Paul Scott tarafından belirlenmişti. Yüzüne maske takarak filmlerde rol alan, genç kızlara tecavüz edip öldüren biri tarafından. En iyi dostu karısını beceriyor diye ona birer milyonluk cezalar kesen biri tarafından. Babasının çektiği iğrenç filmleri bulup aile işini geliştirmeye karar veren biri tarafından.

Paul büyük olasılıkla kasetleri, Claire'le Laura'run Fuller'ların evinde gördüğü video cihazında izlemişti. Claire, genç ve sakar kocasının, televizyonun karşısına geçip babasının ölümünden sonra kasetleri ilk kez izleyişini canlandırdı hayalinde. Paul izledikleri karşısında şaşkınlık mı geçirmişti? İğrenmiş miydi?

Kocasının, gördüklerinden dehşete kapılıp tiksindiğini, ama kasetleri satmasının ve babasının başlattığı sapkınlıkların bir parçası olmaya mecbur kalmasının tek nedeninin alışkanlık ve ihtiyaç olduğunu düşünmek istedi.

Ancak bu olaydan yalnızca altı yıl sonra, Paul matematik dersinde Claire'le tanışacaktı. O dönem, Claire'in ve ablasının kim olduklarını bilmemesine olanak yoktu. Julia'nın filmi o güne dek onlarca, belki de yüzlerce kez izlemiş olmalıydı.

Aklındaki şifreyi girerken, ilginçtir ki Claire'in elleri kesinlikle titremiyordu: 03041991

Ne bir belletici, ne bir kısaltma. 4 Mart 1991, ablasının ortadan kaybolduğu tarih. Her şeyin başlangıç noktası.

Giriş tuşuna bastı. Gökkuşuğu çarkı dönmeye başladı.

Dosya açıldı. Claire art arda sıralı tabloları gördü.

.xls – Excel dosyaları.

İçinde toplam on altı tablo vardı.

İlk tabloyu açtı. Beş sütundan oluşuyordu: İsim, e-posta, adres, banka hesap numarası, üyelik başlangıç tarihi.

Üyelik başlangıç tarihi.

Claire listeyi hızlıca taradı. Toplam elli isim vardı. Üyeliklerden bazıları otuz senelikti. Almanya'dan İsviçre'ye, Yeni Zelanda'ya kadar uzanıyordu portföy. Dubai'den de birkaç adres vardı.

Claire haklı çıkmıştı. Paul'ün müşteri listesine ihtiyacı vardı. Mayhew da mı listenin peşindeydi? Paul'ün işini mi devralmak istiyordu? Yoksa Johnny Jackson, yeğeninin pisliklerini temizlemek için mi polisi yollamıştı?

Claire dosyayı kapattı. Diğer tabloları teker teker açıp bütün isimleri gözden geçirdi, çünkü daha önce Paul'ün hiçbir dosyasına bakmamış olmanın bedelini çok ağır ödemişti.

Her tabloda elli isim olmak üzere toplam on altı tablo. Yani dünyanın dört bir köşesine dağılmış tam 800 adam Paul'ün soğukkanlı ve gaddar cinayetlerini izleme ayrıcalığına sahip olabilmek için ona para ödüyordu.

Keşke Claire, USB bellekteki dosyalara garajdayken bakmayı akıl edebilseydi. Ama o gün aynı şifreyi tahmin edebilme şansı

yoktu, çünkü garajlayken kocasının aktif bir oyuncudan ziyade, pasif bir izleyici olduğunu düşünüyordu henüz.

Claire fareyi, aslında tam da bir dosya olmayan son klasörün üzerine götürdü. Bu JJ adını verdiği bir klasördü.

FNF klasörü, Fred Nolan'ın ele geçirmek istediği bilgileri içeriyorduysa, JJ klasörünün Kongre Üyesi Johnny Jackson hakkında çok önemli bilgiler içerdiğini tahmin edebiliyordu.

Klasörü açtı. Uzantısız bir dizi dosya vardı içinde. En sağdaki sütuna gitti.

Türü: JPEG resim.

Claire ilk dosyaya tıkladı. Gördüğü manzara öğürmesine yol açtı.

Siyah beyaz bir fotoğraftı. Johnny Jackson, bir korku filmine sahne olabilecek bir ahırın ortasında duruyordu. Çatı kirişlerine baş aşağı asılmış bir cesetle poz vermişti. Genç bir kız avlanmış bir geyik gibi baş aşağı edilmişti. Ayak bileklerini birbirine bağlayan dikenli teller derisini kemüğe kadar yüzmüştü. Kasaplarda büyük baş hayvanları astıkları büyük kancalara benzer bir çengele asılıydı. Kolları yere sürünüyordu. Bederi kuçtan başa yarılmıştı. Johnny Jackson bir elinde bir avcı bıçağı, diğerinde bir sigara tutuyordu. Çımlıçıplaktı. Göğsüyle erekte olmuş cinsel organı kapkara bir kana bulanmıştı.

Claire sıradaki resme tıkladı. Başka bir adamın siyah beyaz fotoğrafı. Bir başka kız cesedi. Bir başka kıyım sahnesi. Adamın kim olduğunu anlamadı. Tekrar tıkladı. Ve tekrar. Ve sonra, en başından beri orada olduğunu tahmin ettiği şeyi buldu.

Şerif Carl Huckabee.

Renkli bir fotoğraftı. Hakkıhuyar'ın yüzünde, düzgün taranmış bıyıklarının arasından görünen, bokyedibaşı tabir edilecek tarzda bir gülümseme vardı. Kovboy çizmeleri ve kovboy şapkası dışında çıplaktı. Göğsüne kan bulaşmıştı. Cinsel organının etrafındaki gür kıllar kurumuş kanla çerçevelenmişti. Yarı başında asılı duran kız, tıpkı diğerleri gibi baş aşağı edilmişti, ama bu kız alelade biri değildi. Claire, kızın gevşek bileklerinden sarkan gümüş ve siyah halka bilezikleri ilk bakışta tanımıştı.

Bu Julia idi.

Ablasının ipek gibi sapsarı saçları, pislik içindeki yerleri süpürüyordu. Çıkık eimacikkemikleri uzun uzun kesiklerle doluydu.

Memeleri kesilmişti. Kırmı boydan boya yarılmıştı. Bağırsakları, sıralından aşağı sarkıtılmış ve bir atkı gibi boynuna dolanmıştı.

Pala içindeydi hâlâ.

O dönem on beş yaşındaki Paul, Huckabee'nin yanında diki-liyordu. Üzerinde asit yıkamalı kot pantolonla kırmızı renkli, bol bir tişört vardı. Saçları dik dikti. Kalın camlı gözlükler takıyordu.

Fotoğrafi çeken adama zafer işareti yapıyordu.

Claire fotoğrafı kapattı. Pencereden dışarı baktı. Gök yarılmış, sağanak yağmur parkı sele çevirmişti. Kapkara bulutlar sarmıştı etrafı. Yağmur damlalarının cama ısrarla vuran sesine kulak verdi.

Paul'un, sırf Claire'i mutlu etmek için Lydia'ya asla telafi edil-meyecek bir zarar vermeyeceğini umarak kendini yatıştırmaya çalıştı. Gerekçeler gayet basit bir döngü takip ediyordu: Paul, Lydia'yı ölümüne korkutmuştu. Belli ki canını da yakmıştı. Ama ona gerçek anlamda zarar vermeyeceği ortadaydı. Bu imkân, on sekiz sene önce de eline geçmişti. Uzun yıllar onu takip ettirmek için adamlar tutmuştu. İstese bu işi her an, her yerde yapabilirdi, ama Claire'e olan aşkıdan yapmamayı tercih etmişti.

Güzel olduğu için mi? Zeki olduğu için mi? Akıllı olduğu için mi?

Aptalın teki olduğu için.

Lydia Haklıydı. Ölmüş sayılırdı.

20

Paul telefonda konuşurken, odada bir aşağı bir yukarı yürü-yordu. Ağzından çıkan kelimelerin hiçbirini anlam ifade etmiyor-du. Yani Lydia'ya göre hiçbir şey ifade etmiyordu.

Lydia acı çektiğinin farkındaydı, ama umursamuyordu. Kor-kuyordu, ama fark etmezdi artık. Duyduğu bu korkuyu, yeni kabuk tutmuş yaranın altındaki cerahatli bir yara gibi görüyor-du. Yaranın orada olduğunu biliyordu, en ufak bir temasta yeni-den kanamaya başlayacağını da, ama bunu endişe edecek kadar umursamıyordu.

Hiçbir şey, düşüncelerini tek bir gerçek kadar meşgul etmeyi başaramıyordu. O da kafayı bulmanın ne kadar muhteşem bir duygu olduğunu unuttuğuydu. Pis idrar kokusu silinivermişti. Yeniden nefes alabiliyordu. Odanın içindeki renkler şahaneydi. Apple Macintosh, nokta vuruşlu yazıcı, disketler, kopyalama makinesi, disk yazıcı. Onlara her baktığında, hepsi ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Hayır, sen beni dinle, Johnny," dedi Paul. "Bu işi ben idare ediyorum."

Johnny. Johnny Applesced. Johnny Jack Corn, aman bana ne ya.

Yok, o Jimmy idi.

Jimmy Jack Corn, aman bana ne ya.

Yok, o Jimmy Crack Corn idi.

Gerçekten umursamıyor muydu?

Lydia, Dec'nin *Susam Sokağı* kuklalarıyla birlikte şarkı söylediğini hayal meyal hatırladı. Ama bu doğru olamazdı. Dee'nin Minik Kuş'tan ödü patlardı. Belki de şarkıyı söyleyen Claire'di. İpini her çektiğinde, "Bana bunu içimdeki şeytan yaptırdı," diyen bir oyuncak bebeği vardı. Claire ipini koparmıştı. Julia çok kızmıştı, çünkü onun bebeğiymiş. Arkadaşı Tammy'yle birlikte Sambos'a gitmişlerdi.

Doğru muydu? Sambo's muydu?

Lydia oraya da gitmişti. Restoranın menü kartının üzerinde, bir ağacın etrafında koşturan, kapkara yüzlü bir çocuk vardı. Peşinden koşan kaplanlar tereyağı kalıplarına dönüşüyordu.

Krep.

Babasının pişirdiği kreplerin kokusunu duyar gibi oldu. Yılbaşı sabahı; Helen'in kocasının mutfaka girmesine izin verdiği tek gün. Babası sürekli onlara sataşıp güldürürdü. Hediyelerini açmadan önce hepsi kahvaltılarını bitirmek zorundaydı.

"Lydia?"

Lydia başını yana çevirdi. Gözkapaklarının içinde yıldızlar uçuşuyordu. Dili şekerleme tadındaydı.

"Ah, Lydia?"

Paul'un sesi şakıyormuş gibiydi. Telefonu kapamıştı. Eline bir levye almış ve Lydia'nın hemen önünde dikilmişti. Claire

dün bu levveyi mutfak masasının üzerine bırakmıştı. Yoksa önceki gün müydü? Geçen hafta mı?

Paul levyenin ağırlığını elleriyle tarttı. Bir ucundaki küçük başıyla diğer ucundaki devasa pençeye baktı. "Bu çok işime yarayabilecek bir şey gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Lydia *orospu çocuğu* dedi, ama yalnızca içinden.

"Şuna bak." Levveyi bir yarasa gibi omzunun üzerinde tuttu. Pençe ucunu Lydia'ya doğru salladı.

İsabet ettiremedi.

Kasıtlı olarak mı?

Metalin havayı yararken çıkardığı rüzgârı hissetti Lydia. Metalik bir ter kokusu geliyordu burnuna. Claire'in teri miydi? Paul'un teri mi? Paul şu an terlemiyordu. Lydia onun sadece, yüzünde sapıkça bir sırıltıyla üzerine abanırken terlediğini görmüştü.

Lydia gözlerini kırıştırdı.

Paul gitmişti. Hayır, bilgisayarının başında oturuyordu. Dev bir ekrana bakıyordu. Lydia bir haritaya baktığını biliyordu. Ama haritadaki herhangi bir noktayı çıkarabilecek kadar yakınında değildi. Paul ekrana yapışmış Claire'in bankaya gidiş güzergâhını izliyordu, çünkü Paul ona Claire'in USB belleği bankada sakladığını söylemişti. Bir kiralık kasanın içinde. Lydia karşı çıkmaya niyetlenmişti, ama dudakları fazlasıyla ağırdı, tenine zamklanmış devasa balonlar gibi. Ağzını her açmaya çalışırken balonlar daha da ağırlaşıyordu.

Ama Paul'a söylememişti. Biliyordu. Claire bir şeyler yapıyordu. Paul'u kandırıyordu. Lydia'ya yardım etmeye çalışıyordu. Ona telefonda, her şeyin icabına bakacağını söylememiş miydi? Lydia'nın dayanması gerektiğini. Onu bir daha asla terk etmeyeceğini. Ama USB bellek Adam Quinn'deydi, öyleyse bankada ne işi vardı?

USB bellek Adam Quinn'de, demişti Lydia, Paul'a, ama sözcükler yalnızca kafasında yankılanabilmişti, çünkü duymak istemediği bazı şeyler söylediği için Paul, Lydia'nun ağzını bantlamıştı.

Claire senden nefret ediyor. Artık bana inanıyor. Seni bir daha asla geri almaz.

Bir daha asla ama asla bir araya gelmeyeceğiz.

Taylor Swift. Heath Carmichael'ın kendisini aldattığını öğrendiğinde Dee bu şarkıyı art arda kaç kere çalmıztı?

Bu kez söylüyorum sana...

"Lydia?" Paul yanı başında duruyordu. Lydia bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi. Ne zaman kalkmıştı başından? Bilgisayarına bakmış mıydı gerçekten? Claire'in bankadan ayrıldığıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bilgisayarının başında otururken, nasıl ayrı anda yanı başında durabiliyordu?

Lydia, Paul'a bunu sormak için başını çevirdi. Baktığı her şeyi kare kare görüyordu. *Altı Milyon Dolarlık Adam* filminde, Steve Austin'in çıkardığı biyonik sesi duyuyordu.

Çı-çı-çı-çı...

Paul ortalıkta yoktu.

Tekerlekli raf ünitesinin önünde dikiliyordu. Eski malzemeleri yenileriyle değiştiriyordu. Hareketleri ağır ve kendinden emindi. Kırmızı Burunlu Rengeyiği Rudolph gibi mekanik hareketler yaptıkça, ayrı biyonik ses *çı-çı-çı-çı* diye yükseliyordu.

Claire. Yılbaşına özgü o abartıyla mutluluk saçan, oradan oraya hoplayan neşeli yaratıklardan nefret ederdi. Julia her sene onlara zorla izletir ve Claire, minicik, korkmuş bir oyuncak bebek gibi Lydia'nın kucağına sığınır ve Lydia, Julia'yla bir olup Claire'le dalga geçmek için gülmeye başlardı, oysa için için o da bu yaratıklardan korkardı.

"Kendini buna hazırlamak isteyebilirsin bence," dedi Paul.

Bu önemli bir anmış gibi görünüyordu. Lydia kabuğunun kaşınmaya başladığını hissetti. Başını salladı. Dırdır etmeyecekti. Şu kabuğun kanamaması gerekiyordu. Bu yüzden Paul'ün ellerine odaklanmaya çalıştı, her şeyi önce bir, ardından iki, üç ve dört kez düzelten parmaklarının yapmacık hareketlerine yoğunlaştı.

Lydia'nun zihninin içinde yeni bir söz öbeği dönüp durmaya başladı:

Dikenli tel. Levye. Uzun bir zincir. Geniş bir kanca. Bilenmiş bir avcı bıçağı.

Lydia'nun dumanlı başında kısacık bir aydınlanma anı oldu. Sona yaklaşmışlardı.

Claire, l'hipps Plaza'nun karşısındaki ofis malzemeleri satan dükkânın içinde, duvara sırtını yaslamış halde duruyordu. İçeri biri girerse görebilsin diye, ön ve arka kapıların arasına konmuştu. Ufack dükkânın içindeki tek müşteri oydu. Satış elemanı, kiralık bilgisayarlardan birinin başında sessizce çalışıyordu. Claire kontrollü telefonu elinde tutuyordu. Helen tam on dakikadır I-75 otoyolundaydı.

Paul aramamıştı hâlâ.

Telefonunun neden hâlâ çalmadığıyla ilgili aklında deli düşünceler dolaşıyordu. Paul buraya gelmek üzere yola çıkmış olabilir. Lydia'yı öldürmüş olabilir. Claire'i de öldürecekti. Helen'in izini bulabilir ve Büyükanne Ginny'nin evine gidebilir, sonra da Dee'yi aramaya koyulabilirdi.

Belki de en başından beri planı buydu, yani bütün aileyi ortadan kaldırmak. Claire önceden hesaplamış bir ilk adımdan başka bir şey değildi. Onunla çıkması. Onu elde etmeye çalışması. Onunla evlenmesi. Onu mutlu ediyormuş gibi davranması. *Mutluymuş* gibi davranması.

Yalan yalan üstüne, katbekat, sonu gelmeyen yalanlar.

El bombaları gibiydiler. Paul, çok uzun zaman önce hepsini birer birer duvara fırlatmış ve en sonunda gerçekler Claire'in kafasında patlamıştı.

Fotoğraflar binlerce el bombası gücündeydi. Claire'i var olabileceğini asla tahmin etmediği bir karanlığa gömen nükleer bir patlama gibiydiler.

On beş yaşındaki Paul, yüzünde sapıkça bir sırıtişla, baş aşağı edilmiş ablasının önünde kameraya poz vermişti. Zafer işareti yapıyordu, tıpkı FBI ajanını kandırduğında, Fred Nolan'a yaptığı gibi.

Claire kontrollü telefona baktı. Bomboş bir ekran vardı karşısında. Telefonun neden çalmadığı konusunda kendini daha az endişelendirici sebeplerle yatıştırmaya çalıştı. Çağrı yönlendirme servisi doğru dürüst çalışmıyordu belki. Belki Mayhew, telefon şirketinden birini arayıp Paul'u kontrollü telefon konusunda

ıvarmıştı. Belki Adam'ın bu işte bir parmağı vardı ve adamları Claire'i takip edebilsin diye Paul'u ikaz etmişti.

Bu seçeneklerin hiçbirisi daha az korkunç değildi, çünkü her neyse hepsi Paul'a çıkıyordu.

Claire eliyle çantasını yokladı, ta ki içinde Lydia'nın tabancasını hissedinceye kadar. En azından bir şeyi doğru yapmıştı. Silaha mermi satın almak zor olmamıştı. Sokağın sonundaki silah mağazası, ona tek bir soru bile sormadan bir kutu oyuk uçlu mermi çekirdeği satmıştı.

Ofis malzemeleri satan dükkân, baskı ve saatlik bilgisayar kiralama hizmeti de veriyordu. Kendini korkularına öyle kapmıştı ki, tezgâhın arkasındaki bilgisayar kurduyla flört etmek yerine ona Helen'in parasından 250 dolarlık rüşvet verip işi öyle halletmeyi tercih etmişti. Claire ona sorununu kabaca anlatmıştı. YouTube'a bir şeyler yüklemesi gerekiyordu, ama film değil, fotoğraf ve üstelik çok sayıda fotoğraf, aralarında birkaç tane de tablo vardı ve hepsinin düzgün bir şekilde çalışması gerekiyordu çünkü birileri onları silmeye çalışacaktı.

Çocuk bu noktada araya girmişti. İhtiyacı olan YouTube değildi, Claire'in istediği Dropbox gibi bir şeydi. Claire çantasını bir omzundan diğerine aldığı sırada, tezgâhtar içindeki mermi kutusu ile tabancayı fark etti ve bunun ona 100 dolara daha mal olacağını, Tor adında bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Tor. Time dergisinin internet sitesinde, yasadışı dosya paylaşımı hakkında bir makale okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu Claire. Derin web'le bir bağlantısı vardı, yani kataloglanması ve takip edilmesi olanaksızdı. Belki Paul da filmlerinin dağıtımı için Tor'u kullanmıştı. Müşterilerine büyük dosyaları e-postayla göndermek yerine, hatasız bir harf ve sayı bileşimi girdikleri takdirde açabilecekleri karmaşık bir web sitesi bağlantısı yolluyordu.

Claire'de hepsinin e-posta adresleri vardı. Paul'ün müşterilerine bu tabloları ve fotoğrafları gönderse miydi?

"Hazır." Bilgisayar kurdu, ellerini pilili pantolonunun ceplerine daldırmış, Claire'in önünde dikiliyordu. "USB belleği bilgisayara tak ve istediğin bütün dosyaları sürükleyip bırak, hepsi otomatik olarak yüklenecek."

Claire çocuğun isimliğini okudu. "Teşekkürler Keith."

Çocuk tezgâhının başına dönmeden Claire'e gülümsedi.

Claire kendini toparladı. Bilgisayarın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir yandan çocuğun talimatlarını yerine getirirken, arada sırada da dükkâna girip çıkan var mı diye kontrol etti. İçeri soğuktu ama Claire terliyordu. Elleri titremiyordu ama vücudunun ürperdiğini hissediyordu, sanki biri bir diyaazonla bütün kemiklerine dokunmuş gibi. Paul'ün dosyaları yüklenmeye başlayınca bir kez daha kapılara gözücuyla baktı. JPEG uzantılı dosyaları en başa koymuştu, böylelikle dosyaya tıklayanlar ilk önce Johnny Jackson'ın fotoğrafıyla karşılaşacaklardı. İş ki birileri bu dosyaları açmak istesindi.

Claire, Keith'in kendisi için kurduğu e-posta programına tıkladı. İsteddiği mesajı, dilediği gün ve saatte yollanması için programlayabileceği yeni bir e-posta adresi vardı.

Yazmaya başladı.

İsmim Claire Carroll Scott. Julia Carroll ile Lydia Delgado ablasıydım.

Claire bu söylemden nefret etmişti. Lydia hayattaydı. Hayatta olması gerekirdi.

Bu son cümleyi silinceye dek geri al tuşuna basmaya devam etti.

Burayn, Kongre Üyesi Johnny Jackson'ın porno filmlerde rol aldığıyla ilgili deliller kaydettim.

Claire yazdığı sözcüklere dikkatle baktı. Tam olarak doğru sayılmazdı, çünkü bu pornodan fazlasıydı. İçinde kaçırma, tecavüz ve cinayet vardı, ancak tüm bu ithamları sıralamanın, insanları bağlantıya tıklamadan caydırabileceğini düşündü. Bu mesajı, web sitelerinde e-posta adresi belirten her basın kuruluşuna ve her resmi kuruma gönderiyordu. Büyük olasılıkla bu hesaplar, Johnny Jackson'ın kim olduğunu bile bilmeyen ya da e-postayla doğup büyümüş ve dolayısıyla anonim linklere, özellikle de Tor'la bağlantılı olanlara tıklamamaları gerektiğini bilen genç stajyerler tarafından takip ediliyordu.

Claire yeni bir tarayıcı penceresi açtı. Westerly Academy'nin okul aile birliği sayfasında Penelope Ward'ın e-posta adresini buldu. Lydia'nın ezeli düşmanı, tam da Claire'in tahmin ettiği

çeli sahte elma şekerine benziyordu. Kongre Keşif Komitesi Bel-ge Şubesi'nin e-posta adresi sitede stajyer@WeWantWard.com olarak belirtilmişti. Sitede grubun bir PAC (Politik Danışmanlık Komitesi) olduğu, yani rakiplerinin her türlü kirdi çamaşırını ortaya dökebilecekleri belirtiliyordu.

Kontrollü telefon çalmaya başladı.

Claire dükkânın deposuna yönelip arka kapıyı açtı. Yağmur hardaktan boşanurcasına yağıyordu. Rüzgâr şiddetlenmişti ve kapıyı açmasıyla birlikte içeri buz gibi bir hava dolmuştu. Fondaki gürültünün, Tesla'nın içinde I-75 otobanında araba kullan-dığı konusunda Paul'u ikna etmesini umdu.

Telefonun kapağını açtı. "Paul?"

"Anahtarlık elinde mi?"

"Evet. Lydia ile görüştür beni."

Paul sessizdi. Claire onun ne kadar rahatladığının farkındaydı. "İçinde ne olduğuna baktın mı?"

"Tabii ki, bankadaki bilgisayarı kullandım." Claire bütün öfkesini alaycı cevabına akıttı. "Lydia'yı ver telefona. Hemen."

Paul alışıldık işlemleri tekrarladı. Claire hoparlörün açıldığını duydu.

"Lydia?" dedi Claire. Biraz bekledi. "Lydia?"

Yüksek volümlü, umutsuz bir homurtu geldi kulağına.

"Şu an konuşmak istediğini sanmıyorum," dedi Paul.

Claire başını arkasındaki duvara dayadı. Gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine engel olmak istercesine başını tavana çevirdi. Paul, Lydia'ya gerçekten zarar vermişti. Oysa Claire, bir ihtimal ablasına zarar vermemiş olabileceği gibi bir umut kıvrımına sıkıca bağlanmıştı, tıpkı bunca yıldır Julia'yla ilgili ümidini yitirmedeği gibi. Yüzü alev alev yanıyordu.

"Claire?"

"Alışveriş merkezinde buluşalım. Phipps Plaza'da. Gelmen ne kadar sürer?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Paul. "Neden Lydia'nın evinde buluşmuyoruz?"

Claire gözyaşlarına engel olmaktan vazgeçti. "Dee'yi de mi alıyorsun?"

"Henüz değil, ama Lydia'nın evine gidip o serseri erkek arkadaşımı uyandırdığımı biliyorum. O da Dee'yi alıp Burton Gölü'nün kıyısındaki bir balıkçı kulübesine götürdü. Her şeyden haberdar olduğumu anlayamadın mı daha?"

Paul silahtan haberdar değildi. Ofis malzemeleri dükkanından da haberi yoktu.

"Arabayla Watkinsville'e gel," dedi. "Anne babamın evinde buluşuruz."

Claire öleceğini sandı. Paul'ün, Fuller'ların evinde tutsaklarına yapmış olduklarını görmüştü.

"Duyuyor musun?"

Claire kendini konuşmaya zorladı. "Çok trafik var. Birkaç saatimi alacak gibi görünüyor."

"Doksan dakikadan fazla sürmez."

"Beni telefonum sayesinde izlediğinin farkındayım. Mavi noktayı takip edersin. Ne kadar sürerse o kadar zamanda gelirim."

"Seninle evden eşit uzaklıktayız, Claire. Lydia'yı düşün. Seni beklemekten sıkılmamı ister miydin?"

Claire telefonu kapadı. Bakışlarını koluna çevirdi. Şiddetle yağın yağmur kapıdan içeri sızmıştı. Gömleğinin kolu sıırıksıklamdı.

Dükkânda iki müşteri daha vardı. Biri kadın, biri de erkek. İkisi de gençti. İkisinin de üzerinde kot pantolonla kapüşonlu montlar vardı. Hiçbirinde kulaklık yoktu. Claire yüzlerine baktı. Kadın başını çevirdi. Adam ona gülümsedi.

Claire buradan çıkmak zorundaydı. Tekrar bilgisayarın başına geçti. Dosyaların tamamı yüklenmişti. Bağlantının çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Ekranı diğerlerinden uzaktaydı, ancak yine de Johnny Jackson'ın fotoğrafının sunucuda olup olmadığını kontrol ederken kan ter içinde kaldı.

Fotoğrafi ekranda bıraksa mıydı? Keith'in farkında olmadan neye dahil edildiğini görmesine izin verse miydi?

Claire yeterince insana zarar vermişti zaten. Fotoğrafi kapattı. E-postasını güzel sözlerle süslemeye zamanı yoktu. Birkaç satır daha yazıp altına da Tor bağlantısını kopyaladı. E-postaların otomatik olarak gönderileceği saati bir kez daha kontrol etti.

İki saat sonra internet bağlantısı olan herkes, Paul Scott'la işbirlikçilerinin gerçek hikâyesini öğrenecekti. Bütün ayrıntıları tabasıyla dayısının kana susamış aile fotoğraflarında bulabileceklerdi. Paul'ün müşterilerinin gerçek kimlik ve konumlarını ele veren yaklaşık bin e-posta adresine ulaşabileceklerdi. Kırk yılı aşkın süredir, ailelerinden kaçırılan gencecik kızların art arda çekilmiş fotoğrafları sayesinde neler olup bittiğini öğreneceklerdi. Ve Carl Huckabee'yle Johnny Jackson'ın kimsenin durumdan haberdar olmaması için kanunları nasıl kendi çıkarlarına uygun şekilde çarpıttıklarını anlayacaklardı.

Şimdiye dek.

Claire USB belleği bilgisayardan çekip çıkardı. Masaüstüne yanlışlıkla herhangi bir dosyanın kopyalanmamış olduğundan emin oldu. Belleği çantasına attı. Keith'e el sallayıp dükkândan çıktı. Gökyüzü delinmişti yine, başından aşağı seller boşanıyordu. Helen'in Ford'unun direksiyonuna geçinceye dek sınılsıklam olmuştu.

Claire silecekleri çalıştırdı. Park yerinden ayrıldı. Peachtree Caddesi'ne çıkar çıkmaz annesini aradı.

Helen'in sesi gergindi. "Evet?"

"Ben iyiyim." Yalan söylemek konusunda en az Paul kadar ustalaşmaya başlıyordu. "Arabayı Athens'a doğru sürmeye devam etmeni istiyorum. Yirmi dakikalık mesafe kadar önündeyim, o yüzden yavaşlaman gerek. Hız sınırının altında kal."

"Eve mi gidiyorum?"

"Hayır, eve gitme. Şehir merkezindeki Taco Stand'a park et, oradan da Mrs. Flynn'in evine doğru yürü. Telefonu arabanın içinde bırak. Hiç kimseye nereye gittiğini söyleme." Claire, ayarladığı saatte otomatik olarak gönderilecek e-postaları düşündü. Annesi de alıcılar listesindeydi ve bu da duygusal olarak kadıncağızı göğsünden hançerlemekle eşdeğer sayılırdı. "Sana bir e-posta gönderdim. Mrs. Flynn'in evine vardığında eline ulaşmış olur. Yazanları okuyabilirsin, ama lütfen bağlantıya tıklama. Eğer üç saat içinde benden haber almazsan, o e-postayı *Atlanta Journal* gazetesinde çalışan arkadaşımıza götürmeni istiyorum. Hani şu kitap yazarı."

"O emekli oldu"

"Bir sürü tanıdığı vardır hâlâ. Bu çok önemli anne. O bağlan-
tıyı tıklamastı lazım, ama sen içeriğine bakma."

Helen belli ki korkmuştu ama yine de, "Claire," dışında bir
kelime etmedi.

"Hakkıhıyar'a güvenme sakın. Bize Julia hakkında yalan söy-
ledi."

"Kasette ne olduğunu biliyorum." Helen devam etmeden so-
luklandı. "O yüzden senin asla izlemeni istemedim, çünkü kendi
gözlerimle gördüm."

Claire daha fazla acı çekebileceğini düşünmüyordu. "Nasıl?"

"Babarı ölmüş halde bulan bendim." Bir an durdu. Zor bir
arıydı besbelli. "Koltuğunda oturuyordu. Televizyon açıktı.
Uzaktan kumanda elinde duruyordu. Ne izlediğine bakmak is-
tedim ve..."

Yine durdu.

Her ikisi de, Sam Carroll'un izlediği son görüntülerin neler
olduğunu biliyordu. Ve Claire, bunları babasına izleten kişinin
Paul olduğunu tahmin ediyordu. Acaba babasının intihar etme-
sine yol açan en son sebep bu muydu? Yoksa Paul bu konuda da
mı ona yardımcı olmuştu?

"Çok uzun zaman önceydi ve bunu yapan adam artık öldü,"
dedi Helen.

Claire aksini söylemek için ağzını açtı, ama annesi e-postayı
açınca her şeyi öğrenecekti nasılsa. "Bir yararı oluyor mu? Yani
öldüğünü bilmenin?"

Helen yarut vermedi. İdam cezasına her daim karşıydı, ancak
Claire nedense annesinin, Julia'yı öldüren birinin, devlet kanalı
dışında bir yolla infaz edilmesine karşı çıkmayacağını düşünü-
yordu.

"Sakın Hakkıhıyar'a gitme, tamam mı?" dedi Claire. "Nede-
nini daha sonra anlayacaksın. Bana güven. İyi bir adam değil o."

"Canikom, gün boyunca sana güvendim. Şimdi vazgeçecek
değilim."

Claire'in aklına Dee düştü yeniden. Helen büyükanneydi.
Bunu bilmeyi hak ediyordu. Ancak Claire bunu annesine söy-
leyip böylece konuyu kapatamayacağını biliyordu. Helen ayrı-

ıllan öğrenmek isteyecekti. Dev ile tanışmak, onunla konuşmak, ona dokunmak, ona sarılmak isteyecekti. Claire'ın neden onları avı tutmaya çalıştığını bilmek isteyecekti. Ve ardından Lyda'yla ilgili sorular gelecekti.

"Tallin?" diye sordu Helen. "Başka bir şey var mıydı?"

"Seni seviyorum anneciğim."

"Ben de seni seviyorum."

Claire telefonu kapadı. Onu yan koltuğun üzerine attı. Direksiyonu iki eliyle kavradı. Gösterge panelindeki saate baktı ve babasının cenazesinde atacak gücü bulamadığı keder ve çaresizlik dolu çılgınlığı doya doya atmak için kendine bir dakika ayırdı.

"Tamam," dedi kendi kendine. "Tamam."

Bu hırsı ona yardımcı olacaktı. Yapması gereken şeyi uygulaması için ona güç verecekti. Paul'u, Julia'nın kasetini babasına izlettirdiği için öldürecekti. Onu bütün ailesine yapmış oldukları için öldürecekti.

Sağanak yağmura sileceklerin hızı yetismiyordu, Claire önünü bile göremiyor, ama sürmeye devam ediyordu çünkü Paul'a karşı tek üstünlüğü ona karşı kullanacağı şaşkınlık unsuruydu. Onu nasıl şaşırtacağı ise henüz gizemini koruyordu. Claire'in elinde bir silah vardı. Hedef aldığı adamı ikiye biçebilecek oyuk uçlu mermileri vardı.

Uzun süre önce, Paul'un onu poligona götürdüğü gün geldi aklına. Poligon görevlisinin ona söylediği ilk şey, tetiği çekmeğe niyetli değilsen eğer, silahı kimseye doğrultmadan gerektiği gibi.

Claire tetiği çekmeye can atıyordu. Bunu yapmaya nasıl fırsat bulabileceğini bilmiyordu sadece. Fuller'ların evine Paul'dan önce varma şansı vardı. Annesinin Ford'unu evin yarındaki ağaçların arasına park edebilir ve arka kapıya yürüyebilirdi. Yere yatıp bekleyebileceği pek çok yer vardı: Yatak odalarından birinde, antrede ya da garajda sotaya yatabilirdi.

Tabii Paul henüz eve varmadıysa eğer. Belki de Claire'e yalan söylemişti ve ta en başından beri evdeydi.

Claire, Paul'ün bir başka evi olabileceğini varsaymıştı, ama belki de Fuller'ların evi Paul'ün ihtiyacı olan tek evdi. Kocasını, her şeyin olduğu gibi kalmasından hoşlanırdı. Rutinin

kölesiydi. Her sabah kahvaltıda aynı kâseyi, aynı kahve tencenini kullanırdı. Eğer Claire bıraksa, her gün aynı tarz siyah takım elbise giyendi. Programa ihtiyacı vardı. Aşinalığa ihtiyacı vardı.

Gösterge panelinden madeni bir ses gelmeye başladı. Bu sesin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu Claire'in. Annesinin arabasını yavaşlattı. Motoru stop ettirmeye cesaret edemedi. Heyecanla, gösterge panelinde herhangi bir ikaz ışığı yanıp yanmadığını kontrol etti, ama tek görebildiği deponun boşalmak üzere olduğunu işaret eden benzin göstergesinin sarı ışığı oldu.

"Yo, yo, yo." Tesla asla benzine ihtiyaç duymazdı. Ve Paul, Claire'in BMW'sinin deposunu her cumartesi fullerdı. Diet Cola satın almak dışında en son ne zaman bir benzin istasyonuna uğradığını hatırlamıyordu bile.

Claire otoyoldaki levhalara baktı. Athens'tan kırk beş dakika uzaklıktaydı. Bir benzinciye işaret eden levhayı görünceye dek epeyce yol gitti.

Arabayı benzin istasyonuna çektiğinde benzinin bitmek üzereydi. Yağmur durmuştu, ama gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplıydı hâlâ ve hava epeyce soğumuştı. Claire, Helen'in kendisine verdiği nakitten geri kalanı istasyonun gerisindeki dükkâna götürdü. Bir Ford Focus'un tankının kaçta dolduğundan habersizdi. Tezgâhın arkasında duran çocuğa kırk dolar uzattı ve yetmesini umdu.

Claire geri döndüğünde, genç bir çift, eski püskü bir arabarın önünde dikilmiş duruyordu. Ford'u köklediği sırada o genç çifti görmezden gelmeye çalıştı. Para yüzünden kavga ediyorlardı. Claire'le Paul asla para için kavga etmezdi, çünkü Paul'ün her daim parası olurdu. İlk başlardaki kavgaları hep Paul'ün Claire için çok fazla şey yaptığı konusundaydı. Claire'in isteyip de Paul'ün yerine getirmediği tek bir şey bile yoktu. Claire'in arkadaşları sürekli aynı şeyi tekrar edip dururlardı: Paul her şeyin icabına bakar.

Benzin pompası ath.

"Kahretsin." Pompadan akan benzin Claire'in ellerine bulaşmıştı. Kokusu zehirliydi. Bagajı açtı, çünkü Paul, Helen'inki de

dahil bütün arabalarının bagajına ilk yardım malzemeleri depolanmıştı. Sırt çantasını ters yüz edip içinden bir paket ıslak mendil çıkardı. Çantada makas da vardı, ama Claire naylon paketi dişleriyle yırttı. Bir yandan ellerine dökülen benzini silerken, bir yandan da bagajın içine saçılan malzemelere baktı.

Evliliklerinin en başında, Paul sürekli aynı karabasana görünürdü. Claire, kocasını sadece o zamanlar korkmuş halde gördüğünü hatırladı.

Yok, yanlış ifadeydi. Paul korkmazdı. Dehşete kapılırdı.

Bu kâbusu pek sık görmüyordu, senede iki ya da üç kez, ancak Paul her defasında çılgınlarla, kolları ve bacaklarıyla havaya pençeler atarak ve nefes almakta güçlük çekerek uyanırdı, çünkü rüyasında canlı canlı yandığını görürdü. Tıpkı hem annesinin hem de babasının ölümüne yol açan kazada, alevlerin canlı canlı yuttuğu annesi gibi.

Claire bagajın içindekileri gözden geçirdi.

İşaret fişekleri. Bir kitap. Bir kutu suya dayanıklı kibrit. On beş litrelik bir benzin bidonu.

Paul gerçekten de her şeyin icabına bakmıştı.

Şimdi Claire onun icabına bakacaktı.

22

Claire, Athens şehir merkezine vardığında, burası henüz yağmurdan nasibini almamıştı. Esen kuvvetli rüzgâr sokakları süpürüyordu. İki ders arasında kendilerine yiyecek bir şeyler almaya çıkan öğrenciler, kabanlarına ve atkalarına sıkıca sarmışlardı. Hemen hepsi, yaklaşmakta olan fırtınaya yakalanmak için acele ediyordu. Ufuk çizgisindeki kapkaranlık bulutları görebiliyorlardı: Atlanta'dan yola çıkmış ağır, kasvetli bulutlar.

Claire, ne kadar yolu kaldığını öğrenmek için Helen'i aramıştı. Annesi Winder yakınlarında bir yerlerdeydi, otuz dakikalık mesafede. 78 numaralı otoyolda meydana gelen kaza on

dakikasına mal olmuştu. Neyse ki Helen, bunu hemencecik Claire'e söylemişti. Böylece Paul aradığında, ona Lydia'nın ilahone'unun neden bir süredir ilerlemediğini söylemekte zorlanmamıştı.

Watkinsville'e, geçen gün Lydia'nın onu götürdüğü yoldan gitmişti. Claire, Paul'ün evine giden dönüşü az kalsın kaçınıyordu. Yavaş kullanıyordu, çünkü onu tek endişelendiren Jacob Mayhew ve Harvey Falke değildi. Carl Huckabee bölgenin şerifiydi. İlla ki yardımcıları vardı, her ne kadar kanunların hangi tarafında oldukları belli olmasa da.

Huckabee, Fuller'ların evinde olup bitenlerle de yakından ilgiliydi.

Claire arabayı göz önüne park etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ford'u ana caddeden uzaklaştırıp kesif bir ağaçlık bölgeye doğru sürmeye başladı. Lastikler engebeli araziye alışkın değildi besbelli. Dikiz aynaları içe doğru kapandı. Çam ağaçlarının dalları metalik boyaya sürtüp kaportayı hafifçe çizdi. Claire olabildiğince hızlı bir şekilde ormanın derinliklerine daldı ve etraftaki ağaçlar yüzünden kapılar açılmadığı için pencereden tırmanmak zorunda kaldı. Arka koltuğa uzanıp tabancayı aldı.

Silah daha ağır geldi ona. Daha ölümcül.

Cephane kutusunu arabanın üstüne bıraktı. Her defasında eline tek mermi alarak dikkatlice yuvalarına yerleştirdi.

"Julia için," dedi ilkinin yerleştirirken. "Babam için. Annem için. Lydia için."

Claire avcunun içindeki son mermiye baktı dikkatlice. Bu içlerinde en ağır olanıydı. Tehditkâr siyah uçlu parlak mermi kovarı yumuşak dokuya değer değmez onu parçalayabilecek güçteydi. "Paul için," diye fısıldadı. Sesi boğuk ve umutsuz çıkmıştı.

En son mermiyi, uzun zaman önce henüz küçük bir çocukken, babası onu ilk kez ahıra götürdüğü gün ölen kocasına ithaf etmeliydi. Hani Claire'e mutlu bir çocukluk dönemi geçirdiğini söylediği gün ölen. Nikâh memurunun önünde durup onu hayatının sonuna dek sevip koruyacağına yemin ettiği gün ölen. O gece ara sokakta, Claire'in elini tutup son nefesini veriyormuş gibi yaptığı gün ölen...

İki kez numara yapamıyaktı.

Claire şarjörü yerine oturttu. Namluyu hemen önüne doğrultup parmağını tetiğe yaslayarak tabancayı test etti. Horozu bir parmağıyla ileri geri oynatmayı denedi.

Planı şuydu: Fuller'ların evinin etrafına benzin dökülecekti, sadece yatak odalarına, ön verandaya ve banyonun alt tarafına. Çünkü Paul'ün Lydia'yı garajda tuttuğundan emindi ve Claire ablasından olabildiğince uzakta durmak istiyordu. Sonra benzini ateşe verecekti. Ardından Paul'ün burnuna duman kokusu gelecek ve alevlerin çığrısını duyacaktı. Ödö kopacaktı, çünkü Paul'ün hayatta en korktuğu şey yangındı. Kendini evden dışarı atar atmaz, Claire elinde silahıyla onu bekleyecek ve ona beş el ateş edecekti, her biri için bir kez.

Sonra koşarak eve girecek ve Lydia'yı kurtaracaktı.

Riskli ve kesirlikle çılgunca sayılabilecek bir plandı. Claire bunun farkındaydı. Ayrıca kelimenin tam anlamıyla ateşle oynadığını da biliyordu, ancak Paul'u hazırlıksız yakalayıp onu evden çıkaracak, Claire'in eyleme geçmesi için ona yeterince zaman tanıyacak başka bir fikir gelmiyordu aklına.

Ve de her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmesi gerektiğini biliyordu, çünkü fazlaca düşünecek olursa tetiği çekip çekemeyeceğinden emin değildi.

Claire kocası gibi değildi. Herhangi bir insanın canına kıyamazdı. Karşısındaki insanlıktan nasibini almamış biri bile olsa.

Silahu kot pantolonunun ön tarafına sıkıştırdı. Namlusu fazla uzun değildi, ama kalça kemiğine dayanan şarjörü canını acıtıyordu. Silahu ortaladı, fermuarın olduğu yere doğru kaydırды, ama bu daha da beterdi. Nihayet onu arka tarafa kaydırmaya karar verdi. Annesinin ona almış olduğu haminne donu, şarjörün etrafına tampon oluşturunuyordu. Şarjör kıcının çatalına dayandı ve bu da oldukça rahatsızlık vericiydi, ama ceplerinin hiçbirisi yeterince derin değildi ve Paul silahı fark edecek olursa, yandığının resmiydi.

Bagajı açtı. Sırt çantasının fermuarını açıp içinde ilkyardımbattaniyesini aradı. Battaniye ufacak bir paketin içine sarılıydı, ama açıldığında geniş bir örtü boyutlarına geliyordu. Suyu

dayanıklı kibritle işaret fişeklerinin hemen üzerinde duruyordu ve hepsi kalın bir kitabın tepesine yerleştirilmişti.

Percy Bysshe Shelley'in Bütün Şiirleri.

Helen'in de diyeceği gibi, dünyanın tek kabul görmeyen kâ-nun koyucuları şairler değillerdi.

Claire pırlısını pırlısını battaniyeye sardı. Dört şişe suyu açtı. Gömleği sağanak yağmurdan sırlıslılandı hâlâ. Yine de şişedeki suyu üzerine serpti. Bir anda iliklerine kadar donduğunu hissetti, ama başının, sırtının ve gömleğinin yakasından kol düğmelerine kadar her noktasının ıslanmış olduğundan emin oldu. Suyun geri kalanını kot pantolonunun bacaklarına boca etti.

Battaniyeyi ve on beş litrelik benzin dolu bidonu aldı.

Bidonu eline alıp orman yolunda ilerlerken, içindeki sıvı sağa sola çalkalandı. Daimi bir sis bulutu, kesif ağaçların altında sıkışıp kalmış gibiydi. Uzaklardan bir fırtına homurtusu geldi kulağına, yapmayı planladığı iş için rüzgâra ihtiyacı olacaktı. Claire gözlerini kısarak ileriye baktı. Gökyüzü giderek kararıyordu, buna rağmen ağaçların arka tarafına park etmiş açık mavi Cadillac'ı görebiliyordu.

Claire benzin bidonuyla battaniyeyi yere bıraktı. Silahı çıkardı. Horozu kaldırdı. Arabanın içinde Paul ya da dostlarından biri olabileceği endişesiyle ihtiyatlı yaklaştı. Boştu.

Horozu indirdi. Silahı tekrar kotuna soktu. Alışmış gibiydi. Tabanca önceki kadar rahatsız etmiyordu onu.

Elini arabanın kaportasına koydu. Motor soğuktu. Demek ki Paul, Claire gittiği andan beri Fuller'ların evindeydi.

Niye başka yere gitsindi ki? Onu koruyan bir şerif vardı nasılsa.

Battaniyeyle bidonu tekrar eline alıp eve doğru yöneldi. Claire bir an yoldan çıkmış olabileceğini düşünerek ufak bir panik yaşadı, ama hemen ardından evin yeşil çatısı ilişti gözüne. Çömelerek yürüdü. Evin pencereleri havadan zarar görmüş kontrplaklarla örtülüydü hâlâ. Claire eğilmeye devam etti, çünkü oturma odasının penceresindeki kontrplağın çatlak olduğunu ve dışarısının rahatça görüldüğünü biliyordu, başka çatlaklar da olabileceğini düşündü.

Koskocaman arka bahçe, çiseliyen yağmurdan pek nasıbu almamıştı. Claire ayaklarının altında hissediyen kuru çömlerin sesini duydu. Bir zamanlar korku filmlerinden çıkma ahırın bulunduğu açık alandan esen sert rüzgârın etkisiyle salınacak takımı inledi. Claire o tarafa fazla yaklaşmamaya çalıştı. Elindeki battaniye ve diğer malzemeleri konuşturmak için yüksek çalıları ayağıyla ezerek düzlük bir alan elde etmeye çalıştı.

Evin arkasını inceledi. Lydia'yla birlikte mutfak kapısından söktükleri kontrplak levha, evin yan tarafına yaslanmış duruyordu. Parçalayıp attıklarında onu yerde bırakmışlardı oysa. Claire, Paul'un onu düzgün bir şekilde toplayıp kapının yanına yaslamış olabileceğini tahmin etti. Büyük olasılıkla evin içini de toparlamıştı. Ya da belki, eve gizlice girmeye çalışan biri olursa sesini duyabilirdi diye, yerdeki çatal bıçakları o şekilde bırakmıştı.

Paul'u evin dışına çıkartmak, eve girmekten daha fazla endişelendiriyordu Claire'i.

Benzin bidonuna doğru çömelip esnek lastik kapağını açtı. İşç, mutfaka açılan küçük arka verandadan başladı ve bidonun içindeki benzini, evin dış tabanını boydan boya kaplayan lataların üzerine döktü. Benzinin, lataların arasındaki birleşme noktalarından sızınmasına dikkat etti. Pencerelelerin önünden her geçtiğinde bidonu havaya kaldırıp kontrplakları olabildiğince ıslatmaya ve bir yandan da elinden geldiğince sessiz olmaya çalıştı.

Ön verandada yürürken Claire'in yüreği o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, kalp atışlarının onu ele vereceğinden korktu. Gözlerini garajdan ayırmadı. İçeride Paul'la Lydia'nın ne durumda olabileceklerini düşünmemeye çalıştı. Metal kapının dış tarafına asma kilit takılıydı hâlâ. Sağlam görünüyordu. Paul'un cinayet odası. Lydia, Paul'un cinayet odasının içinde kilitliydi.

Claire arkasını döndü. Sessizce evin etrafında yanını tur atıp tahta levhalarla kaplı pencerelerin arkasında ne olduğunu gözlemlemeye çalıştı. Turunu bitirinceye kadar evin sol tarafını, yani ön verandayı, yatak odalarını ve banyoyu içine alan bölgeyi saran kocaman bir hilal oluşturacak şekilde benzin dökmeyi başarmıştı. Yalnızca mutfakla garaja el atmamıştı daha.

Birinci adım tamamlanmıştı.

Claire battaniyenin olduğu yere döndü tekrar. Çömeldi. Ter içinde kalmıştı, ama elleri o kadar soğuktu ki, parmaklarını güçlkle hissedebiliyordu. Shelley'nin şiir kitabının sayfalarını yırtarken, kütüphaneci annesinden için için özür diledi. Sayfaları uzun bir fitile dönüştürmek için sıkı bir tomar halinde birleştirdi. Benzin bidonunun kapağını gevşetti. Kâğıt tomarının ucunu bidonun deliğinden içeri daldırdı.

İkinci adım tamamlanmıştı.

Sırt çantasının içinde iki uzun işaret fişegi vardı. Claire evin ön tarafına doğru ilerlerken, her ikisini de elinde tutuyordu. Dikiş odasının altında durdu. İssız sokak hemen arka tarafındaydı. Benzin istasyonundayken, işaret fişeklerini yakma talimatlarını okumuştı. Tıpkı kibrit tutuşturmak gibiydi. Üzerindeki zumpara kâğıtlı plastik kılıfı çıkartıp fişegin üst tarafına sürtmek gerekiyordu.

Claire plastik kılıfı çıkarttı. Başını kaldırıp eve baktı. Zamanı gelmişti. İstese durabilirdi. Arabasına dönebilirdi. FBI'nın Washington'daki merkezini arayabilirdi. Ulusal Güvenlik'i. Gizli Servis'i. Georgia Araştırma Bürosu'nu.

Buraya gelmeleri kaç saat sürerdi?

Paul bu kadar sürede ablasına neler yapardı?

Claire işaret fişeginin tepesini sürttü. Olduğu yerde sıçradı, çünkü bu kadar ani bir şekilde alev almasını beklemiyordu. Kıvılcımlar ayağına sıçradı. Çıkan alevler, fışkırmaya benzer bir ses çıkardı, sanki bir musluğu sonuna kadar açmış gibi. İçini bir panik dalgası kapladı. Daha fazla zamanı olacağını sanmıştı, ama ateş her saniye büyüyordu. Yerlere saçtığı benzin alev almıştı. Kor alevler, evin yan cephesini yalamaya başlamıştı bile. İşaret fişegini yere attı. Yüreği ağzındaydı. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ok yaydan çıkmıştı. Geri dönüşü yoktu artık.

Claire evin yan cephesi boyunca koştu. İkinci işaret fişegini alıp ebeveyn yatak odasının altına bıraktı. Bir vınlama sesi duyuldu, sıcak bir rüzgâr yükseldi ve alevler, Claire'in benzin döküğü bölgeden yayılarak kontrplakla kaplı pencereleri sardı.

Yoğun bir sıcaklık yükseldi, ama Claire titriyordu hâlâ. Malzemelerini sakladığı alana geri dönüp battaniyeyi omuzlarına attı.

Kırılgan kumaşı, tüm bedenini sarmamıştı. Başını kaldırıp gök yüzüne baktı. Bulutlar hızlı hareket ediyordu. Az önceyse kadar çiseleyen yağmur, koca damlalara dönüşmüştü. Claire yağmuru hesaba katmamıştı. Alevlerin şiddetlendiğinden emin olmak için evin yan tarafına baktı. Beyaz bir duman havayı sarmaya başlamıştı. Kontrplağın arkasından turuncu renkli alevler yükseliyordu.

Üçüncü adım devam ediyordu.

Claire eline benzin bidonunu alıp arka düzlüğe doğru ilerledi. Basamakların tam on adım gerisinde durdu. Bidonu yere bıraktı. Silahı çıkardı. Namlusu yeri hedef alacak şekilde sıkıca tuttu.

Beklemeye koyuldu.

Rüzgâr yön değiştirdi. Duman yüzüne esmeye başladı. Dumanın rengi beyazdan siyaha dönüşmüştü. Claire bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bir televizyon programında, renk değişimlerinin önemli bir anlam ifade ettiğini izlediğini anımsadı, diğer yandan da, bir makalede, dumanın renginin yanan maddeden kaynaklandığını okuduğunu hatırladı.

Yanan bir şey var mıydı gerçekten? Claire alevleri göremiyordu artık. Paul'ün çılgınlık atarak, koşar adım evden çıkmasını beklerken, tek görebildiği kapkara bir dumandan ibaretti.

Aradan bir dakika geçti. Bir dakika daha. Claire tabancayı sıkıca kavradı. Öksürüğünü bastırmaya çalıştı. Rüzgâr bu kez yola doğru esmeye başlamıştı. Bir dakika daha. Bir dakika daha. Göğsünden her an fırlayacakmış gibi atan yüreğinin sesi kulaklarının içinde yankılanıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Neredeydi bu yangın? Değil yanan bir evin alevlerini söndürecek kadar, çimleri ıslatacak kadar bile yağmur yağmıyordu. Acil durum işaret fişeği bile titreyip sönmüştü.

Claire evin yan cephesine göz atmak için olduğu yerden birkaç adım uzaklaşırken, bir yandan da arka kapıyı kolaçan etti. Kontrplağın arkasından, sanki bir kömür santrali gibi kapkara bir duman yükseliyordu. Yangın duvarın iç tarafında mıydı? Tahta kaplamalar eski ve kuruydu. İskeletini oluşturan latalar altmış yılı aşkın süredir bu duvarların içindeydi. Claire yapı duvarlarıyla ilgili bu türce taslak görmüştü: dış cephe kaplaması,

mukavemet için döşenen ince ahşap kaplama, tataların arasına yerleştirilen kalın yalıtım tabakası, alçıpan. Bir evin içiyle dışı arasında, değişik malzemelerden oluşan en az altı farklı katman vardı: çoğu tahtalandı, çoğu benzini sünger gibi emerdi. Peki, öyleyse neden alevler şimdiye kadar evi sarmamıştı?

Yalıtım.

Paul bütün pencereleri yenilemişti. Hiç kuşkusuz duvarın içindeki alçı paneli, ateşe dayanıklı bir köpükle değiştirmiş olmalıydı, çünkü Claire ne düşünürse düşünsün, Paul her daim, en az altı adım ilerisindeydi.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Şimdi ne olacaktı?

Benzin bidonu. Tekrar eline aldı. İçinde bol miktarda benzin kalmıştı hâlâ. Kağıttan yaptığı fitil, benzini liflerine kadar emmişti. Bu Claire'in tek yedek planıydı: fitili yakıp benzin bidonunu çatıya fırlatmak.

Peki ya sonra? Onun da yanmayışını mı izleyecekti? Benzinü yarımay şeklinde dökmesinin tek amacı, Paul'ün arka kapıdan koşarak çıkmasını sağlamaktı. Eğer çatıdan sesler geldiğini duyarsa, Paul kendini evin ön kapısından, hatta garaj kapısından bile dışarı atabilirdi. Ağaçlardan birinden kuru bir dal düştüğünü sarıp kulak asmayabilir ya da Lydia'ya yaptıklarına kendini fazlasıyla kaptırdığından hiç duymayabilirdi de.

Claire benzin bidonunu yere bıraktı. Kontrollü telefonun kapağını açtı. Bilinmeyen numaraları arayıp Buckminster Fuller'ın telefonunu istedi. Kendisine verilen numarayı aradı.

Evin içinde, mutfaktaki telefon çalmaya başladı. Telefonun zili, kulak zarını yırtan bir buz kıracağı gibiydi. Telefon çalmaya devam ederken, tabancanın ağzını yavaşça bacağına vurdu. Bir. İki. Üç. Dün bu saatlerde, Claire uysal bir çocuk gibi arka bahçede oturmuş Paul'ün yirmi dakikada bir onu arayıp ablasının hayatta olup olmadığını haber vermesini bekliyordu.

Paul beşinci çalışında telefona cevap verdi. "Alo?"

"Benim." Alçak sesle konuşuyordu. Kırık mutfak kapısından Paul'u görebiliyordu. Sırtı Claire'e dönüktü. Mutfakta duman ya da yangına dair bir belirti yoktu. Paul üzerindeki kırmızı

eşofman üstünü çıkarmıştı. İnce tiğörtlinin içinden belli olan kırmekmiklerini görebiliyordu.

"Neden bu telefonda arıyorsun?" diye sordu Paul.

"Lydia nerede?"

"Sürekli abları sormandan bıkmaya başladım."

Rüzgâr yine yön değiştirmişti. Duman gözlerini yakıyordu. "Filmlerin montajsız hallerini izledim."

Paul yanıt vermedi. Tavana baktı. Dumanın kokusu burnuna mı gelmişti?

"Biliyorum Paul."

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Koridora doğru bakabilmek için telefonun kablosunu çekirtmeye çalıştı.

Claire'in gözüne, yarıp sönen bir ışık takıldı. Tek bir kıvılcım, evin tabarundan banyoya doğru yanarak ilerliyordu. Gözlerini tekrar Paul'a çevirdi. Bu telefon görüşmesi onu mutfağa kenetlemişti. "Maskeli adamın sen olduğunu biliyorum."

Paul yine bir şey söylemedi.

Claire ufacık kıvılcımın bir alev topuna dönüşmesini izledi. Zemin kapkara olmuştu. Binarın dış cephesindeki tahta kaplama is içindeydi. "USB belleğin içinde Johnny Jackson'ın fotoğraflarının olduğunu biliyorum. İşlerini devam ettirebilmek için müşterileri listeni istediğinin farkındayım."

"Neredesin?"

Banyo penceresini örten kontrplağın alev aldığını gördüğü an, Claire heyecandan bayılacağını sandı.

"Claire?"

Paul telefonda konuşmuyordu. Verandada durmuş eve bakıyordu. Duman çabır sarmıştı. Korkmuş görünmüyordu. Şaşır-muş görünüyordu. "Ne yaptın sen?"

Claire telefonu yere düşürdü. Tabanca diğer elindeydi hâlâ. Paul, Claire'in eline baktı. Silahlı olduğunu anlamıştı. Şimdi, silahı kaldırıp namluyu Paul'a doğrultup horozu çekme zamanıydı. Claire hızlı hareket etmeliydi. Görüş açısını genişletmeliydi. Paul'un ayağı zemine değmeden tetiği çekmeliydi.

Paul üç basamağı indi. Kendi evlerinde, Paul'un merdivenleri inişini hatırladı, her sabah gülümseyerek ona ne kadar güzel

olduğunu söyleyip yanağına bir öpücük kondurmasını, ara sıra ceza kutusunun üzerine notlar bırakmasını ve gün içinde ona komik mesajlar atmasını.

"Evi ateşe mi verdin?" diye sordu Paul. Bu yaptığına inanamıyordu, ama bir yandan da hoşuna gitmiş gibiydi, tıpkı Claire'in onu karakoldan arayıp kefaletini yatırmasını istediği gün gibi.

"Claire?"

Claire kıpırdıyamıyordu. Bu kocasıydı. Bu o tanıdığı Paul'du.

"Nereden buldun bunu?" Claire'in tuttuğu tabancaya bakıyordu. Bir kez daha endişelenmekten çok şaşkındı. "Claire?"

Plan. Yaptığı planı unutmamalıydı. Alevler evi sarmaya başlamıştı. Silahelindeydi. Horozu kaldırmalıydı. Namluyu Paul'ün yüzüne doğrultmalıydı. Tetiği çekmeliydi. Tetiği çekmeliydi.

"Lydia iyi." Claire'in yanı başında duruyordu. Ağır ter kokusunu duyabiliyordu. Sakalı uzamıştı. Kalın camlı gözlüklerini çıkarmıştı. Beyaz tişörtünün altından kocasının vücut hatlarını görebiliyordu.

Claire bu bedeni defalarca öpmüştü. Parmaklarını göğsündeki kıllarda gezdirmişti.

Paul evin içine bir bakış attı. "Hızla yayılıyor."

"Senin yangından ödün kopar."

"Doğru, bana zarar verecek kadar yakırmındaysa." Belirgin nedenleri saymadı: dışarıda olduğunu, yağmur yağdığını, etrafta kaçabileceği hektarlarca genişlikte arazi olduğunu. "Dinle, bu yangın kısa sürede yayılacak. Sen bana USB belleği ver de ben gideyim, sen de içeri girip Lydiacığın kavuş." Claire'e her şeyi halledeceğinin sözünü veren o tuhaf gülümsemesini takındı. "Ona zarar vermediğimi kendi gözlerinle göreceksin Claire. Sana sözümü tuttum. Sana verdiğim bütün sözler gibi."

Claire, Paul'ün, yanağını okşayan parmaklarına baktı. Kocasının eli buz gibiydi. Tişörtü fazla inceydi. Bir ceket giymeliydi.

"Düşündüm de," dedi Claire.

Paul, Claire'in gözlerinin içine baktı. "Ne düşündün?"

"Düşündüm de, seni seçtim."

"Elbette." Ellerin nazıkçe Claire'in yüzünde dolaştırdı. "Bir-birimizi seçtik."

Claire onu öptü. Gerçekten öptü. Paul inledi. Dilleri birbirine değdiğinde Paul'ün solukları hızlandı. Karının yüzüne değen elleri titremeye başladı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti Claire. Her zamanki gibiydi ve bu sayede Claire, her şeyin en başından beri bir yalandan ibaret olduğunu anladı.

Claire horozu kaldırdı. Teligi çekti.

Patlama havayı sarstı.

Fışkıran kan Claire'in boynuna bulaştı.

Paul yere yığıldı. Çığlık atıyordu. Sesi vahşi, ürkünçtü. Dizine sarıldı ya da dizinden geriye ne kalmışsa ona. Oyuk uçlu mermi diz kapağıyla ayak bileğini paramparça etmişti. Beyaz kemik parçacıkları, lime lime olmuş lifler ve kıkırdaklar, aşınmış iplik parçaları gibi bacağından sarkıyordu.

"Bu benim içindi," dedi Paul'a.

Claire tabancayı kot pantolonunun içine sıkıştırdı. Battaniye-yi üzerine attı. Eve doğru yöneldi.

Sonra durdu.

Yangın evin sol yanına tamamen yayılmıştı. Alevler mutfak duvarlarına tırmanıyordu. Kıvılcımlar tavana sığıyordu. Aşırı sıcaktan camlar tuzla buz olmuştu. Telefon erimişti. Yerdeki muşamba kapkaraydı. Duman, beyaz bir bulut gibi havada asılı duruyordu. Turuncu ve kırmızı renkli alevler oturma odasını ele geçirmiş hızla koridor boyunca ilerliyordu.

Garaja doğru.

Artık çok geçti. İçeri giremezdi. Lydia'ya yardım etmeye çalışmak delilik olurdu. Ölürdü. İkisi birlikte ölürlerd.

Claire derin bir soluk alıp evin içine daldı.

23

"Garajdayım!" Koridoru yalayarak geçen kor alevler hızla yaklaşırken, Lydia çaresizce iplerinden kurtulmaya çalışıyordu. "Yardım edin!"

Silah sesini duymuştu. Bir adamın çığlık attığını duymuştu
Paul, diye geçirmişti içinden. *Tamam, lütfen Paul alsun.*

"Buradayım!" diye haykırdı Lydia. Bağlı olduğu sandalyede
debeleniyordu. Umudunu tamamen yitirmişti, ta ki telefon ça-
lıncaya dek, ta ki silah sesine dek.

"İmdat!" diye bağırdı.

Yangından haberleri var mıydı? Polisler evin içine dalmak
yerine, Paul'u kelepçelemekle mi meşguldü? Paul kapıyı açık
bırakmıştı. Lydia, evin ön cephesinde sürekli şekil değiştiren
alevleri görebiliyordu. Ufacık kıvılcımlar, duvarları kemiren
alev toplanına dönüşmüştü. Duvardan duvara halı, kâğıt gibi
soyulmaya başladı. Duvardaki boyalar parça parça dökülü-
yordu. Duman ve sıcaklık daracık koridorda yarış ediyordu.
Lydia'nın ellerini ateş basmıştı. Dizlerini ateş basmıştı. Yüzünü
ateş basmıştı.

"Lütfen!" diye haykırdı Lydia. Yangın inanılmaz bir hızda ya-
yılıyordu. Lydia'nın içeride olduğunu bilmiyorlar mıydı? Baca-
dan yükselen alevleri görmemişler miydi?

"Buradayım!" diye bağırdı. "Garajdayım!"

Lydia boş yere iplerini çekmişti. Bu şekilde ölemezdi. Tüm
bu yaşadıklarından sonra üstelik. Rick'i bir kez daha görmeliydi.
Dee'ye son bir kez sarılmalıydı. Claire'e onu gerçekten affettiği-
ni söylemeliydi. Annesine onu sevdiğini söylemeliydi, Paul'un
Sam'i öldürdüğünü, babalarının aslında intihar etmediğini, as-
lında onları çok çok sevdiğini ve...

"Lütfen!" O kadar güçlü bir çığlık attı ki boğulacak gibi oldu.
"Yardım edin!"

Koridorun dibinde bir gölge vardı.

"Burada!" diye bağırdı. Buradayım."

Gölge giderek yaklaştı. Yakınlaştı.

"İmdat!" diye yalvardı Lydia. "Yardım edin!"

Claire.

O gölge Claire idi.

"Yo, yo, yo!" Lydia paniklemişti. Niye Claire'di? Polis nere-
deydi? Kız kardeşi ne yapmıştı?"

"Lydia!" Claire dumandan olabildiğince kaçınmak için emek-

leyerek ilerliyordu. Bağıının üzerinden ateşe dayanıklı bir battarı ve vardı. Alevler arkasından hızla ilerliyordu; duvarlara kadar bürünmüş tavandan koca parçaları söken tuzuncu ve kur kırmızı alevler.

Neden Claire olmak zorundaydı? İttaiyeciler neredeydi? Polis neredeydi?

Lydia telaşlı bakışlarla gözlerini kapıya dikmiş, diğerlerinin gelmelerini bekliyordu. Ateşe dayanıklı koca ceketler giymiş adamlar. Kasklı ve oksijen maskeli adamlar. Bağlı adamlar.

Başka kimsecikler yoktu. Yalnızca Claire. Çılgın, fevri, budala, lanet olası Claire.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Lydia. "Claire!"

"Her şey yolunda," diye bağırdı Claire. "Seni kurtaracağım."

"Tanrı aşkına!" Lydia alevlerin duvardaki boyayı nasıl söktüğünü görebiliyordu. Duman garajın içini kaplamıştı bile. "Diğerleri nerede?"

Claire masanın üzerindeki bıçağı kapı. Lydia'yı sandalyeye bağlayan plastik kordonları kesti.

"Git!" Lydia onu ittirdi. "Duvara zincirliyim! Gitmeliisin!"

Claire sandalyenin arka tarafına sıvıştı. Bir şeyleri çevirmiş olmalıydı. Zincir, geçmeli bir kemer gibi açılıverdi.

Bir an için, Lydia hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Özgürdü. Neredeyse yirmi dört saatin ardından, en nihayet özgürdü.

Alevlerin arasında canlı canlı yanacak kadar özgür.

"Hadisenel!" Claire açık kapıya yöneldi, ancak yangın tek çıkış yollarını da ele geçirmişti. Alevler duvardaki plastik dikmeleri eritmişti. Yerdeki tüylü halı salyangoz gibi kıvrılmıştı.

"Hayır!" diye haykırdı Lydia. "Kahretsin, hayır!" Bu şekilde ölemezdi. Paul'un bütün işkencelerine maruz kaldıktan sonra olmazdı. Bu işten paçayı kurtarabileceğini düşündükten sonra olmazdı.

"Bana yardımcı ol!" Claire panjurlu kapıya yöneldi. Metalden çıkan çınlama sesi Lydia'nın kulağının zarını delecek kadar kuvvetliydi. Claire bir kez daha kapıya doğru koşmayı denedi, ama Lydia onu kolundan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Öleceksin!"

Claire kolunu kurtardı. Metal raflara doğru koştu. Kasetlerin hepsini yere fırlattı. Rafları ayaklarından söktü.

"Claire!" diye haykırdı Lydia. Kız kardeşi en sonunda delirmişti. "Claire! Dur!" Claire yerde duran levyeyi eline aldı. Bir beyzbol sopası gibi duvara savurdu. Çekiç alçıpana gömüldü. Claire levyeyi hızla duvardan söküp bir kez daha savurdu.

Alçıpan.

Lydia boş bakışlarla, Claire'in levyeyi bir kez daha duvara indirmesini izledi. Garajdaki her şey gibi, beton görünümlü duvar da dekoratif amaçlıydı. Garajın esas duvarları alçıpanla tahta dikmelerden yapılmıştı ve bu dikmelerin arka tarafında binanın dış cephe kaplaması vardı, onun arkasındaysa özgürlük.

Lydia, levyeyi Claire'in ellerinin arasından kapı. Beş kiloluk metal aleti başının üzerine kaldırmaya çalıştığında, vücudundaki her kas acı içinde kıvrandı. Bütün ağırlığını vererek, levyeyi bir çekiç gibi salladı. Bir daha, bir daha vurdu, ta ki alçı panelden duvar dağılmaya ve içindeki kocaman kauçuk köpükleri kar gibi uçuşmaya başlayana kadar. Lydia bir kez daha savurdu levyeyi. Köpük eriyordu. Metal çubuk, tereyağı gibi ikiye bölüyordu.

"Ellerini kullan!" diye bağırdı Claire.

Her ikisinin de elleri avuç avuç yanan köpükle doluydu. Köpük, havaya zararlı kimyasallar saçarak sıvılaşıyordu. Claire öksürmeye başladı. İkisi de öksürüyordu. Garajın içindeki duman bulutu yoğunlaşmıştı. Lydia ne yaptıklarını zar zor görebiliyordu. alevler yaklaşıyordu. Sırtı cayır cayır yanıyordu. Üzerinden dumanlar çıkan izolasyon malzemesini çılgın gibi sökmeye çalıştı duvardan. İşe yaramayacaktı. Çok vakit alıyordu.

"Çekil oradan!" Lydia olabildiğince gerinip var gücüyle duvara doğru koştu. Tahta kaplamaya çarpan omzunun çatırdadığını duydu. Bir kez daha gerindi ve dış cephe duvarını hedef alabilmek için, vücudunu tahta dikmelere göre açılayarak hızla duvara koştu.

Lydia bir kez daha koşmak üzere gerindi.

"İşe yaramıyor!" diye haykırdı Claire.

Ama yanıyordu.

Lydia, kaplamaların vücudunun ağırlığı altında kırılmaya

ısladığını hissetti. Bir kez daha gerindi. Parçalanmış lataların arasından içeri gümüşüğü girmeye başladı.

Lydia olanca gücüyle duvara koştu. Duvar çökmeye başladı. Önü yerinden çıkmıştı. Kolu felç olmuşçasına sarmaya başladı. Ayağını kullanmak zorundaydı, gücünün son demleriyle duvarı tekmelemeye başladı, ta ki tahta dikmeler çivilerinden sökülüp dağılıncaya dek. İçerideki duman açık havaya karttı. Lydia, Claire'i almak için arkasını döndü.

"Yardım et!" Claire'in kolları kasetlerle doluydu. Alevler o kadar yakıncıydı ki, Claire ışık saçıyor gibiydi. "Bunları dışarı çıkarmamız lazım!"

Lydia kız kardeşini yakasından kavrayıp onu daracık aralıktan dışarı itti. Claire elindeki kasetlerle aralıktan geçmeyi başaramadı. Lydia, kasetleri yere düşürmesi için Claire'in eline vurdu. Claire'i bir kez daha aralıktan itti. Ayakları kayıyordu. Ayakkabıları, eriyen zemine yapıştıyordu. Lydia onu bir kez daha itti. Claire uçararak dışarı fırladı. Lydia hemen arkasından çıktı. Resmen garaj yolunun beton zeminine birlikte çakıldılar.

Temiz havayla ani temas, Lydia'nın dengesini altüst etmişti. Beton zemine düşerken köprücük kemliğini çatlatmıştı. Sanki biri boğazına bir bıçak batırıyormuş gibi hissediyordu. Sırt üstü yuvarlandı. Temiz havayı içine çekmeye çalıştı.

Kasetler üzerine yağmaya başladı. Lydia onları eliyle ittirdi. Acıdan kıvranıyordu.

Her yeri ağrıyordu.

"Acele et!" Claire dizlerinin üzerine çökmüştü. Kollarını garajın içine doğru uzatmış, geri kalan kasetleri kurtarmaya çalışıyordu. Gömleğinin bir kolu alev almıştı. Alevleri söndürmeye çalışıp kasetlere uzanmayı denedi. Lydia zar zor yerinden kalkmaya çalıştı, ama sol kolu çalışmıyordu. Sağ koluna dayanarak doğrulmaya çalıştığında duyduğu acı dayanılmaz bir hal almıştı. Claire'i gömleğinden yakaladı ve kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Hayır!" Claire kasetleri toplamaya devam ediyordu. "Hepsini almanız lazım." Kasetleri iki eliyle birden topluyordu, tıpkı küçükken kumdan kale yapmak için kumları topladığı gibi. "Liddie, lütfen!"

Lydia, Claire'in hemen arkasında durup diz çöktü. Önünü bile görmekte güçlük çekiyordu. İçerideki duman hızla dışarı sürükleniyordu. Sıcaklık bunaltıcıydı. Başına bir şeyin düştüğünü hissetti. Lydia bir kıvılcım olabileceğini düşündü, ama bir yağmur damlasıydı.

"Birkaç tane daha kaldı!" Claire kasetleri çıkarmaya devam ediyordu. "Evin içinde bırakmayalım!"

Lydia kasetleri kaldırırma fırlatmak için sağ elini kullandı. O kadar çok vardı ki. Üzerlerindeki tarih etiketlerine göz attı, bu tarihlerin bir sürü kızın kayboluş tarihiyle uyuştüğünü ve ailelerinin, kızlarının, kız kardeşlerinin nereye kaybolduklarından habersiz olduklarını biliyordu.

Garajı saran alevler dışarı taşınca, Claire sırtüstü yuvarlandı. Yüzü isten simsiyahı. Nihayet, yangın garajı tamamıyla yutmuştu. Lydia bir kez daha kız kardeşini yakasından kavrayıp evden uzaklaştırdı. Claire direnmeye çalışırken yalpaladı. Sıcaktan eriyen ayakkabıları ayaklarından düştü. Lydia'ya çarptı. Çarpışmanın etkisiyle, Lydia'nın omzu acıdı, ama hiçbir şey, bedenini lime lime eden kuru öksürük kadar acı vermiyordu ona. Vücudu iki büküm oldu ve ağzından dışarı, idrarla karışık sigara külü tadında kara bir su püskürttü.

"Liddie." Claire sırtını sıvazladı.

Lydia ağzını açtı ve midesi kasılmış halde, simsiyah sıvıyı kusmaya devam etti. Neyse ki çok uzun sürmedi. Ağzını sildi. Doğrudu. Baş dönmesine engel olmak için gözlerini kapattı.

"Lydia. Bana bak."

Lydia gözlerini açmaya zorladı kendini. Claire sırtı garaja dönük halde duruyordu. Arkasında alevler ve coşkulu bir duman vardı, ama o Lydia'ya bakıyordu, yangına değil. Elini ağzına sıkıca bastırmıştı. Sarsılmış görünüyordu.

Lydia kız kardeşinin neler yaşadığını hayal edebiliyordu: yaralar, kesikler, elektrik yanıkları.

"Ne yaptın sana?" diye sordu Claire.

"İyiyim ben," dedi Lydia, çünkü öyle olmak zorundaydı.

"Ne yaptın?" Claire titriyordu. Gözlerinden akan yaşlar, yüzünde beyaz izler bırakıyordu. "Canını acıtmayacağına söz vermişti. Söz vermişti."

Lydia başını salladı. Şu an bunu yapamıyaraklı. Önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Onu geberteceğim." Claire çıplak ayaklarını yere sertçe basa basa evin arka tarafına yollandı.

Lydia, omzu çıkan kolunu olabildiğince sabit tutmaya çalışarak peşinden gitti. Her adımında, kırık köprücük kemiği, boğazına bir bıçak gibi batıyordu. Her tarafına toz toprak bulaşmıştı. Cildindeki is, yağın yağmurla birleşince ıslak, kara bir balığa dönüşmüştü. Claire hemen önündeydi. Kot pantolonunun içine sıkıştırdığı tabancası yanındaydı. Lydia silahı tanımıştı, ama Claire'in kendinden emin hareketlerle namluyu doğrultup horozu çekmesi ve tabancayı yerde sürünen bir adama çevirisi ona hiç tanıdık gelmemişti.

Paul sürünerek evden beş-altı metre uzaklaşmıştı. Islak çimenlerin üzerine bıraktığı parlak kan izi güzergâhını gösteriyordu. Sağ dizi bir kan topuydu. Bileği paramparçaydı. Bacağının alt kısmı şekilsizce sarkıyordu. Henüz canlılığını kaybetmemiş alevlerin ışığında, kemikleri, kasları ve sinirleri parlıyordu.

Claire namluyu Paul'ün yüzüne doğrultmuştu. "Seni kahrolası yalançı."

Paul alevlerden uzaklaşmak için, dirseğiyle elinden destek alarak ilerlemeye devam etti.

Claire silahı indirmeden peşinden gitti. "Canını yakmaya çağırı söylemiştin."

Paul başını salladı, bir yandan da sürünerek ilerlemeyi sürdürdü.

"Bana söz vermiştin."

En sonunda Paul başını kaldırdı.

"Söz vermiştin," dedi Claire, aksi, bıkkın ve kızgın bir sesle.

Paul omuz silkti. "En azından düzmedim."

Claire tetiği çekti.

Lydia çığlık attı. Silahtan çıkan ses sağır ediciydi. Mermi, Paul'ün boynunun yan tarafını yarıp geçmişti. Elini yaranın üzerine götürdü. Geriye doğru düştü. Parmakları kan içinde kaldı.

"Aman Tanrım," dedi Lydia nefes nefese. Tek söyleyebildiği bu oldu "Aman Tanrım."

"Claire." Paul'ün sesi boğazında çağladı. "Ambulans çağır."

Claire bu kez namluyu Paul'ün başına doğrulttu. Gayet duygusuzca kocasına baktı. "Seni yalançı pislik."

"Ye!" Claire tetiği çekeceği sırada, Lydia kardeşinin elini yakaladı. Mermi güzergâhından saptı. Lydia, silahın geri teptiğini hissedebiliyordu.

Claire bir kez daha hedef almayı denedi.

"Hayır." Lydia onu engellemeye çalıştı. "Bak bana."

Claire silahı elinden bırakmadı. Bakışları donuktu. Başka bir yerde gibiydi, tek çıkış yolunun kocasının canına kıymak olduğu, karanlık ve tehditkâr bir yerde. "Bak bana," diye tekrar etti Lydia. "Julia'nın yerini biliyor."

Claire gözlerini Paul'dan çekmedi.

"Claire." Lydia olabildiğince tane tane konuşuyordu. "Paul, Julia'nın nerede olduğunu biliyor."

Claire başını salladı.

"Bana söyledi," dedi Lydia. "Bana garajdayken söyledi. Yerini biliyor. Yakınlardaymış. Onu hâlâ ziyaret ettiğini söyledi."

Claire başını salladı. "Yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum," dedi Paul. "Yerini biliyorum."

Claire silahı yeriden Paul'ün başına dayamaya çalıştı, ama Lydia ona engel oldu. "Bırak deneyeyim, tamam mı? Bırak lütfen. Lütfen. Lütfen."

Claire yavaşça kolunu gevşetti ve silahı indirdi.

Lydia bir yandan diz çökmeye çalışırken, bir yandan da gözünü kız kardeşinden ayırmadı. Duyduğu acı, nefesini kesiyordu. En ufak hareketinde, omzuna bıçaklar saplanıyordu. Alnındaki teri sildi. Başını yere çevirip Paul'a baktı. "Julia nerede?"

Paul ona bakmadı. Onu tek ilgilendiren Claire idi. "Lütfen," diye yalvardı karısına. "Bir ambulans çağır."

Claire başını salladı.

"Bize Julia'nın yerini söylersen ambulans çağıracağız," dedi Lydia.

Paul gözlerini kısarak Claire'e baktı. Yağmur yüzünü ıslatıyordu. Yüzüne püskürüyordu. Yol yol olup yüzünden akıyordu.

"Bir ambulans çağır," diye tekrar etti. "Lütfen."

Lütfen. Lydia garajda orta kaç kez yalvarmıştı? Paul kaç kez ona gülmüştü?

"Claire..." dedi Paul.

"Nerede Julia?" diye yineledi Lydia. "Yakınlarda demizgin Watkinsville'de mi? Athens'ta mı?"

"Claire lütfen," dedi Paul. "Bana yardım etmelisin. Bu ciddi bir mesele."

Claire tabancayı gevşekçe yanında tutuyordu. Arkasındaki eve bakıyor, yangını izliyordu. Dudakları incecik bir çizgi gibiydi. Bakışları vahşiydi. Her an kontrolünü kaybedebilirdi.

Lydia olabilecek tahmin edemiyordu.

Tekrar Paul'a baktı. "Söyle hadi." Sesindeki yakarışı belli etmemeye çalıştı. "Nerede olduğunu bildiğini söyledin. Onu ziyaret ettiğini söyledin."

... çürümüş kemiklerle pislik içindeki sarı saçlar ve şu aptal bilezikler...

"Claire?" Paul çok fazla kan kaybetmişti. Yüzü kireç gibiydi. "Claire lütfen, yüzüme bak."

Lydia'nın bunlara vakti yoktu. Parmaklarını Paul'ün paramparça olmuş dizine bastırdı.

Paul'ün çılgınları yankılandı. Lydia vazgeçmedi. Tırnaklarıyla kemiğini çizene kadar bastırmaya devam etti.

"Bize Julia'nın yerini söyle."

Paul dişlerinin arasından tısladı.

"Bize nerede olduğunu söyle!"

Paul gözlerini devirdi. Vücudu şiddetle sarsılmaya başladı. Lydia elini çekti.

Güçlkle nefes alıyordu. Ağzından pembe bir kanla safra akıyordu. Yüzünü yere yapıştırdı. Göğsünü havayla doldurmaya çalışıyordu. Boğulur gibi bir ses çıkardı. Ağlıyordu.

Hayır, ağlamıyordu.

Paul gülüyordu.

"Beceremiyorsun bu işi." Paul'ün kanlanmış bembeyaz dişleri ıslak dudaklarının arasından görünüyordu. "Serî işe yaramaz şişko, kaltak."

Lydia parmaklarını yeniden Paul'ün dizine sapladı. Un ufak olmuş kemikleri sıkın parmak boğumlarının giderek kıvrıldıklarını

hissetti. Bu defa Paul öyle bir çığlık attı ki, sesi kısıldı. Ağzı açıktı. Aldığı hava ses tellerinden geçiyor, ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Kalbi titrek atacaktı. Birazdan mesanesi boşalacaktı. Bağırışları suyla dolacaktı. Ruhu ölecekti.

Lydia bütün bunları biliyordu, çünkü Paul onu garajda aynen bu şekilde bağırıyordu.

Bedeni şiddetle sarsıldı yeniden. Kolları kaskatıydı. Parmaklarını boynundaki açık yaraya kenetlemişti. Lydia, Paul'un parmaklarının arasından sızan kıpkırmızı kanı gördü.

"Arabada bir ilkyardım çantası var," dedi Claire. "Boynunu saralım ki, daha uzun süre dayansın." Sohbet edermiş gibi konuşuyordu, tıpkı Paul'un garajda konuştuğu gibi. "Ya da onu canlı canlı yakabiliriz. Bidonda biraz benzin kaldı."

Lydia kız kardeşinin son derece ciddi olduğunu farkındaydı. Claire, Paul'a iki el ateş etmişti bile. Lydia ona engel olmasa onu çoktan öldürmüştü. Şimdiyse ona işkence etmek istiyor, onu canlı canlı yakmayı düşünüyordu.

Lydia ne yapıyordu? Bakışlarını kendi eline çevirdi. Parmakları, Paul'un dizinden geri kalan ne varsa onun içine gömülmüş haldeydi. Paul'un bedenindeki titremeleri, ta yüreğinde hissediyordu.

Ruhunun derinliklerinde.

Elini çekmeye zorladı kendini. Paul'un acısını azaltmak, şimdiye kadar yaptığı en zor işti. Ama Paul Scott, ona ya da ailesine ne yapmış olursa olsun, Lydia'nın Paul'a dönüşmeye niyeti yoktu, kız kardeşinin de ona benzemesine engel olacaktı.

"Nerede o, Paul?" Lydia, Paul'un içinde kalan o ufacık merhamet kırıntısına dokunmaya çalıştı. "Öleceksin nasılsa. Bunu biliyorsun. Bu an meselesi. Bize Julia'nın yerini söyle. Ölmeden önce insanca bir iş yap bari."

Paul'un ağzından oluk gibi kan geldi. "Seni gerçekten sevdim," dedi Claire'e.

"Nerede o?" diye sordu Lydia.

Paul bakışlarını Claire'e kenetledi. "Hayatımdaki en güzel şeydin."

Claire'in dudakları incecik beyaz bir çizgiydi. Tabancanın namlusunu hafifçe bacağına vurdu.

"Yüzüme bak," dedi Paul. "Lütfen son bir kez, bak bana."

Claire başını salladı. Evin arkasındaki açık araziye dikti gözlerini.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi Paul. "Normal olan tek şey, yim sendin."

Claire tekrar başını salladı. Ağlıyordu. Yağmurun altında bile, Lydia kardeşinin gözünden süzülen yaşları görebiliyordu.

"Seni asla terk etmeyecektim," Paul da ağlıyordu. "Seni seviyorum. Yemin ederim Claire. Son nefesimde bile seni seviyorum."

Claire nihayet gözlerini yere indirdi. Ağzını açtı, ama sadece soluklanmak için. Gözleri ileri geri hareket ediyordu, sanki önünde yatan şeyin ne olduğunu anlayamamış gibi.

O an karşısında eski Paul'u mu, Claire'in onu sevmesi için çırpınan, kendine güvensiz üniversite öğrencisini mi görüyordu? Yoksa o filmleri çeken adamı mı? Ya da ailesine musallat olup karanlık sırrını tam yirmi dört yıldır içinde saklayan adamı mı?

Paul, Claire'e doğru uzandı. "Lütfen. Ölüyorum. Bu kadarını çok görme. Lütfen."

Claire başını salladı, ama Lydia kız kardeşinin dağılmaya başladığını fark etti.

Paul da dağılmıştı. "Lütfen," diye yineledi.

Yavaşça, kuşkuyla, Claire kocasının yanına diz çöktü. Silahının çimenlerin üzerine düşmesine aldırmadı. Elini, Paul'un elinin üzerine koydu. Akan kanı durdurmasına, hayatta kalmasına yardımcı oluyordu.

Paul öksürdü. Dudaklarının arasından kan sızdı. Kanayan boynuna dayadığı elini biraz daha sıkıca bastırdı. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun, seni her zaman sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Claire hıçkırmamak için kendini tuttu. Paul'un yanağını okşadı. Gözlerine dökülen saçları geriye itti. Ona hüüzünlü bir gülümsemeyle bakıp şöyle dedi: "Seni geri zekâlı pislik. Julia'yı kuyuya attığını biliyorum."

Lydia, o an Paul'un yüzüne bakıyor olmasaydı şaşkınlık dolu ifadesini kaçırmıdı. Hiç belli etmeden, bir anda şaşkınlığını atarak mutlu bir ifade takındı. "Tanrım, hep çok akıllıydın."

"Öyleydim, değil mi?" Claire hâlâ kocasının üzerine eğilmiş duruyordu. Lydia onu öpeceğinden kuşkulandı ama onun yerine, Claire elini Paul'un kanayan yarasının üzerinden kaldırdı. Paul direnmeye, kanamasını durdurmaya çabaladı, ancak Claire elini tutup ona engel oldu. Paul'u sırtüstü düşecek şekilde itti. Bütün gücünü yitirmişti. Kanamaya engel olamıyordu. Claire'e engel olamıyordu. Claire bacaklarını iki yana açarak, kocasının göğüs kafesine oturdu. Paul'un ellerini bileklerinden yere mıhladı. Yüz ifadesindeki en ufak değişikliğe dikkat ederek, gözlerinin içine bakmayı sürdürdü; şaşkınlığına, korkusuna, umutsuzluğuna. Paul'un kalbi deli gibi atıyordu. Her kalp atışında, boynundan bir miktar kan fışkırıyordu. Paul'un ağzı ardına dek açılıp boğazının arka tarafına yağmur damlaları dolmaya başladığında bile, Claire başını çevirmedi. Boynundan fışkıran kan sürekli akış halini aldığı anda bile gözlerinin içine bakmaya devam etti. Paul'un elleri açıldığında. Kasları rahatladığında. Bedeni gevşediğinde. Paul'un hayatta olduğuna dair tek işaret, ağır nefes alışverişiyle birlikte dudaklarını arasında köpüren pembe kan kabarcıkları olduğunda bile Claire gözlerini ondan ayırmadı.

"Seni görüyorum," dedi Paul'a. "Kim olduğunu net bir şekilde görüyorum."

Lydia afallamıştı. Gözlerinin önünde olup bitenlere inanamıyordu. Kardeşine bunları yapmasına izin verdiği için kendine inanamıyordu. Bu işin geri dönüşü yoktu. Claire'in bu işten paçayı kurtarmasına imkân yoktu.

"Hadi gel," dedi Claire, Lydia'ya. Ayağa kalktı. Sanki bahçeyle uğraşmış da elleri kirlenmiş gibi umursamazca, kanlanmış ellerini pantolonuna sildi.

Lydia yerinden kıpırdayamamıştı. Paul'a baktı. Ağzından gelen kabarcıklar kesilmişti. Cam gibi donuk gözbebeklerinde, evi saran alevlerin yansımaları görülebiliyordu.

Bir yağmur damlası Paul'un gözüne düştü. Gözünü kırpmadı. "Liddie."

Lydia arkasını döndü. Claire arka bahçede duruyordu. Yağmur bardaktan boşarırcasına yağmaya başlamıştı. Claire farkında değil gibiydi. Gereğinden fazla uzamış çimenleri ayağıyla tekmeleyerek yürüyordu.

"Hadisene," diye seslendi Claire. "Yardım et bana."

Her nasılsa, Lydia ayağa kalkmayı başardı. Hâlâ çokun etkisindeydi. Zaten sırf bu sebepten duyduğu acı ona engel olmaya yelmemişti. Bir ayağını diğerinin önüne koyup yavaşça yürümeye zorladı kendini. Sonra dayanamayıp Claire'e, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şurada bir kuyu var!" Claire yağmurun sesini bastırmak için ses tonunu yükseltmişti. Çıplak ayaklarıyla yabancı otları tekmeliyor, yerde geniş daireler çiziyordu. "Emlak vergisi evraklarında, çebeke suyu kullandıkları yazıyor." Heyecanını bastıramıyordu. Yıllar öncesinde, sınıfındaki kötü kızları Lydia'ya nefes nefese çekistirenkenki halini andırıyordu. "Paul'a bir tablo çizmiştim. Yıllar evvel. Arka bahçelerinin bir fotoğrafından esinlenmiştim. İlk çıktığımız dönemde bana o fotoğrafı göstermiş ve bu manzarayı çok sevdiğini, çünkü ona çocukluğunun evini, anne babasını ve bir çiftlikte büyümenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlattığını söylemişti, fotoğrafta bir de ahur vardı Liddie. Kocaman, ür-künç bir ahur ve hemen yanında da üzeri ufak bir damla kaplı bir kuyu vardı. Doğru rengi bulabilmek için saatlerce uğraşmışım, günlerce, haftalarca. O kahrolası kuyuyu nasıl unutabildiğime inanamıyorum."

Lydia yüksek çalıları kenara ittirdi. Kız kardeşine inanmak istiyordu. Ona inanmayı özlemişti. O kadar basit olabilir miydi? Julia orada olabilir miydi?

"Hakkı olduğumu biliyorum." Claire salıncak takımının altındaki toprağı tekmeledi. "Paul bu evdeki her şeyi olduğu gibi bırakmış. Her şeyi. Eğer kanıtları yok etmek istemese neden ahın yıksındı? Ve içinde bir şey olmasa neden o kuyunun üzerini ört-sündü? Ona kuyudan söz ettiğim andaki yüz ifadesini gördün. Julia orada olmalı, Pepper. O kuyunun içinde olmalı."

Hepsi o kadar yakındalardı ki, Lydia. Ne kadar yakında olduklarını söylememi ister misin?

Lydia ıslak otları tekmeledi. Rüzgâr yine yön değiştirmişti. Burnuna duman dışında kokuların dolacağı anın hayalini kurdu. Arkasını dönüp eve baktı. Yangın hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyordu, ama belki yağmurun etkisiyle alevler çimenlere sıçramazdı.

"Liddie!" Claire salıncakların altında duruyordu. Topuğuyla zemine sertçe vurdu. Toprağın derinliklerinden bir boşluk sesi uğulduadı.

Claire dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarıyla toprağı eşelemeye başladı. Lydia yanı başına çömeldi. Kız kardeşinin bulduğu şeyi hissedebilmek için sağlam elini kullandı. Bir parmak kalınlığındaki ve yaklaşık bir metre çapındaki tahta kapak oldukça ağırdı.

"Bu olmalı," dedi Claire. "Bu olmak zorunda."

Lydia avuç avuç toprakla doldurdu ellerini. Parmakları kanıyordu. Alevlerin, yanan köpüğün değdiği yerler su toplamıştı. Ama her şeye rağmen kazmaya devam etti.

En sonunda Claire, parmaklarını kapağın altına sıkıştırabilecek kadar çok toprağı eşelemişti. Tıpkı bir halterci gibi çömelip öyle kuvvetle abandı ki, boyun kasları dışarı fırladı.

Beceremedi.

"Kahretsin." Claire bir daha denedi. Ağırlıktan kolları titriyordu. Lydia ona yardımcı olmayı denedi, ama kolunu o yönde hareket ettiremiyordu. Yağmur da onlara pek yardımcı olmuyordu. Her şeyi olduğundan da ağırlaştırıyordu.

Claire'in parmakları kaydı. Sırt üstü çimlerin üzerine yuvarlandı. "Hay içinel!" diye bağırdı, doğrulmaya çalışırken.

"İtmeyi dene." Lydia ayaklarını kapağın etrafına sıkıca dolaştırmıştı. Claire avuç içilerini kullanarak ve sırtından destek alarak ona yardımcı oldu.

Lydia kaymaya başladığını hissetti. Sağlam avcunu açtıkları çukurun içine daldırıp öyle sertçe itti ki, bacaklarının ikiye ayrılacağını hissetti.

En sonunda, tahta kapağı birkaç santim de olsa oynatmayı başardılar.

"Daha kuvvetli," dedi Claire.

Lydia daha ne kadar kuvvetli itebileceğini bilmiyordu. Bir kez daha denediler, bu kez Claire, Lydia'nın yanında durup ayaklarını kullandı. Kapak birkaç santim daha oynadı. Sonra birazcık daha. İkisi birlikte, çektikleri acıdan ve harcadıkları çabadan dolayı çığlıklar atarak, bacakları açtıkları çukurun üzerinden sarıncaya dek itmeyi sürdürdüler.

Kuyunun içine toz toprak döküldü. Yağan yağmur kuyunun içindeki suyu sıçrattı. İkisi birden, kuyunun sonsuz karanlığına diktiler gözlerini.

"Lanet olsun!" Claire'in sesi yankılandı. "Derinliği ne kadardır sence?"

"Bir el fenerine ihtiyacımız var."

"Arabada bir tane var."

Lydia kız kardeşinin yerinden fırlayıp çıplak ayak koşmasını izledi. Dirsekleri bükülüydü. Yere yıkılmış bir ağacın üzerinden zıpladı. Hedefine ulaşmak konusunda öyle kararlıydı ki, arkasında bıraktıklarına bakmak için durmuyordu bile.

Paul. Az önce can çekişerek ölmesini izlememişti sanki. Ölümünü, çiçeklerden polen toplayan bir sinekkuşu gibi içine çekmemişi sanki.

Hiçbir önemi yoktu belki. Paul'ün ölümünü izlemek, Claire'in ihtiyaç duyduğu besin kaynağıydı belki. Belki de Lydia, Paul'a yaptıklarından dolayı endişe duymamalıydı. Esas, Paul'ün onlara yapmış oldukları onu endişelendirmeliydi.

Babalarına. Annelerine. Claire'e. Julia'ya.

Lydia kuyunun kör karanlığına dikti gözlerini. Dibindeki suya çarpan yağmur damlalarının sesine kulak vermeye çalıştı, ama takip edilecek çok fazla damla vardı, tek bir tanesinin güzergâhını dinlemesi olanaksızdı.

Yerde bir çakıtaşı buldu. Taşı kuyuya attı. Saniyeleri saymaya başladı. Dördüncü saniyede taş suya çarptı.

Bir çakıl taşı dört saniyede ne kadar mesafe kat ederdi? Lydia karanlığa doğru uzandı. Elini pürüzlü taşlara sürüp örümcekleri düşünmemeye çalıştı. Taşlar engeliyordu. Aralarındaki harç ufalanıyordu. Dikkatli hareket ederse, ayağını basacak bir yer açabilirdi. Biraz daha uzandı. Elini ileri geri hareket ettirdi. Harç kupkuruydu. Parmakları bir sarmaşığa değdi.

Ama sarmaşık olamayacak kadar narindi. İnceydi. Metal. Bir bilezik? Bir kolye?

Lydia dikkatli hareketlerle, zinciri kuyunun iç yüzeyinden koparmaya çalıştı. Direnç gösteriyordu, bir şeye takılmış olabileceğini düşündü Lydia. Sıkıca asılmak için diğer elinden yardım

alamıyordu. Omzundan geriye doğru baktı. Claire uzaktaydı. El tencerini yakmıştı. Koşarak geliyordu. Ayakları, yerdeki çalı çırpılardan paramparça olacaktı. Aşırı soğuktan şu an acı hissetmiyor olmalıydı.

Lydia kuyuya doğru biraz daha eğildiği sırada inledi. Parmakları zincir boyunca ilerledi. Bozuk paraya benzer bir metal parçasının kuyunun içindeki taşların arasına sıkışmış olduğunu fark etti. Şekilli bir parçaydı, ama yuvarlak değil, daha çok oval gibi. Parmaklarını, düzgün çerçevesinde gezdirdi. Lydia dikkatlice hareket ederek, bozukluğu ileri geri hareket ettirmeye çalıştı, ta ki gömülü olduğu taşın içinden sökölünceye dek. Zinciri parmaklarının arasına dolayıp kolunu kuyunun içinden çıkardı.

Elinin içinde duran kolyeye baktı. Altın madalyonu kalp şeklindeydi ve üzerine el yazısı ile L harfi işlenmişti. Yedinci sınıfta okurken, sizi öpmesine izin verdiğiniz bir çocuğun armağan edeceği ve ciddi bir ilişkiniz olduğunu düşündürecek türden bir şeydi.

Lydia oğlanın adını unutmuştu, ama Julia'nın bu madalyonu mücevher kutusundan çaldığı ve kaybolduğu gece onu taktığını hatırlıyordu.

"Bu senin madalyonun," dedi Claire.

Lydia kıyırk zinciri parmaklarının arasında çevirdi. Pahalı bir hediye olduğunu düşünmüştü oysa. Çocuk aksesuarcıya beş dolardan fazla ödememiş olmalıydı.

Claire yere oturdu. El fenerini söndürdü. Koştuğu için nefes nefeseydi. Lydia ise az sonra yapacakları şeyi düşündüğü için nefes nefeseydi. Zayıf bir güneş ışığının içinden kalın bir duman bulutu geçiyordu. Hava buz gibiydi. Ağızlarından çıkan buharlar birbirlerine karışarak madalyonu buğulandırıyordu.

Zamanı gelmişti. Yirmi dört yıl süren bir arayışın, özlemin, bilmenin, bilmemenin ardından, tek yapabildikleri yağmurun altında oturmaktır.

"Julia duşta Bon Jovi şarkıları söylerdi. Hatırlıyor musun?" dedi Claire.

Lydia gülümsedi. "Wanted Dead or Alive'."

"Film izlerken sürekli patlamış mısır yerdin."

"Meyan şekerine bayılırdı."

"Ve sosis köpeklerle."

İkisi birden yüzlerini buruşturdu.

"O aslan yelesi saçlı berbat tipten hoşlanırdı. Neydi adı? Brent Lockhart mı?"

"Lockwood," diye anımsadı Lydia. "Babam ona zorla McDonald's'ta iş buldurmuştu."

"İzgara et kokardı."

Lydia güldü, çünkü bu hali vejetaryen olan Lydia'yı dehşete düşürmüştü. "Bir hafta sonra ondan ayrıldı."

"Ama memelerini ellemesine izin vermişti."

Lydia başını kaldırdı. "Julia mı arlattı?"

"Merdivenlerden gözetlemiştim onları."

"Her zaman çok yaramazdın."

"Gammazlık etmedim ama."

"Bir kerelik etmedin."

İkisi birden madalyona baktılar tekrar. Arka yüzündeki altın kaplama soyulmuştu. "Sana telefonda söylediklerimde ciddiyydim. Seni affettim."

Claire gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. O kendini asla affetmeyecekmiş gibi görünüyordu. "Bir e-posta gönderdim..."

"Daha sonra anlatabsın."

Ertelenmiş o kadar çok işleri vardı ki. Lydia, Dee'nin çalgın teyzesiyle tanışmasını izlemek istiyordu. Rick ile Helen'in e-kitap'ın zararları konusunda tartışmalarını dinlemek istiyordu. Kızına sarılmak istiyordu. Köpeklerini, kedilerini ve ailesini bir araya toplayıp onlarla yeniden bir arada olmak istiyordu.

"Babamın tek istediği onu bulmaktı," dedi Claire.

"Şimdi tam zamanı."

Claire el fencerini yaktı. Işık kuyunun dibini aydınlattı. Cesedi sığ bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Derisi dökülmüştü. Güneş ışığı görmemiş kemikleri bembeyazdı.

Madalyon. Uzun sarı saçlar. Halka bilezikler.

Julia.

Claire, Julia'nın yatağına uzanmış, başını da ablasının en sevdiği pelüş oyuncacı Mr. Biggles'a yaslamıştı. Eski püskü, tüylü pelüş köpek çocuklukları boyunca zor anlar geçirmişti. İçinin dolgusu banyo köpüğü emmekten helak olmuştu. Bacakları, çalınan bir kütuba karşılık ceza olarak Oralet'e batırılmıştı. Gizlice aşınan bir şapkaya karşılık, burnunun bir bölümü yakılmıştı. Bir öfke anında sırtının bir bölümünün tüyleri didik didik edilmişti.

Lydia da pelüş köpekten çok daha iyi görünmüyordu. Alevlerden yanmış saçları yavaş yavaş uzamaya başlamıştı, ama üzerinden altı hafta geçmesine rağmen aldığı darbelerden geriye kalan siyah ve sarı morluklar canlılıklarını koruyordu. Kesikler ve yaruklar daha yeni yeni kabuk bağlamaya başlamıştı. Göz çukurunun etrafındaki çatlak kısım halen şiş ve kırmızıydı. Sol kolu iki hafta daha askıda kalmalıydı, ama bu arada her işini tek elle yapma konusunda epeyce ustalaşmıştı, hatta Julia'nın kıyafetlerini bile bu şekilde katlayabiliyordu.

Boulevard'daki evdeydiler. Helen mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu. Claire sözüm ona, Julia'nın eşyalarını toplama konusunda Lydia'ya yardım edecekti, ama tıpkı eskisi gibi her şeyi ablasına yaptırma alışkanlığı hızla geri dönüş yapmıştı.

"Bak, ne kadar da zayıfımş." Lydia, ablasının Jordache kot pantolonunu eliyle düzeltti. Belini işaret etti. Bir karıştan daha geniş değildi. "Bu kotunu ödünç alırdım." Kendi dediğine şaşırdı. "Oysa öldüğünde kendimi ne kadar da şişman görüyormuşum."

Öldüğünde.

Artık öyle diyorlardı; *Julia ortadan kaybolduğunda ya da Julia gittiğinde* değil. Çünkü DNA testi, aslında için için bildikleri bir gerçeği onaylamıştı: Julia Carroll ölmüştü.

Önceki hafta, onu babalarının yanına gömmüşlerdi. Küçük bir törendi. Sadece Claire, Helen, Lydia ve sürekli Lydia'ya tıpkı eskisi kadar güzel olduğunu söyleyerek onu dehşete düşüren Büyükanne Ginny. Törenden sonra Ginny'yi Boulevard'daki eve götürüp onu Dee ve Rick'le tanıştırmışlardı. Yeni yılın gelmesine

bir hafta kalmıştı. Çam ağacının altında hediyeler vardı. Uzun yemek masasına oturup kızarmış tavuk yiyip soğuk çay içmişler ve çoktan unutulmuş hikâyeler anlatmışlardı birbirlerine: Sam'in her dondurma yediğinde nasıl şarkılar mırıldandığını, Julia'nun piyano resitali öncesi bütün ezberlediği notaları nasıl unuttuğunu. Dee'yle ilgili hikâyeler de dinlemişlerdi, çünkü yaşantısının on yedi senesini kaçırmışlardı. Çok ilgi çekici, şen sakrak, akıllı ve güzel bir genç kızdı. Kendine özgü bir tipti, ama Julia'yla o kadar çok birbirlerine benziyorlardı ki, Claire onu her gördüğünde kalbinin yerinden çıkacağını hissediyordu.

"Hey, tembel teneke." Lydia, çorap çekmecelerini yatağın üzerine, Claire'in yarı başına tersyüz etti. "Bir işe yara."

Lydia sıkılıp işi devralsın diye, Claire çorapları olabildiğince ağır hareketlerle ayırmaya başladı. Julia, üzerinde pembe kalpler ve kırmızı dudaklar ya da farklı köpek türleri olan çocukça desenlere bayılırdı. Birilerinin işine yarayacağı kesindi. Ablalarının giysilerini evsizler yurduna bağışlamaya karar vermişlerdi, Gerald Scott'un onu öldürmeye karar verdiği gün, Julia'nın gönüllü olarak çalıştığı evsizler yurduna üstelik.

Ve Paul'ün, çünkü ahırda çekilmiş o fotoğraf, onun da abla-larının ölümünde aktif katılımcı olarak yer aldığıın karıydı.

Lydia, Paul'ün kendisine garajda itiraf ettiği bütün gerçekleri anlatmıştı.

Babalarının planlanmış intiharından haberdardılar. Bütün güncelerden de öyle. Helen'in Lydia'ya yazmış olduğu ve asla eline ulaşmayan mektuplardan. On dokuzuna girdiğinde Dee ile ilgili planlarından. Bir noktada Claire ve Helen, yanıtını öğrenmek istemedikleri soruları sormaktan vazgeçmişlerdi. Artık mavi hapla kırmızı hap arasında hiçbir fark yoktu.

Istrabın farklı kademeleri vardı yalnızca.

Paul şiddet eğilimli bir psikopattı. Bir işkenceci. Bir cani. Renklerine göre sınıflandırmış olduğu dosyalar incelenmiş ve seri bir tecavüzcü olduğu kanıtlanmıştı. Bodrum katında sakladığı dosyalarından hareketle, FBI dünyanın dört bir köşesindeki müşterilerin milyonlarca dolarlık yurtdışı banka hesaplarına ulaşmayı başarmıştı. Claire, Paul'ün bayilik sistemi konusunda

haklı çıkmıştı. Almanya'da, Fransa'da, Mısır'da, Avustralya'da, İrlanda'da, Hindistan'da, Türkiye'de ve daha pek çok ülkede başka maskeli adamlar vardı...

Belli bir noktadan sonra, kocasının günahları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak, Claire'in sıkıntısını artırmaz olmuştu.

"Galiba bu senin." Lydia'nın elinde, üzerinde siyah harflerle RELAX yazan beyaz bir tişört vardı. Yakası *Flashdance* filmindeki gibi kesilmişti.

"Bunu gökkuşağı renklerinde şahane bir taytın üzerine giyerdin," dedi Claire.

"O tayt benimdi, seni piç kurusu."

Claire, Lydia'nın kafasına doğru fırlattığı tişörtü havada kap-tı. Onu önüne tuttu. Güzel bir tişörttü. Onu hâlâ giyebileceğini düşündü.

"Ne yapacağına karar verdin mi?"

Claire omuz silkti. Bu ortak bir soruydu. Herkes Claire'in ne yapacağını merak ediyordu. Şimdilik Helen'in evinde kalıyordu. En güvenlisi buydu, çünkü annesinin komşularının basınla iletişime geçmeleri pek olası değildi, oysa Dunwoody'deki herkesin Claire'le ilgili bütün ayrıntıları medyayla paylaşacakları kesindi. Televizyona demeç veren tenis takımındaki kadın mahvolmuş gibi görünse de, ekrana çıkmadan saçını ve profesyonel makyajını yaptırmaya zaman bulabilmişti her nasılsa. Allison Hendrickson bile tartışmaya kanışmıştı, ancak henüz hiç kimse Claire'in diz kapaklarına karşı olan şiddet eğilimiyle ilgili o bariz espriyi patlatmamıştı.

En azından Claire dışında hiç kimse.

"Şu okuldaki öğretmenlik işi iyi olabilir. Sanata bayılırsın," dedi Lydia.

"Wynn her şeyin yoluna gireceğini söylüyor." Claire sırtüstü uzandı. Yatağın üzerindeki tavana yapıştırılmış Billy Idol posterine baktı.

"Ama bir işe ihtiyacın olacak yine de."

"Belki." Paul'ün hesapları dondurulmuştu. Dunwoody'deki eve haciz konmuştu. Wynn Wallace, Paul'ün yasal yoldan kazandığı paralarla, yasadışı işlerinden elde ettiği haksız kazancı

birbirinden ayırmanın seneler süreceğini ve milyonlarca dolarlık avukatlık masrafına mal olacağını söylemişti.

Elbette ki Paul, mal varlığını yapılandırdığında tüm bunları düşünmüştü.

“Hayat sigortası poliçeleri Quinn+Scott’un dönüşümsüz bir akreditifinden karşılanmış,” dedi Claire, Lydia’ya. “Tüm evrakların dökümü var. Parayı istediğim zaman çekebilirim.”

Lydia, Claire’e baktı. “Paul’ün hayat sigortasını alabileceğini mi söylüyorsun?”

“Normal değil mi? Onu öldüren benim neticede.”

“Claire,” diye uyardı Lydia onu, çünkü Claire’in cinayetten hüküm giymekten kurtulması konusunda şaka yapmaması gerekiyordu.

Ve bildikleri kadarıyla, Claire bu işten gerçekten paçayı kurtarmıştı. Övünmek gibi olmasın –çünkü Lydia buna da izin vermiyordu– ama Claire, önceki deneyiminden ceza adalet sistemi hakkında bir şey öğrenmişti: İstemediğin takdirde polisle konuşmak zorunda değildin. Bu yüzden Claire, Georgia Federal Araştırma Bürosu’nun bölge ofisindeki sorgu odasında, Wynn Wallace gelip itham edildiği kasten yangın çıkarma ve adam öldürme suçlamaları konularında yasal bir savunma yapmasına yardımcı oluncaya dek, tek kelime etmeden oturmuştu.

İyi de olmuştu, çünkü görünüşe göre cinayet kapsamında bir suç işlemenin cezası genellikle elektrikli iskemleydi.

Claire ise Wynn Wallace’in Mercedes’inin ön koltuğunda bulmuştu kendini.

Yangını başlatan Paul idi. Claire kendini savunmak için onu vurmuştu.

Tek görgü tanığı Lydia idi, ama o da dedektiflere o sırada bayılmış olduğunu ve bu yüzden olup bitenleri görmediğini söylemişti.

Yağmurda Fuller’ların evindeki yangını söndürmeye çalışan itfaiyecilerin arasında, öyküdeki boşlukları doldurabilecek nitelikte delil bulunamamıştı. Zaten hiç kimse, Claire’in işlediği suçlara önem vermiyordu. Tor bağlantısıyla gönderdiği zamanlı e-posta bütün alıcıların eline ulaşmaya başlamıştı. İlk önce *Black and Red* gazetesi habere yer verdi, ardından da *Atlanta Journal*,

sonra sırasıyla bloglar ve ulusal haber kanalları. Claire, anonim bir kullanıcıdan gelen e-postaya kimsenin tıklamayacağı konusunda boşuna endişelenmişti.

En büyük pişmanlığı, Hakkıhıyar'ı alıcılar listesine eklemiş olmasıydı, çünkü görgü tanıklarının ifadesine göre, göre Şerif Carl Huckabee, bilgisayarının başında oturmuş Claire'den gelen e-postayı okurken elini göğsüne götürmüş ve ani bir kalp krizinden oracıkta ölüvermişti.

Seksen bir yaşındaydı. Bütün borçları ödenmiş güzel bir evde yaşıyordu. Çocuklarını ve torunlarını büyütmişti. Yazlarını balık avlayarak, kışlarını sayfiyede geçirmiş ve bütün sapıkça hobilerinin tadını hiçbir engelle karşılaşmadan rahatça sürmüştü.

Claire'e sorulacak olursa, cinayetten esas paçasını kurtaran kişi Hakkıhıyar'dı.

"Hey." Lydia, Claire'in dikkatini çekmek için ona bir çorap fırlattı. "Gerçek bir terapistte gitme konusunu düşündün mü?"

"Duvarında Rasputin'in bir posterini asılı olan dizine kadar sakallı birine mi?"

"Bu Indigo Girls grubunun şarkısı değil mi?"

Claire güldü. Her ikisi de, Julia'nın yatağının altındaki ayak-kabı kutusunda sakladığı yüzlerce karışık kasetin içinden Indigo Girls'ün şarkılarını dinlerdi. "Bu konuyu düşüneceğim," dedi Lydia'ya, çünkü ablasının on iki adımdan oluşan programa önem verdiğini biliyordu. Lydia'nın, şu an bir köşede cenin pozisyonunda yatmak yerine, Julia'nın eşyalarını katlayabilmesinin tek nederi bu toplantılardı.

Ancak, Claire'in mahkemece kendisine atanan terapistine, son zorunlu görüşmelerinde söylemiş olduğu gibi, Julia'yı bulmalarını sağlayan onun fevri tutumu olmuştur. Belki bir gün, belki gerçek bir terapist sayesinde öfke nöbetlerinin de üstesinden gelebilecekti. Daha üzerinde çalışılması gereken bir sürü konu vardı, ancak şu aralar, hayatlarını kurtaran tek kusurundan kurtulmaya hazır değildi.

Bunu kim isterdi ki?

"Haberleri izledin mi?" diye sordu Lydia.

"Hangisini?" diye sordu Claire, çünkü o kadar çok haber vardı ki hepsine yetişemiyordu.

"Mayhew ile diğerk dedektifin kefaletle serbest bırakılmalarına izin verilmedi."

"Falke," diye ekledi Claire. Harvey Falke'ı neden hâlâ içeri-
de tuttuklarını bilmiyordu. Kötü bir polis olduğu kesindi, ancak
Paul'un yasadışı işlerinden en az Adam Quinn kadar habersizdi.
En azından, Washington'dan gelen büyük başlar her iki adama
da üç hafta boyunca sorguladıktan sonra Fred Nolan, Claire'e
böyle söylemişti.

Fred Nolan'a güvenebilir miydi? Acaba Claire, hayatı boyunca
herhangi bir adama güvenebilecek miydi? Rick iyi biriydi.
Lydia en nihayet ona beraber yaşamayı teklif etmişti. Lydia'ya
iyi bakıyordu. İyileşmesine yardımcı oluyordu.

Ama yine de...

Claire, aynı şeyi Paul'a kaç kez yapmıştı? Rick'in kötü biri
olduğunu düşündüğünden değil, ama zamanında Paul'un da iyi
biri olduğunu düşündüğünden.

En azından Claire, Jacob Mayhew'un kimin tarafında yer al-
duğundan emindi artık. Evine baskın yapılmıştı. FBI bütün bilgi-
sayarlarını incelemiş ve Paul'un şimdiye dek yaptığı bütün film-
lerin, artı uluslararası kayıtların bir kopyasını bulmuştu.

Claire operasyonun kapsamı konusunda doğru tahminde bu-
lunmuştu. Mayhew'un bilgisayarı, USB bellekteki bilgiler ve ga-
rajdan çıkan VHS kasetler birleştirilince, FBI ile Interpol el ele ve-
rip yüzlerce kurbanın ailesine ulaşmayı başarmış ve hiç olmazsa
kaybolan kızları konusunda, günün birinde huzura ermelerine
yardım edebilecek bilgileri paylaşmışlardı.

Kilpatrick'ler. O'Malley'ler. Van Dyke'lar. Deichmann'lar.
Abdullah'lar. Kapadia'lar. Claire, haberlerde çıkan isimleri art
arda yüksek sesle tekrar ediyordu hep, çünkü onca yıldır insan-
ların gazetelerini açıp Julia Carroll'un adına rastladıklarında, is-
mini görmezden gelmelerinin ne demek olduğunu iyi biliyordu.

Kongre Üyesi Johnny Jackson'ın ismi kimseinin gözünden kaç-
mamıştı. Ölümçül pornolarla bağlantısı hâlâ her gazetenin, web
sayfasının, haber programının ve derginin ana konusuydu. No-
lan, Kongre Üyesi'nin idam cezası alınması için birtakım ceza
indirimi pazarlıklarının vapıldığını itiraf etmişti. ABD Adalet

Bakanlığı'yla Interpol, Johnny Jackson'ı Paul'un pis işlerini dünyanın farklı mahkemelerinde açıklamak ve doğrulamak zorunda bırakmıştı, tabii bir sedyeye zorla yatırılıp koluna zehirli iğne zerk edilmesini istemediği takdirde.

Claire, Johnny Jackson'ın Georgia Eyaleti tarafından ölümüne mahkûm edilme anını, Kongre Üyesi'nin her çıkışını ve gözyaşını canlı bir odadan izleme şansını kaybettiği için çok üzgündü.

Ölen bir insanı izlemenin ne demek olduğunu biliyordu, gözlerindeki paniğin giderek artmasının, bütün güçlerini yitirdiklerini anladıkları an gözlerindeki ferin sönüşünün. Bu hayatta duyacağı en son sözcüklerin sizin ağızınızdan çıkanlar olduğunu bilmesinin: İçini okuduğunuzu, hakkında bilmediğiniz tek bir şey bile kalmadığını, ondan öğrendiğinizi, onu sevmediğinizi ve asla ama asla yaptıklarını unutmayacağınızı. Asla ama asla affetmeyeceğinizi. Size bir şey olmayacağını. Mutlu olacağınızı. Hayatta kalacağınızı.

Belki de terapi planını öne almayı ciddi ciddi düşünmeliydi.

"Tanrı aşkına." Lydia, çorapları Claire'in önünden alıp kendisi katlamaya başladı. "Neden bu kadar dalgınsın?"

"Fred Nolan beni yemeğe davet etti."

"Dalga geçiyorsun?"

Claire elindeki çorabı ablasına fırlattı. "Ölümcül pornolara bulaştığını sandığımız adam, aslında ölümcül pornoyla hiçbir ilgisi olmayan tek insanmış, bunu öğrenmek tuhaf, değil mi?"

"Onunla çıkmayacaksın herhalde?"

Claire omuz silkti. Nolan aşağılık herifin tekiydi, ama en azından bunu bile bile işe girecekti.

"Tanrı aşkına."

"Tanrı aşkına," diye ablasını taklit etti Claire.

Helen açık duran kapıyı tıkdattı. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz bakayım?"

İkisi bir ağızdan, "Hayır, efendim," dediler.

Helen'in dudaklarında, Claire'in çocukluğundan hatırladığı huzur dolu bir gülümseme vardı. Kapısının önünden ayrılmayan basın ordusuna rağmen, Helen nihayet huzura kavuşmuştu. Yatağın üzerindeki öbeğin içinden Julia'nın çoraplarından birini eline aldı. Lastik kısmına işlenmiş öpüşen iki sosis köpek vardı.

Helen diğer tekini de buldu. İkisini beraber kattadı. Carrol'lar çorap katlamaktan pek anlamıyordu. Onları bir çekmeceye atarlar ve mucizevi bir şekilde o düzende kalacaklarını umarlardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim anne?" dedi Lydia.

"Tabii."

Lydia tereddüt etti. O kadar uzun süredir ayrıları ki. Claire aralarındaki iletişimin eskisi kadar akıcı olmadığını fark etmişti.

"Sorun yok tatlım. Söyle, nedir sormak istediğin?"

Lydia hâlâ biraz kararsızdı, ama sordu: "Julia'nın asla dönmeceğini bile bile neden bütün eşyalarını sakladın?"

"Çok yerinde bir soru." Helen, yatağın üzerine oturmadan önce Julia'nın ekose eteğinin kumaşını düzeltti. Gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Eflatun duvarlar. Rock posterleri. Şifonyerin aynasının kenarına sıkıştırılmış Polaroid fotoğraflar. Julia üniversiteye gittiği günden beri hiçbir şeye dokunulmamıştı, annesinin nefret ettiği o lav lambasına bile.

"Her şeyin olduğu gibi kalması babaruzı mutlu ediyordu," dedi Helen. "Olur da geri dönerse, odasını bıraktığı gibi bulmasını istiyordu." Helen elini Claire'in ayak bileğine yasladı. "Julia'nın öldüğünü öğrendikten sonra, bu odaya girmeyi seviyordum. Cesedini bulamamıştık. Ziyaret edebileceğim bir mezarı yoktu." Büyükanne Ginny'nin sözlerinden alıntı yaptı: "Sarırum burası, gelip üzüntümü bırakabileceğim tek yerdi."

Claire boğazının düğümlendiğini hissetti. "Julia bilse sevinirdi."

"Bence de."

Lydia; Helen'in yanına oturdu. Ağlıyordu. Claire de öyle. Hepsî ağlıyordu. O kuyunun dibine baktıkları günden beri sürekli böyleydi. Hayatları rendelenmişti. Yaralarını nasırlaştırabilecek tek şey zamandı.

"Onu bulduk. Onu eve geri getirdik."

Helen başını salladı. "Bunu siz yaptınız."

"Babamın hayattayken tek istediği şey buydu."

"Hayır." Helen, Claire'in bacağına hafifçe sıktı. Lydia'nın yüzüne dökülen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Ailesi. Yeniden bir aradaydılar. Hatta Sam ve Julia bile.

"Buydu," dedi Helen. "Babanızın tek istediği buydu."

vii.

Elini tutmama izin vermediğin o günü hatırlıyorum. On iki yaşındaydın. Seni Janey Thompson'un doğum günü partisine götürüyordum. Günlerden cumartesiydi. Sonbahar kapıdaydı ama hava hâlâ ılık. Güneş ışığı sırtımıza yansıyor. Yeni ayakkabılarının alçak topukları yürüdükçe gıcırıyordu. İnce askılı güneş sarısı bir elbise vardı üzerinde. Fazla olgun duruyordu, ama belki de bir anda büyüdüğün içindi. Koca kız olmuştun. Raftaki kitapları deviren, mobilyalara çarpıp duran çırpı gibi kolların ve bacakların kalmamıştı. Küçük bir çocuk gibi heyecanlı kıkırdamaların ve ikinci dilim pastaya izin verilmediğinde şımankça attığın cıgıllıklar da. Altın sarısı saçların, gür ve dalga dalga kumral bir yeleye dönüşmüştü. Parlak mavi gözlerinde şüpheli bakışlar vardı. Örgülerini çekiştirdiğimde ya da dizini gıdıkladığımda o kadar kolay gülümsemiyordun artık.

Bugün saçlarını örmemiştin. Çorapların dizlerini örtüyordu.

Sokağın köşesinde durduk ve gayet doğal bir şekilde eline uzandım.

"Baba." Gözlerini devirdin. Sesin olgunlaşmıştı. Asla tanımayacağım kadının ilk belirtileriydi.

Baba.

Babacığım değildim artık.

Baba.

Bitmişti, biliyordum. Elimi tutmayacaktın artık. Kucagımda oturmayacaktın. Kapıdan içeri girdiğim anda ellerimi belime delamayacak ya da mutfakta dans ederken ayakkabılarımın üzerinde durmayacaktın. Bundan sonra para kaynağındım. Seni arkadaşlarının evine götüren özel şoförün. Biyoloji raporunun eleştirmeni. Üniversite başvurunun altındaki imza.

Ve ben, mutfak masamızda oturup o başvuru formunu imzalarırken, bir zamanlar Mr. Biggles’la birlikte bana heyecan içinde gününüzün nasıl geçtiğini anlatırken, oyuncak fincanlardan çay içermiş gibi yaptığım dönemi anımsayacaktım.

Mr. Biggles. Zavallı, pofuduk köpek, neler çekmişti sizden, suçüçüğü mi geçirmede, üzerine meşrubat mı dökülmedi, hatta çöpe mi atılmadı? Üzerine yatar, onu ağırlığıyla dümdüz ederdin, hatta bir keresinde saç kıvrırma maşana fazlaca yaklaştırdı burnunu yakmuştın ve nedendir bilinmez, küçük kız kardeşin tüylerini yolmuştu.

Hatırlıyorum da, üniversiteye gideceğin gün bavullarını hazırlarken odana girip, “Tatlım, Mr. Biggles’ı çöpe mi atıyorsun gerçekten?” diye sormuştum.

Daracak tişörtler, yırtık pırtık kotlar, makyaj malzemeleri ve ikimizin de görmezden gelmeye çalıştığı tamponlarla doldurduğün bavulundan başını kaldırıp bana bakmuştın.

Baba.

O gün, seni doğum gününe götürdüğümde elimi ittirdiğin zaman da, sesinde aynı rahatsız olmuş ifade vardı.

Ondan sonra da bana her dokunuşun, hep rasgele hareketlerleyleydi; benden araba anahtarını, harçlığını alırken ya da asla tasvip etmeyeceğim bir çocukla konsere, sinemaya ya da yemeğe gitmeden önce beni kayıtsızca kucaklarken.

Eğer on dokuz yaşına kadar yaşayabilseydin –eğer hayatta kalabilseydin– o çocukla evlenir miydin acaba? Kalbini kırar mıydın? Bana torun mutluluğu yaşatır mıydın? Torunlarımın çocuklarını görebilir miydim? Yeni yılın ilk günü senin evinde kahvaltı. Pazar akşam yemekleri. İçlerine kalpler çizili doğum günü kartları. Beraber çıkılan tatiller. Anneni çekeştirmeler. Anneni sevmeler. Yeğenlerine göz kulak olmalar. Kız kardeşlerinin

canını sıkmaladı. Onlara ablatlık taslamalar. Onları sürekli aramalar. Onları yetenmey aramamalar. Onlarla kapişmalar. Barışmalar. Her şeyin merkezinde de ben; Geçenin bir yarısı boğmaca ya da karamukla ilgili sorular veya bebeğin neden bir türlü susmadığını sormak için açılan telefonlar ve, "Sence neden babacığım?", "Neden böyle yapıyor, babacığım?" ya da, "Sana ihtiyacım var babacığım," demeler.

Babacığım.

Geçenlerde not defterlerinden birini buldum. Sen ve kız kardeşlerin on beş senelik yaşantıların bir özetini yapıp hayalinizdeki düğünü planlamışsınız. Kıyafetler, düğün pastası, yakışıklı damatlar ve güzeller güzeli gelinler. Luke ile Laura. Charles ile Diana. Sen ve Patrick Swayze ya da George Michael veya Paul McCartney (her ne kadar kız kardeşlerine göre, senin için fazla yaşlı olsa da).

Dün gece rüyamda düğününü gördüm; asla gerçekleşmeyen düğününü.

Yarındaki şanslı erkek kim olurdu? Ne yazık ki, üniversite birinci sınıfın alıştıırma toplantısında tanıştığın ve on yıllık bir gelecek planı olan o düzgün tıp öğrencisi değil. Büyük olasılıkla henüz bölümüne bile karar verememiş o yele saçlı, küstah ve uyuz oğlanı seçerdin.

Bu asla gerçekleşmeyen düğün benim *fantezim* olduğuna göre, bu özel gününde damat sinekkaydı tıraşlı, saçlarını düzgün biçimde taramış, nikâh memurunun önünde durmuş seni beklerken hafif heyecanlı ve gözlerinin içine sana her zaman bir erkeğin bakmasını istediğim şekilde: Nazikçe, sevgiyle ve biraz da şaşkınca bakıyor.

Her ikimizin de aklından aynı soru geçiyor olurdu: *Nasıl oldu da onu seçtin?*

Müzik başlar. Seninle kol kola yürümeye başlarız. Konuklar ayaktadır. Güzelliğin hakkında fısıldaşırlar. Zarafetin. Damadın yanına iyice yaklaşırken seni kolundan tutup oradan koşar adım kaçırmak istiyorum. Bir sene daha beklemen için sana yalvarmak. Büyükanne Ginny'nin şok geçireceğini bile bile, evlenmeden önce bir sene kadar onunla yaşamayı söylemek. Paris'e

gidip Voltaire'i izleyebiliyorsun. New York'a gidip bütün Broadway şovlarını izleyebiliyorsun. Duvarları posterli, yatağının üzerinde Mr. Biggles'la bir kermesten satın aldığın ve annenin üniversitedeki yatakhane'ne götürmen için dualar ettiği o çirkin lav lambasıyla aydınlanan odana geri taşınabiliyorsun.

Ancak rüyamda bile, seni bir yöne çekmenin, seni diğer tarafa yönlendireceğinin farkındayım. Bunu, hayatının başından sonuna dek hepimize kanıtladın.

İşte aynı bu şekilde, senin hayali düğününde yanı başında dikilmiş gözyaşlarını güçlkle engellerken sana asla sahip olmayacağın geleceğini sunuyorum. Annen en ön sırada, yanına oturmamı bekliyor. Kız kardeşlerin, damadın hemen karşısında, nikâh memurunun yanında duruyor heyecan içindeler ve senin adına gururlanıyorlar ama bir yandan da onları kapıda bekleyen olası değişiklikler onları korkutuyor. İkisi de nedimelerin. İkisi de, uzun kavgalar sonucu kabul ettikleri elbiseleri giyiyorlar. İkisi de mağrur ve çok güzel görünüyor, daracık elbiseleriyle yüksek ökçeli ayakkabılarından bir an önce kurtulmaya hazır görünüyorlar.

Koluma asılıyorsun. Elimi tutuyorsun; sıkıca, harici sokakta karşıdan karşıya geçtiğinde, korku filmi izlediğinde ya da sadece orada olduğunu ve beni sevdiğini göstermek istediğinde yaptığın gibi.

Başını kaldırıp bana bakıyorsun. Şaşkınlık içindeyim. Bir anda ve mucizevi şekilde büyümüş, harika bir genç kadın olmuştun. Annene çok benziyorsun, ama yine de kendine özgü bir çizgin var. Asla öğrenemeyeceğim düşüncelere sahiptin. Asla anlayamayacağım arzulara. Asla tanışamayacağım arkadaşlara. Asla paylaşamayacağım tutkulara. Bir hayatın var. Önünde kocaman bir dünya var.

Sonra gülümsüyorsun, elimi sıkıyorsun ve uykumda bile gerçeği anlıyorum: Başına her ne gelmiş olursa olsun, kaçınıldığın süre içinde korkunç acılara katlanmak zorunda kalmış olsan da, sen benim her zaman güzel kızım olarak kalacaksın.